

ТРЪНИ
В
ПУСТОШТА

Лийла Мийчам

От авторката на бестселъра
„Пепел от рози“

СЪВРЕМЕННА АРХИТЕКТУРА

ЛИЙЛА МИЙЧАМ ТРЪНИ В ПУСТОШТА

Превод: Александра Главанакова

chitanka.info

Малко градче сред тексаската прерия. Двамата приятели Джон и Трей са като слънцето и луната, като светлината и мрака.

Те са различни, но се допълват и са винаги заедно.

Когато единайсетгодишната Кати Бенсън, изгубила своите родители в катастрофа, идва да живее в малкото градче Кърси, където хората се интересуват предимно от американски футбол, нейни закрилници стават двамата приятели. Момчетата са сираци, също като нея. Скоро между тримата се създава сърдечно приятелство, което с годините се превръща в любовен триъгълник. Поредица от трагични събития и дълбоко пазени тайни довежда до драматичен разрив между тях и напълно преобръща живота им. Тръненото кълбо от любов и омраза, предателство и лъжи, жестокост и изкупление ги тласка по различни пътища. Събират се отново заедно в Кърси, вече като зрели хора на четирийсет години за неочакваната развръзка.

Трогателна история за любов и саможертва, за егоизъм и предателство, поднесена с характерния за Мийчам драматизъм и богат език. Кълбото от лъжи, в което се оказват заплетени тримата главни герои, обратите в сюжета и плътно изградените характери в романа поглъщат вниманието на читателя до последната страница.

*На теб, Ан Фергюсън Зиглер, с благодарност за
приятната компания по пътя.*

ПРОЛОГ

Юни 2008

Телефонното обаждане, което бе очаквал в продължение на двацет и две години, получи в полунощ, когато бе останал да работи до късно на бюрото си. За миг се стресна, сърцето му се сви, както се случваше често през първите години, щом звъннаше телефонът в ранните часове, но с времето работата му го бе накарала да свикне с подобни среднощни позвънявания.

Името на този, който се обаждаше, се изписа на екрана и той усети как сърцето му за миг спря, когато се вгледа в него. Вдигна веднага слушалката, още преди второто извъняване да е смутило останалите в къщата.

— Ало?

— Джон Колдуел?

— Трей?

Сподавен смях, тих и подигравателен.

— Същият. Не спиш ли?

— Вече не. Откъде се обаждаш?

— Ще ти кажа след минута. Как си ти, тигре?

— Изненада ме. Мина много време.

— Но не чак толкова, че да не разпознаеш гласа ми. Това ми действа някак успокоително. Прибирам се у дома, Джон.

Джон застина на стола си.

— Така ли? След всичкото това време? И за какво?

— Имам недовършена работа.

— Не мислиш ли, че е малко късно за това?

Пак смях — отново сух и лишен от хумор.

— Все същият си, Джон. Гласът на моята съвест.

— Струва ми се, че точно в това напълно се провалих.

— О, аз не бих го казал.

Джон замълча за момент, защото не искаше да отвърне на предизвикателството, отправено му с преднамерено провокативен тон.

След кратка пауза, Трей добави:

— Семейство Тайсън искат да купят къщата на леля ми. Казах на Дик, че ще дойда в Кърси и ще го обсъдим. И без това трябва да се погрижа за вещите на леля Мейбъл — да се изнесат от къщата.

— Тайсънови ли? Аз мислех, че са се преместили в Амарило и че Дик има бизнес с жилищни застраховки там.

— Така е, обаче Дик се пенсионира и иска да се върне да живее в Кърси. Жена му винаги е харесвала къщата на леля. Неочаквано развитие на събитията. А, какво ще кажеш?

— Не е чак толкова неочаквано, колкото други събития, за които знам. Ти къде си?

— В Далас. Полетът оттук за Амарило беше твърде късно вечерта, което не е добре и за без това лошото ми храносмилане. Ще хвана самолета до Амарило на сутринта, ще наема кола и ще се срещна с Тайсънови пред къщата на леля Мейбъл около единайсет.

— Дълго ли ще останеш?

— Докато свърша работата. Предполагам, няколко дни.

Джон замълча, а сетне попита предпазливо:

— Къде ще отседнеш?

— Ами, надявах се, че ще може при теб.

Джон беше шокиран.

— Тук? Искаш да отседнеш в къщата на Хърбисън?

Пак същото хихикане.

— Защо пък не? Нямам нищо против сюррията сополиви хлапета. Хърбисънови още ли са при теб?

На Джон му стана противно при мисълта, че Трей Дон Хал може да спи в дома на Хърбисънови, и затова в тона му се прокрадна несигурна нотка.

— Да... Лу и Бети са още тук. Помагат ми да поддържам имота.

— Това сигурно е добре за теб — каза Трей. — Ще дойда след срещата с Тайсънови. Значи по обедно време. Ще поделим обяда си с теб и може би добрият отец ще чуе моята изповед.

— Не мислех, че планираш да останеш толкова дълго.

Отново познатият смях.

— Ти си моят човек. Ще се радвам да те видя, Джон.

— И аз — отвърна Джон и осъзна, че сред връхлетелите го като от засада чувства имаше и радост.

— Хайде да не се обзалагаме на това, тигре.

Връзката прекъсна. Джон усети как мравки полазиха по врата му при последните думи на Трей. Бавно постави слушалката на мястото ѝ и стана от бюрото. Беше се поизпотил от разговора. Приблужи се до снимка, поставена в рамка на стената. Беше официалната снимка на отбора по американски футбол на гимназията в Кърси от випуск 1985 година. Отдолу пишеше: „Победители в районния шампионат“. Джон бе играл като уайд ресийвър в отбора, който успя да победи в щатското първенство, и на снимката стоеше до високия, засмян куотърбек Трей Дон Хал, който тогава бе най-добрият му приятел. Дори и по онова време го наричаха Т. Д. Хал, както веднъж го представи един спортен коментатор. Така се обръщаха към него и през цялата му зашеметяваща спортна кариера в колежа и после като куотърбек в Националната лига по американски футбол. На стената имаше още три групови снимки на отбора, заснети след победите на „Бобкетс“^[1] от Кърси в последвалите плейофи, но Джон помнеше най-добре именно мача в районния шампионат срещу гимназията в Делтън. Погледът му се връщаше най-често на снимката от този мач.

Защо Трей се връщаше у дома след двайсет и две години отсъствие? Джон изобщо не повярва и за секунда, че това може да има нещо общо с продажбата на къщата на леля му. Тя стоеше заключена и необитаема вече две години, откак Мейбъл Чърч почина и остави на своя племенник дома, в който бе отраснал, с всичко вътре, освен храната, която подлежеше на разваляне, и домашния любимец — малкия дългоопашат папагал. Трей не изпитваше никаква сантиментална привързаност към вещите на леля си, нито към хубавата тухлена къща, където те тримата — Джон, Трей и Кати — бяха изкарвали много време заедно през детството си. Вместо да идва, можеше да наеме хора, които да продадат къщата и да се освободят от вещите. Защо го правеше тогава? Дали търсеше прошка и помирение? Опрощение на греховете? Изкупление? Джон би могъл да допусне и този вариант, ако нещо в тона на Трей бе загатнало, макар и малко, че е „така“, ала тъкмо напротив — тонът му бе подигравателен и тайнствен. Той добре познаваше своя бивш приятел и съотборник. Т. Д. Хал се връщаше у дома по някаква друга причина, която вероятно не вещаеше добро никому. Трябваше да предупреди Кати.

[1] Bobcat (англ.) — Рис. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
1979–1986

1.

В нощта на 1 януари 1979, два часа след настъпването на Новата година, Ема Бенсън видя кръст върху луната. Събуди се от странно чувство за безпокойство, загърна се в старата си бархетна роба и излезе навън от облицованата с дърво къща в града, където бе прекарала целия си живот — дълбоко в района Панхандъл в най-северната част на Тексас. Взря се в неземното видение, разтревожена от усещането, че този кръст е някакво предзнаменование, отправено лично към нея.

На следния ден бе уведомена, че синът ѝ — единственото ѝ живо дете — и съпругата му са загинали в автомобилна катастрофа на връщане към дома си след новогодишно празненство. Човекът, който ѝ се обади, се представи като доктор Райнландър, съсед и близък приятел на Сони и нейната снаха. Кати, единайсетгодишната дъщеря на загиналите, бе при доктора и жена му, както ѝ съобщи той, където щяла да остане, докато съдът или съответната институция, която отговаря за тези неща, вземе решение какво ще се случи с нея по-нататък.

— Как така съдът? — обърка се Ема.

От другата страна се чу болезнена въздишка.

— Става дума за това кой ще се грижи за нея, госпожо Бенсън.

„Кой ще се грижи за нея? Моята внучка, моята собствена кръв, да расте под един покрив с непознати?“

Но кой би я приел в дома си? Къде другаде би могла да отиде? Нямахше други живи роднини. Снахата на Ема бе единствено дете, осиновено от възрастна двойка, надхвърлила годините, в които биха могли да си родят собствени деца. Но и двамата бяха вече покойници. Другият син на Ема — Бъди — бе убит във Виетнам. Тя бе единствената кръвна роднина на детето, но пък малкото момиче я бе виждало един-единствен път и вероятно я бе забравило, тъй като Ема предполагаше, че нито името ѝ, нито родният ѝ град са били изобщо споменавани в дома на сина ѝ.

Все пак каза на доктора:

— Ако може Катрин Ан да остане при вас, докато аз успея да дойда, д-р Райнландър, ще я взема с мен у дома.

Ема, която никога през живота си не бе летяла със самолет и само два пъти на младини се бе качвала на влак, резервира билет от Амарило до Санта Крус, Калифорния, и през шестте часа в ограниченото пространство на седалката по средата на реда, с памуци в ушите, за да не слуша хленченето и капризниченето на четиригодишното момче зад нея, тя се тревожеше до каква степен внучката ѝ носи гените на втория ѝ син. По нейни наблюдения в девет от десет случая първородните дъщери приличаха на бащите си не само по външност и темперамент, но и по характер, докато първородните синове бяха копие на майките си. Нейният по-голям син Бъди не бе изключение от правилото.

Но Сони, който се роди по-късно, нямаше и капчица от жизнения сок на семейното дърво в жилите. Суетен, самомнителен материалист, способен на състрадание колкото игла, той смяташе, че е бил създаден да живее сред по-високопоставени хора от тези в родния му край.

— Създаден съм за нещо по-добро — спомни си Ема думите му, които я бяха засегнали дълбоко, и как бе изхвърчал при първа възможност от дома, за да поправи грешката на природата. Рядко се бе връщал, а след брака му с жена, която споделяше неговите преходни стойности, си бе идвал само веднъж. Каза, че е дошъл, за да представи на Ема жена си и дъщеря си, но истинската му цел бе да вземе назаем парите от застраховката на брат си, след като той бе убит. Тя му бе отказала. Неприязънта на Сони към нея нарасна, подклаждана от елегантната му съпруга, която не бе успяла да прикрие пренебрежението си към обстановката в родния му дом. Ема си даде сметка, че по-скоро адът ще се скове в лед, отколкото снаха ѝ да разреши на дъщеря си да идва тук, при тази сурова жена, на която не ѝ минаваха никакви глупости. И точно така и стана, те повече никога не я посетиха, нито я поканиха в своя дом в Калифорния. Но Ема добре помнеше нежното, миловидно, изумително красиво четиригодишно момиче, което веднага се бе сгушило в скута на баща си и бе отказало да има нещо общо с нея.

Тогава си бе помислила, че за съжаление внучката ѝ е разглежена. Само като видя скъпите ѝ дрехи и играчки, като чу гукането и бебешкия начин, по който ѝ говореха, като забеляза как родителите ѝ с

готовност задоволяваха всяко нейно желание и прищявка, ѝ стана ясно, че като порасне, по характер ще прилича на бучка захар. И въпреки това бе очарователно малко момиченце с къдравата руса коса на баща си и големите сини очи, които гледаха с искрена или престорена срамежливост — това Ема не можеше да определи — изпод дългите мигли, покриващи нежно като гъши пера сладката, млечна извивка на скулите ѝ, когато спеше. Ема бе сложила снимка на внучката си на шкафчето до леглото.

Катрин Ан бе вече на единайсет години и вероятно бе наследила онзи химичен елемент, който предаваше наследствените черти от родителите на децата, така че нейният начин на мислене вече бе формиран от възпитанието и от начина на живот в родния ѝ щат. Как да преместиш едно дете от земята на палмите, океана и родителите, които ти разрешават всичко, наскрел прерията, шубраците и под грижите на баба ѝ, която все още смяташе, че децата трябва да бъдат отглеждани, така че да разбират колко са скъпоценни, но без това да ги прави център на вселената? Ето малкото момченце, което седеше зад нея, бе добър пример за новия начин на възпитание. Ей богу, въпреки ограниченото пространство от него все пак трябваше да се изисква да прояви уважение към тъпанчетата на хората.

Със сигурност щяха да имат конфликти по принципни въпроси, които вероятно никога нямаше да намерят разрешение, но Ема съзнаваше своята отговорност. На шейсет и две години бе готова да изложи на риск сърцето си още веднъж, като поеме грижите за още едно дете.

2.

— Ето че стигнахме, Катрин Ан — каза Ема Бенсън с небрежен тон, докато паркираше в гаража на дома си в Кърси, Тексас. — Къщата бързо се затопля, но малко горещ шоколад ще ни помогне да се сгреем по-бързо. Искаш ли да направя?

Внучката ѝ само я погледна по същия неразбираем за Ема начин, както през цялото време от мига на срещата им в Санта Крус, но възрастната жена се досещаше какви мисли се въртят в главицата на синеоката Катрин Ан, след като бе видяла новия си дом.

— Ще приема това за положителен отговор — каза Ема и побърза да отключи вратата на кухнята, за да не остава детето твърде дълго на смразяващия студ навън. Палтенцето бе твърде тънко за зимите в района Панхандъл.

— Дяволите да го вземат! — Ключът заяде — още един щрих към първото впечатление от новия дом — и сега Ема трябваше да заобиколи къщата в снежната виелица, за да отключи вратата отпред.

Внучката ѝ трепереше до нея в стоическо мълчание, с безизразно лице. Вече цяла седмица бе такава. Неврогенен мутизъм — така бе определил д-р Райнландър нейното състояние. Въпреки че бе само педиатър, а не детски психолог, но при Катрин Ан бяха налице всички симптоми.

— Обикновено това е временно разстройство, свързано със състояние на тревожност или с травма, и се характеризира с невъзможността да се говори в определени ситуации — обясни той. — Засега Кати няма да разговаря с никого, освен с онези, които познава и на които има доверие.

Той бе хвърлил бърз, безпристрастен поглед към кокалестата фигура на Ема, висока над един и осемдесет.

— С цялото ми уважение, госпожо Бенсън, но вие сте огромна жена и Кати онемява във ваше присъствие, защото не се чувства сигурна с вас. За нея вие сте непозната. Тя избира тишината, защото след всичко, което ѝ се е случило, намира убежище в нея. Ще проговори, когато спечелите доверието ѝ.

Ема се опита още веднъж да завърти ключа.

— Проклетият ключ не ще да отвори. Не помня кога за последен път съм заключвала тази врата. Май не съм от години. В този град не заключваме вратите си. — Ема прекрати с опитите и се обърна към Кати. — Ето какво ще направим. Ти се върни в колата на топло, а аз ще мина отпред, ще отключа и после ще ти отворя задната врата отвътре. Съгласна ли си?

Без колебание малкото момиче се приближи до полиците на стената на гаража, изправи се на пръсти и свали кутия моторно масло. Донесе я на Ема. „Опитай с това“, казваше погледът ѝ, който бе нейното средство за общуване през последните седем дни. Ема взе кутията, окуражена от реакцията на детето.

— Колко си ми умна! — възхити се тя — Как не се сетих?

Една капка масло върху ключа бе достатъчна, за да се озоват в кухнята само след няколко секунди. Ема се засуети да запали печката и да включи радиатора до стената, докато малкото момиче стоеше неподвижно, сковано от студа, със стиснати в юмруци ръце, които издуваха като топки за тенис джобовите на палтото. „Сигурно ѝ се струва, че е паднала в заешката дупка точно като Алиса в Страната на чудесата“, помисли си Ема, доловила смущението, с което детето оглеждаше старомодната ѝ кухня. Кухнята в Санта Крус, както и цялата къща изобщо, бе просторна и слънчева. В нея имаше последния модел кухненски уреди, също като на снимките в някой брой на „Идеален дом“.

— Искаш ли да седнеш в хола, докато аз направя какаото? — попита тя. — Там ще се чувстваш по-удобно, щом стаята се постопли.

Детето кимна и Ема я заведе в уютната стая със стари, поизтъркани мебели, където тя гледаше телевизия, четеше и бродираше. Детето подскочи от внезапното свистене и припламването на огъня зад решетката, когато Ема включи отоплителния уред на стената. В дома на Кати в Калифорния, естествено, имаше централно парно.

— Искаш ли да гледаш телевизия? — попита Ема.

Едва забележимо кимване. Детето седна на един стол, все още с палтото си, близо до печката и се извърна, за да разгледа библиотеката на Ема, която обхващаше цяла стена. Тъй като бе библиотекарка по професия, Ема бе подредила книгите не по автори, а по тематика.

Катрин Ан извади „Малкият принц“ от полицата с книги за деца. „Може ли?“ — се четеше в погледа ѝ, отправен към Ема.

— Разбира се. Досега не си ли чела тази книга?

Внучката ѝ вдигна два пръста. „Два пъти.“

— О, чела си я два пъти? „Малкият принц“ наистина си заслужава да се прочете повече от веднъж. Винаги е хубаво човек да се върне към познати неща. Те ни напомнят за времената, които са били хубави.

Не биваше да казва това. Забеляза кратък проблясък дълбоко в сините очи на момичето, сякаш някакъв спомен бе изникнал на повърхността, и тъгата като воал се спусна над нежното лице на детето. Катрин върна книгата на полицата.

— Е, добре тогава — каза Ема, като преглътна смутено. — Ще отида да направя какаото.

Приведе се над плота в кухнята с непреодолимото усещане за пълна безпомощност. Беше си мислела, че може да се справи със задачата, но как бе възможно изобщо, като се имаше предвид каква бе загубата на внучката ѝ и колко малко можеше да ѝ даде Ема, за да успее да запълни празнината в живота ѝ? Как изобщо някога можеше да замести родителите ѝ? Как училищата в Кърси, в които се наблюдаше на американския футбол и други спортове, биха могли да ѝ осигурят качеството на образованието и културните предимства, които бе имала? Как щеше това момиче, с нейната изисканост и финес, да се впише в провинциалния живот на новите си съученици? И как изобщо би могла да бъде някога щастлива в скромния дом на Ема, след като бе отраснала в луксозно обзаведена къща, където имаше собствен телевизор и стереоуредба, а в хола бе собственият ѝ малък роял! А пък в двора имаше басейн и къщичка за игри, и всякакви уреди, които могат да се намерят на една детска площадка?

Как можеше Ема да спаси и малкото останало от детството на момичето?

— Дайте ѝ време — бе казал д-р Райнландър. — Децата са доста жилави, а Кати е по-жилава от останалите. Ще се оправи.

Луд ли беше да мисли така? Само в една седмица родителите на Катрин Ан бяха загинали при катастрофа и домът ѝ бе обявен за продажба. Тя се бе разделила с най-добрия си приятел — пианото, с частното училище, което бе посещавала след детската градина, с

красивия град, в който бе живяла през целия си живот — с всичко и всички, които бе познавала и обичала, за да отиде да живее в района Панхандъл на щата Тексас с баба си, една напълно чужда жена.

А и никога не е било толкова мрачно тук. Когато Ема пое по магистрала 40, която водеше от Амарило към Кърси, детето ококори очи, с което показа по-ясно, отколкото би могло да изрази с думи, паниката, че са я довели накрай света. Ема нямаше как да не се съгласи с внучката си. През зимата прерията не предлагаше абсолютно нищо, с което човек би могъл да се похвали. Тя просто се простираше — една безжизнена кафява безкрайност. Само тук-там сред пустошта се виждаха в далечината или ферма, или няколко крави, скупчени срещу виелицата и снега. Малките градчета, покрай които минаваше междущатският път, изглеждаха особено неприветливи в този сив неделен следобед с празните си главни улици, с тъмните витрини на магазините и висящите по стълбовете изоставени от Коледа украси, които вятърът блъскаше насам-натам.

За да разсее детето от неговото униние, Ема започна да описва прерията през пролетта, когато тя приличаше на безкраен килим от диви цветя. „Най-прекрасната, неочаквана гледка, която някога ще видиш“, тъкмо казваше, когато умилението ѝ бе прекъснато от детето, което с ужас сочеше нещо с пръст.

— О, боже! — възкликна Ема.

Огромно кълбо от сиви търкалящи се тръни се носеше срещу тях през прерията: десетките изтръгнати от корените си сухи магарешки бодили, тласкани от вятъра, приличаха на банда злонамерени духове, канещи се да нападнат колата. Ема не успя да спре, преди бандата да ги връхлети, забивайки ноктите си от страната, където седеше Катрин Ан. Внучката ѝ изпищя, притисна лакти до тялото си и покри лице с ръце.

— Всичко е наред, Катрин Ан — успокои я Ема, като спря колата и прегърна свитото тяло на внучката си. Кълбото от тръни бе отнесено от вятъра, или поне това, което бе останало от него след сблъсъка с колата. — Това са просто сухи треви, плевели — заобяснява тя с нежен глас. — Има ги навсякъде из югозапада. През зимата, когато изсъхне, надземната част от растението се откъсва от корена и вятърът я понася. Затова ги наричат търкалящи се тръни. Понякога се образува цяла

топка от тях. Точно това видяхме току-що. Страшни са на вид, но иначе не могат да ти навредят.

Тя усещаше как ужасено бие сърцето на детето през тънкия плат на палтото му. Повечето деца при вида на търкалящите се тръни биха потърсили сигурност, сгушвайки се в обятията на възрастния човек, който се намираше най-близо до тях, но не и Кати Ан. Тя се осланяше на себе си. Тази постъпка бе накарала Ема да изпита чувството, че внучката ѝ я отблъсква, чувство, което тя помнеше добре.

— Кати е много самостоятелна, въпреки че родителите ѝ я глезеха — бе ѝ казала Бет, съпругата на д-р Райнландър.

Самостоятелна. Ема отвори капака на кутията с какао. Дали това бе синоним на безразличие към родителската любов и съвети, което Ема бе получила от страна на бащата на момичето?

Когато се видяха за първи път след смъртта на родителите ѝ, студените сини очи на Катрин Ан ѝ напомниха толкова много очите на Сони, че Ема усети студ, усети веднага борещите се в нея любов и ненавист, така характерни за отношението ѝ към него. През трескавата седмица, когато трябваше да уреди погребението, да подготви къщата за продан, да напълни кашоните за Кърси и да опакова багажа за самолета — и всичко това, без да чуе дори една дума от устата на детето, — Ема бе търсила да открие приликите между Катрин Ан и Сони, които биха доказали генетичната връзка между баща и дъщеря. С изключение на правилните черти, цвета на косата и на очите на привлекателния ѝ баща, Ема не бе открила нищо общо между тях, но пък и много оставаше скрито зад тази стена от мълчание. Ема бе получила от Бет повечето от сведенията за Катрин Ан.

— Тя е много умна и любознателна, но обикновено се държат с нея като че е по-малко дете, защото е дребна за възрастта си. Но бързо ще разбереш с кого си имаш работа. Тя помогна много на Лора, нашата срамежлива дъщеря. Вдъхна ѝ такава увереност, която иначе ѝ липсваше.

Ема отиде до „Уинчестър Академи“, частното училище за надарени деца, за да вземе документите на Катрин Ан. Там директорът потвърди мнението на Бет за интелигентността на внучката ѝ.

— Нали знаете каква иска да стане Кати като порасне? — попита я той.

Ема нямаше какво друго да отвърне, освен че си няма представа.

— Лекарка. Повечето деца подхвърлят тази идея, сякаш е хартиена топка в дъжда, но не се съмнявам, че Кати може да постигне желаното, ако си го постави за цел.

Ема надникна в хола при телевизора и видя Катрин да седи точно както я бе оставила — със скръстени в скута ръце, кръстосани крака и напълно неподвижна, с вид на изоставено дете. Ала от позата ѝ се излъчваше същото самообладание, което бе притежавал и баща ѝ. Ема усети как я завладява отчаянието. Бе изпитала доста мъка през живота си: злополуката с влак през първите години на брака ѝ, която я бе оставила вдовица, а децата ѝ — без баща, смъртта на първородния ѝ син във Виетнам, дългите години на отчуждение с по-малкия ѝ син, а сега и безвъзвратната му загуба, отнела всякаква възможност да се помирят. Но как щеше да понесе, ако Катрин Ан откажеше да приеме любовта ѝ, която тя копнееше до дъното на душата си да ѝ даде? Как щеше да понесе, ако безразличието в отношението на сина ѝ се предаде в поведението на това подобно на робот същество — дъщеря му?

Ема внесе чашите с какао в хола.

— Ей... — подхвана тя, но не успя да довърши. Мъката я стисна за гърлото, мъката по нейните момчета, които никога повече нямаше да види, по сина, когото бе загубила през войната, и по другия, загубен още при раждането, именно този, когото бе обичала повече.

По бузите ѝ потекоха сълзи и за нейно изумление малкото роботче се изправи пред нея, повдигайки вежди: „Какво има?“ В очите се четеше съчувствие: „Не бъди тъжна“.

Вътре в нея малкото семенце на надеждата намери почва, когато Ема разбра какво е искала да ѝ каже Бет Рейнландър, когато си вземаха сбогом.

— Кати е особена — бе ѝ прошепнала тя.

Ема все още държеше горещите чаши с какао в ръцете си, когато внучката ѝ се приближи до нея. Наведе се, за да може Кати да я прегърне през врата. Усети нежното потупване на детската ръка по гърба си.

3.

През кухненския прозорец, от който се виждаше задният двор, Мейбъл Чърч гледаше как единнайсетгодишният ѝ племенник Трей Дон Хал и неговият най-добър приятел Джон Колдуел си подават топката в угасващата светлина на зимния следобед. На лицето на Трей още се четеше раздразнението, което изпитваше, за разлика от Джон, който изглеждаше в прекрасно настроение. Мейбъл го чу да казва:

— Е, хайде де, Т. Д. Ще се грижим за нея само седмица-две, после нашето крепостничество ще свърши!

Крепостничество. Една от думите в речника на момче от шести клас. Трей нарочно употребяваше граматически неправилни изречения, но и двамата се забавляваха да подхвърлят новите думи, които бяха научили, нещо, което Мейбъл се надяваше да впечатли Катрин Ан Бенсън. За съжаление внучката на Ема изглеждаше много по-умна, отколкото бе добре за нея, особено щом щеше да посещава началното училище на Кърси. Това бе една от причините Ема да помоли Мейбъл момчетата да се грижат за нея през първите няколко седмици. Другата причина бе много по-неприятна. Внучката на Ема страдаше от неврогенен мутизъм, което обаче било само временно състояние. „Докато Катрин Ан се адаптира към новата за нея среда“, както ѝ бе обяснила старата ѝ приятелка.

Ема смяташе, че Катрин Ан по-лесно ще свикне с училището в Кърси, ако Трей и Джон, безспорните лидери на учениците в шести клас, покажат на другите как да се отнасят с нея — благовъзпитано и с уважение.

— Поласкай мъжкото им самолюбие — бе предложила тя. — Кажи им, че след като са такива важни клечки в класа си, другите ще вземат пример от тях и ще се държат с нея така, както се държат те двамата.

Ема бе убедена, че никой нямаше и да посмее да се подиграва на Катрин Ан, ако момчетата я вземеха под своето крило.

Мейбъл бе подхванала темата следобеда, докато момчетата си пишеха домашните на масата в кухнята. Както и бе очаквала,

племенникът ѝ направи гримаса, сякаш ядеше кисели ябълки, докато им обясняваше какво се очаква от тях.

— Забрави, лелю Мейбъл. Няма да дундуркаме някаква няма, да седим с нея в стола и да се мотаем с нея из игрището. Че как ще изглеждаме двамата с Джон? Ние с него седим на масата с другите момчета, със спортистите, а през междучасието играем на футбол.

— Тя не е няма — се бе опитала да обясни Мейбъл. — Просто е загубила желание да говори за известно време. Това състояние е следствие от шока, преживян при внезапната смърт на родителите ѝ, целият ѝ свят се е преобърнал само за няколко дни. Разделила се е изведнъж с всичко и с всички, които е познавала, и е била замъкната на непознато за нея място, където всички са ѝ непознати. Останала е кръгло сираче. Нищо чудно, че е загубила гласа си. Това можеш да разбереш, нали, Трей Дон?

— Естествено, че го разбира. И двамата разбираме — бе казал Джон. Погледна към Трей и добави: — Помисли малко, Т. Д. Родителите на момичето са починали. Тя е сирак. Знаеш какво означава това. Мис Ема е права. Другите деца ще ѝ се подиграват, ако ние не я защитим. Знаеш колко подли са Сиси Джейн и нейната групичка.

Мейбъл усети как сърцето ѝ се изпълва с нежност към момчето. Обичаше той да я нарича „лелю“. Джон Колдуел не ѝ беше племенник, но тя чувстваше истинска връзка с него, както и с детето на сестра си. В такива моменти Мейбъл ясно виждаше проявата на наследствените черти, тема, която тя и Ема често обсъждаха и по която бяха на едно и също мнение. Великодушието, характерно за майката на Джон, мир на праха ѝ, се проявяваше у момчето, а Трей Дон бе егоист точно като помалката ѝ сестра. Ала споменаването на думата „сирак“ бе докоснало тънка струна в душата на племенника ѝ. Неговите родители бяха живи. Просто не се знаеше къде се намираха. Бащата на Трей бе изчезнал преди неговото раждане, а майка му бе заминала кой знае с какъв точно боклук, след като бе оставила четиригодишния си син при Мейбъл и съпруга ѝ „само за няколко дни“.

Трей никога повече не я видя.

— А как изглежда? — попита Трей някак насила. Тъмните му очи бяха пълни с надежда, че момичето не прилича на мис Ема.

— Ами, радвам се, че попита — оживи се Мейбъл. — Ема казва, че е много красива. Руса, със сини очи. Дребничка е, но е самостоятелна и смела, изобщо не е някоя лепка.

— Няма значение как изглежда — намеси се Джон. — Ще направим каквото трябва, лельо Мейбъл. Разчитай на нас. Кога ще се срещнем с нея?

— Не и преди следващия понеделник. Предложих да се запознаете по-рано, но Ема смята, че това не е добра идея заради проблема ѝ.

Трей продължи да спори и да се гневи, но думата „сирак“ бе намалила пламенността, с която протестираше. Последната дума все пак бе негова:

— Но не очаквай да ѝ носим учебниците!

Беше станало твърде студено навън, но Мейбъл ги остави още няколко минути, преди да ги извика да се приберат. Лесно се виждаше защо бяха лидерите в шести клас. Едва единайсетгодишни, те вече бяха атлетични, високи, добре сложени и привлекателни. Щяха да разбиват женските сърца. Бяха и интелигентни, проявяваха интерес към училището и изкарваха добри оценки. Не бяха немарливи, ала какво все пак щеше да си помисли за тях изтънчената внучка на Ема? А и те за нея? Катрин можеше да чете и да говори на френски, бе учила изкуство, беше се занимавала с балет от шестгодишна и свиреше превъзходно на пиано. „А пък аз нямам тук пиано, което да ѝ предложа“, се бе оплакала Ема.

Мейбъл добре помнеше Сони Бенсън. Той бе разбил сърцето на Ема. Господ да е на помощ на най-добрата ѝ приятелка, ако и дъщеря му се окаже същата. Господ да е на помощ и на Катрин Ан, ако тя се държи по същия снобски начин като баща си в началното училище на Кърси.

След шест дни, в късния неделен следобед, Трей си тръгна от дома на Джон, но по обикновен път. Обикновено, като си тръгваше от дома на Джон, той продължаваше направо. Една пресечка го делеше до къщата на леля Мейбъл на ъгъла на улицата, ала този следобед Трей реши да отиде до съседната улица, където живееше мис Ема, въпреки че мразеше студа, вятъра и снега.

Не помнеше някога да се е страхувал от нещо толкова много, колкото се страхуваше от утрото на следващия ден, когато му предстоеше да стане бодигард на Катрин Ан заедно с Джон. Бе накарал приятеля си да обещае, че тяхното поробване ще продължи само една седмица. Всеки ден получаваха информация по телефона от мис Ема за това как новодошлото момиче преодоляваше културния шок (това беше изразът, който използваше леля му), ала той все пак нямаше никаква представа какво им предстои.

Момичето най-сетне бе започнало да говори по малко, а мис Ема я бе водила до магазина в Амарило, откъдето ѝ бе купила по-топло палто и обувки, дънки и бархетни ризи — дрехи, каквито носеха момичетата в шести клас в началното училище в Кърси. Той изпита облекчение при тази новина. Колко щеше да е конфузно, ако се появи с дрехите, които бе носила в частното училище в Калифорния — униформа и три четвърти чорапи, както бе казала мис Ема на леля Мейбъл. Три четвърти чорапи, представи си само!

Мис Ема се опитваше да ангажира Катрин Ан с различни неща — да пече бисквити за дома за стари хора, да разглежда албума със снимки на баща ѝ като дете, да търси малките прорези в пръстта в лехите, които сочеха, че нарцисите скоро щяха да се покажат. Как бе възможно такива занимания да запълнят времето на когото и да било. На Трей не му беше ясно, но предполагаше, че подобни неща се харесваха на момичетата. Той и Джон се чудеха как ли ще реагира внучката на Ема, като види Самсон, старата костенурка, която живееше в задния двор и приличаше на праисторическо чудовище. Трей се бе хванал на бас, че тя ще припадне, щом Самсон изпълзи от дупката си на своите къси, силни крака на влечуго и се отпрати по най-прекия път като танк, получил заповед за атака, към лакомството в джоба на мис Ема. За негова изненада Кати веднага бе харесала костенурката. Дори се зае със задачата да я храни. Предния ден, веднага след като падна големият сняг, Кати и мис Ема направиха снежен човек, или по-скоро снежна кралица. Мис Ема непрекъснато разказваше на леля му какво творчество проявила Катрин Ан, като избрала една купа за плодове за корона, шиша за барбекю за скиптър и парче червена мушама за пояс. Новодошлата за първи път виждаше сняг.

Голям камион с надпис „ПЪРВОКЛАСНИ ВОДОПРОВОДНИ УСЛУГИ“ бе паркирал срещу къщата на мис Ема. Спря до него, от

студа сякаш иглички се забиваха в краката му. Снежната кралица бе в предния двор. За очи имаше две черни капачки от бутилки, фуния за нос, а червени копчета, поставени като дъга, изобразяваха усмивка. Всъщност изглеждаше доста добре.

Вратата се отвори и Катрин Ан изтича навън. Без шапка и ръкавици, с разкопчано палто тя се спусна към снежната кралица. Бузите ѝ почти веднага се зачервиха от студа, косата ѝ се развя на вятъра, малките ѝ бели ръце пърхаха като пеперуди около пояса, фунията и наместваха копчетата. Сетне момичето се стрелна обратно към къщата и вратата се затвори зад нея.

Трей остана като закован на тротоара. Тя не го бе видяла, защото бе скрит зад камиона. Завладя го чувство, каквото никога досега не бе изпитвал. Не можеше да помръдне, сякаш бе уловен от лъч, изпратен от някой космически кораб. Не усещаше студа и вятъра. Ръцете и краката му не съществуваха. Сякаш в състояние на шок бе зърнал как един ангел се спуска на земята и сетне изчезва. Най-красивото същество, което някога бе виждал. Когато отново можеше да движи краката си, той с бавни стъпки се отправи към дома, а снегът шептеше като вълшебен прах под ботушите му. Щеше да запази в тайна това, че бе зърнал за кратко Катрин Ан. Тази тайна нямаше да сподели дори с Джон в утрото на следващия ден, когато щеше да ѝ се представи и да се превърне в нейния закрилник до края на живота ѝ.

4.

Навела глава срещу ледения вятър, който сякаш забиваше трески в лицето ѝ, Кати Бенсън изтича заедно с баба си от колата до входа на началното училище в Кърси. Стомахът ѝ се бе свил на топка, направо ѝ се гадеше и ѝ се искаше да извика: „Не ме оставяй тук. Нека се върна с теб!“.

Кати бе сигурна, че ако поискаше това, веднага щяха да се върнат в колата, но проблемът бе, че тя не можеше да го изрече. Цяла седмица ѝ беше нужна, за да размрази езика си и да започне да говори с жената, която се наричаше нейна баба, ала сега усещаше, че пак е замръзнал, а тя се е върнала обратно в онова тихо място, където живееха родителите ѝ — сигурно, топло и познато място.

— Е, Катрин Ан, знаеш номера, на който да позвъниш, ако искаш да се прибереш — каза баба ѝ за десети път, щом влязоха в училището. — Няма защо да се срамуваш, ако поискаш да дойда да те взема.

Но щеше да се срамува. Жената не желаше Кати да страда, но момичето усещаше, че ѝ се иска да прояви твърдост, да се държи като голяма. Изведнъж си спомни как баща ѝ веднъж ядосано бе възкликнал за нея: „Проклетата жена и железният ѝ характер!“.

Проклетата жена, осъзна Кати, бе неговата майка, високата жена, която бе нейната баба. И тя искаше от Кати да прояви железен характер.

Момичето стисна ръката на баба си. „Ще се справя“ — означаваше жестът, а баба ѝ я възнагради с горд блясък в очите.

Едър мъж в делови костюм с вратовръзка забърза към тях. Яката на ризата му бе силно пристегната около врата. Зад гърба му лъщеше твърдият под на училищния коридор, студен и неприветлив. До Кати достигаше глъч от стаите. Първият час, оказа се, бе започнал. Всички щяха да седят по чиновете, когато тя влезеше в стаята. Кати се мъчеше да е смела, но ушите ѝ пукаха, както когато летеше със самолет, който започваше да се спуска преди кацане.

— Уелдън, това е внучката ми, за която ти разказах — достигна до нея глас през заглъхналите ѝ уши. — Катрин Ан, това е господин

Фейвър, директорът на училището.

Не, не, името ми е Кати, искаше да я поправи тя. Нямаше проблем у дома да я нарича Катрин Ан, но в училище предпочиташе да ѝ казват Кати.

— Здравей, Катрин Ан — поздрави директорът и се ръкува с нея. Държеше се сърдечно като мъжете, които работеха в автокъщата на „Ягуар“, която баща ѝ управляваше. — Добре дошла в началното училище на Кърси. Боже мой, какво хубаво момиче си, а и си била много умна, както чувам. — Сетне се обърна към баба ѝ с широка усмивка. — Недейте да се тревожите, мис Ема. Ще се грижим добре за нея.

— Точно така — отвърна баба ѝ с леден тон, напълно подходящ за председателя на родителското настоятелство, както си помисли Кати. После се обърна към нея. — Обядът ти е вътре в раницата, Катрин Ан. Пожелавам ти хубав ден, ще те чакам тук до вратата, когато свършат часовете. Разбра ли?

Кати преглътна и кимна с глава. „Добре“.

Жената се наведе и се взря в лицето ѝ.

— Да не би пак да онемя, миличка?

Кати категорично разтърси глава: „Не!“.

— О, боже! — Баба ѝ отправи загрижен поглед към директора и вдигна вежди.

Господин Фейвър разпери длани.

— Както ви казах, мис Ема, няма място за тревога. Момчетата ще се погрижат за нея. Никой няма да я тормози.

Кати дръпна разтревожено ръкава на Ема. „Какви момчета?“

Баба ѝ въздъхна и заобяснява:

— Мейбъл Чърч, най-добрата ми приятелка, живее със своя племенник, точно както ти с мен. Името му е Трей Дон Хал. Реших да го помоля, него и неговия най-добър приятел Джон Колдуел, да те наглеждат през първите няколко седмици, да ти помогнат да се ориентираш. Господин Фейвър сметна, че идеята е добра. Ще се чувстваш по-добре, като знаеш, че са до теб. Те са лидерите в класа на шестокласниците, нали така, господин Фейвър?

Директорът завъртя очи тъжно и рече:

— Страхувам се, че е така.

Кати не искаше никакви момчета до себе си. Всички момчета, които познаваше от „Уинчестър“, носеха очила, бяха или дебели, или кльощави и търчаха наоколо на групички. Тя и приятелките ѝ ги наричаха „Клуб Зуб“. Защо не можеше баба ѝ да възложи на момичета тази задача?

— Е, добре, млада госпожице, хайде да отидем да ти покажа шкафчето ти — подкани директорът и ѝ подаде ръка, но Кати хвана здраво с две ръце раницата си — защо хората се държаха с нея като с дете от детската градина! — и тръгна редом с него, без дори да погледне назад към баба си, ала сърцето ѝ се качи в гърлото, когато чу вратата да се отваря и сетне затваря с трясък от вятъра.

— Учебниците ти са вече в шкафчето — каза ѝ директорът — Баба ти ги донесе по-рано, за да не трябва да носиш тежката раница през първата част на деня.

През последните два дни Кати бе научила наизуст програмата си и бе прегледала учебниците. Намери материала за изключително лесен. Най-много бе разочарована, че не се преподаваха други науки, освен география в шести клас, и че трябва да изчака до втората година в гимназията, за да почне да учи биология. В „Уинчестър“ вече бяха учили обща анатомия и за храносмилателната система. Следващата година нейните съученици щяха да започнат да правят дисекции на жаби. Баба ѝ, която знаеше, че Кати иска да стане лекар, видя колко е разочарована и ѝ каза да не се тревожи. Щеше да ѝ поръча материали за самообучение по предмети, свързани с областта на медицината, така Кати можеше да учи по тях.

Директорът Фейвър обясни, че първият час е час на класа, проверяват се присъствията, правят се съобщения и се пишат домашни. На Кати последното ѝ се стори някак странно. В „Уинчестър“ домашните се даваха, за да се правят у дома. Директорът спря пред редица от метални шкафчета, подредени до стената, които напълно се различаваха от шкафовете с врати от полирано дърво в предишното ѝ училище.

— Мис Ема поиска за теб да заделим едно от по-горните шкафчета, между това на Трей Дон Хал и Джон Колдуел — каза ѝ с широка усмивка. — Повечето момичета от твоя клас биха дали всичко, за да имат това шкафче.

Ето пак тези имена. Защо ли пък едно момиче би дало всичко, за да има шкафче до шкафчетата на тези две момчета? Директорът показва на Кати как се отваря шкафчето с набирането на определена цифрова комбинация. Тя веднага запомни цифрите, но той ѝ ги повтори няколко пъти и настоя тя да си ги запише на програмата, както и да се упражнява да отключва с тях. Сетне я отведе до затворената врата на класната стая, от която се чуваха силен смях и говор.

Лицето на господин Фейвър пламна изведнъж.

— Мис Уитби трябва да въведе малко повече дисциплина — рече той, сякаш дължеше обяснение на Кати. — Не помня колко пъти съм ѝ го казвал. — Все пак успя да се усмихне. — Е, млада госпожице, готова ли сте?

Кати кимна безмълвно и директорът отвори вратата.

Учениците веднага утихнаха. Вниманието на всички бе привлечено от директора и Кати на вратата. Няколко палавници, които не бяха на местата си, приседнаха като хипнотизирани от любопитство. Учителката, явно мис Уитби, замръзна с вдигната ръка пред дъската, където се канеше да пише, а в учудения ѝ поглед се мярна паника.

Кати усети пак топката в гърлото си, буквално я задуши. Неподвижните лица ѝ приличаха на мъгляви звезди, скривани от облаци. Само едно от тях блестеше ярко като луната. То бе на едно симпатично момче на задните чинове, чиято глава се издигаше над тези на всички останали, с изключение на размазаната фигура на друго момче през един чин от него.

Мис Уитби си възвърна самообладанието и се приближи, с пресилена усмивка. Тя бе много красива и изглеждаше твърде млада, за да бъде учителка.

— Ти сигурно си Катрин Ан Бенсън. Очаквах те утре. Благодаря ви, господин Фейвър. Аз ще имам грижата.

Господин Фейвър заговори тихо, като скри уста зад дланта си:

— Надявам се да поемете грижата и задругите си ученици, мис Уитби, а и аз изрично ви уведомих, че тя ще дойде днес. — Той свали ръката си и се обърна към класа — Ученици, това е Катрин Ан Бенсън, внучката на мис Ема. Тя е от Калифорния. Да не съм чул, че някой не се е държал добре с нея, ясно ли е? — Хвърли строг поглед на учениците. — Знаете, какво ще се случи, ако чуя за такова нещо. — А

на Кати каза: — Не се колебай да дойдеш при мен, ако имаш нужда от нещо, Катрин Ан.

„Кати. Името ми е Кати!“ — искаше ѝ се да извика тя, усещайки как краката ѝ омекват от смущение, докато я представяха. Директорът бе заплашил учениците и сега, не стига всичко останало, с което тя се отличаваше от тях, това щеше да е достатъчна причина да я намразят.

Тя сведе поглед, за да избегне втренчените в нея очи, когато чу глас от задните чинове.

— Мис Уитби, нека да седне тук.

Кати хвърли бърз поглед изпод дългите си мигли и видя, че това предложение бе на симпатичното момче от последния ред. Той сочеше към чина между него и другото високо момче. Момчетата се закискаха, прикрили уста с ръка, но момчето остана напълно невъзмутимо. Със съвсем сериозно изражение на лицето той вдигна раницата си от пътеката, сякаш очакваше да му се подчинят.

— Добре, Треј Дон — каза мис Уитби след кратка пауза, — да опитаме за известно време. Катрин Ан, можеш да седнеш на мястото си.

В настъпилата тишина Кати мина между чиновете и седна на посоченото място, усещайки как всички я проследяват с поглед, изпълнен с изненада и вълнение. Със сковани пръсти тя дръпна ципа на едно от отделенията на раницата си, за да извади отвътре лист и химикалка и да препише написаното на дъската. Всяко нейно движение се следеше с внимание от учениците, те бяха като хипнотизирани, сякаш очакваха всеки момент да направи някой номер.

Момчето, което се казваше Треј Дон Хал — очевидно племенникът на най-добрата приятелка на баба ѝ, — се наведе към нея и каза:

— Здравей. Аз съм Треј Хал. Трябва да се грижа за теб. Заедно с Джон. Това там е Джон Колдуел.

Тя се обърна към другото момче и примигна срамежливо: „Здравей“.

— Здравсти — отвърна той и ѝ се усмихна.

Двамата бяха съвсем различни от всички, които бе познавала. По нищо не приличаха на зубрачите. Помисли си, че може би са тръгнали по-късно на училище, защото бяха доста високи за шестокласници. Беше ѝ трудно да определи кой от двамата изглежда по-добре. И

дватамата имаха кафяви очи и тъмна коса, но косата на Джон бе по-къдрава. Бяха едри и силни в сравнение с нея и тя се почувства още по-дребна както седеше между тях.

— Нямаш нужда от химикалка и лист. Няма какво да се пише тук — каза ѝ момчето на име Джон. — Това е часът за мързелуване. — Забеляза, че другите ученици го зяпаха, и размаха раздражено ръце, сякаш разгонваше кокошки. Веднага всички, при това в пълен синхрон, се обърнаха напред към дъската.

Ясно беше, че тя седеше между двамата безспорни лидери в класа. Трей Хал се наведе отново към нея.

— Можеш да ме наричаш Т. Д. Всички ми казват така.

Тя го погледна. Искаше ѝ се да му отговори, но остана безмълвна в собственото си няма безсилие.

Момчето от другата ѝ страна му прошепна:

— Нали помниш, че е няма, Т. Д.?

Кати се обърна към него и го изгледа втрещено. Няма ли? Тя не бе няма!

— О, извинявай, забравих — каза Трей и ѝ се усмихна. — Т. Д. е съкратено от тъчдаун.

Трябваше да им покаже, че може да говори. Обърна се към другото момче, но то изтълкува погрешно терзанието в погледа ѝ и заобяснява:

— Това е термин от американския футбол. Трей е куотърбек в нашия отбор.

— Ти харесваш ли американския футбол? — попита я Трей.

Тя извърна безизразен поглед към него. Футбол ли? Баща ѝ смяташе, че това е спорт за маймуни.

— Е, няма проблем — усмихна се Трей. — И няма проблем, че си такава. Ние те разбираме, нали, Джон? — Той докосна ръката ѝ. — Ние двамата с Джон нямаме родители, нито един от нас. Баща ми изчезнал, преди да се родя, а майка ми ме остави при леля, преди да навърша четири години, и аз оттогава не съм я виждал. А майката на Джон почина, когато той беше на седем. Баща му, ако може така да се нарече изобщо, още се мотае наоколо, но не го виждаме много често. Така че... — Трей се усмихна още по-широко — имаме нещо общо с теб, защото всички сме сираци.

Сираци... Думата я прониза като стрела и се заби право в най-съкровеното място в душата. Завладя я мъка по изгубените ѝ родители, които доскоро бяха живи и здрави.

— Катрин Ан, добре ли си? — притесни се Джон.

Сълзи напълниха очите ѝ. Устните ѝ се разтрепериха.

— Кати — прошепна тя. — Името ми е Кати.

5.

— Какво толкова казах, че тя се разплака, Джон?

— Мисля, че беше заради думата „сирак“, Т. Д. Може би, докато не я изрече, тя не е осъзнала наистина, че родителите ѝ са починали. И на мен ми трябваше време, за да осъзная, че майка ми си е отишла. Просто се събудих една сутрин, разбрах, че е мъртва и че повече никога няма да я видя.

— Помня онази сутрин — кимна Трей. — Търчеше наоколо, сякаш те гонеха стършели.

— Това е най-ужасното чувство на света.

— Ех, да му се не види, Джон, не исках да я накарам да се почувства така.

— Разбира се, че не си искал. И тя го знае.

— Ще ми се да направя нещо хубаво за нея като вид извинение.

— Какво например? Да ѝ набереш цветя?

— О, за бога, Джон, откъде ще намеря цветя посред зима?

— Можеш да ѝ купиш.

— С какво? Вече съм си похарчил джобните.

— Джон! Трей! Стига сте говорили, внимавайте! — Заповедта беше на треньора Майер, който ръководеше отбора по футбол на девети клас. Застанал пред черната дъска, той почукваше с показалка тук и там върху диаграми, илюстриращи отделни игрови комбинации. Училищната програма на Джон и Трей бе подредена така, че да могат да посещават часовете по физическо на юношеския отбор по футбол, в който влизаха ученици от седми до девети клас. Беше си напълно безсмислен час, предвиден за допълнително теоретично обучение на футболистите. В дългата история на успешни спортни постижения на училището Джон и Трей бяха най-младите ученици, едва в шести клас, които бяха включени в този клас. Големи бяха очакванията към тях заради техните физически данни и проявен талант.

Момчетата млъкнаха и се съсредоточиха върху черната дъска, ала Трей започна да барабани с дългите си и вече възлести пръсти по бюрото, което, Джон знаеше, бе сигурен знак, че е потънал в мисли.

Това можеше да е хубаво, ала можеше и да е лошо. Едно нещо Джон бе разбрал със сигурност, а именно, че Треј си е паднал сериозно по Катрин Ан — по Кати — Бенсън. Но кой не би? Тя приличаше на малък ангел с русите си къдрици, сини очи и сладките трапчинки, които се появяваха, когато се усмихнеше. Ала сега това едва ли щеше да се случва често. След сутринта, когато Джон бе осъзнал, че майка му си бе отишла завинаги, неговият свят потъна в тъмнина за дълго. Щеше да мине време, преди двамата с Треј да видят отново тези трапчинки.

— Знам какво да направя! — щракна с пръсти Треј. — Ще ѝ вземем кученце — прошепна той. — Джил Бейкър ми каза, че колито на Улф Мъжкаря е родило цяло котило миналата седмица.

Джон забеляза, че треньорът ги гледа намръщено, и затова написа в тетрадката на Треј: „А мислиш ли, че той ще ни даде куче?“.

— Защо не? — произнесе Треј само с устни.

За съжаление треньорите не разпуснаха класа дори и след свършването на часа, който бе последен за днес, и Кати вече си бе тръгнала, когато те се озоваха пред кабинета по икономика, за да я придружат до шкафчето ѝ. С изключение на часовете по спорт тя щеше да бъде с тях по всички други предмети, а и обедната ѝ почивка бе по същото време, така че имаха възможност да наблюдават всяко нейно движение през целия ден. Стори им се самотна, изгубена, не търсеше ничия компания, не разговаряше с никого и съвсем малко с тях, но всички вече знаеха за новото момиче в училище и че те двамата с Треј се грижеха за нея. Когато най-сетне ги освободиха, те се втурнаха по коридора да я пресрещнат, преди да си тръгне, но успяха само да зърнат шапката ѝ и русите къдрици, когато излизаше през вратата заедно с мис Ема.

— Катрин Ан! — извика Треј с тъжен глас, който се изгуби в глъчката след края на часовете.

На Джон му стана жал за Треј. Досега никога не го беше виждал така увлечен по някого. Днес в стола на обяд дори му бе станало неудобно заради вниманието, което Треј проявяваше към Кати.

— Удобно ли ти е тук, Катрин Ан?

— Какво искаш да пиеш? Ще ти го донеса.

— Ако искаш, изяж десерта ми. Също и бисквитката.

А на Джон каза, след като обядваха:

— Видя ли как чисто се храни, Джон? И колко чисти са ноктите ѝ, като малки бели лунни сърпове.

Всъщност Кати бе изяла само няколко хапки от големия сандвич, който мис Ема ѝ бе приготвила, и нищо от останалите неща, които бе сложила в раницата ѝ, но безспорно се хранеше с изискани маниери, ръцете ѝ бяха красиви и нежни и изглеждаше някак неподходящо облечена в бархетната риза. Яката на ризата бе твърде широка за тънкото ѝ вратле. Явно мис Ема бе купила по-голям размер, в случай че ризата се свиеше при прането или може би очакваше Кати бързо да порасне. Мис Ема не бе богата като леля Мейбъл и вероятно нямаше възможност да купува на Кати нови дрехи, щом старите ѝ умалееха.

Кати гледаше Трей така, сякаш той бе дошъл от друга слънчева система, но през повечето време просто не му обръщаше внимание. Бяха избрали маса далеч от тази на спортистите, но тя бе точно до масата, на която Сиси Джейн командореше своята загубена групичка. Там се разнесе кикотене и Джон бе сигурен, че причината за кикота им бе Кати.

Интересът на Трей вероятно бе временен, но в момента тя бе центърът на вселената за него. Всъщност това важеше и за Джон.

— Успокой се, Т. Д. Ще я видим утре — каза той и сложи ръка на рамото на приятеля си.

Трей се дръпна, защото не искаше някой да го успокоява.

— По дяволите! Можехме да се приберем с Катрин Ан с колата на мис Ема, ако треньорът Майер беше по съкратил дългите си лекции. Хубаво, хайде да отидем да говорим с Улф Мъжкаря за кутрето.

— Я почакай малко, Т. Д. Тя може би ще предпочете коте — каза Джон и двамата се отпавиха към шкафчетата си. — Котките искат по-малко грижи и мога да се хвана на бас, че Сиси Джейн веднага би ни дала едно от нейните. Преди около три седмици нейната котка роди малки и тя сега се опитва да им намери дом.

Трей подскочи.

— Коте ли! Как ли пък не! Котките нямат никаква душа, братко. А кучето има, пък и ще пази Катрин Ан, когато порасне.

— Кати — поправи го Джон. — Тя държи да ѝ казват Кати, Т. Д.

— Повече ми харесва как звучи Катрин Ан.

— Хубаво де, но името ѝ е Кати.

Трей само вдигна рамене.

— Ето ти новина, тигре. Сиси Джейн не ще даде, тоест няма да даде, никакво коте за Катрин Ан.

— Откъде знаеш?

— Не видя ли как я гледаше, когато седяхме с Кати на една маса на обяд? В ония ми ти зелени очи направо гореше огън, искам да кажа, онези зелени очи.

— Защо непрекъснато сам се поправяш? Много е дразнещо — рече Джон.

— От сега нататък трябва да внимавам как говоря. Не е хубаво да се осакатява езикът, както постоянно ми повтаря леля.

— Сиси ревнува, Т. Д. Тя вече не е най-хубавото момиче в класа — върна се Джон към темата.

— Не е лъжа. А и Катрин Ан е много по-умна и много по-приятна компания, отколкото Сиси. Личи си. Просто знам, че много ще се зарадва на едно кученце. Колитата са толкова любвеобилни и обичат да се гушкат. Сигурен съм, че сега много би се зарадвала, ако си имаше едно, което да гушка.

Джон се съгласи с него. Да гушкаш куче е много по-добре, отколкото да прегръщаш възглавница. Той би трябвало да знае това най-добре, но не беше сигурен дали мис Ема ще иска куче в къщата.

— Не мислиш ли, че трябва първо да питаме мис Ема дали има нещо против да вземем куче на Кати? На колитата много им пада козината.

— За бога, Джон, защо винаги мислиш по този начин? Ако питаме мис Ема, тя веднага ще ни откаже. Ако обаче го занесем просто така и Катрин Ан го хареса, ще трябва да го задържи.

Трей беше прав както обикновено, въпреки че такава постъпка не би била съвсем почтена.

— Ето какво ще ти предложи — каза Джон. — Хайде да кажем на леля ти. Тя познава мис Ема по-добре от когото и да било. Ако тя смята, че няма нищо лошо в това да подарим куче на Кати, ще отидем при Одел Улф и ще го помолим да ни даде едно от кутретата.

Лицето на Трей се озари. Вдигна ръка и двамата плеснаха длани.

— Ето така те искам, тигре!

Трей го наричаше „тигре“ най-често когато Джон се съгласяваше с него. Бе го нарекъл така за първи път, когато бяха малки и играеха футбол. След един пас на Трей Джон бе успял да изпрати топката

далеч отвъд голлинията, като увлече и двамата играчи от противниковия отбор, които се опитваха да му я отнемат.

— Така те искам, тигре! — бе изкрещял Трей.

Джон добре разбираше, че Трей си бе наумил да прокара през леля си идеята за кучето, а не просто да я пита за мнението ѝ. Винаги постигаше своето с нея, но може би този път това бе в реда на нещата. Леля Мейбъл вече им бе казала, че мис Ема не е на себе си, щом стане въпрос за внучката ѝ, а сърцето ѝ било „като стар ръждясал сандък, чийто капак се е отворил“. Навярно щеше да се съгласи с всичко, което би направило Кати щастлива.

6.

— Не, момчета! Твърдо не! — Мейбъл Чърч категорично разтърси глава, за да подчертае авторитета си пред своя племенник, което рядко ѝ се случваше. — Не мога да ви позволя да ходите при Одел Улф за куче. Нищо не знаем за него и кой знае какво ще ви се случи, когато стъпите в къщата му?

— Няма да влизаме — възрази Трей. — Едва ли държи кучето си в къщата, лельо Мейбъл. Сигурно е в някоя от ония стари порутени бараки.

— В имота му. Искан да кажа, щом стъпите в имота му — поправи се Мейбъл. — Ще трябва да измислите нещо друго за подарък на Катрин Ан. — Тя направо потрепери при мисълта, че две единайсетгодишни момчета може да си имат вземане-даване с отшелника, който живееше в края на изоставения път. Улф Мъжкарят, така го наричаха всички и прякорът му пасваше идеално. Мръсен и раздърпан, с червена коса и сплъстена брада, той бе дошъл незнайно откъде преди десет години и се бе настанил в рушащата се къща, изоставена от собствениците си през петдесетте. Рядко го виждаха. Никой не знаеше историята му, на колко години беше и как си изкарваше прехраната. Носеха се слухове, че скита нощем, че носи камшик и че отглежда петли за бой в паянтовата кошара в задния двор. Мейбъл се ръководеше от принципа да не общува с хора, за които не знаеше нищо.

— Не искам да измислям нищо друго — захленчи Трей. — Катрин Ан има нужда от кученце, нали, Джон?

— Едно кученце сигурно ще ѝ помогне да намери утеха, лельо Мейбъл — подкрепи приятеля си Джон. — Не вярвам и мис Ема да отхвърли идеята. Тя би искала Кати да е щастлива.

Мейбъл усещаше как отслабва съпротивата ѝ. Проницателността на Джон винаги я размекваше. Понякога децата са много прозорливи.

— Не че имам нещо против да се вземе кученце, Джон — обясни тя. — Но защо трябва да го вземете от Одел Улф? А и кое ви кара да мислите, че той би ви го дал без пари?

— Защо да не ни даде? — настоя Трей. — И без това ще ги убие. Сигурно ще е доволен да го отървем поне от едно.

— Предлагам компромисно решение — каза Мейбъл. — Този уикенд ще ви заведе до приюта за бездомни кучета в Амарило и оттам ще изберем някое кутре. Дори може да вземем Кати с нас да си избере. А междувременно ще подхвърлим идеята на мис Ема.

— А, лельо, през уикенда ще е късно. Тя има нужда от кученцето още тази вечер, а и ние искаме да е изненада.

— Като го вземем от Улф Мъжкаря, поне ще спасим едно от многото — добави Джон.

Както се случваше обикновено при подобни спорове, Мейбъл започна да се чувства безпомощна. Беше съгласна, че един домашен любимец вероятно ще помогне на детето да преодолее травмата си. Когато се бе обадила да попита как бе минал първият ден на Катрин Ан в училище, Ема ѝ бе отвърнала:

— Лошо. Сега е в стаята си, свила се е на кълбо и не иска да говори с мен.

„Да — помисли си Мейбъл, — Катрин Ан сигурно има нужда именно сега от едно топло малко кученце, но не бива да е и за сметка на живота или здравето на момчетата.“

— Съжалявам — каза им, — но все пак ще трябва да изчакате до събота. А сега и двамата ми обещавайте, че няма да ходите при господин Улф, за да искате от неговите кутрета. Забранено ви е изобщо да общувате с него, ясно ли е?

Тя добре знаеше, че обещанията, дадени от племенника ѝ, не се спазваха. Той притежаваше особено разбиране за нечестна честност — беше го наследил от майка си, — но ако Джон дадеше дума, то и Трей нямаше да се изметне. Тяхното приятелство бе дяволска работа. Двамата бяха като двуместно колело, винаги заедно, но и разделени, единият кара, другият само върти педалите, единият — отпред, другият — зад него, като често си сменяха местата. Какво точно ги свързваше ѝ бе невъзможно да проумее, но откакто тя и майката на Джон ги бяха запознали на четиригодишна възраст, те създадоха силна връзка — ако не духовна (само един господ знаеше къде щеше да се озове душата на Трей един ден, докато Джон със сигурност щеше да отиде в рая), то поне сърдечна. Защото кой може да обясни какво точно привлича сърцето? Понякога имаше препирни помежду им, но те не

траеха дълго. Трей и ден не можеше да изкара, без да се сдобрят. Джон бе единственият приятел, без когото Трей явно не можеше да живее, единствено в отношенията си с него много внимаваше как се държи.

— Обещавам — отвърна Джон.

— Трей?

— И аз. — Изглеждаше сякаш бе преживял поражение или пък внезапно бе изгубил интерес, нещо, което бе обичайно за него. Често се палеше за нещо, а сетне ентузиазмът му преминаваше бързо като летен дъжд.

— Добре тогава — каза Мейбъл, удовлетворена от отговорите им. — А сега, момчета, какво ще правите преди вечеря и преди да си напишете домашните?

— Ще отидем у Джон — веднага се обади Трей. — Забравих си бейзболната ръкавица у тях.

— Добре, но да се приберете до шест часа. Знаеш, че и ти си поканен, Джон. Ще вечеряме говежда яхния.

— Звучи страхотно, лельо Мейбъл — рече Джон.

Изчезнаха набързо, без дори да закусят, и едва когато Мейбъл влезе в стаята на племенника си, за да остави изпраната му пижама и бельо, тя видя на бюрото бейзболната ръкавица.

Кати лежеше, притиснала колене чак до брадичката, покрила глава с одеялото и заровила лице във възглавницата. Най-сетне бе осъзнала всичко: родителите ѝ ги нямаше на тази земя и тя никога вече нямаше да ги види. Никога вече нямаше да чуе гласовете им, майка ѝ нямаше да я вика с галеното ѝ име, Зайченцето бяло, нито баща ѝ да я буди всяка сутрин с думите:

— Стани и огрей света ми, слънчице.

Нямаше да дойдат да я отведат у дома, в хубавата ѝ стая с еркереен прозорец, който бе съседен на Лориния. Кати никога вече нямаше да влезе в някоя от класните стаи на „Уинчестър Академи“, да седне при своите съученици и да учи при прекрасните си учители. Всички и всичко, което бе обичала, изчезна за секунда, щом чу тази ужасна дума „сирак“, и сега трябваше завинаги да остане да живее при възрастната жена, нейна баба, в тази стара къща, в това студено и мрачно място, където слънцето никога не грееше и единствените ѝ

приятели бяха две момчета с каубойски ботуши, а едното от тях дори говореше граматически неправилно.

В сърцето ѝ, където преди бяха живели родителите ѝ, сега зееше празно място.

Кати чу баба си да застава пред вратата, знаеше, че се ослушва, за да разбере дали е заспала. Момичето не помръдна, докато не чу тихите провлачени стъпки надолу по коридора към по-топлата част на къщата. Уви се в завивките още по-плътено и зарови глава още по-дълбоко във възглавницата.

7.

— Хайде за всеки случай, ако леля Мейбъл ни наблюдава, да тръгнем към вас, Джон — предложи Трей.

Джон го изгледа изпитателно.

— Точно там отиваме.

— Не, не отиваме там. Ще заобиколим и ще отидем в дома на Улф Мъжкаря.

Джон спря на място.

— Какви ги говориш? Нали обеща на леля си, че няма да ходиш там?

— Виж какво, тигре, изслушай ме. Спомни си добре какво точно каза тя и какво обещахме ние. Тя ни помоли да обещаем, че няма да говорим с господин Улф за куче. Това бяха точните й думи, Джон. Аз я слушах много внимателно.

— Е, и?

— Ами ние изобщо няма да говорим с него. Ние ще си вземем просто едно от кутретата му, без дори да се виждаме с него.

Джон стисна устни, от студа усещаше как зъбите му замръзват. Ставаше непоносимо студено по това време следобед, когато слънцето се скриеше и задухаше вятърът от север. Искаше му се да се прибере на топло, макар и в собствения му дом, който миришеше на вкиснат боб. Продължи да крачи.

— Ти не си наред, Т. Д. Как мислиш да вземеш кученце, без Улф Мъжкаря да ни хване?

Трей забърза подире му.

— Как ще ни види? Ще минем по пътеката и ще влезем отзад. И без това майката е премръзнала в една от ония — онези — бараки. Като чуем откъде идва квиченето на кутретата, ще грабнем едно и ще бягаме. — Трей хвана приятеля си за ръката и го накара да спре. — Джон, ако не го направим сега, утре може да е твърде късно. Със сигурност ще се отърве от кутретата.

— Те още не са отбити. Ако отделиш кученце от майка му твърде рано, то може да умре.

— Джон, защо винаги си толкова глупаво практичен? Какво от това? Няма да живее достатъчно, за да бъде отбито, освен ако ние не го спасим. Можем да му бъдем като майка, ще го храним с мляко от шише. Катрин Ан сигурно много ще се радва да го държи на ръце и да го храни като бебе. Така ще може да изпита и други чувства, освен тъга.

— Тук си прав — съгласи се Джон. Трей обикновено успяваше да му въздейства и без да го убеждава, но този път думите му имаха смисъл. И на него му се искаше да държи нещо в ръцете си и да го обича, когато почина майка му, но не можеше да поеме риска баща му да скрита някое кученце или коте в къщата. Така че Трей имаше пълно основание. Изглежда, че той винаги бе разкъсван между това кое би било правилно да се направи и това, което не е съвсем правилно. Желалаше да даде на Кати това кученце повече от всичко на света. От друга страна, бяха обещали на леля Мейбъл, че няма да имат нищо общо с Одел Улф, а както и Трей да извъртеше нещата, с вземането на кутрето те нямаше да спазят обещанието си.

— Нали знаеш как Джил Бейкър преувеличава нещата — рече Джон. — Откъде знае, че колито на Улф Мъжкаря има кученца?

— Защото Джил все се мотае около дома му и се опитва да открие нещо, за да го хване в нарушение. Майка му иска да прогонят Улф Мъжкаря. Но въпреки че настаняването му в къщата е незаконно, шериф Тайсън няма да предприеме нищо, ако не получи доказателство, че е извършил нещо нередно.

— И защо да не изчакаме леля ти да ни заведе в приюта? — попита Джон, стиснал зъбите си, за да не тракат от студ.

— Защото искам да се извиня на Катрин Ан още сега — тази вечер! Искам да видя лицето ѝ, когато ѝ подам кученцето.

Това също бе характерно за Трей. Щом измислеше някакъв план, нямаше търпение да го приложи в действие. Трябваше да го изпълни веднага.

— Ще ни трябва нещо, в което да го увием — каза Джон.

Трей го потупа съзаклятнически по рамото.

— Ти си мой човек, приятел. Ще го пхна под якето си.

Когато приближиха оградата край задния двор на Одел Улф, почти трябваше да си запушат носовете.

— Бога ми! — възкликна Трей. — Каква воня само.

— Има катинар на портата, Т. Д. — отбеляза Джон. На оградата бе окачена голяма табела, на която пишеше „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

— Ще я прескочим.

— Но само единият от нас, защото другият ще трябва да помогне за прехвърлянето.

Момчетата се спогледаха. Чуваха тихото къткане на кокошките, които се приготвяха за сън. Сумракът се спускаше сив и студен като замръзнала стомана, вятърът бе утихнал, сякаш бе прогонен от нощта, която идеше бързо. Една-единствена лампа светеше в кокошарника и нито една в разнебитената къща, въпреки че от комина се виеше дим на спирала.

— Тогава ще отида аз, а ти бъди готов да хванеш кутрето, щом го донеса.

Джон огледа мястото между пътеката и няколкото бараки. Бе изоставено, покрито с боклуци и ръждясали метални части с неясен произход. В този полумрак, като се затичаше презглава към бараките, Треј едва ли щеше да забележи я някоя счупена бутилка, я захвърлена консервена кутия. Едва ли щеше да обърне внимание на такъв род опасности и вероятно щеше да вдигне и страшен шум. А какво ли щеше да се случи, ако кучката не пожелае да си даде малкото?

— Имам идея — предложи Джон. — Хайде да пробваме с камък, ножица, хартия. Който победи, той ще отиде. — Той почти винаги побеждаваше Треј в тази игра.

— А защо не, който спечели, той да остане да чака? — възрази Треј.

— Аз ще отида, Т. Д. По-тих съм от теб, а и кучетата ме харесват.

— Само през трупа ми, тигре. Аз отивам за кученцето, за да мога да кажа на Катрин Ан, че съм й го взел аз. Че ти си ми помогнал, разбира се, но аз съм го взел.

— Само ще оплескаш нещата и ако Улф Мъжкарят те усети, свършено е с теб.

— Не се тревожи — тихо отвърна Треј. — Винаги се тревожиш за мен.

— Ти имаш нужда някой да се тревожи за теб — каза Джон. — Внимавай къде стъпваш, за бога.

— Ти си мой човек, Джон.

Трей прескочи оградата за секунди и тупна тихо от другата страна. Вдигна палец към приятеля си, приведе се ниско и се затича към бараките. Джон пхна пръсти в дупките на оградата и със затаен дъх го проследи как изчезва в тъмните сенки. Надяваше се, че бързо ще открие бараката, в която бяха кучетата. Кокошките явно го бяха усетили, защото започнаха да кудкудякат гръмогласно. Само след секунда в къщата светна лампа от опушения кухненски прозорец. Сърцето на Джон прескочи. „О, боже мой!“

— Трей! — прошепна силно Джон.

Ала беше твърде късно. Един човек с рошава брада тихо излезе през задната врата на къщата и я затвори безшумно. Улф Мъжкарят! Носеше нещо в ръцете си. Пушка? Въпреки че бързо се стъмваше, човекът забеляза Джон и му заповяда да остане на мястото си, като вдигна в ръце това, което носеше.

Ярка светлина заслепи Джон в очите и почти го събори на земята.

— Не мърдай оттам — извика още веднъж гласът.

— Д-д-д-добре, господине — заекна Джон.

Чу предпазливи стъпки.

— Какво правиш тук, момче?

Джон прикри с ръка очите си от силната светлина.

— Аз... аз...

— Свали си ръцете, за да виждам лицето ти.

— Аз не... виждам.

— Хич не ме интересува. Важното е аз да те виждам. Шпионираш ме през оградата, така ли?

— Не ви шпионирам, господине. — Джон продължаваше да държи пръстите си разперени пред очите, като се молеше Трей да види какво става и да тръгне в обратната посока към улицата. Чу дрънчене на ключове, но реши, че ще може да избяга надолу по пътеката, преди мъжът да успее да отключи портата и да го погне.

— Какво стори, че накара кокошките ми да кудкудякат?

— Нищо — смотолеви Джон.

— Е, трябва да си сторил нещо. — Той освети с фенера двора. Джон, все още заслепен от силната светлина не чу нищо, но мъжът имаше слух на вълк.

— Я, какво виждам аз? — възкликна той и Джон разбра, че е открил Трей. Когато Джон най-сетне отново можеше да вижда, за свой ужас забеляза, че приятелят му стои в обръча от светлина с издутината под якето. Видя и още нещо: мъжът държеше в ръката си намотан камшик.

— Защо си в двора ми, момче? — изръмжа заплашително Одел Улф. — Каква беля си намислил?

Джон искаше да извика: „Бягай, Трей!“. Но прецени, че Улф Мъжкарят ще успее да развие камшика с бързината на гърмяща змия, да изплющи с него и да го увие около врата на приятеля му още преди да е направил и две крачки.

— Никаква — отвърна Трей. — Не съм дошъл да правя бели.

— Тогава защо си тук?

— Дойдохме, за да вземем едно от вашите кутрета — отговори Джон през оградата. — Чухме, че колито ви си има малки, и си помислихме, че ако вземем само едно, то едва ли ще ви липсва.

Фенерът отново се насочи към Джон и той пак трябваше да сложи ръка пред очите си, за да ги предпази от силната светлина.

— И как точно стигнахте до това заключение? — изсумтя Улф Мъжкарят.

— Няма значение — отвърна Трей. — Бягай, Джон! Веднага!

— Е, щом единият ми е в ръцете, не ми пука много за другия — рече мъжът с провлачен глас, а Джон стисна още по-здраво оградата и усети как го присвива стомахът.

— За какво ти е кутрето? — попита Улф Мъжкарят, като насочи светлината от фенера към лицето на Трей.

— Ще го дадем на внучката на мис Ема Бенсън. Двамата й родители загинаха и сега е сираче. Решихме, че кученцето ще я утеши.

Трей говореше сякаш без да си мърда челюстите. Виждаше се как трепери от студа, а и Джон чувстваше ледената му хватка през дрехите. Улф Мъжкарят бе облечен с тънко яке, с риза извън панталона, мокасините бе обул на босо, но не трепваше сякаш бе част от нощта и ниските температури.

— Щяхме да ходим до приюта в Амарило, за да вземем оттам — заобяснява Джон през оградата, — но трябваше да чакаме чак до събота, а Кати има нужда от кученцето сега.

— Ема Бенсън — зачуди се мъжът, като насочи фенера към земята. — И кучето е за нейната внучка?

— Да — потвърди Трей.

— Тогава защо просто не попитайте дали може да вземете едно, вместо да се промъквате тук и да крадете? Не мисля, че на мис Бенсън това ще ѝ хареса.

— Защото леля ми каза да си нямам вземане-даване с вас, ето затова — изтърси Трей.

— Така ли? И коя е леля ти?

— Това не е ваша работа.

Сърцето на Джон отново започна да бие бясно, когато Улф Мъжкарят насочи силния фенер към Трей. Мъжът поглади бедрото си с камшика и Джон видя колко здраво го държи в ръката си.

— Ей, ама аз те познавам — възкликна Мъжкарят. — Ти си онова наперено хлапе, което играе куотърбек и на което всички залагат за бъдещето на Кърси, а ти пък — и този път светлината се насочи към Джон, — ти си Джон Колдуел, уайд ресийвър. Да му се не види!

— Откъде ни познавате? — настоя за отговор Трей.

— Гледал съм ви да играете — изкиска се мъжът. — Мейбъл Чърч ти е леля. Съвсем права е била, като те е предупредила да не стъпваш в двора ми.

Мъжът свали една връзка с ключове от панталона си и я хвърли през оградата на Джон, който веднага я хвана.

— Добро хващане — обяви Улф Мъжкарят. — А сега отключи портата.

— Искате да кажете, че ще пуснете Трей? — попита Джон.

— Ще нарани кутрето, ако прескочи оградата — засмя се тихо мъжът и поклати глава. — Вие явно много държите на това момиче, щом сте готови да рискувате да дойдете тук заради нея. Хубава ли е?

— Да, много — каза Трей.

— А мила ли е?

— Да! — извикаха и двамата в един глас.

— Не се учудвам, щом като е внучка на мис Ема и прочее. — На устните му се появи лукава усмивка. — Две момчета и едно красиво момиче. Нищо добро няма да излезе от такова уравнение. Хвърли ми обратно ключовете, Джон Колдуел. И се прибирайте вкъщи за вечеря. Да не забравите да нахраните малкото, преди вие да ядете. Натопете

края на кърпа в мляко и му дайте да я смуче. А следващия път, когато решите да вземете нещо мое, най-добре ме попитайте преди това.

Джон най-сетне успя да отключи вратата с вкочанените си пръсти.

— Така и ще направим, господине — увери го той и му хвърли обратно ключовете, все още разтреперан от страх, че Улф Мъжкаря може да си промени решението и с камшика да прикове Трей на мястото му.

Но мъжът остави Трей да си тръгне. Щом излезе през портата, двамата се затичаха по пътеката, Трей обгърна с ръце малката издутина под якето си, за да я предпази от студа. Спряха за миг да си поемат дъх и да се насладят на успеха си.

— Улф Мъжкаря не е чак толкова лош — задъхано рече Джон. — Представи си, гледал ни е да играем, а ми се стори, че познава мис Ема.

— Така е — съгласи се с него Трей. — Беше пуснал електрическа печка на кучетата в бараката и им бе оставил няколко одеяла. Какво ли искаше да каже с това за уравнението?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна Джон.

8.

Леля Мейбъл ги изгледа неодобрително, когато те се втурнаха през задната врата и топлият въздух в кухнята ги удари като нагорещен щит.

— Недей да казваш нищо, лельо Мейбъл — помоли Трей, като сваляше ципа на якето си. — Зная, че съм загазил, но преди всичко трябва да се погрижим за кученцето. Да го стоплим и да го нахраним.

— Трябва да натопим края на хавлия в топло мляко и да му дадем да го смуче, лельо Мейбъл — додаде Джон някак виновно.

— Така ли? — каза тя с учудващо мек глас. Взе треперещото сляпо и косматото топченце от Трей и го уви в дебелата хавлия, която бе приготвила. Сетне извади съда със затопленото мляко от микровълновата, взе шишенце от капки за очи от кухненския плот, напълни го с мляко и го пъкна в малката уста на кутрето. Двете момчета се спогледаха, а в учудените им погледи се четеше въпросът: откъде ли е знаела?

— Значи все пак сте си имали вземане-даване с Одел Улф — нещо, което изрично ви забраних. Джон, за теб не нося отговорност, но ти, Трей Дон, трябва да бъдеш наказан.

— Да, госпожо — отвърна Трей смирено, сякаш бе го заплашила, че няма да му даде десерт, ако не си изпие млякото. — Сигурно си намерила бейзболната ми ръкавица и си се досетила какво сме намислили.

— Затова ще останеш у дома, докато ние двамата с Джон занесем малкото — продължи Мейбъл. — И бъди доволен от новината, че мис Ема одобрява напълно идеята да се подари кученце на Кати.

Устата на Трей зейна толкова широко от изненада, че се видя пломбата на последния му зъб. Изглеждаше потресен, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Какво? — извика той. — Лельо Мейбъл, не говориш сериозно! Живота си рискувах заради това кутре.

— Точно така. Благодаря ти, че си го признаваш. Сега ще отидеш в стаята си, без да вечеряш, и няма да излизаш от нея до утре сутринта.

— Лельо Мейбъл, моля те... Измисли някакво друго наказание.
— Болка се четеше в очите му, думите му се накъсваха от мъка. — Моля те, лельо Мейбъл, не можеш да ми причиниш това.

Шишето с мляко се изпразни и Мейбъл остави увитото в кърпа кученце в застлана с одеялце кутия, която бе подготвила по-рано.

— Нито дума повече, Трей. Трябва да разбереш, че ако нарушиш даденото обещание, има последствия. Ще ти дам още един шанс да ми докажеш, че можеш да спазиш дадената дума. Обещай, че дори носа си няма да покажеш през вратата, нито ще я отвориш, докато не стане време за закуска. Предполагам, че дотогава ще си доста гладен.

— Лельо Мейбъл... — изтънелият, умолителен глас на Трей звучеше жаловито.

— Обещай ми — веднага!

— Е, добре, обещавам.

— Каж ми, че обещавах пред Господ, пред Джон и пред мен.

— Няма да си подам носа през вратата, нито ще я отворя, докато ти не ме извикаш на сутринта — каза Трей със сведена глава.

Джон стоеше като истукан, безмълвен, но не смееше да погледне приятеля си. Погледът му би издал това, което и двамата знаеха. Трей щеше да излезе през прозореца на стаята си и да тръгне към мис Ема още преди леля му да е завъртяла ключа на своя кадилак, така изобщо нямаше да наруши обещанието си. Мис Мейбъл бе най-милата жена в целия град, но как можеше да е толкова... ами, недосетлива?

Леля Мейбъл облече палтото си и праметна дръжката на чантата си през рамо.

— Джон — рече тя, — предполагам, че ще вечеряш заедно с мис Ема и нейната внучка. И те имат яхния за вечеря. — Джон все още не смееше да погледне към Трей, когато тя взе кутията и я постави в ръцете му.

— Трей, върви в стаята си веднага и си напиши домашните — обърна се тя към племенника си.

— Добре — отвърна смирено Трей.

— Разбира се, ще кажа на Кати, че ти си взел кученцето за нея.

— Каж ми, че се надявам да й хареса — подхвърли той и затътри крака по коридора. Чуха как тихо се затваря вратата на стаята му.

— Стори ми се, че добре прие наказанието — каза Джон с безизразно лице.

— Нали? — усмихна се леля Мейбъл.

Джон държеше кутията в скута си, докато изминаха с колата няколкото пресечки до дома на Ема Бенсън. Щеше да мине известно време, преди да се появи Трей, и това щеше да се случи едва след като леля му си тръгнаше от мис Ема, естествено. Ала Джон щеше да е първият, видял изражението на лицето на Кати, когато ѝ занесат малкото коли. Кученцето бе най-сладкото нещо на света след Кати, така си мислеше Джон. То спеше и сънуваше. Момчето ясно си представи как то допира малкото си розово носле до меката буза на Кати, как тя затваря блажено очи, както правеха момичетата. Прободе го болка от предателството спрямо Трей, защото се радваше, че той няма да е първият, който ще получи благодарността на Кати. Усети и тъга от разочарованието, което щеше да изпита леля Мейбъл, когато се прибере и види, че племенникът ѝ не си е вкъщи.

Ема отвори входната врата още преди да са почукали.

— Казах на Кати за кученцето — заяви тя, като им направи място да влязат бързо в къщата. — Новината веднага я накара да стане от леглото. Не знам как да ти благодаря, Джон.

— Идеята бе на Трей, мис Ема.

— И на него ще благодаря, когато му дойде времето. Той как прие наложеното наказание, Мейбъл?

— Много добре всъщност. Явно осъзна, че е прекалил този път. Наказах го така, както ти ме посъветва: лиших го от възможността той лично да подари кученцето. Сега е в стаята си, където ще остане до сутринта.

— Хм — изсумтя Ема и потупа приятелката си по рамото. — Хубаво, Мейбъл, доволна съм, че си успяла да не отстъпиш. Хайде сега, ела да видиш внучката ми, а пък тя — своя нов приятел. В кухнята е, бърка яхнията. Джон, ти разбира се, ще останеш за вечеря — тя свали със замах скиорската му шапка и я остави на закачалката в коридора. Нито един от тях не видя леката усмивка, която пробяга по устните на Мейбъл.

Джон не се съмняваше, че косата му се е разрошила. Понеже държеше кутията, не можеше да я приглади с пръсти и само се надяваше, че Кати няма да забележи. Тя наистина не забеляза. Като че изобщо не го видя, когато се извърна от печката. Лицето ѝ бе зачервено от топлината на котлона и от очакването да види подаръка си. Веднага

се приближи до кутията и надникна в нея, а Джон използва този момент, за да хвърли поглед към отражението си в прозореца над мивката, и за малко да се задуши, като видя Трей отвън. Той изчезна за миг, когато леля му се обърна, за да тупне Джон по гърба.

— Добре ли си, момчето ми?

— Добре съм, съвсем добре, лельо Мейбъл. Просто нещо ми влезе в кривото гърло.

— Оооо — гукаше Кати, извадила малката космата топчица от легълцето ѝ и притиснала я до гърдите си. Радостната картина отговаряше напълно на представата на Джон.

Ема го погледна одобрително.

— Чудесен ход, момче. Предай моите поздравления на приятеля си.

— Толкова е мекичко и топло — мъркаше Кати и целуваше малката главичка. — Наистина ли е мое, бабо? И мога да го задържа?

— Твое си е — потвърди Ема.

— Никога досега не съм имала домашен любимец. Той е... просто прекрасен.

— Нали няма проблем, че е мъжко? — попита Джон разтревожено. — Не знаех дали...

— Чудесно е, че е мъжко. — Кати го изгледа с любопитство от главата до петите и сърцето му се сви, защото остана с впечатлението, че едва сега го забеляза за първи път. — А къде е твой приятел?

— У дома да си пише домашните — отвърна Мейбъл, — но знам, че ще е много доволен, като разбере колко си харесала кученцето. Между другото, аз съм Мейбъл Чърч, лелята на Трей.

— Чувала съм толкова хубави неща за вас — каза учтиво Кати, измъкна ръка изпод хавлията и я протегна, а Джон си помисли колко възпитана и голяма изглеждаше тя, докато се ръкуваше с леля Мейбъл. — Радвам се, че най-сетне се запознаваме. Благодарете на Трей от мое име, ако обичате. Джон — тя се обърна към него, а той отново усети, че се задушава, докато тя не погледна в очите му, — много ти благодаря и на теб. Страхотно е.

— След тези прекрасни думи аз ще тръгна — рече Мейбъл.

Ема я изпрати до вратата, а Джон остана, чувствайки се неловко, като местеше поглед от русата глава на Кати, наведена над кученцето в ръцете ѝ, към кухненския прозорец. Все още държеше в ръце кутията

и не знаеше къде да я остави. На масата бяха подредени три купи и лъжици за вечеря, както и още една подложка на мястото срещу него.

Разбра за кого е, когато Ема се върна в кухнята.

— Джон — заръча му, — я се покажи навън и покани Трей Дон да влезе. Не искаме да умре от студ.

9.

Сигурна беше, че щом присъствието ѝ престане да бъде новост, момчетата ще забравят за нея. В крайна сметка тя бе момиче, а момчетата не си играеха с момичета.

— Колко време още Трей и Джон ще се занимават с мен? — попита тя баба си.

Бе краят на февруари. Показваха се нарцисите. Малките им нежни златни връхчета бяха пробили през почвата, а Руфус бе научен да стои далеч от тях. Момчетата ѝ бяха помагали да го обучава през повечето следобеди.

— Не, не, Руфус! — викаха му те, когато го виждаха да се запътва към лехите, и пляскаха леко длани, за да не го стреснат. — Ела тук, момче, ела тук — отвличаха му те вниманието, като тупаха с ръце по ствола на някое дърво или го примамваха някъде другаде.

— Защо? Нима искаш да се отървеш от тях? — попита баба ѝ.

— О, не. Просто се чудех кога ще дойде времето, когато те ще ме изоставят.

— Дори и да сме определяли някакво време, то вече е отминало, мила. На момчетата им харесва да са с теб. Харесва им да са ти приятели.

Странно беше, че две момчета са ѝ приятели. Но също така бе приятно. Без Трей и Джон, Лора и домът ѝ щяха да ѝ липсват още повече. Съучениците ѝ в Кърси бяха дружелюбни, но някак се стесняваха от нея. Съвсем скоро бяха установили колко умна бе тя. Успяваше да направи тестовете преди всички останали, четеше книги, взети от библиотеката, през времето, когато не бе заета с домашните, а и самите учители вдигаха нея на въпросите, на които никой друг не можеше да отговори, и четяха есетата ѝ пред класа като пример за това как трябва да се пише. Хвалеха я колко е старателна, колко хубав е почеркът ѝ, а тя се изчервяваше от неудобство, докато другите ѝ хвърляха коси погледи, но въпреки това не можеше да бъде немарлива в уроците си само за да прилича на тях.

Трей и Джон изобщо не се притесняваха от нея и нямаха нищо против, че е толкова „способна и талантлива“, че иска да стане лекар и че говори френски. Не намираха за странно, че седи в час с изправен гръб и кръстосани глезени.

Още не бе дошъл спортният сезон и момчетата не ходеха на тренировка след часовете, така че имаха свободно време, и го прекарваха с нея. Появяваха се навсякъде, където бе тя, усмихваха се глупаво, като се правеха, че просто минават оттам и случайно са в квартала. Не беше необичайно да ги видиш да влизат в районната библиотека, където работеше баба й, ако тя вземеше автобуса до там след училище, или в парка, където водеше Руфус на разходка, или в баптистката църква, където Ема бе уредила внучката й да се упражнява на пианото. Измисляха си всякакви оправдания и поводи, за да бъдат с нея.

— С Трей имаме нужда от малко помощ по математика, Кати. Нали няма проблем да дойдем след училище у вас?

— Разбира се, че не, Джон.

— У леля ми на тавана е пълно със стари ловни трофеи. Искаш ли да ти ги покажа, Катрин Ан?

— С удоволствие, Трей.

— Хайде да играем на фризби с Руфус след училище днес. Какво ще кажеш?

— Добре, момчета.

— Леля Мейбъл има цял чувал увехнали марули за Самсон. Искаш ли да го нахраним?

— Каква чудесна идея!

Очакваше да престанат до времето, когато увехнаха нарцисите, но това не се случи.

Един следобед я завариха особено мрачна.

— Какво се е случило? — притесни се Джон и седна до нея на люлката на верандата. Трей се настани от другата ѝ страна до Руфус.

— Баща ми не е оставил никакви пари и сега съм финансово бреме за баба ми — рече тя.

— И откъде знаеш? — попита Трей.

Кати им разказа за разговора между мис Мейбъл и баба й, който бе дочула.

— Както и очаквах, Сони е бил без пукната пара, когато е починал — довери се Ема на приятелката си, като мислеше, че Кати е навън. — Живели са твърде нашироко и са поддържали високия си стандарт изцяло на кредит. Не е плащал вноските си по застраховката, цялото им имущество е било ипотекано. Всичките пари от продажбата на къщата и на движимата им собственост ще отидат за погасяване на дълговете. Няма да остане нищо.

Баба й бе добавила, че отгук нататък ще трябва наистина да си брой стотинките, за да може да осигури приличен живот на Кати, но все някак ще се справи. Бе спестила парите от застраховката на Бъди и те щяха да стигнат за таксата за колеж. Смяташе да помоли да я оставят на работа в районната библиотека и след като навърши възрастта за пенсиониране. А и какво от това, че няма да отиде на онова пътешествие до Англия, което планираше?

Кати вече бе разбрала, че баба й не разполага с достатъчно пари. Тя винаги гледаше цените на стоките, когато пазаруваха, не изхвърляше остатъците от храна от предния ден и гасеше лампите, когато нямаше нужда от тях — все неща, които в семейството на Кати никой не правеше. Заболя я много, когато разбра, че заради нея баба й ще се откаже от нещо, което бе желала.

— Тя те обича, Катрин Ан — каза й Джон. — По-лесно й е да прави жертви за теб.

— Точно така — добави Трей. — По-добре да похарчи парите си за теб, отколкото за някакво си тъпо пътуване до Англия.

По тялото й се разля топлина и болката й намаля. Понякога, докато седеше така между тях двамата, Кати се чувстваше като долина, скътана между две планини. Те спираха ветровете и бурите като приятелски прегради.

— Така ли мислите наистина?

— Да! — извикаха двамата в един глас.

Различаваха се като бекон от яйца, но много си пасваха като приятели. Джон бе спокоен и тих, търпелив и уравновесен. Някак се сливаше с останалите, докато Трей винаги се набиваше на очи. Човек веднага разбираше, ако той беше в класната стая, в коридорите, в стола, в училищния автобус. Не можеше да остане незабелязан.

— Буен — с тази дума го бе описала леля му и Кати бе съгласна с нея. Баба й бе обяснила, че безразсъдното и арогантно поведение на

Трей е всъщност броня срещу болката и унижението, причинени от родителите му, които го бяха изоставили. Ако чичо му не бе починал, вероятно Трей щеше да бъде друг. Харви Чърч обичаше типичните мъжки занимания: ходеше на риболов и на лов за едър дивеч и сигурно щеше да го води със себе си. А пък Трей бе такъв по природа, че щеше да обожаваше чичо си за това. Но четири седмици след като Трей бе дошъл да живее с тях, неговият як и енергичен чичо бе починал внезапно от сърдечен удар, и момчето бе останало на грижите единствено на саможивата леля, която не бе подготвена да се оправя със своя твърдоглав и твърде развит за възрастта си племенник.

А майката на горкия Джон починала, когато той бил едва на седем, оставяйки го в ръцете на баща му, който пиеше много.

Те и тримата бяха сирачета и това бе причината между тях да съществува особена връзка. Без Трей и Джон тя едва ли щеше да понесе училището в Кърси.

Когато пролетта дойде след зимата, тримата навършиха дванайсет. За две седмици през март Трей бе по-голям от Джон. Той гледаше на тези четиринайсет дни като на основание за превъзходство, защото му даваха един вид предимство пред приятеля му.

Момчетата се издължаваха. Точно както и Кати вече не изглеждаше като малко момиченце, така и възрастта постепенно очертаваше по-младежки черти по лицата на момчетата. За да отбележи последната година на тяхната детска невинност, Мейбъл реши да организира тържество за рождените дни на двамата в задния си двор. Тогава за първи път Кати видя бащата на Джон, Бърт Колдуел. Знаеше, че той работи на нефтеното находище и че отсъства през повечето време. Джон не говореше за него и прекарваше дните, когато той си бе у дома, в къщата на мис Мейбъл. Баща му пиеше много, когато си почиваше от сондажите. Пристигна на празненството трезвен, добре обръснат, в колосани дънки, с чиста бяла риза с дълги ръкави — така се обличаха мъжете в Кърси, както бе казала баба й. Бе по-нисък и набит от сина си, с по-груби черти, и в негово присъствие Джон бе нащрек, а пък самият Колдуел, изглежда, също се чувстваше неловко. На Кати й бе мъчно и за двамата. Не знаеше ли господин Колдуел какъв късмет е извадил, че има такъв син, а Джон не съзнаваше ли колко е прекрасно, че баща му е жив?

За да отбележи нейния рожден ден през април, баба ѝ покани Лора на гости за пролетната ваканция, която съвпаднаше с обещания цъфтеж на прерийните цветя.

— Какво, за бога?... — бе възкликнала най-добрата ѝ приятелка, облечена с модерен костюм и вълнена барета в подобен стил, щом бе зърнала Кати на летището в Амарило.

Кати не я прегърна, както възнамеряваше, а вместо това загърна по-плътно дънковото си яке.

— Тук това се носи.

Единствено Трей и Джон успяха да пооправят малко отвратителното впечатление, с което Лора остана от новия дом и средата, в която живееше приятелката ѝ.

— Страхотни са — каза тя. — Заради тях бих понесла и кактуси и бодили.

Лора бе най-милото момиче, което Кати познаваше. Съчувственото ѝ отношение към Кати и нейната нова среда не целеше да я нарани или да събуди мъката по родителите ѝ и по „Уинчестър“, по старите ѝ съученици, красивата къща и квартала, в който бе отраснала.

Но Джон веднага долови колко тъжна е Кати, щом приятелката ѝ си замина.

— Тя ти липсва, нали? — попита той. За първи път тогава Кати видя как двете момчета за малко да стигнат до бой.

— И тя, и нещата такива, каквито бяха.

— Виж, Катрин Ан — каза ѝ строго Трей, като застава прав пред нея, сякаш тялото му и високият му ръст, които засенчваха слънцето, можеха да възпрат и спомените за миналия ѝ живот, — сега ние с теб сме приятели. На теб тук ти харесва. Кажи ни, че не искаш да се връщаш там, откъдето си дошла.

— Остави я на мира, Т. Д. — дръпна го Джон за ръкава на якето.

— Не! — Трей се освободи. Завладяха го ревност и паника и те ясно се изписаха на лицето му. — Не искаш да си тръгнеш отук, нали, Катрин Ан?

— Аз... — изхлипа тя и сълзите потекоха по бузите ѝ. В гърлото ѝ бе заседнала буца от мъката, причинена от връхлетелите я спомени — времето, прекарано на плажа с родителите, рециталите на пиано, посещенията в музеи, концертите през дните, изпълнени с топло

слънце и хладен морски бриз — и тя не можа да му даде отговора, който той очакваше.

— Виж какво направи само! — скара се ядосано Джон на приятеля си. — Накара я отново да загуби гласа си. Всичко е наред, Кати. Нормално е да ти е мъчно за Лора и да си спомняш миналото.

— Млъкни, Джон! — Трей го блъсна. — Това е опасно. Ще я убедиш да си тръгне и да ни остави.

Джон също го блъсна и вторачи в него вбесените си тъмни очи, което я накара да застане между тях двамата, преди да започнат да си разменят юмруци. Досега никога не бе виждала Джон толкова ядосан.

— Момчета! Момчета! Никъде няма да ходя — рече тя, учудена от собственото си чувство за безнадеждност. — Как мога да замина и да оставя баба, вас и Руфус.

Трей премести ядния си поглед от Джон върху нея.

— Обещаваш ли?

— Все пак наистина е нормално да си тъжна, Кати — повтори Джон, и стрелна с поглед приятеля си, сякаш го предизвикваше да го опровергае.

Едва разминалото се спречкване между тях ѝ показа колко изненадващо важно място бе заела тя тук и затова реши да не споделя с никого плановете си с Лора да учат заедно медицина в Южнокалифорнийския университет и да преследват мечтата си да станат лекари.

10.

Децата навлязоха в пубертета. Ема и Мейбъл често обсъждаха промените и следяха отблизо отношенията им. Беше само въпрос на време момчетата да установят, че на Кати са ѝ пораснали гърди, а пък как можеше тя да пропусне нарастващите им бицепси? Засега бяха само приятели. Когато Трей и Джон не бяха заети със спортните си занимания, те идваха при Кати след училище и играеха грубичко с Руфус. Повечето вечери си пишеха заедно домашните, а понякога момчетата дори присъстваха на домашните уроци на Кати. Често оставаха и за вечеря, нещо, което и двамата обичаха. От Джон се очакваше да яде у дома, а Трей предпочиташе вкусните гозби на Ема пред тези на леля си, на които им се носеше славата на безвкусни. Дори често ходеха и до баптистката църква, за да слушат как Кати свири на пиано.

Като че ли никога не им омръзваше да са с нея и се гордееха, че знае неща, на които можеше да ги научи, като например как да поставят шини и да говорят на френски. И двете жени много се забавляваха, когато момчетата се упражняваха да произнесат малкото изрази на френски, които бяха научили на масата по време на вечеря и с които, естествено, се фукаха пред приятелите си в училищния стол.

— *Passe-moi le sel, s'il te plait*, Трей. (Моля те, дай ми солта, Трей.)

— *Avec plaisir, mon ami. Et le poivre aussi?* (С удоволствие, приятелю мой. А черен пипер?)

— *Oui, s'il te plait.* (Да, ако обичаш.)

— *Me plait.* (С удоволствие!)

Дали приятелството им щеше да се разпадне от само себе си, когато момчетата започнеха да се поддават на изкушенията, предоставяни им от момичетата, които вече започваха да се въртят около тях? Ема не знаеше отговора. И тогава какво щеше да се случи с Кати? Нейната внучка все още не се бе сприятелила с никоя от съученичките си. Имаше познати сред момичетата от неделното

училище и от младежкия духов оркестър, но нито едно не ѝ беше близка приятелка и не излизаше с нея след училище.

Или пък приятелството им щеше да се развие по предсказуем начин и Джон щеше да бъде изоставен, защото на всички бе ясно колко си падаше Треј по Кати, освен на самата Кати? Пък и всички, освен Треј забелязваха, че и Джон много я харесваше. Дали щеше да се получи любовен триъгълник между тях, който щеше да доведе без съмнение до болка и страдание?

Двете жени ги наблюдаваха и чакаха да видят какво ще стане, а през това време рождените им дни минаха и си заминаха, те тримата останаха неразделни, а приятелството им ненарушено.

— Какво намира Треј в Кати, че е толкова запленил от нея, още повече като знае какво изпитва тя към футбола? — поиска Ема някакво обяснение от Мейбъл. — За Джон разбирам. Той открива в нейно лице сродна душа... сходен начин на мислене, душа като неговата. Но Треј Дон? Мислиш ли, че ги сближава фактът, че и двамата са без родители?

— Несъмнено, но смятам, че Треј открива у Кати, както и у Джон, това, което му липсва на него. Твърде е млад, за да го разбере, естествено, но той е като фиданка в гората, която се стреми инстинктивно нагоре към слънцето, за да оцелее.

— Какво искаш да кажеш, Мейбъл Чърч?

— Говоря за почтеността — поясни Мейбъл. — За обикновената, старомодната почтеност, така присъща на Кати и Джон, но не и на Треј. На него му трябва пример, който да следва. Нужно ми бе много време, за да го разбере, но съм горда, че Треј пожела слънцето, въпреки че по природа го влече сянката.

Ема се замисли над думите ѝ и реши, че въпреки претенциозния начин, по който се бе изразила Мейбъл, казаното от нея бе абсолютно вярно. Разбира се, Джон и Треј имаха толкова много общо, все едно бяха братя, пък и кое нормално американско момче не би си паднало по Кати? Но Ема бе съгласна с Мейбъл, че това не бе достатъчно, за да обясни особената нужда на Треј да бъде с приятелите си. В крайна сметка беше факт неговото възхищение от тяхната честност (въпреки че Ема тепърва трябваше да установи откъде я бе наследила Кати). Треј се държеше по-добре, когато бе в тяхната компания и под тяхно влияние, това го възпираше да не върши бели. Ема реши, че Мейбъл с

пълно право се гордее със своя племенник, тъй като с неговата нарастваща привлекателност и спортна дарба, с неговия чар и интелигентност, общо взето всичко можеше да му се размине пред всеки. Тревожеше се единствено, че безрезервното му доверие в Кати и Джон го правеше така уязвим за разочарованието, което те можеха да му поднесат, а внучката ѝ и Джон от своя страна също щяха да понесат последствията от едно евентуално разочарование. Всеки от тях можеше да не отговори на очакванията на другите, но Трей беше такъв човек, че ако веднъж се почувстваше предаден, щеше да е невъзможно да се възстановят прекъснатите приятелски отношения. Все пак въпреки налива на хормоните и промените във физиката им тяхното приятелство продължаваше да бъде все така здраво и непомрачено от нищо.

И тогава настъпи пролетта, когато навършиха шестнайсет.

11.

Той беше болен. Нямаше никакво съмнение. Бе вдигнал висока температура и около челюстта му имаше оток. Трей не знаеше какво точно му има, но не биваше да казва нищо на треньора Търнър. Треньорът щеше да го изпрати вкъщи. А това бе първият ден от пролетните тренировки и не можеше да си позволи да пропусне схватката в петък вечерта, когато щеше да покаже какво може да се очаква от него през настъпващото лято — един напорист куотърбек, а заедно с Джон щяха да изведат отбора през следващите две години до щатското първенство. Треньорът имаше болна жена, а дъщеря му го побъркваше, и без това имаше нужда от някаква радост в живота си. Също така човекът, който набираше играчи за отбора на университета в Маями, щеше да бъде на трибуните този петък, така че двамата с Джон трябваше да се представят отлично на терена, за да им предложат стипендия срещу участие в отбора на Маями — „Хърикейнс“^[1].

Можеше да се справи с положението, знаеше, че може. Просто щеше да пие много течности и да си почива. Беше сигурно някакъв вирус или нещо със зъбите му. Венците му бяха червени и подути. Възможно бе да е абсцес на някой от мъдреците, както се бе случило на Кати миналата година и се бе наложило да ѝ извадят зъб. Ще вземе аспирин, ще си жабурка устата със специалния разтвор, това ще го облекчи, а в края на седмицата ще отиде на зъболекар.

Този период от живота си никога нямаше да забрави. Като за начало това бе един от малкото случаи, когато се бе разболявал. Повечето детски болести не го бяха хващали, не го ловяха настинки, грип или стомашни разстройства, а в петък, последния ден преди пролетната ваканция, бе попитал Катрин Ан дали иска да му стане гадже. Винаги бе изпитвал нещо различно от обикновени приятелски чувства към нея, още от първия миг, когато я видя в онзи мразовит януарски ден как изтича на двора, за да се увери, че снежната ѝ кралица е невредима. Още тогава за първи път изпита онова особено чувство. Вече искаше тя да бъде нещо много повече от най-добрата му

приятелка. Случи се един ден в началото на пролетта, когато тя влезе в класната стая за часа по английски. Носеше нова жилетка в лазурносиньо, а този цвят подчертаваше още повече цвета на косата ѝ, на кожата ѝ и ирисите на очите ѝ. Сърцето му спря да бие за миг. Усмивката замръзна на лицето ѝ и се смени със загриженост, докато седнаше на мястото до него на чина.

— Какво не е наред?

Не му стигаше въздух, за да ѝ отговори. Начинът, по който бе мислил за нея, изчезна внезапно и напълно, както въображаемото другарче за игри от детската песничка за магическия дракон. Чувствата, които бе изпитвал преди към нея, просто вече не съществуваха. Онази Катрин Ан вече я нямаше. Драконът живее вечно, но не и малкото момче... или малкото момиче.

Не знаеше как точно да постъпи сега, когато я възприемаше по нов начин. Всъщност това донякъде го натъжи. Онзи особен свят, който Джон, Кати и той бяха създали само за тях тримата, вече никога нямаше да е същият.

Обмисляше го известно време, като претегляше какво точно ще загуби и какво ще спечели, но тя ставаше по-красива с всеки изминал ден, а момчетата от горните класове душеха наоколо ѝ — момчета, с които той знаеше, че не може да се сравнява — и тогава разбра, че трябва да действа.

— Искам да ходя с Катрин Ан и ще ѝ го предложа — сподели той с Джон.

— Ти вече ходиш с нея, Т. Д.

— Не, не. Нямам предвид както досега.

— С други думи, искаш Кати да е само твоя, без аз да съм част от уравнението.

Думата „уравнение“ произнесена с характерния за Джон тих и сериозен глас, изведнъж го върна назад в спомените. Това бе казал едно време Улф Мъжкарят! Трей бе забравил, ала Джон не. Сега разбираше какво бе имал предвид Улф. Но... без Джон? По дяволите, не това искаше! Та Джон бе най-добрият му приятел. Той бе като колчето, на което леля му завързваше доматиите си. Не че не можеше да се оправя сам, но Джон бе неговата опора, дори и ако често бяха на различно мнение по всякакви въпроси.

— Не се изразих както трябва — възрази Трей. — Имам предвид, че искам да ходя с нея по другия начин. Нали знаеш, тя ще носи моето яке. Ще се мотаем заедно, както и досега: ти и аз и Катрин Ан, но тя ще бъде моето момиче, а ти ще си моят приятел. Нямах нищо против, нали? Обичаш я като брат, но аз я обичам... като момиче. Ти гледаш на нея като на твоя сестра, нали така?

— Разбира се — потвърди Джон. — Кати е... слънцето в моя ден. А ти — Джон го удари с юмрук в рамото — си тъмният облак.

Трей се усмихна.

— Знаех си, че няма да има проблем, но исках да се уверя. Катрин Ан също те обича, знаеш това, но просто по различен начин.

— Знам, Т. Д.

Попита я в събота вечер пред къщата на мис Ема, след като бяха изпратили Джон до дома му. Седяха в новия мустанг на Трей, който леля Мейбъл му бе купила за рождения ден.

— Катрин Ан, искам да те попитам нещо — поде.

— Ами давай — отвърна тя и впери сините си очи в него.

— Ъ... — наложи му се да преглътне, като се надяваше тя да не забележи, — не знам как точно да ти го кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Да ти кажа какво изпитвам към теб.

— Знам какво изпитваш към мен.

— Не, не, не е както ти си мислиш. — Заляха го горещи вълни, толкова смутен се чувстваше под острия ѝ син поглед. Щеше му се да не бе захващал темата, преди да се е уверил, че и тя изпитва същото към него. Никога досега не се бяха държали за ръце, нито пък се бяха целували! Тя го харесваше — в това не се и съмняваше, но дали изпитваше нужда да бъде с него, както той с нея? Та тя бе толкова... толкова независима.

— Ами... бих искал... да започнем да излизаме заедно... само ти и аз, нали разбираш, двамата да излизаме, но само ако и ти искаш Катрин Ан. Не искам да разваля всичко между нас.

Тя му се усмихна и напълно му взе ума, като се приближи до него и обви ръце около врата му. Ръцете ѝ бяха нежни и уханни като розови листенца, а лицето ѝ и копринените руси коси бяха като на ангел. Тя го погледна право в очите.

— Вече излизам с теб — рече му. — Ти нима не си забелязал?

Имаше същото изражение както когато обясняваше на него и Джон решението на някоя задача по математика.

Онемял, той обви ръце около тялото ѝ. Тя бе толкова дребничка, че изпълни дланите му, сякаш бяха направени за нея.

— Страхувам се, че не — изхриптя с глас на човек, сериозно болен от ларингит.

— А сега, като разбра, не мислиш ли, че трябва да ме целунеш?

— Аз... много бих искал — промълви той и когато докосна устните ѝ, сякаш в устата му се разтопи хапка от шоколадова торта.

Така се случи. Попътен вятър бе издул платната на лодката му и те бяха потеглили на път така лесно. Не изпита никаква тъга.

Нахлузи каската си зад гърба на играчите, скупчили се около тренъора в съблекалнята. Обикновено заставаше отпред до Джон, за да чуе последните инструкции на тренъора, преди да се отправят към игрището, и никога не си слагаше каската, преди да се затича навън, ала сега не можеше да рискува тренъорът да забележи отока на лицето му. Единствено Кати знаеше, че не е във форма, но той я бе накарал да се закълне, че няма да каже на леля му или на Джон. Щеше да се справи с това сам, щом приключат пролетните тренировки.

От мястото, където седеше с Руфус на последните редове, Кати гледаше с тревога как Треј и Джон си подават пасове.

— Никога не се хвърля директно на куотърбека по време на тренировка — бяха ѝ обяснили момчетата. — Защото така можеш да го нараниш или да му счупиш палеца. Подаваш топката на някого до него, който от своя страна му я подава.

Днес тя се тревожеше за много повече от това Треј да не нарани палеца си. Изобщо не трябваше да е на игрището, а на зъболекарския стол. Болките в челюстта му сигурно бяха непоносими под пристегнатата, спарваща каска, но той за нищо на света не искаше да разочарова тренъора си, който разчиташе на него да заеме позицията на куотърбек през следващия сезон. Ако се бе видяла с Треј в събота, когато бе получил възпалението, щеше да настоява да отиде на зъболекар, но след тяхната съдбовна среща в петък вечерта, тя бе заминала рано в съботната сутрин на лагер, организиран от църквата за уикенда.

— Да не ме забравиш, докато си там — бе й казал той, разочарован, че няма да я види на другия ден.

— Сякаш мога да те забравя — бе му отвърнала тя.

В неделя вечерта му се обади по телефона, както му обеща. Промяната в гласа му я разтревожи. Дали не съжаляваше, че я бе помолил да започнат да излизат сериозно? Но той й обясни, че го боли зъб и че няма да бъде приятна компания, ако й отиде на гости. Накара я да му обещае, че няма да казва на никого за проблема му със зъбите, дори и на баба си, която веднага би съобщила на леля му.

— Обещай ми, Катрин Ан.

— Обещавам, ако и ти ми обещаеш, че ще отидеш на зъболекар, ако стане по-зле.

— Обещавам.

Но явно не бе отишъл. Заради бързината и сръчността, с която подаваше уверено топката на Джон, човек изобщо не би се и досетил, че Трей имаше някакъв проблем.

Много от зрителите с каубойските шапки и със спортните шапки с логото на отбора, застанали до игрището край телената ограда, кимаха одобрително. Тълпата на трибуните също го харесваше. До оградата бяха бащите на момчетата, местните бизнесмени, собствениците на ферми, селскостопанските работници, които си бяха взели почивен ден в началото на пролетните тренировки, за да видят какво можеше да се очаква от „Бобкетс“ през есента. По скамейките пък бяха насядали ученици, учители и хора, дошли от другаде. Сред тях бе и отец Ричард, пасторът на католическата църква „Сейнт Матю“ в Делтън, другия град в района, който си съперничеше с отбора на училището в Кърси. Бе пристигнал да види как се представя на игрището момчето, което доскоро му помагаше в църковните служби. Джон щеше да се зарадва на неговото присъствие. След смъртта на майка си Джон бе престанал да ходи редовно на църква, но гледаше на отец Ричард както Трей на треньора Търнър.

Отстрани до игрището в униформите си, украсени с пайети, размахваха помпони мажоретките, водени от Сиси Джейн, която пред Кати се държеше мило, но зад гърба й бълваше змии и гущери. Зад тях развяваха дълги ленти в сиво и бяло момчетата от спортния клуб на училището. Две от приятелките й, Биби Болдуин И Мелиса Тайсън, дъщерята на местния шериф, бяха там и Кати им махна.

Биби и Мелиса я насърчаваха да стане мажоретка. „Страхотна ще си!“ — настояваха те. Предложиха ѝ членство в клуба, но тя предпочиташе да свири на флейта в оркестъра. Нямахше желание да води мажоретките по мачовете или да бъде член на организация, която се грижеше основно за интересите на спортисти, някои от които бяха толкова тъпи, че беше чудно как изобщо можеха да си вържат връзките на обувките. На всяко момиче от клуба се падаше по едно момче от отбора и нейна беше грижата по време на целия сезон — особено по време на първенствата — да не му липсва нищо. Очакваше се да му пече бисквити, да му украсява шкафчето, да прави плакати в негова чест, да му помага с домашните — изобщо каквото бе нужно, за да му повдига духа. На Кати подобно угодничество ѝ бе противно.

— Ти си такава феминистка! — обвиняваха я приятелките ѝ. — Какво толкова имаш против? Ще те прикрепят към Трей!

— Няма да ме прикрепят към никого! — заяви Кати, ужасена дори от самата мисъл за това.

Така дъщерята на треньора, Тара, бе прикрепена към Трей. Тя бе добре развито момиче. Носеше ѝ се славата, че е лесна. Трей често се чувстваше неудобно от прекомерното внимание, с което тя го обсипваше, и правеше всичко възможно, за да я отблъсне. Биби се грижеше за Джон.

През годините, прекарани в Тексас, Кати така и не можа да разбере безумния ентусиазъм, с който се отнасяха в този щат към юношеските отбори по футбол, тренировките бяха най-важната част от всички други спортни и училищни занимания и постижения. Не говореше за това пред Трей и Джон, но те знаеха какво бе отношението ѝ към футбола.

Двамата бяха пораснали през зимата и вече бяха почти метър и осемдесет, със стегнати мускули. Нямаха акне, шини или очила. Бяха умни, забавни, с чувство за хумор. Изкарваха отлични оценки, като почти я настигнаха миналата година в края на осми клас.

Но именно умелата им игра ги бе превърнала в галениците на училището и любимци на целия град. Още в началото на миналия сезон, тогава бяха едва на петнайсет, бяха дошли да ги гледат хора, чиято работа бе да набират нови попълнения за отборите на колежите и за учебните програми по американски футбол. Трей и Джон разчитаха, че ще могат да си изберат от кой колеж да получат

стипендия до края на осми клас. И двамата си мечтаеха да постъпят в университета в Маями, който бе станал за първи път шампион на САЩ през 1983 г.

Трей бе измислил всичко още от началото на осми клас, защото знаеше много добре, че Кати много иска да стане лекар и бе решила заедно с Лора да се запише в Южнокалифорнийския университет.

— Забрави за Калифорния — каза ѝ. — Ще дойдеш с мен и Джон в Маями. Там има страхотно медицинско училище, пък и каква е разликата в пясъка и прибоя на вълните между Калифорния и плажовете на Флорида? — Да останат тримата заедно му беше фикс идея и с минаването на времето за изненада на Кати, баба ѝ започна да го подкрепя.

— Какво повече ти предлага медицинското училище на Южнокалифорнийския университет от медицинския колеж „Милър“ в Маями? — попита я. — Ще ми е по-спокойно, като знам, че момчетата те пазят.

Кати усещаше от известно време, че случилото се предната петъчна вечер ще се случи, и бе мислила как то ще промени отношенията между тях тримата. Някои от познатите ѝ вече експериментираха със секс, говореше се, че Сиси Джейн е загубила девствеността си от капитана на отбора през миналия сезон. А до миналия петък Кати и Трей дори не се бяха целували.

И все пак още от онзи първи час на класа при мис Уитби тя се чувстваше някак си свързана с Трей. Не обвързана, но свързана. Сякаш независимо къде ходеше и с кого, и какво правеше, Кати бе брегът, а Трей — океанът в най-ниската точка на отлива, но винаги в полезрението ѝ. Защо Трей, а не Джон, тя не знаеше. Джон бе идеален и ако някой я попиташе настоятелно, сигурно би отговорила, че го уважава повече и му се възхищава повече, отколкото на Трей. Джон също я обичаше. Не бе го показал нито с жест, нито го бе изразил с думи — никога нямаше да го направи, — но тя знаеше, че е така. Сърцето я болеше заради него, но между нея и Трей имаше невероятна химия, винаги я бе имало, тиха и досега неизразена, но напоследък, когато почувстваше погледа му върху себе си, усещаше как кожата ѝ настръхва и сякаш не ѝ достига въздух. В тези мигове тя имаше чувството, че океанът се надига, приближава се до брега и тогава по

цялото ѝ тяло се разливаше топлина. Някой ден приливът щеше да се надигне и да залее целия плаж. Беше само въпрос на време.

Руфус наостри уши. На игралното поле бе настъпила суматоха. Някой бе повален. Играчите се бяха струпали около падналия си съотборник, а треньорите и учениците се втурваха от страничната линия, като се опитваха да си проправят път с лакти през тълпата. От трибуните и покрай телената ограда се чуваше тревожен говор. Кати се опита да открие Трей и Джон на игрището, но не видя нито един от двамата. Руфус скимтеше и щеше да се стрелне надолу към терена, ако тя не бе го хванала за каишката. Тогава видя Джон изправен срещу трибуните. Тя му помахаша с ръка, а той ѝ посочи паркинга, където бяха колите им. Беше свалил каската и изражението му бе мрачно. Боже мой! Явно Трей бе пострадал. Помагаха му да се изправи на крака. Каската му бе свалена и дори отдалече тя виждаше червеното му и подутото до неузнаваемост лице.

„Става въпрос за болен зъб“, каза си Кати. С антибиотици ще се оправи бързо, щом извадят зъба. Но въпреки това чакаше със свито сърце в колата на баба си. Момчетата най-сетне се появиха от сградата до игрището. С тях бе и треньорът им. От събралата се голяма група възрастни и ученици, които очакваха да разберат от първа ръка какво се е случило с техния куотърбек, се чува ръкопляскания.

— Всичко е наред! — извика треньорът. — Трей има проблем с един зъб. Ще се върне при нас само след няколко дни. Нека Кати да го заведе у дома, за да може да отиде на лекар.

Трей се усмихна едва-едва, явно само толкова можеше. Кати стискаше Руфус здраво за каишката, за да не скочи върху него от радост.

— Съжалявам, че ви разочаровах, треньоре — рече едва чуто Трей.

Търнър сложи ръка на рамото му и лекичко го стисна.

— Не си ме разочаровал, сине. Не се тревожи. Не е като да си загубил мястото си изобщо. Ще се върнеш, но когато напълно се справиш.

— Добре — отвърна Трей. — Ако не се върна до петък вечер, тигре, и без мене ще покажеш на човека от Маями колко си добър — обърна се той към Джон.

— Ще се върнеш, Т. Д.

Кати сложи Руфус на задната седалка на форда, а Джон помогна на Трей да седне отпред. Сърцето ѝ се бе свило на топка, когато запали двигателя.

— Готови ли сме? — едвам успя да избъбри тя.

Трей се облегна назад и затвори очи.

— Съвсем готови. Заведи ме у дома, Катрин Ан.

Един от тренъорите вече се беше обадил на Мейбъл, така че тя бе изкарала колата си от гаража и ги чакаше на верандата пред къщата, когато пристигнаха.

— Звъннах на доктор Уилсън — каза им. — Веднага ще се погрижи за зъба. За бога, Трей, виж се само! Как съм могла да не забележа, че си толкова зле?

— Защото не ти дадох възможност, лельо. Смятах, че ще ми мине. — Той докосна върха на носа на Кати. От болка вече не виждаше ясно. — Ще се чуем довечера.

Кати кимна.

— Най-добре да тръгваме — намеси се Мейбъл.

— Нека първо да изпия чаша вода, лельо.

Като влязоха в къщата, Мейбъл му нареди:

— Седни, Трей, аз ще ти донеса вода.

— Не вода ми трябва, лельо.

— Какво? Но ти каза...

— И не ми трябва зъболекар. Трябва ми лекар.

— Какво?

— Проблемът не е от зъбите. От нещо друго съм болен... — Сведе поглед надолу към слабините си — Там долу е.

— Заушка? — изненада се Мейбъл, когато доктор Томас обяви диагнозата си.

— Това е, да. Горкият, той си е помислил първоначално, че отокът се дължи на развален зъб.

Мейбъл постави длани на бузите си.

— Сестра ми сигурно не го е имунизирала, когато е бил бебе. Боже господи, чувствам се ужасно, че не съм го наблюдавала по-внимателно, но и Трей напоследък ме избягваше. Дори не се хранеше с

мен. Мислех си, че се държи като типичен тийнейджър. Ако ми беше споменал само...

— Хайде сега, Мейбъл, недей да се обвиняваш. Кое момче, което се готви за пролетните тренировки, ще каже на леля си, че не се чувства добре, особено пък ако е и куотърбек на отбора? Ще трябва да го сложат под карантина и училището да бъде уведомено, но за щастие заушката е една от най-малко заразните детски болести. Рядко се случва деца на възрастта на Трей да се разболеят. — Докторът написа рецепта. — Тези лекарства ще помогнат за болката и ще свалят температурата. Ще ви дам и лист с указания как да се облекчи състоянието му. След около година ще трябва да направим изследвания.

— Изследвания? Какви изследвания?

Докторът я погледна право в очите.

— Мисля, че знаеш за какви става дума, Мейбъл.

Мейбъл усети как главата ѝ се замайва.

— О, докторе, нали не мислиш, че...

— Нека изчакаме изследванията, става ли?

[1] Hurricanes (англ.) — Ураганите. — Б.пр. ↑

12.

— Дай, сине, нека аз да го направя — каза Бърт Колдуел на Джон.

Джон, застанал пред огледалото облечен в смокинг, с неохота се обърна и остави баща му да намести вратовръзката му, като се стараеше да не вдишва, за да не усеща миризмата на алкохол, която винаги лъхаше от него. Но за негова изненада изобщо не усети познатата миризма, въпреки че и това се случваше понякога: баща му да остане трезвен за няколко дни, докато си търси работа. Тази вечер явно бе един от тези периоди.

Бърт отстъпи назад и се възхити от резултата.

— Ето така е добре — каза той. — Да ти помогна ли и за пояса?

— Не, благодаря, справям се — отвърна Джон, като закопча плисирания яркочервен пояс. Чувстваше се неудобно, когато баща му го гледаше. Искаше му се да се махне. Джон свали сакото със сатенени ревери от закачалката, облече го и намести френските ръкавели на ризата си пред огледалото.

— Никак не е зле за костюм под наем — обяви Бърт. — Но и аз щях да ти купя. Сигурно бездруго ще ти трябва смокинг за някои от предстоящите събития в Маями.

— Дотогава има цяла година — едва забележимо се усмихна Джон. — Може да порасна някой и друг сантиметър.

Бърт кимна и пъкна ръце в джобовете си.

— Сигурно. Изглеждаш толкова... елегантен, сине. Ако можеше и майка ти да е тук, за да те види.

— И на мен ми се иска — промълви едва чуто Джон.

Настъпи неловко мълчание.

— Сигурен ли си, че не искаш да вземеш колата ми? Твърде си издокаран, за да се возиш в пикап.

— Не, благодаря. Измих и излъсках стареца до блясък. Почистих и седалките. Изглежда като нов.

— Ами, добре тогава... — Бил извади пачка банкноти от портфейла си. — Вземи ги. През вечер като тази ще ти потрябват. Това

е нещо, което се преживява веднъж в живота.

Джон пъхна своя портфейл в джоба на самото на смокинга си.

— Благодаря, но няма нужда. За всичко вече е платено.

— Все пак вземи — настоя Бърт и му пъхна парите в ръцете. —

Ще съм по-спокоен, като знам, че имаш повече пари.

Джон ги взе.

— Благодаря много — каза протичко той.

За част от секундата погледите им се срещнаха. Бърт първи отклони своя.

— Момичето, което ще ти е дама на бала... как ѝ беше името? — попита баща му.

Джон не му беше казвал името ѝ досега, но все пак отговори:

— Биби Болдуин.

— Бензиностанцията на главната улица е на баща ѝ, нали?

— Точно така.

— И е едно от момичетата в клуба към отбора?

— Отново си прав.

— Е, тя е късметлика тогава. Предполагам, че каквито сте мъжкарите с Трей можете да си изберете, която си искате.

— Аз съм късметлия. Биби е свястно момиче.

Бърт кимна, изразявайки един вид съгласие.

— Сигурно е така — подхвърли. — Е, забавлявайте се тогава. Карай внимателно. — Той опря два пръста до челото си, уж козирувайки му, както често правеха в този край, и излезе от стаята.

Джон забеляза колко се е прегърбил и как си влачи краката. Изпита съжаление към него. Някои неща човек просто никога не може да поправи, независимо колко му се иска да започне на чисто. Джон може би щеше да забрави онзи ден отпреди девет години, ако баща му бе започнал да се държи човешки с него и ако моментите на тъжно съжаление за постъпките му не се редуваха с алкохолни пристъпи и жестоки провали, които го превръщаха в истинско чудовище, способно да пребие от бой едно осемгодишно момче.

Джон хвърли парите на бюрото и прекара гребена още веднъж през косата си с чувство на раздразнение към баща си, който бе успял да пробуди отново спомена за онзи следобед отпреди девет години. Майка му бе починала предната година, когато един ден Джон се върна от училище и завари непозната жена в леглото с баща му.

— Защо не почука, проклето копеленце! — изрева Бърт, като отметна завивките и скочи от леглото. Джон безуспешно търсеше да се завре на някое сигурно местенце, а през това време баща му издърпа колана от панталона си, метнат на стола.

Трей бе чул виковете. Двамата винаги се връщаха заедно от училище, и слава на бога, Трей бе стигнал едва до портата на двора, когато разбра какво става в къщата. Изтърча веднага до дома на съседите, за да се обади на шерифа, и след това се втурна обратно в къщата, крещейки с пълно гърло:

— Спри! Спри! — Хвърли се между Джон и баща му, заради което понесе няколко удара. В този момент тъпата блондинка предупреди бащата на Джон, че една полицейска кола тъкмо спира пред тях. Веднага след това шерифът и неговият заместник се втурнаха с гръм и трясък в къщата. Дик Тайсън нареди на баща му да остави колана.

— Я върви по дяволите! Това е моята къща, Дик. Ще правя каквото си искам, по дяволите.

— Не и ако се отнася за сина ти.

— Син ли! Той не ми е син, дяволите го взели! Син е на някакъв копелдак, който изучава жена ми, докато аз се бяхтех по сондите!

Настъпи тишина сякаш бе паднал гръм. Шерифът Тайсън и неговият заместник зяпнаха с изумление Бърт, после погледнаха Джон. Тогава забелязаха това, което и Джон внезапно бе осъзнал. Не приличаше ни най-малко на баща си, който имаше сини очи и черна коса. Ококорил широко очи, Трей изрече с глас, който прозвуча като радостно джафкане:

— Това е супер, Джон! Той не ти е баща. Значи и ти си нямаш никакви родители.

Джон бавно се изправи. Вдигна поглед към баща си. Той хапеше устни и избягваше очите му.

— Ти не си ми баща?

Бърт Колдуел хвърли колана.

— Забрави какво съм казал. Нали носиш моето име?

— Ти не си ми баща?

— Не биваше да го казвам. — Бърт се изплю на пода.

— Но го каза.

— Я не ми отговаряй! Не казах това. Казах, че понякога ми е трудно да повярвам, че ти си мой син. Ето това казах.

— Лъжец — изкрещя Трей и се хвърли върху Бърт.

Шерифът се намеси, хвана Трей нежно за раменете и го предаде на заместника си. Дик Тайсън бе висок, як мъж, бивша зелена барета. Бърт, макар и пиан, съзнаваше, че не бива да влиза в разпра с него.

— Тази вечер момчето ще дойде с нас, Бърт — каза му Дик. — Ще говорим утре пак, като изтрезнееш.

Джон добре разбираше за какво щяха да разговарят. В района Панхандъл на Тексас шерифите в общи линии имаха свободата да вършат това, което смятаха за нужно, за да защитят гражданите, така че Дик Тайсън не би се поколебал да направи нужното, за да предпази живота и здравето на едно дете. Бащата на Джон никога повече не му посегна.

Но той все още носеше белезите от онази случка... по гърба и в сърцето си. Повече не изпита синовни чувства към мъжа, който го отгледа.

Джон прибра гребена в джоба си, провери дали е взел ключовете и пъкна под мишница кутията с карамфили. Сега други неприятни мисли го нападнаха. Тази вечер Трей планираше да спи с Кати.

— Как мислиш, Джон? Мислиш ли, че вече е време? — го бе попитал по-рано през седмицата, след като сподели, че е запазил стая в един мотел в Делтън.

Джон се бе навел, за да завърже обувката си. Бяха в съблекалнята, тъкмо си бяха взели душ след обиколките бегом около игрището.

Джон стисна зъби и мускулите на скулите му се опънаха.

— Има само един начин да разбереш, Т. Д. — изрече накрая. — И то колкото по-скоро, толкова по-добре, като се има предвид, че смятаме да ходим заедно в Маями следващата година. Но защо в нощта на бала? Кати ще бъде в официални дрехи, ще има и прическа. Ако двамата не отидете на закуската, всички ще се досетят какво сте правили. Ще почнат да говорят. Трябва да мислиш за Кати.

— Какво толкова има да му мисля? Всички знаят, че тя е моето момиче и че винаги ще бъде. Аз ще се ожена за нея, щом завършим колежа.

— Дотогава има още много време, Трей. Много неща могат да се случат междувременно.

— Нищо няма да се случи. Нищо не може да ни се случи. Аз няма да го допусна! — Лицето му помръкна. — Не издържам повече, Джон. Трябва да я имам или просто да спра да излизам с нея, но по-скоро бих умрял, отколкото да го направя.

— Обсъдихте ли го заедно?

— Кое точно?

— Всичкото, Т. Д., за бога! Знае ли тя колко много я желаеш и какви ще са последствията, ако ти откаже?

— Както го представяш, излиза, че все едно я *заплашвам!*

— Ами, не е ли така?

— Не, по дяволите! За бога, Джон, мислех, че ще ме разбереш. Ако ти беше влюбен в някоя толкова, колкото аз съм влюбен в Катрин Ан, щеше да знаеш какъв ад е това.

Джон помълча няколко минути. Надяваше се, че бузите му не са аленочервени. Знаеше прекрасно точно какво изпитва Трей.

— Помисли ли за мис Ема? — попита накрая. — Тя ще чака Кати да се прибере и щом я види, ще ѝ стане съвсем ясно какво сте правили вие двамата.

— Затова ще отидем на мотел. Там ще може да се оправи и така баба ѝ няма да разбере.

„Изобщо не разчитай на това“, помисли си Джон.

— Защо не си казал на Кати какво изпитваш към нея? — попита на глас.

— Защото не искам да я изплаша.

— Кати не се плаши толкова лесно.

— Знам и именно това плаши мен. Затова чаках толкова дълго. Много сме близки, но ще иска ли тя да... станем интимни? Ами какво ще се случи, ако тя... не ме иска както аз нея?

— Дори да откаже сега да прави секс с теб, това не значи, че не те обича и ще ти откаже и по-нататък. Едва на седемнайсет сме. Може да се страхува да не забременее.

Трей набра кода, за да заключи шкафчето си, а едно мускулче нервно запулсира над челюстта му.

— Няма да позволя това да се случи.

— Откъде си сигурен? Презервативите не дават стопроцентова гаранция, не и при твърде честите изпитания, на които ги подлагаш. — Трей бе въведен в секса от едно момиче от агитката още в десети клас. Тя отнесе тайната им със себе си, когато замина за Тексаския християнски университет през есента. Джон знаеше за още две момичета от гимназията в Делтън, с които Трей бе имал сексуални връзки. Кати бе в неведение за неговите забезки и Джон се чудеше как ли ще реагира, ако научи. Дали щеше да ревнува, да се почувства наранена, оскърбена? Дали щеше да зарече Трей и да поиска да е с Джон? Или щеше да погледне на тези забезки не като на изневяра или предаване на доверие, а по-скоро като на негов си начин да я предпази, докато тя не стане готова? Трудно бе да се каже. В някои случаи Кати бе като отворена книга, не криеше мнението и принципите си, нито увереността в себе си, но в други не бе лесно да се каже какво мисли, нито да се предвиди как би постъпила. От тях тримата тя бе най-зрялата. Може и да изглеждаше дребна и безпомощна, но това бе само привидно.

— Онези момичета не означават нищо за мен, Джон — уверил го бе Трей. — Единствената, която означава нещо за мен сега и завинаги, е Катрин Ан. Тя е моят свят, моят живот, моето сърце. Не бих могъл да дишам без нея. Опитвал съм се. Мислил съм си какво би станало... ако известно време не съм с нея, да видя какво друго се предлага, но като си помисля какво би било за мен да я загубя... — гласът му заглъхна и той се загледа в празното пространство.

На Джон му бе съвсем ясно какво значи да загубиш Кати. Но тя бе избрала Трей от самото начало и по тази причина той не й бе показал никога какво изпитва към нея.

Опита с последен аргумент.

— Не смяташ ли все пак, че трябва да споделиш с Кати своите намерения предварително и да й дадеш възможност да ти каже: „може би някой друг път“?

Трей удари с юмрук вратата на шкафчето.

— Колко типично за теб, Джон, да даваш възможност на хората да отхвърлят предложението ти, когато знаеш дълбоко в себе си, че то е най-доброто възможно нещо за тях.

Нямаше смисъл да се опитва да накара Трей да проумее, че това, което той смяташе за най-добро за другите, всъщност бе най-добро за

него самия.

На Джон му оставаше само да се надява, че и двамата ще са подготвени, каквото и да се случи между тях през абитуриентската нощ.

13.

Трей провери как изглежда за последен път в огледалото в спалнята на леля си. Тъй като бе твърде висок, за да се види в цял ръст, наложи се да приклекне малко, за да се увери, че папийонката му е на мястото си, както и поясът, който бе в същия цвят. Не му се искаше да носи такъв официален костюм на бала — имаше твърде много дрехи за сваляне, — но наистина изглеждаше страхотно облечен така и знаеше, че момичетата ще полудеят по него. Надяваше се и Кати да е сред тях.

Взе си още една кърпичка от чекмеджето, но не от кутията с новите ленени кърпи, които бяха купили по настояване на леля му, когато отидоха да избират смокинга — „Не може да носиш обикновена носна кърпичка в джоб на смокинг, Трей, скъпи“, — а от купчината със старите. Челото му бе влажно, стомахът му се бе свил на топка, макар да знаеше много добре, че нито едно момиче не би могло да устои на външността му.

Но външният му вид можеше и да не повлияе на Кати. Тя просто не си падаше по неща, които влудяваха другите момичета. Не беше като другите познати му момичета. Те бяха симпатични, обичаха да се забавляват и щедро раздаваха ласки. Подскачаха, флиртуваха, отмятаха кичури коса, пърхаха с мигли, а той им се усмихваше в отговор, но нито една от тях не владееше така сърцето му, както Кати. Той я обичаше. Обичаше я до болка, и ето че бе дошъл моментът в тяхната връзка, когато трябваше да изрази любовта си към нея и да усети нейната към него. Не беше ли именно това смисълът на секса? Но ако тя не изпитваше същото... От страх, че това може да е така, направо му прилошаваше, но трябваше да знае истината, и смяташе да я научи още същата вечер.

Обърса потта от челото си и пъкна кърпичката в друг джоб. Ще използва тази и ще запази ленената за Кати, ако тя има нужда от нея.

— Трей Дон? Готов ли си за снимката в близък план? — попита леля му. — Приготвила съм камерата.

— По-готов от това няма накъде — отвърна той, бе наясно, че леля му няма да схване иронията в думите. Обърна се с лице към нея.

— Как изглеждам?

— Направо страхотно — възторгна се Мейбъл. — Кога малкият ми племенник порасна и се превърна в такъв висок, тъмен и невероятно привлекателен мъж?

Вината не беше нейна, че думите „малкият ми племенник“ допълнително го изнервиха. Напоследък често мислеше за родителите си, чудеше се къде ли са, дали някога пак ще ги види, дали щяха да се гордеят с него, че е куотърбек и е сред най-добрите в щатските гимназии, че дипломата му е почти отлична.

Почувства се виновен, че тъгува по своите родители безделници, след като леля Мейбъл бе толкова добра с него. Бе имал много по-голям късмет, отколкото Джон и дори Кати, въпреки че мис Ема я обичаше много. Бащата на Джон, или както там се наричаше, не струваше и пукнат грош като баща, а мис Ема трябваше да положи специални усилия, за да подsigури Кати финансово. Леля Мейбъл имаше достатъчно пари, оставени ѝ от чичото на Треј, който бе имал фирма за селскостопанска техника, и по тази причина можеше да си позволи да купи смокинг на Треј, докато приятелят му трябваше да си наеме костюм с парите, които бе спечелил от работата си по време на коледната ваканция в супермаркета.

Стипендиите им бяха наистина божи дар. Само така Кати можеше да си позволи да отиде в колежа, където щеше да получи подготовка за медицинско образование, а Джон да вземе икономическа диплома. Треј също нямаше да зависи изцяло от щедростта на леля си. Така заедно щяха да си вземат колежанските дипломи, двамата с Кати щяха да се оженят, а той щеше да играе в Националната лига по американски футбол. Ако пък не успееше в тази насока, щеше да разчита на собствената си диплома по икономика. Щяха да заживеят щастливо.

Ала първо предстоеше тази вечер.

— Снимай, лельо — каза ѝ. — Това ще е паметна нощ.

— Не сте ли си уредили двойна среща с Джон и Биби? — попита Ема. — Но защо?

Изад кърпата, с която криеше лицето си от облака лак за коса, с който Ема я пръскаше, за да запази прическата ѝ за бала, Кати отвърна:

— Предполагам, защото Джон иска да остане насаме с Биби.

— Че откога? — учуди се Ема. — Открай време излизате заедно четирима.

— Ами, предполагам, че откакто... станаха по-близки — отвърна Кати. — Ще ги видим по време на танците, а и ще бъдем с тях на закуска.

— След това се връщаш право вкъщи, нали?

Кати свали кърпата от лицето си и на Ема й спря дъхът. Внучката й бе такава пленителна красавица. Носеше грим за първи път, а каскадата от буйни къдрици бе прибрана с две шноли, обсипани с кристали, които бяха в тон с дългата до земята рокля от син шифон. Шнолите бяха идея на продавачката и струваха скъпо, но като видя колко много подхождаха на роклята и на русата коса на Кати, Ема се почувства доволна, че ги бяха взели.

— Разбира се, че ще се прибера право у дома — отвърна момичето. — Къде другаде ще ходя?

— Ти и Треј... вие двамата... — Ема направи безпомощен жест. — Е, нали знаеш...

— Да, мисля, че знам — отвърна Кати с весела усмивка. — И не, бабо, Треј и аз няма да го правим. Имаме негласно споразумение да изчакаме да станем по-зрели и по-подготвени за такова нещо.

Подготвени? Ема седна върху лака за коса. Треј бе готов от много време и явно бе оползотворил готовността си, но със сигурност не и с Кати. Нещо в момчетата се променяше, когато загубеха девствеността си. Ема бе отгледала две момчета, така че го знаеше. И бе изненадана, че Кати не забелязва, но пък вероятно бе решила да не му обръща внимание. Много неща се въртяха из умната й главица, за които Ема нямаше и представа, но внучката й бе толкова амбицирана да влезе в медицинското училище (дори учителката й по химия вече я наричаше д-р Бенсън), че бе сляпа за всичко, което другите момчета на нейната възраст биха забелязали веднага.

— Скъпа — поде Ема и прочисти гърлото си, — ако ти и Треј някога решите, че сте готови... нали знаеш какво трябва да правите?

— Имаш предвид как да се предпазя от бременност?

— Точно това имам предвид.

— Разбира се. Просто ще почна да пия противозачатъчни.

— А, добре — сепна се Ема. — На това му се казва зряло мислене.

Кати й се усмихна.

— Не се тревожи, бабо. Знам всичко по въпроса от известно време.

На вратата се позвъни.

— Това трябва да е Трей — каза Кати и цялата грейна, чак очите й заблестяха. — Нямам търпение да го видя облечен в смокинг!

— Аз ще му отворя — спря я баба й. — Ти се завърти още веднъж пред огледалото.

Ема отвори предната врата. Боже мой! Това момче направо можеше и нея да накара да припадне, толкова невероятно изглеждаше. За миг загуби ума и дума, сетне отстъпи в страни, за да го пусне да влезе.

— Добър вечер, Трей. Изглеждаш... много добре.

Младежът се усмихна.

— Много добре? Това ли е най-силната реакция, която моят външен вид може да предизвика, мис Ема?

— Имаш достатъчно високо самочувствие — отвърна тя и чу тихото шумолене на шифона зад гърба си. Видя как очите на Трей се отварят широко, после и устата му.

„Господ да ни е на помощ“, помисли си.

— Катрин Ан... — Името й някак се изгуби във възхищението, което изпита към нея. — Толкова си... красива...

— Да, наистина, и трябва да се върне в същия вид, ако разбираш какво искам да кажа, Трей Дон Хал — нареди строго Ема.

— Е, хайде сега, бабо... — Кати й се скара уж на шега и погледна Трей с очи, изпълнени с престорено страдание.

— Разбрах, мис Ема — отвърна Трей, без да сваля очи от Кати. — Повярвай ми, тя ще се върне при теб по-красива отвсякога.

14.

— Сигурна ли си, Катрин Ан? Можем и да почакаме — попита Трей с тревожно събрани вежди и съмнение, затаено дълбоко в очите му. — Май трябваше да ти кажа предварително...

— Радвам се, че не го направи — отвърна тя. Сърцето ѝ биеше чак в петите.

— Щеше ли да ми... откажеш? — Въпросът му увисна някъде между надеждата и отчаянието.

Стояха пред вратата на стаята, която той бе запазил за тях. Кати се бе изгубила в обятията му. Главата ѝ едва достигаше до папийонката му. Той държеше в ръка ключа от стаята, пропуска към този съдбовен момент в техния живот, от който тя знаеше, че няма да има връщане назад. Преглътна с мъка и поглади с пръст брадичката му в опит да се поуспокои.

— Ти изобщо даваш ли възможност на някого да ти откаже? — каза с лека усмивка. — Но аз нямаше да ти откажа. Просто щях да си взема някои неща.

Той, изглежда, се разстрои.

— О, изобщо не се сетих. Аз донесох... четка за зъби и паста.

— Не вярвам да ми трябва нещо друго.

Той бе наел стаята по-рано, дори бе взел ключа, за да не ѝ се налага на нея да чака в колата под силната светлина на входа на мотела, докато той урежда нещата с нощния рецепционист. На масата имаше цветя, а на леглото — няколко от декоративните възглавници на леля му, на които Кати подпираше учебниците си, когато учеха у тях.

— Леля ти няма ли да забележи, че липсват? — попита тя.

— Ще измисля какво да ѝ кажа. Реших, че така ще се чувстваш... повече като у дома си.

— Много мило от твоя страна, Трей.

— Катрин Ан, аз... — Той се приближи до нея и тя видя как мускулите на врата му се опъват, докато се опитваше да произнесе думите.

— Какво, Трей?

— Аз те обичам. Обичам те с цялото си сърце. Обичам те от първия миг, в който те видях да излизаш тичешком от къщата на баба ти, за да погледнеш пак снежната кралица. Просто искам да ти покажа колко много те обичам.

— Добре тогава — отвърна тя и обви врата му с ръка. — Защо не започнеш.

— Не ми се иска да те пусна — прошепна Треј, като обхвана с ръце лицето ѝ пред дома на мис Ема часове по-късно. Страстните силни емоции, преживени през последните часове, все още караха лицето му да гори, а очите му да гледат трескаво.

— Знам — каза Кати тихо, — но трябва да се прибирам. Сигурна съм, че баба не спи.

— Мислиш ли, че ще ме убие, когато те види? Обещах ѝ, че ще те върна у дома по-красива, отколкото преди, но имах...

— Знам какво имаше предвид и аз наистина се чувствам по-красива отпреди.

— И си. Ако изобщо е възможно. Значи не съжالياваш?

— Не, Треј. Не съжالياвам.

— А дали някога ще съжалиш?

— Никога. Лека ноц, *mon amour*.

Тя свали ръцете му от лицето си след дългата целувка и пълния със съжаление поглед, че трябва да се разделят. Кати влезе в къщата, преди той да е успял да я целуне отново на осветената веранда, където всеки, който бе буден в три часа сутринта, можеше да ги види. На външната врата имаше малко декоративно стъкло. След като тя затвори вратата, той притисна длан към него и Кати допря своята отвътре. Тя не изгаси лампата на верандата, докато не чу шума от мотора на мустанга да се отдалечава.

Руфус се втурна да я посрещне, като въртеше опашка, а големите му очи я гледаха въпросително, сякаш я питаха добре ли е минало всичко. Тя се засмя, коленичи сред облаче шифон, за да обгърне врата му.

— Да, да, всичко мина добре — лееха се от нея думите в прилив на щастие.

Къщата бе тиха. В кухнята светеше и там тя намери чайника, чаша за чай, чинийка и лъжица в мивката, ясен знак, че баба ѝ я бе чакала до късно. Кати бе доволна, че не я заварва будна. Прическата ѝ бе съсипана, гримът ѝ го нямаше. На сутринта щеше да отговаря на много въпроси, знаеше си го, но през остатъка от нощта искаше да остане сама и да се наслаждава на спомените.

В стаята си се съблече бавно, докосвайки се там, където доскоро бяха ръцете на Треј, усещайки го още топъл и жив в себе си. Знаеше, че това щеше да се случи рано или късно, но не предполагаше, че ще е след абитуриентския бал и в мотелска стая.

Всичко бе станало толкова естествено, точно както пчелата намира своята роза. Не се чувстваха притеснени или неудобно, докато се събличаха един пред друг. Не отместиха поглед един от друг, докато не свалиха всички дрехи от себе си и тогава той я сложи на леглото, поглъщаше я с очи, но погледът му бе изпълнен с уважение и грижовност.

— Катрин Ан... — мълвеше той отново и отново като молитва, докато я държеше в обятията си и я галеше. Неговото тяло ѝ се струваше толкова съвършено и толкова на място точно до нейното, че тя почти не усети кратката остра болка в мига, когато океанът заля брега, така че пясък и море станаха едно. Бе толкова прекрасно, че след това тя с изумление — и ужас — усети влага по бузата си и като се извърна към него, видя сълзите на лицето му.

— Треј! — възкликна, а сърцето ѝ се сви. — Какво става?

— Нищо — отвърна той, като я притисна силно до себе си. — Нищо не става. Просто... вече не се чувствам като сирак.

Ема чу, когато Кати се прибра, и отиде на пръсти по коридора до стаята ѝ. Бе стояла будна цяла нощ, а щорите на прозореца ѝ бяха дръпнати, за да може да вижда звездите. По някаква причина обсипаното със звезди небе ѝ действаше успокояващо. Имаше навика да ги наблюдава, когато бе разтревожена, както се чувстваше и сега. Беше се случило. Бе сигурна в това. Внучката ѝ вече не бе девствена. Една баба долавяше тези неща. Кати и Треј не бяха отишли на закуската, давана в „Киуанис Клуб“ след бала. Един от спонсорите се бе обадил, загрижен, че най-красивата двойка на бала отсъства. Ако

наистина бе станало това, което Ема си мислеше, в понеделник сутрин без никакво отлагане тя щеше да уговори час при доктор Томас, за да предприше хапчета против забременяване на Катрин Ан.

Мейбъл Чърч провери колко е часът. Три и петнайсет сутринта. Трей тъкмо се бе прибрал. Спалнята ѝ се намираше точно до гаража, така че чу колата. Чувстваше се потисната. Когато го нямаше, тя често претърсваше стаята му за скрити неща, като наркотици, мъжки списания, алкохол, дневници с пикантни подробности, с единствената цел да разбере какво става в живота на племенника ѝ. Преди време бе открила кутия с презервативи, забутани в едно чекмедже на бюрото, и бе въздъхнала с облекчение. Трей не бе откликнал на молбите ѝ да отиде да си направи тестовете, които доктор Томас бе препоръчал, и Мейбъл за първи път почувства колко малко влияние има върху племенника си.

— Когато съм готов — бе ѝ отвърнал той, но поне вземаше мерки срещу благоприятната прогноза. От време на време броят на презервативите намаляваше, но никога след като бе излизал с Кати. А тази вечер липсваха няколко.

Надяваше се Трей да е нежен с Кати и да продължи да я обича така, както винаги я бе обичал, но нейният племенник имаше такъв променлив характер. Кати обаче имаше огромно влияние над него, което едва ли някога друго момиче щеше да придобие. Кати бе единствената. Тя бе неговата половинка. Двамата образуваха едно цяло.

Джон влезе у дома и в носа го блъсна миризмата на мазна манджа, както винаги когато баща му си бе вкъщи. Бе оставил да свети лампата над печката и тя огряваше в тигана на котлона пържения бекон, останал след вечерята му. Джон хвърли поглед към опръсканата с мазнина печка, пълната с мръсни чинии мивка, към изцапаната кухненска кърпа, която висеше на вратичката на фурната, към чорапите на дупки и протритите ботуши на баща си, които той бе събул и оставил под масата, и почувства как му прилошава — усещане, с което се бе борил цяла вечер. Охлаби вратовръзката и мина през

кухнята, без да си вземе нещо за пиене, въпреки че гърлото му бе пресъхнало. Легна в стаята си, без да се съблича изобщо, преплете ръце зад главата си и се вторачи в тавана.

Реши, че ще отиде на литургия още сутринта. От известно време не беше ходил. Когато майка му бе жива, никога не пропускаха неделната литургия в „Сейнт Матю“, но напоследък ходеше само когато тя му липсваше и изпитваше нужда от спокойствието, което му даваше църквата. Този път щеше да отиде, за да потърси друг вид спокойствие.

15.

Отмина пролетта и дойде лятото. По време на тримесечните летни ваканции в предишните години Кати, Трей и Джон се възползваха от всяка възможност да се пекаат заедно на слънце. Мажеха се обилно със слънцезащитно масло и се излагаха на слънце в потъналия в зеленина заден двор на Мейбъл, където имаше и басейн. Ходеха на преходи и пикници край каньона Пало Дуро, пореха водата на езерото Меридиан с трофейната лодка на Трей, с коне под наем разглеждаха забележителностите на щатския парк Капрок Каньон. От слънцето Джон и Трей добиваха тен с цвят на кестен, а кожата на Кати ставаше малко по-тъмна от натурален мед. Тъмните коси на момчетата поизсветляваха от слънцето, а нейните руси къдрици ставаха почти бели.

Но лятото преди последната им година в гимназията бе различно. И тримата си бяха намерили работа. Трей и Джон работеха в супермаркета „Афилиетъд Фудс“, един от най-големите магазини в района Панхандъл. Управителят ги назначи и защото смяташе, че популярността на момчетата ще има добро влияние върху бизнеса. Нито един от двамата не бе го разочаровал. Работеха здравата и на тях можеше да се разчита. Клиентите се редяха на опашка точно на касите, на които те помагаша с опаковането на покупките, за да могат да си побъбрят с местните звезди, от които се очакваше да изведат отбора на „Бобкетс“ от Кърси на първото място в щатския шампионат, което не се беше случвало от десет години.

Кати си бе намерила работа като общ помощник на д-р Грейвс, местния ветеринар. Доктор Томас, градският общопрактикуващ лекар, също ѝ бе предложил място, но Трей я разубеди да приеме.

— При д-р Томас ще се занимаваш само с документи, а при д-р Грейвс може и да научиш нещо за медицината, макар и да става дума само за животни — каза ѝ той и се бе оказал прав.

Кати работеше едва от няколко седмици, когато нейният работодател, впечатлен от интелигентността ѝ и начина, по който се

държеше с пациентите, набързо ѝ даде да облече бялата престилка, за да му помага при някои от дребните хирургически операции.

За Джон и Кати бе жизненоважно да работят, за да могат да си платят разходите за колежа, които не се покриваха от стипендиите. А на Трей работата бе нужна, за да не му липсват приятелите през дългите часове, които иначе се налагаше да прекарва сам.

Вечерите също бяха различни. През миналите лета тримата се събираха в дома на Ема или на Мейбъл. А сега, освен ако Джон не бе специално поканен, Трей отиваше сам у Кати в края на деня.

— Чувствам се виновен, че го изолираме — казваше ѝ. — Винаги сме правили всичко заедно, но, Кати, не може денят да свърши, без да остана насаме с теб.

„Без да остана насаме с теб“ обикновено означаваше да отидат с колата някъде, да си говорят за своите мечти и да споделят преживяванията си през деня, да гледат звездите, да слушат музика, сгушени един в друг. Понякога оставаха в дневната на Мейбъл или седяха на дивана пред телевизора у Ема, без да обръщат внимание на нито една от двете. Изобщо не ги привличаше да се накачулват по коли и пикапи заедно с други двойки, да карат по главната улица, да ходят на кино в Амарило или да вдигат врява по бирените партита.

— Приличат на възрастна женена двойка — казваше Ема на Мейбъл. И двамата им подопечни изглеждаха напълно щастливи в собствената си компания. Но двете жени добре знаеха какво точно са правили младите, когато се прибираха много по-късно от очакваното. И щяха да са благодарни, ако децата не се оставеха да ги ръководят хормоните, а разумът.

— Катрин Ан, знаеш ли защо ти си единственото момиче за мен? — попита я Трей една вечер. Лежаха един до друг върху покривката за легло, съшита от парчета плат, която Трей винаги носеше в колата си. Беше чувал за „одеялца, които създават чувство за сигурност“ и знаеше, че и Джон имаше такова. Майка му го направила, когато той бил още малък. Веднъж Трей го бе видял сгънато и прибрано на един рафт в килера.

— Какво е това? — бе попитал Трей.

— Кое какво е?

— Синьото одеяло.

— Това е завивката, която майка ми изплела за мен, когато съм бил още бебе.

— А ти дъвчеше ли краищата ѝ?

— Ами да, понякога.

— Кога?

— Когато ме беше страх?

— Носеше ли я със себе си?

— Да, Т. Д. Защо питаш? Какво толкова?

— Защото аз никога не съм имал такава.

Но сега имаше. Никога не би си го признал, но това беше неговата завивка, и се чувстваше като господар на света всеки път, когато с Кати лежаха на нея. За него бе свещена. Бе пропита с миризмата им. Нито едно друго момиче не бе лежало на нея. От време на време я переше в обществена пералня, така че леля Мейбъл да не я види, но това не премахваше спомените му.

— Защо съм единственото момиче за теб? — попита Кати. Знаеше, че всички момичета от училище му бяха навити и че нарочно идваха в магазина по къси шорти и потници, за да флиртуват открито с него и с Джон. Изненада се, че не изпитва никаква ревност, и се зачуди дали Трей се бе изкушавал някога да приеме това, което му предлагаша те.

Трей прокара пръст по шията ѝ надолу до зърното на гърдата ѝ, което за него бе сладко като малък бонбон. Прегърна я, преизпълнен с възторга и щастието, които тя предизвикваше в него.

— Защото ти ме обичаш по начина, по който имам нужда да бъда обичан.

Различно, някак много по-интензивно от миналите лета, бе и протичането на времето в града, докато сухата, изгаряща горещина не отстъпеше пред по-меките дни и прохладни нощи. Това ги подготвяше за футболната мания, която обхващаше Кърси чак до декември, когато се очакваше всички да се отправят към щатските плейофи. Никой не се и съмняваше, че трофеят от щатския шампионат щеше да бъде спечелен в категория 3-A от „Бобкетс“ от Кърси. Отборът щеше да се ръководи от най-добрите куотърбек и уайд ресийвър в тяхната дивизия и изобщо в „целия проклет щат“, както твърдяха поддръжниците и феновете на отбора — Т. Д. Хал и Джон Колдуел.

Увереността им, че ще спечелят районния шампионат, донякъде се подкопаваше от предизвикателството, отправено им от другия основен съперник на отбора на Кърси, „Рамс“^[1] от Делтън. За да могат изобщо да претендират за щатската титла, „Бобкетс“ трябваше да бият „Рамс“, а предварителните проучвания показваха, че за първи път от много години отборът на Делтън щеше да бъде сериозен конкурент за трофея, а можеше дори да елиминира Кърси от плейофите още преди да е успял да направи ясна заявка за тях. Възможността за такова развитие на шампионата само подклаждаше разгорещените обсъждания на всички обществени места из града: пощата, аптеката, билиардната, църквата, сбирките на масонската ложа, заведението за хамбургери на Бени, дворовете пред къщите, където съседите се събираха, седяха на своите шезлонги след вечеря и се наслаждаваха на вечерната прохлада.

На хората от града им се струваше, че слуховете за евентуално елиминиране не тревожеха Джон и Трей, но Кати забеляза промяна в любимия си, когато август вървеше към края си и първият мач от шампионата бе насрочен след седмица.

— Какво има? — попита го тя в съботния следобед преди барбекюто, организирано от клуба на феновете за младите надежди, като си мислеше, че знае добре отговора. — Много си тих днес, не е типично за теб.

— Тревожа се — отвърна Трей.

— Защо?

— Заради клаузата в писмото от Маями.

Кати вдигна вежди. Тя бе запозната със съдържанието на писмото от университета в Маями, с което предлагаша на Трей пълна стипендия, ако играе в „Хърикейнс“. Имаше и две важни условия. Едното бе успехът му от училище и от изпитите за колежа да отговаря напълно на изискванията за прием, а другото — играта му да бъде на нивото на очакванията на треньорите.

— Какво те тревожи?

— Ами ако не спечелим районното? Треньорът Мюлър от Маями може да промени решението си и да не ми предложи в деня на подписването на споразуменията.

Кати знаеше добре и името на треньора Сами Мюлър, тъй като Трей често го споменаваше. Мюлър бе главният треньор на

„Хърикейнс“, той ръководеше нещата в отбора.

Кати хвана твърдата, почерняла ръка на Треј в своята. Той ѝ помагаше да почисти клетките на животните във ветеринарната клиника. В съботните дни затваряха на обяд, така че двамата бяха сами.

— Ще ти кажа това, което би казал и Джон: „Играй всеки мач сам за себе си и дай най-доброто от себе си“. Това е единственото, което можеш да направиш.

— Е, това може да върши работа за Джон — сопна се Треј раздражено. — Но аз не мога да съм толкова *laissez-fairel*. Аз си имам *отговорности*.

На Треј му харесваше да използва френски думи. Тази превзетост от негова страна тайничко я забавляваше, но този път тя не се усмихна. Явно бе разстроен и Кати нямаше представа как би могла да оправи нещата.

— Отговорности? — повтори тя.

— Да, Катрин Ан — продължи Треј с разстроен глас. — Заради мен вие двамата с Джон решихте да дойдете в Маями. Ако не бях аз, ти щеше да предпочетеш университета в Калифорния, а Джон щеше да отиде в отбора на Тексас. Тревожа се, че ако не спечелим шампионата, Мюлър ще забрави за мен и Джон. Тогава какво ще стане с нас? Позициите в другите отбори вече ще са запълнени, а най-големите стипендии, отпускани от университетите — раздадени. Джон няма пари за следване и просто ще трябва да се примири с това, което е останало. Дори леля Мейбъл не може да си позволи да плати таксата за следване в Маями. Тя е една от най-високите в страната. Ще трябва да се разделим и ти ще отидеш в Маями сама.

Отчаянието му бе толкова явно, сякаш вече бе преживял това, което си представяше. А сега, когато го описа с думи, Кати трябваше да признае, че Треј не се безпокои напразно. Възможно бе и така да се случи. Никога досега не си бе мислила какви ще са последствията, ако се наложи той да се откаже от мечтата си. Единствено се бе тревожила, че може да пострада физически. За секунда я скова студ.

Той изтри лицето си с кърпа, сякаш искаше да изтрие картината, която ѝ бе описал, от съзнанието си.

— Не бих могъл да понеса това, Катрин Ан. Не бих могъл да понеса да живея без теб и Джон.

Тя протегна ръце, нежно обхвана главата му и се взря в очите му.

— Слушай ме внимателно, Трей Дон Хал — рече му. — Знаеш ли, че почти деветдесет процента от нещата, за които хората се тревожат, се сбъдват? Използвай енергията на мисълта, за да накараш да се случат тези неща, които желаш. Трябва да се съсредоточиш върху бъдещето, все едно е планина, която ще изкачваш, и изобщо не мисли за обиколни пътища, по които най-вероятно никога няма да поемеш. Ако се появят, тогава ще му мислиш, но планината все още ще си е там, и ние ще я покорим, ние тримата, заедно.

Тревогата изчезна от лицето му.

— Толкова много ми помагаш, Катрин Ан. Какво бих правил без теб?

Тя го потупа по бузата.

— Това е едно от нещата, което трябва да зачеркнеш от списъка си с тревоги. Спри с тези отрицателни мисли, иди да си вземеш душ и да се облечеш за голямата вечер. Ще се срещнем на барбекюто.

— Така и ще направя, но преди това... — Той преметна кърпата през кръста ѝ и я привлече към себе си. — Ей ти, ела тук. — Целуна я продължително и силно. След това я попита, както винаги с поглед, изпълнен със страст и желание: — Нали няма да ме забравиш, докато ме няма?

Тя го отблъсна и през смях му отвърна с обичайното:

— Сякаш бих могла.

— Шоуто с понита започва в пет и половина. Не закъснявай. Искам моето момиче да е там и да се гордее повече от всичко на света с мен. — Целуна я още веднъж. — Няма проблем, че те оставям сама, нали?

— Никакъв. И без това няма жива душа наоколо. Всички се приготвят за празненството.

Тя извади едно малко кученце от последната клетка, за да я почисти. Когато стигна до входната врата, Трей се провикна:

— Да не забравиш да заключиш и задната врата, Катрин Ан!

— Добре — отвърна му тя. Държеше малкото мъжко бийгълче в едната си ръка, докато с другата вадеше хартията, с която бе покрита клетката. Сложи чиста хартия и напълни купичките му с вода и храна, след което понечи да го прибере обратно в клетката.

Бийгълчето веднага започна да квичи. И другите обитатели на клетките се присъединиха към воя и квиченето. Шумът почти напълно заглуши звънчето на входната врата. Косата ѝ настръхна. Някой току-що беше влязъл, въпреки че бе сложила табелата „затворено“.

Побърза да заключи клетката и тихо се прокрадна до вратата, от която се влизаше в приемната. Открехна я леко и отстъпи назад шокирана, като видя кой стоеше в приемната. Улф Мъжкаря! Не го беше виждала досега, но ако се съдеше по сплъстената червеникава коса и одърпаните дрехи, не можеше да бъде никой друг, освен страшния отшелник. В ръцете си държеше окървавено бяло коли на черни петна със сив намордник. Майката на Руфус? Трей обичаше да разказва как двамата с Джон спасили Руфус, като го измъкнали през една мразовита януарска вечер от задния двор на Улф Мъжкаря, за да изненадат Катрин Ан.

На Кати ѝ трябваша само няколко секунди, за да реши как да постъпи. Доктор Грейвс би предпочел тя да стои тихо, да остане незабелязана и когато Улф си тръгне, да заключи вратата, кучето обаче се нуждаеше от помощ, и то спешно. Беше длъжна да го спаси, дори и това да означава да я уволнят. Мъжът натисна нетърпеливо звънеца тъкмо когато тя отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя колкото се може по-авторитетно.

Мъжът се извърна и втренчи в нея очи изпод гъстите си червеникави вежди.

— Да, госпожице, можете. Кучката ми е ранена. Наръфа я койот, с който се сби.

Явно много се тревожеше за кучето си, защото не показва никакъв интерес към красивото момиче по къси шорти и тениска, съвсем само в лечебницата, нито към касата, където имаше налични пари.

— Страхувам се, че доктор Грейвс не е тук в момента — обясни Кати. — Аз само му помагам през лятото, но нека да видя дали мога да направя нещо.

— Докога ще отсъства докторът?

— До понеделник сутрин. Има телефон за спешни случаи, мога да му позвъня, ако искате. — Но докторът не би дошъл, дори ако пациентът бе на някой шеф. Беше президент на клуба на феновете на

„Бобкетс“ и тази вечер щеше да представи играчите от тима. Вече сигурно бе отишъл на площадката.

— Ще ме отреже директно, ако му кажете, че става въпрос за мен — предположи мъжът, — а пък кучето ми се нуждае спешно от помощ.

— Сигурна съм, че ще попита за името ви — съгласи се Кати. — Искате ли аз да я погледна?

Кучката жално скимтеше. Когато си поемаше въздух, от дълбоките рани на хълбоците ѝ потичаше кръв.

— Много ще съм ви благодарен, госпожице.

— Елате с мен в операционната.

Можеше да има сериозни неприятности заради това, което възнамеряваше да направи.

— Сложете кучката на масата и стойте до нея, докато я упоя — даде наставления Кати.

— Благодаря, госпожице. — Мъжът се наведе над ухото на кучето и Кати усети миризмата на обор. — Успокой се, Моли. Това хубаво момиче ще ти помогне да се справиш.

Така се надяваше Кати, но какво щеше да стане, ако не успееше? Какво? Мъжът имаше свиреп вид, но тя не се страхуваше от него. Плуваше в свои води. В операционната винаги бе спокойна и дори някак безпристрастна, независимо колко сериозно бе състоянието на животното или избухлив неговият собственик. Бързо напълни спринцовката с течност и я инжектира в треперещото тяло на кучето.

— Ето така. Това ще успокои болката ѝ, докато почистя и зашия раните.

— Колко сериозно е състоянието ѝ?

— Има дълбоки разкъсвания. Ще оживее, но вече няма да е толкова енергична както преди.

Кати си сложи хирургически ръкавици и маска и се залови за работа. Упойката веднага действа, но мъжът остана прав до масата, като галеше главата на кучето. Кати не поиска от него да спази правилото на клиниката собствениците да изчакват в приемната. Това би означавало да насилва късмета си, а пък и любовта на мъжа към кучето бе очевидна.

— На колко години е Моли? — попита тя.

Забеляза, че кучето бе кастрирано.

— На десет. Ти си Кати Бенсън, нали?

Кати му хвърли изненадан поглед над маската.

— Да.

— Внучката на Ема Бенсън. Ония момчета рискуваха живота си, за да ти вземат кученце.

Кати обръсна космите около дълбоките рани.

— Така е според легендата.

— Да го вземат от мен — добави Улф с известна гордост и се вгледа втрещено в нея, за да провери дали тази подробност я притесни.

— Така ми казаха.

— Значи знаеш кой съм?

— Да, знам — потвърди тя, докато почистваше разкъсаната от зъби кожа.

— По описанията за мен, предполагам?

Кати се разкъсваше между желанието да бъде мила и да каже истината. След кратка пауза, като бързаше да приключи с раните, преди да е спряло действието на упойката, тя отвърна:

— Да, господине, по описанието на външността ви.

Улф се изсмя доволно.

— Това се казва честен отговор. Ти наистина си внучка на Ема. — Той поглади ушите на кучето. — Твоето куче е син на моето. Приятелчетата ти го взеха от единственото котило, което позволих на старата Моли, защото никой не искаше да си вземе кученце от Улф Мъжкаря. Аз не съм безотговорен човек, както ме изкарват някои.

— Виждам.

Улф не каза нищо повече, а Кати продължи да се занимава с упоеното куче — да почиства раните, да ги зашива и превързва. Когато най-сетне свърши, свали маската и ръкавиците.

— Сега я заведете вкъщи, ще ви дам антибиотици и болкоуспокояващи и нещо против повръщане, което ще й дадете, като се събуди. Давайте й лекарствата само според указанията. Ще трябва да се грижите за нея да е спокойна и на сигурно място през следващите три седмици, докато й зараснат раните.

— Някой ден от вас ще излезе добра лекарка, госпожице.

— Откъде знаете, че искам да стана доктор? — попита го изненаданата Кати.

Той се усмихна широко, разкривайки черна дупка в устата си, а устните му се изгубиха сред керемиденочервените косми.

— Едва ли има нещо в този град, което да не ми е известно. А сега ми кажете колко ви дължа.

Най-вероятно нямаше да може да плати дори и да му кажеше сумата, но и без това не можеше да рискува да издаде квитанция. Току-що бе извършила операция и бе изписала рецепта, без да има разрешително за това.

— Нищо не струва — отвърна тя. — Нека си остане нашата тайна, ако нямате нищо против, а ако Моли има нужда от допълнителни грижи, най-добре е да се свържете с мен у баба ми и аз ще видя какво мога да направя за нея.

Улф поглади брадата си, а погледът му показваше, че разбира договорката.

— Много мило от ваша страна. Задължен съм ви и не мислете, че ще забравя това. Никога не забравям проявено внимание, както и нанесена обида. С Моли сме ви много благодарни.

Той взе кучето си на ръце, а Кати му отвори вратата. На излизане се спря за миг.

— И още нещо, госпожице, ако ми разрешите.

— Да, господин Улф?

— Относно момчето... Съжалявам, че избрахте именно него. Бъдете внимателна, за да не разбие сърцето ви.

Кати все още стоеше на прага с отворена от изумление уста, когато телефонът иззвъня. Тя погледна часовника на стената. Боже мой! Минаваше пет и половина!

[1] Ram (англ.) — Овен. — Б.пр. ↑

16.

Джон беше наясно още от мига, в който Трей му съобщи по телефона за идването си, че е намислил нещо. Защо му е да идва в дома на Джон без Кати в предстоящия студен и сив неделен следобед, когато можеше да е в топлата и уютна къща било на леля Мейбъл, било на мис Ема, където и самият Джон можеше да се отбие? Не помнеше кога се бе случвало да не прекарва неделния следобед или у едната, или у другата и дори да остава у тях за хубава вечеря.

Никога не бе виждал Трей толкова напрегнат преди мач, както сега заради предстоящия мач срещу Делтън. Трей бе убеден, че цялото му бъдеще, бъдещето на всички тях — неговото, на Кати и на Джон — зависи от победата им над Делтън в петък вечерта, с което щеше да бъде премахнато и последното препятствие пред тях за спечелването на районния шампионат и им отваряше пътя директно към щатското първенство. Как можеше човек, който обикновено запазваше хладнокръвие и умът му сечеше като бръснач под ледения дъжд на футболното поле, да се изнерви толкова много, да се гърчи като червей, попаднал върху въглини? Всичко се развиваше чудесно. В началото на октомври ги посети лично треньорът Сами Мюлър. Изглеждаше доста богат, дойде със самолет до Амарило, нае кола до Кърси, където си запази стая в хотел, за да може да остане и да се запознае с бащата на Джон и с леля Мейбъл, за да ги убеди с какво нетърпение самият той, останалите треньори, както и целият отбор на „Хърикейнс“ очакват Трей и Джон да облекат екипите в оранжево, зелено и бяло. В мачовете досега „Бобкетс“ водеха с 9 на 0, след като бяха победили своите противници светкавично. Единствената причина за тревога си оставаха Делтън, които досега също не бяха претърпели загуба, но по мнението на Джон „Рамс“ бяха надценявани твърде много. Имаха добра защита и един дребен играч — кавгаджия, който все налиташе на бой, но като капитан на отбора хич не го биваше на игрището. Не можеше да се сравнява с Трей, когато ставаше въпрос за защитата на отбора, той променяше стратегията си само за секунди, когато видеше на игрището ситуация, която не му харесваше. Трей вземаше правилното

решение всеки път. Те двамата с Джон бяха на път да бъдат избрани за най-добрите играчи от местните отбори в своите позиции, а ако късметът бе на тяхна страна, щяха да бъдат избрани и в категорията най-добрите играчи на щата.

Току-що Трей бе предложил абсурдна идея на Джон, която можеше да сложи край на всичките им чудесни перспективи.

— За бога, Т. Д., какви ги говориш? Да не си полудял?

— Ни най-малко, тигре. Виж само как това може да обръсне и бебешко дупе, без да го събуди от сън — и Трей му демонстрира, като прокара машинката с батериите по ръката си. — Виждаш ли? — Обърна я с острието нагоре, за да покаже на Джон космите, захванати вътре, и колко гладка бе кожата му без тях. — Нищо не усетих.

— Откъде я взе? Да не си я откраднал от офиса на доктор Грейвс?

— Не съм я крал. Взех я назаем. Ще я върна, когато си свършим работата.

— Ние ли? — Джон го погледна втрещен. — Не и този път, Т. Д. Не искам да участвам в това, което си намислил. Ако искаш го прави, ако не искаш — недей. Ти си нашият куотърбек, за бога. Куотърбекът не прави такива номера, каквито ти предлагаш.

— Затова и никога няма да ни заподозрат. Хайде, Джон! Представи си само физиономииите на ония палячовци, когато видят своя талисман!

— Представям си физиономията на Търнър, когато ни разкрият.

Трей бе предложил да избърснат овена, който служеше за талисман на отбора на Делтън, така че да прилича на надран с ноктите на рис. Бе разбрал, че за овена се грижи Дони Хърбисън, момче на тяхната възраст, когато леля Мейбъл го бе изпратила да вземе яйца и зеленчуци от майката на Дони. Хърбисънови живееха в голяма фермерска къща в покрайнините на Делтън. Джон се познаваше бегло със семейството, защото те бяха католици и ходеха в същата църква като него. Трей беше абсолютно сигурен, че обръснатите ивици ще поделят деморализиращо на „Рамс“, и затова искаше да направят номера следобеда на следващия ден.

— Няма да ни хванат — настоя той. — Госпожа Хърбисън каза на леля Мейбъл, че ще бъдат извън града до четвъртък. Техният загубен син ще ходи на репетиция с групата си след училище в

понеделник. Ако избягаме от часа по английски, ще успеем дори да се върнем навреме за тренировката.

— Аз не искам да бягам от час.

— Ще кажем, че ни е станало много лошо от нещо, което сме яли в „Хамбургерите на Бени“, и затова се налага да пропуснем часа по английски. И че отиваме да полегнем в кабинета по домашен бит и икономика. Нима няма да ни повярват?

— Но овенът ще изглежда остриган, а не надран от риса, така че „Рамс“ вместо да се уплашат, ще бъдат още по-решени да победят.

Трей стана ядосано от леглото. В стаята на Джон нямаше много място да се крачи. Две легла, бюро и стол заемаха почти цялото пространство, а двете едри момчета почти изпълваха останалото.

— Хайде да излезем навън! — предложи Джон. — Имаш нужда от чист въздух.

— Имам нужда от твоята помощ, тигре. От нея имам нужда. — Ядосаното изражение и гневният тон на Трей се изпариха и на тяхно място се появи умотелен тон и поглед. — Нима не разбираш колко е важно? Повярвай ми, ще сме мъртви за треньора Мюлер, ако не спечелим още няколко мача след районния. Нима искаш всеки да тръгне по собствен път, ако не ни предложат стипендиите в Маями? И да видиш как Кати заминава сама, без мен? Това ли искаш? — Направо изглеждаше отчаян.

— Успехът ти стига, за да те приемат в Маями, Т. Д. Не е нужно да го превръщаш в такава мелодрама. Дори стипендия не ти е необходима.

— И да отида да уча без теб?

Каза го така, сякаш самата идея бе немислима за него. Джон усети как го свива стомахът. Понякога си мислеше за силната връзка между тях, чак нездрава, но и той не можеше да си представи живота си без Трей и Кати. Те бяха неговото семейство. Бяха единствените на света, които го обичаха и които той обичаше. Тримата толкова отдавна планираха да се запишат заедно в университета в Маями, че бяха изключили всички други учебни заведения като алтернатива.

— Освен това — продължи Трей — без стипендия не ми е удобно да моля леля Мейбъл да плати високата такса там, след като мога да постъпя в също толкова добър университет в Тексас. Единствената причина да отида в Маями е престижът, на който се

радва техният футболен отбор, а ако играем в него, това ще ни отвори вратите към Националната футболна лига.

Джон се стараеше изречението му да остане непроницаемо, но Трей ясно виждаше, че думите му оказват сериозно въздействие върху него. Седна до приятеля си на леглото.

— Каквато и подкрепа да получим в петък вечерта, ще ни е от полза, тигре, и аз вярвам, че трябва да обмислим добре всяка идея, която ни хрумне и би могла да ни осигури предимство. Представи си какво ще си помислят играчите от техния отбор, като видят своя талисман да се разхожда край игрището в петък вечер? Обръснатите ивици ще ги накарат да се побъркат от страх.

— О, Трей...

— Ако ти не ми помогнеш, ще накарам Джил Бейкър да дойде с мен. Сам няма да се справя.

Джил Бейкър? Джил Бейкър, един от техните нападатели, който не можеше да си държи устата затворена, дори и да я зашият с конец. Щеше да се раздрънка, да се фука със стореното, новината щеше да се разнесе из целия град още преди да са стигнали до училището във вторник сутрин. Треньорът им нямаше да се поколебае да ги изхвърли и двамата от отбора, защото си беше такъв. И как тогава щеше да изглежда Трей в очите на Сами Мюлър? Тяхната на вид дребна лудория можеше в един момент да се окаже нарушение на закона, а тогава Трей щеше да си има работа с шериф Тайсън.

Ала Джон познаваше Трей. Когато веднъж вземеше решение, с никакви логически доводи не можеше да бъде разубеден.

— Обещавам, тигре, че ако направиш това за мен, повече никога няма да те моля да вършиш нещо, с което не си съгласен.

— Няма да умрат от страх, да знаеш. Хубаво, но това е последната глупост, в която ме убеждаваш да участвам, Т. Д., и единствената причина да се съглася да участвам, е за да се уверя, че нищо лошо няма да се случи с овена.

Трей вдигна длан с разперени пръсти.

— Ей това се казва мой човек, Джон.

В понеделник Трей тръгна да изпълнява плана си от мига, в който той, Кати, Джон и Биби се качиха в мустанга, след като обядваха хамбургери при Бени — мазната дупка, както я наричаха, за да се върнат в училище за следобедните часове.

— Не се чувствам много добре — оплака се Трей.

— Какво ти е? — разтревожи се Кати.

Трей се приведе над кормилото, като притискаше ръце към корема си.

— Като че ли... съм пипнал някой стомашен вирус.

— О, боже! Надявам се, че не е предизвикано от птомаин.

— Може и да е това.

Джон завъртя очи и погледна през прозореца.

Когато стигнаха до шкафчетата си, Трей вече бе убедил разтревожената Кати, че е ял нещо развалено в „Хамбургерите на Бени“, от което му е прилошало.

— На теб не ти ли се гади, тигре?

— Да, но не е от нещо, което съм ял.

Остатъкът от деня мина точно според плана на Трей. Двамата с Джон пристигнаха във фермата на Хърбисънови по времето, когато в часа им по английски дискутираха трета глава от романа „Отнесени от вихъра“.

— Фасулска работа — обяви Трей. Наистина всичко се нареждаше много лесно. Бе тих и спокоен есенен следобед, обагрен в синьо и златно. Вятърът едва доловимо шумолеше в клоните. Чуваха се само стъпките им по сухите листа, докато заобикаляха къщата.

Веднага забелязаха кошарата и малкия овен, който ядеше от хранилката. Погледнати с доверчиви очи и изблея. „Колко е дребен и симпатичен“, помисли си Джон.

— Бъди внимателен, Т. Д. — заръча на приятеля си.

— Ще внимавам. — Трей издърпа връвта и отвори портата с машинката в ръка. — А ти го дръж много здраво, Джон.

Сетне се случиха две неща, и то едновременно. Първо, Трей изпусна машинката и извади нещо подобно на котешка лапа от джоба на якето си, а сетне Джон чу да се тряска предпазната мрежа на задната врата. Двамата се извърнаха рязко по посока на звука и видяха Дони Хърбисън, кльошавото момче, да се втурва към кошарата с точилка в ръка.

— Махни се оттам, Трей Хал! — изрева момчето.

Джон погледна стреснато към Трей. Досети се, че лапата принадлежеше на един препариран рис, който се намираше на тавана у леля Мейбъл.

— Нали каза, че няма никого вкъщи.

— Ами, сбъркал съм.

Нагатък събитията се развиха твърде бързо, за да могат да осъзнаят добре какво става. Побеснелият Дони стовари с всички сила точилката върху раменете на Трей. Той изпусна лапата, а Джон веднага я сграбчи и захвърли далеч встрани, преди приятелят му да успее да я използва срещу Дони. След това нещата излязоха извън контрол, докато Трей се опитваше да отблъсне ударите на точилката.

— Хвани го, преди да ми счупи ръката, Джон! — изкрещя той и най-сетне успя да хване Дони за гърлото. Момчето с всички сили се опитваше да се отскубне. Двамата се завъртяха в кръг в лудешки, бесен танц.

— Трей, пусни го! — извика Джон и се опита да откопчи ръцете на Трей от гърлото на момчето, изплашен от хриптенето му. Накрая заби рамо в коляното на приятеля си. Трей изпъшка от болка и пусна Дони. И тримата се свлякоха на земята. Чу се силен удар, когато главата на един от тях се блъсна в бетонната маса на двора.

Джон се изправи пръв, след него и Трей. Джон разтръска глава, тъй като всичко му се размазваше пред очите. Трей разтриваше рамото си.

— По дяволите, направо щеше да ме извади извън строя.

— Заслужи си го, Т. Д. — Джон протегна ръка на Дони. — Хайде, дай да ти помогна да станеш — каза и тогава дъхът му секна. — О, боже...

— Какво има, Джон?

— Не мърда.

Двамата паднаха на колене до неподвижното тяло.

— Ей, мой човек — подканяше Трей, като пляскаше момчето по бузата. — Престани с тези номера. Съжаляваме, хайде, кажи нещо!

Сините очи на Дони бяха съвсем неподвижни.

Скован от страх, Джон се опита да намери пулса на момчето, като сложи пръсти на врата му. После допря устни до устата му. Нищо. Ужасен, той повдигна главата на момчето и се втренчи в мъртвите му очи. Студ скова цялото му тяло, сякаш бе скочил в леденостудена вода.

— Той... той не диша, Т. Д.

Лицето на Трей бе тебеширенобяло.

— Как да не диша? Просто е загубил съзнание. Моля те, моля те, събуди се — умоляваше той, като дърпаше Дони за яката на ризата.

Усещайки как струйка пот се стича по гърба му, Джон сграбчи ръцете на Трей.

— Не прави така, Т. Д. Няма да помогне. Мисля... струва ми се, че е мъртъв.

— Просто е загубил съзнание. Не виждам кръв. Не виждам нещо счупено.

— Явно е вътрешно, не може да се види.

— Не може да е умрял. Просто, просто... е в безсъзнание.

Трей заплака и поглади с ръка ризата на момчето сякаш с този жест можеше да го върне към живот.

— Как може да е мъртъв?

— Удари си главата в масата.

Трей погледна укорително виновния предмет.

— О, господи, Джон, не съм искал това да се случи! Той не трябваше да си е вкъщи. Какво ще правим сега?

— Не знам, ще извикаме линейка — промълви едвам Джон. Тръпки разтърсваха тялото му.

Трей изстена и покри лицето си с ръце.

— О, не, о, не...

— Или може би шериф Тайсън.

Трей свали ръце.

— Той ще ме арестува, нали? Ще ме вкара в затвора?

— Не, не, беше нещастен случай.

— Как ще обясним защо сме тук?

Джон не можа да отговори. Челюстта му се беше схванала.

Трей сведе празния си поглед към тялото.

— Погледни го, Джон. Следите от пръстите ми започват да си личат по шията му. Как ще обясним това? Виж ризата му. Има скъсано копче и по земята има следи от борба. Шерифът ще разбере, че сме се били. Ще ме обвинят в убийство.

— Няма, Трей, не и ако им кажем истината. Ти се отбраняваше. Аз ще го потвърдя.

— Ами ако не ни повярват. О, господи, Джон!...

Трей, обвинен в убийство? Джон притисна длани към челото си. Не можеше да мисли. Имаше чувството, че някой е забил дървен кол в

мозъка му. Но част от него все пак се подаде на съмненията: може би Трей беше прав. Полицията можеше и да не им повярва, но те не можеха да си тръгнат и да оставят Дони Хърбисън така. Тогава вината за смъртта му можеше да бъде хвърлена върху някой друг.

— Не може ли... не може ли да направим така, че да изглежда, сякаш се е случило нещо друго? — попита Трей — Например като че ли... се е самоубил?

Внезапно съзнанието на Джон се проясни, като че ли някой му бе продухал мозъка.

— Не, Т. Д.! Няма начин! По никой начин! Дони е католик. Католиците вярват, че отиваш право в ада, ако отнемеш собствения си живот. Не можем да причиним това на родителите му — да вярват, че Дони ще бъде вечно в ада.

— Какво друго можем да направим, Джон? — изхриптя Трей, сякаш гръклянът му бе счупен. — Може да не го нарекат предумишлено убийство, а непредумишлено. Помниш ли тази дефиниция от часовете по гражданско общество? Първо, влязохме неправомерно в чужд имот. И дойдохме с цел да вършим бели и да навредим. Ето така ще погледнат на случилото се, особено госпожа Хърбисън. Тя не ме харесва и ще направи всичко възможно да попадна под ударите на закона. Но не и ти. Ти не си виновен. Идеята беше моя, затова и вината е изцяло моя. Затова и ще ме пратят в затвора.

— Не може да си сигурен, че така ще се случи.

— А ти можеш ли да ми кажеш точно какво се случи?

Джон не можеше. Паниката на Трей нарастваше. Вероятно щяха да повдигнат обвинения срещу него. Той бе на седемнайсет. В Тексас седемнайсетгодишните отговаряха пред закона за престъпни деяния.

Джон не можеше да си представи най-добрият му приятел, който му беше като брат, да бъде хвърлен в затвора. Самата мисъл, че Трей е зад решетките, без всякакво бъдеще, че целият му живот е съсипан, накара Джон да усети ужасен вкус в устата си, толкова противен, че се изплю, а после започна и да се дави. Това щеше да убие и Кати. Пък и ако той самият не се бе опитал да ги разтърве, може би Дони нямаше да падне и да си удари главата. Трей не беше споменал тази подробност. Не би го и направил. Джон затвори очи и се опита да си спомни случката от лятото, когато бяха на девет години. Един бик тогава се втурна след Джон, когато двамата с Трей минаваха през

пасището. Трей започна да вика и да хвърля камъни, за да отклони вниманието на бика, който в крайна сметка се насочи към него. Трей успя да прескочи през оградата в мига, когато рогата на бика закачиха задната част на дънките му. Трей винаги правеше така... Той би влязъл и в пещера, пълна с мечки, ако се наложеше, заради Джон.

Малкият овен блееше печално. Беше се престашил да излезе от кошарата си в двора, за да види какво става. Сега се вглеждаше в своя пазач, който лежеше неподвижно на земята. Стомахът на Джон се преобърна. Дони бе мъртъв... Нямаше начин да го съживят. Ала Трей бе жив. „Прости ми, господи, за това, което смятам да предложа.“

— Какво ще кажеш... какво ще кажеш за онзи извратен начин за мастурбация, който Джил Бейкър ни показва в едно списание. При който се възбуждаш, докато се душиш?

— Автоеротична асфиксия? — заекна Трей. Джил бе наврял въпросното списание заедно с още няколко с подобно съдържание в колата на Трей, докато намери място, където да ги скрие от майка си. Те и сега бяха в мустанга му, скрити под седалката.

— Ето, това е отговорът — каза Джон, като му се повдигаше само от мисълта какво ще изпитат родителите на момчето, ако го намерят в такова състояние. — Така ще изглежда, че синът им не е искал да умре. Просто е искал да преживее нещо особено в сексуално отношение.

Трей скочи на крака и изтри сълзите от очите си.

— Това би прикрило и следите от пръстите по шията... Боже мой, Джон, ти си гений.

Като участници в някаква церемония, но без да се бавят, те отнесоха безжизненото момче в плевнята. Трей взе ризата на Дони със себе си, когато изтича до мустанга, за да извади оттам забранените списания. Като следваха инструкциите в тях, направиха примка от един шнур, свалиха дрехите на Дони и наместиха така тялото му, че да изглежда сякаш причината за смъртта му е автоеротична асфиксия. Трей разпръсна списанията около краката на момчето, като остави едно отворено на страницата с инструкциите, докато Джон подреждаше обувките, бельото, дънките и колана на момчето на един стол.

Когато свършиха, Джон рече:

— Трей, трябва да отделим минута за това — и посочи символа на неговата и на момчето вяра — кръста, закачен на една от покривните греди.

Трей кимна, двамата стиснаха студените си и влажни длани и сведоха глави. Джон се прекръсти.

— В името на Отца и Сина, и Светия Дух предаваме тялото на Дони Хърбисън на Теб, Отче, и Те молим за прошка за това, което сторихме.

— Амин.

Джон се обърна бързо, готов да си тръгне, но Трей продължи да държи ръката му.

— Още нещо, Джон. — Трей го дръпна, за да го накара да почака. В полутъмната плевня очите на Трей приличаха на черни парчета стъкло. — На никого не бива да казваме — дори на Кати — какво се случи днес. Съгласен ли си? Това трябва да си остане нашата тайна — завинаги, — иначе ще загазим сериозно.

Джон се поколеба. Завинаги означаваше... завинаги. Родителите на момчето никога нямаше да разберат как точно бе умрял синът им, но Джон се чувстваше длъжен да защити Трей. Никога нямаше да каже истината.

— Добре — отвърна той.

Трей стисна здраво ръката му.

— Ти си моят човек.

Слънчевата светлина гаснеше, тренировката вече бе започнала. В последната минута се сетиха да заравнят земята. Решиха да не заключват кошарата, за да може овенът да излезе спокойно в двора и да пасе там. Взеха машинката, скъсаното копче дори и точилката със себе си, понеже не им хрумна по-добра идея какво да правят с нея. Сетиха се по средата на пътя към вкъщи, че бяха забравили лапата на риса.

17.

Четири дни по-късно Дик Тайсън, областният шериф, тъкмо бе седнал да вечеря, когато телефонът звънна. Жена му вдигна и му даде знак да продължи да се храни, въпреки че обаждането бе за него. Съпругът ѝ в момента не е на работа, обясни тя с мил глас и предложи на този, който се обаждаше, да позвъни в полицейската служба. След още няколко хапки Дик разбра по тона на жена си, че който и да го търсеше, нямаше да се откаже лесно, и затова протегна ръка за слушалката.

Паула му я подаде с раздражение.

— Гласът ми е познат, но не иска да се представи. Ама че работа — да те безпокоят по никое време у дома, и то след такъв дълъг ден. — Каза го достатъчно високо, за да може човекът от другата страна да я чуе. — Дори не успя да си свалиш униформата.

Дик я погали успокоително по бузата, а в слушалката каза:

— Тук шериф Тайсън. С какво мога да ви помогна?

От изражението на лицето му човек можеше да се досети за естеството на обаждането, защото когато затвори, Паула, сложила ръце на хълбоците, му заяви:

— Няма нужда да ми казваш дори. Налага се да излезеш пак.

— Можеш ли да ми отрежеш едно парче от печеното и да го сложиш между две филийки, за да има какво да хапна, скъпа? Ще бъде дълга нощ.

— Дик...

— Моля те, просто го направи, Паула.

Обаждането бе от Лу Хърбисън. Той бе помолил Дик да дойде в дома му без своя заместник и да не споделя с никого това, за което щяха да си говорят. Лу и жена му Бети се върнали след няколкодневно пътуване в Амарило и открили тялото на мъртвия си син в плевнята. Дони се бил обесил. Лу не се обадил в полицията, защото не искал никой друг да вижда тялото, освен Дик. Имало нещо, което Лу и Бети предпочитали да не става достояние на властите и на роднините, ако е възможно. Дик сам щял да види за какво става дума, като дойде.

Измъченият глас на Лу продължаваше да звучи в ушите на шерифа, докато караше по шосето. Замисли се и за собствените си деца — за деветнайсетгодишния си син, който учеше в Техническия университет на Тексас, и за дъщеря си, втора година в гимназията, и как една такава трагедия би се отразила на него и жена му. Паула обичаше дъщеря им, но синът им бе слънцето на нейния небосклон. Тя никога не би могла да преживее подобна загуба. Дик си помисли, че вероятно и Бети няма да може да я преживее.

Докато ядеше сандвича си, си припомни малкото факти, които знаеше за семейството, тъй като те бяха от друг град в окръга. Знаеше, че живеят във фермерска къща с множество пристройки върху доста голямо парче земя извън града. Къщата и земята бяха наследили след смъртта на бащата на Бети. Лу Хърбисън работеше като инженер в градската управа, а Бети бе домакиня, продаваше яйца и зеленчуци, за да изкара пари допълнително. Имаха две деца: дъщеря им Синди живееше в Амарило и бе омъжена за човек от град Оклахома. А синът им Дони се бе появил на бял свят малко непланирано, около шест-седем години след Синди. Мелиса, дъщерята на Дик, бе споменала, че се запознала с него на лагера на оркестъра миналото лято. Сторил ѝ се симпатичен, но нямало начин да се сближат, тъй като той учел в училището, което бе главният съперник на гимназията в Кърси.

Единственият път, когато шерифът бе имал повод да посети дома на Хърбисън по работа, бе преди няколко зими, когато го извикаха да се справи с едно от домашните им кучета, заразено с бяс. Лу не бе успял да го застреля и затова Дик бе свършил тази работа. Помнеше, че домът им бе приятен, а семейството — много гостоприемно. Бети му бе изпратила впоследствие писъмце, в което изразяваше своята благодарност, и няколко буркана от вкусните ѝ сладка.

Но най-важното, което помнеше за тях, бе, че Хърбисънови бяха ревностни католици, включително и Дони. А самоубийството бе изрично забранено от католическата църква. Дик не можеше да си представи какво би накарало Дони да отнеме собствения си живот и да остави родителите си да страдат, че синът им ще прекара вечността в ада.

Когато Дик стигна до дома им, слънцето вече бе залязло, оставяйки една сивкаво-червена ивица в безкрайното небе над Панхандъл, като кръв, стичаща се от отворена рана. Лу сигурно би

предпочел Дик да не се появява със служебната си кола, но все пак идваше по служба, така че щеше да остави на Лу да обяснява на хората защо колата на шерифа е била паркирана пред дома му. Не че трябваше толкова да се притеснява какво биха си помислили съседите. Всъщност най-близките съседи живееха най-малко на километър и половина разстояние.

Преди Дик да успее да си свали колана, Лу вече бе излязъл на верандата с измъчено изражение на изпитото си лице. Той затвори вратата на къщата зад себе си и дойде да пресрещне шерифа на пътеката.

— Дай да отидем в плевнята, шерифе. И съм ти благодарен, че дойде сам.

— Съжалявам, че трябваше да дойда по такъв повод. Моите съболезнования.

Без да каже нищо повече, Лу го поведе към плевнята, която бе на доста голямо разстояние зад къщата.

Дик влезе и усети как нещо го прободеше в гърдите. Едно въже бе праметнато над ниската греда под покрива, която използваша да сушат треви и билки. На края на въжето висеше момчето, което бе на възрастта на дъщеря му. От брадата до пръстите на краката, обути в бели спортни чорапи, то бе покрито със светлосиньо одеяло. Дик забеляза, че краката му се намират едва на няколко сантиметра от пода, достатъчно близо, така че е можел да стъпи на пръсти, ако е искал. Наоколо имаше разпръснати порнографски списания. Едно бе отворено на снимка на сцена, наподобяваща тази в плевнята. На стола, който бе близо до тялото, точно до износените, сложени една до друга обувки, бяха поставени добре сгънати панталоните му и белите му гащета.

— Боже милостиви, Лу! — възкликна Дик, като присви устни, усещайки миризмата на смърт. — Какво се е случило?

— Смятахме, че ти ще разбереш — отвърна Лу. — Ние с Бети не сме сигурни. Свали одеялото, шерифе, няма проблем.

С голямо нежелание, досещайки се каква гледка ще види, Дик пристъпи внимателно, както би постъпил при оглед на местопрестъпление, и с върховете на пръстите си вдигна одеялото.

— О, боже, Лу...

Момчето бе съвсем голо, коремът му се бе подул и бе започнал да позеленява. Дебел шнур бе увит около врата му.

— Майка му го намери така — обясни Лу. — Как се нарича тази... сексуална перверзия, шерифе?

— Автоеротична асфиксия — отвърна Дик и покри тялото на момчето с одеялото. — Не знам много за нея, освен че е последната откачена секс мания. — Той посочи с пръст отворената страница. — Изглежда е обяснена тук. В основни линии е почти да се обесиш, за да намалиш притока на кислород и кръв към мозъка, докато мастурбираш. Явно намаляването на кислорода и кръвта допринася за сексуалното удоволствие.

Лу пребледня дотолкова, сякаш всеки момент щеше да припадне. Дик го хвана за ръката и го изведе от плевнята в задния двор. Сивопепелявото лице на Бети Хърбисън се появи на прозореца на кухнята, приличаше на труп под вода.

— Как приема жена ти всичко това? — попита Дик и веднага съжали, че е задал този абсурден въпрос.

— Както може да се очаква. Неутешима е. Нещо не се връзва. Просто нещата изобщо не отговарят на неговия характер.

— Кое например?

— Бети добре възпита момчето. В много отношения то прилича на нея. Обича да му е подредено и чисто. А е оставил всичко толкова разхвърляно в кухнята...

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам нищо за това... авто... там каквото и да е. Но явно му е дошло желанието, докато си е хапвал закуската в кухнята. Станал е, като е оставил сандвича си наполовина изяден и няколко бисквити, намазани с фъстъчено масло. Има трохи навсякъде, а и бурканите с фъстъчено масло и с горчицата не бяха затворени. Досега никога не е правил така. Винаги почиства и разтребва.

— Може ли да видя?

— Разбира се.

Влязоха през задната врата в кухнята, която бе толкова широка, че в нея спокойно биха се хранили и наемателите от цялата къща. Бети седеше до голямата кръгла маса, безмълвна и страшно бледа. Тя вдигна разстроен поглед към шерифа и той, макар и насила, трябваше да я погледне в очите.

— Скъпа — рече нежно Лу, като хвана безжизнената ѝ ръка, — шерифът е дошъл тук, за да направи разследване.

— Какво има да се разследва? — попита Бети с празен поглед.

— Ами казах му, че Дони никога не би оставил масата във вида, в който я намерихме.

Дик забеляза какво имаше предвид Лу. Обелки от портокал, недояден сандвич, разделени на две бисквити, ножът, който бе използван за намазване на фъстъченото масло, залепен за масата. Но все пак родителите на момчето бяха отсъствали за няколко дни. Имал е достатъчно време да почисти, преди те да се приберат у дома.

— Хм, Лу, вие кога заминахте за Амарило?

— В понеделник сутрин след закуска. Бебето на Синди трябваше да се роди следобед. Днес се прибрахме, заради мача утре вечер.

— Понеделник сутринта — повтори тихо Дик. Днес бе четвъртък. Момчето, изглежда, бе починало в понеделник или във вторник. — Има ли нещо друго, което не е наред.

— Ами, да, Рамзи. Беше много гладен, когато се прибрахме.

— Рамзи ли?

— Овенът, който е талисман на отбора и за който Дони се грижи. Когато се прибрахме, куката, с която се заключва портата на кошарата му, я нямаше. Намерихме я в сламата. Дони никога досега не я е оставял така. Овнето е свикнало да стои в кошарата и дори не се е сетило да бутне вратата. Можело е да излезе и да пасе от тревата на двора. Обаче си беше вътре, намерихме го почти умрял от глад. Единственото обяснение е... — Лу отстъпи назад, за да не чуе жена му, — че Дони си е помислил, че поема риск... със собствения си живот и затова е свалил куката, за да може Рамзи да излезе сам и да потърси храна, когато тази в хранилката му свърши.

— Остани с Бети, докато аз огледам наоколо — нареди Дик. — И можеш ли да ми запалиш някаква лампа в задния двор?

— Разбира се — отвърна Лу и натисна ключа за осветлението.

Задният двор бе озарен от ярка светлина. Все пак Дик отиде до колата си за фенерчето. Върна се и започна да оглежда земята, търсейки... следи от борба, може би? Не видя такива, но твърдата набита почва едва покрита с изсъхнала трева в кошарата на овена изглеждаше така, сякаш съвсем скоро е била заравнявана с гребло. Обходи със светлината на фенера цялата кошара и накрая тя попадна

върху две блестящи, предпазливо наблюдаващи го очи. Дочу тревожно сумтене, но овенът си остана там, където лежеше, и не дойде да изучава посетителя. Куката бе сложена обратно на вратата. В хранилката имаше прясна храна.

Дик насочи светлината от фенера към масата от бетон и видя нещо в пълзящите сенки. Застана на четири крака, за да го хване с кърпичката си. Беше лапата на препарирана сива котка, отрязана с трион, ако се съдеше по липсата на кости и сухожилия. Твърде голяма беше за домашна. Ноктите ѝ изглеждаха твърде извити и невероятно остри и Дик заключи, че вероятно лапата принадлежеше на някой планински лъв или рис.

— Лу! — извика той.

Лу, който го бе наблюдавал през отворения кухненски прозорец, веднага изтича навън. Дик му показва откъснатата лапа.

— Виждал ли си това преди?

Лу протегна ръка, но Дик не му даде находката си.

— По-добре е да не я докосваш. Може да се окаже улика.

— Улика ли? — повтори като ехо Лу.

— Само ако не е било нещастен случай. Затова искам да знам дали е твоя.

Лу разгледа лапата със скръбен поглед.

— Не, никога досега не съм я виждал.

— Намерих я под масата за пикник. Как е попаднала там?

— Нямам представа. Миналата седмица тук се навърташе един бездомник, някакъв скитник, когото намерихме да спи в плевнята. Заключихме я, но на следващата вечер пак беше дошъл. Може да е била негова. Хора като него носят такива неща за късмет или като оръжие.

— Земята в кошарата изглежда като да е била заравнявана с гребло. Защо? — попита Дик.

Лу вдигна рамене.

— Сигурно Дони го е направил, докато ни е нямало. Той се стараеше нещата да са винаги в ред.

— Да, както ми каза. — Дик се замисли. — Отивам до колата, за да прибера това в торбичка, и ще се върна.

— Шерифе... — Лу пъкна ръце в джобовете си и стъпи още по-здраво на земята. — Не искаме да има разследване. Затова те извиках

да дойдеш сам. Било е нещастен случай, съвсем ясно и просто е. Ами... — устата му се изкриви, — може и да не е толкова ясно и просто. Дони си го е причинил сам. Защо, само господ знае. Никога не съм мислил, че момчето се интересува от порнография или че има сексуални фантазии... — Той сведе глава смазан от скръб.

Дик сложи ръка на рамото му.

— Да поговорим малко за тези списания — подкани тихо той. — Виждал ли си ги преди? Къде ги е държал скрити?

— Най-вероятно в стаята си, но никога преди не съм ги виждал.

— Нямаше ли Бети да ги открие, когато е прибирала праните му дрехи? Майките обикновено имат нюх за такива неща, за скришни тайни. — Дик помнеше как Паула намери такива списания в сака за къмпинг на сина им.

— Момчетата намират начин да скрият тези неща от майките си — каза Лу.

Вътрешно Дик не беше съгласен с него, но на глас рече:

— А ти самият? Нищо ли не ти подсказваше, че момчето се интересува от такива неща?

Лу поклати глава.

— Нищо, затова ми дойде като такъв шок. Дони харесваше момичета, но отношението му към тях и към секса изобщо бе напълно нормално. Искам да кажа, че никога не съм го чувал да казва, нито съм виждал да прави нещо неприлично...

— Точно затова трябва да има разследване, Лу, и съдебният лекар да определи точната причина за смъртта. Може тук да се крие нещо повече от това, което виждаме ние.

— Не! — Лу разтърси ръката на шерифа. — Не бива да правите разследване, да пращате тука полицаи, да има аутопсия, да пишат за това във вестниците. Няма да го позволя. Срамът от всичко това ще убие Бети. Никога вече няма да можем да погледнем хората в очите. Сега съжалявам, че не го облякох, но исках ти да видиш, че не... се е самоубил. Така щеше да изглежда, ако бях му облякъл ризата и панталона и бях прибрал списанията.

— Къде е ризата? — попита Дик.

— Какво?

— Ризата му. Къде е? Предполагам, че е бил облечен с риза, когато е отишъл в плевнята. Все пак е ноември, Лу.

— Ами... не знам — сбърчи вежди Лу. — Не сме се сетили за ризата му. Нещата са си така, както ги намерихме. Не я е оставил в кухнята.

— Виж, аз ще отида до колата да сложа лапата в торбичка, а през това време ти виж дали ще можеш да намериш ризата, с която е бил облечен. Не е нужно нищо да казваш на Бети. Не вярвам Дони да я е закачил на закачалка в стаята си, когато е почувствал сексуалното желание. Не и след като е оставил кухненската маса в това състояние.

Лу се обърна и с неохота се върна в къщата, а Дик се отправи към полицейската кола, където пхна лапата в една книжна торба. В главата му сякаш се очертаваха малки ясни образи на съмнението. Той бе главният пазител на закона в района. И въпреки че искаше да прояви уважение към чувствата на семейство Хърбисън и желанието им да запазят своята тайна, не мислеше, че смъртта на Дони е била чиста случайност. Имаше несъответствие между бъркотията в кухнята и прилежно сгънатите му дрехи. Но какво друго обяснение би могло да има? Самоубийство? Не, Дик можеше спокойно да изключи тази версия. Момчето не би искало да го намерят в такова състояние, ако е решило да се самоубие, а и щеше да остави бележка.

И... още едно дребно нещо. Би ли искал ученик от гимназията в Делтън да пропусне най-големия мач за сезона срещу своя основен съперник в петъчната вечер? Делтън и Кърси бяха в тясна надпревара за районния шампионат. Това вече водеше към версията за убийство, но кой би искал да убие Дони Хърбисън и по каква причина?

Дик направи списък на нещата, които трябваше да провери, докато вадеше чифт гумени ръкавици, за да прибере уликите — шнура и списанията. Щеше да научи малко повече за този вид сексуални опити, да провери дали Дони има застраховка живот, да претърси пикапа му за порно списания, да поразпита съседите дали са виждали скитника, да поговори с приятелите и учителите на момчето от гимназията в Делтън. Щеше да занесе списанията и шнура в лабораторията по криминалистика в Амарило, за да ги проверят за отпечатъци.

Лу го чакаше в задния двор.

— Ризата я няма, шерифе.

— Не намираш ли това за странно, Лу?

— Може би, но няма значение. Двамата с Бети го обсъдихме и решихме, че не искаме подробностите за смъртта на Дони да се разгласяват. Моля те, шерифе. Умолявам те. Помисли си какво би искал и ти, ако ставаше въпрос за твоя син. Как щяхте да се чувствате с жена ти?

Дик не отговори. Паула би го молила да потулят всичко, но той самият би настоявал да научи какво точно се е случило със сина му.

— Не мога да отговоря на този въпрос, Лу.

Бети Хърбисън излезе от задната врата. От подутите ѝ очи се стичаха сълзи.

— Моля те, шерифе... — Тя падна на колене пред него и стисна ръката му в своите като за молитва. — Моля те, нека да не се разчува. Нашият свещеник ще откаже да го включи в литургията за възкресението, ако научи. Няма да разреши и да го погребем в християнските гробища. Ще нарече смъртта на Дони самоубийство, защото с това, което е направил, е поставил живота си в опасност напълно съзнателно. Не искам дъщеря ни да узнае как е починал брат ѝ. Моля те, шерифе... — Тя го пусна и покри лицето си с ръце.

— Бети... Бети... — Лу се опита да я успокои, като се свлече на колене до нея и прегърна тялото ѝ, което се тресеше от риданията.

Смутен от тази проява на искрена скръб, която развълнува дълбоко собственото му бащинско сърце, Дик се чу да казва:

— Добре, Бети, добре. Ще се обадя на мировия съдия да дойде сам. Той ще подпише смъртния акт, но на него може да му се има доверие. Нищо няма да каже. Ще напише, че смъртта е настъпила поради нещастен случай и това ще е краят. Никой друг, освен нас четиримата, няма да научи какво точно се е случило. Сега се приберете вкъщи и се обадете на погребалната агенция. Аз ще изчакам Уолтър в плевнята. Той ще свали Дони и ще се погрижи за тялото.

Ридаейки, Бети рухна в ръцете на мъжа си, а Дик се отдалечи, за да се обади на мировия съдия от колата си, защото не можеше да понесе сълзите на Лу, които капеха върху главата на жена му.

18.

„Бобкетс“ от Кърси победиха „Рамс“ от Делтън с 41 на 6. Резултатът бе до такава степен в полза на единия отбор, че треньорът Търнър извади Трей и Джон от игра на резервната скамейка в края на последната четвърт, с цел да им запази силите за плейофите. Вестниците из целия щат сравниха победната игра на „Бобкетс“ над „Рамс“ със стомана, която разкъсва папиемаше. Играчи от отбора вдигнаха на ръце куотърбека и уайд ресийвъра в края на играта, но нито една камера, било на феновете, било на медиите, не улови триумфираща усмивка по лицата на двамата футболни герои.

В дните, предхождащи историческия мач, Трей и Джон очакваха колата на шериф Тайсън да спре пред домовете им, очакваха да чуят неговото служебно позвъняване на вратата, но това не се случи. Не се споменаваха нищо за смъртта на Дони в местния вестник, с изключение на некролога и едно съобщение, в което накратко се обясняваше, че родителите на момчето открили сина си мъртъв в плевнята. Смъртта била определена като нещастен случай. Знамената и на двете училища бяха свалени наполовина. Само роднини присъствали на службата и погребението.

— Защо сте толкова мрачни? — попита ликуващият, но разтревожен Рон Търнър звездите на своя отбор в съблекалнята след мача. Трей и Джон си тръгнаха последни. Останалите от отбора вече се бяха отправили в шумна тълпа да отпразнуват победата на купона, организиран от клуба на феновете.

— Момчета, би трябвало да се пръскате по шевовете от гордост, а не да изглеждате така, сякаш сте загубили шампионата.

— Добре сме — отвърна Трей. — Нали, Джон?

Джон като че бе насочил цялото си внимание да закопчае якето си.

— Да, разбира се.

Треньорът прегърна през раменете двамата си играчи.

— Какво има, момчета? Държете се на дистанция един от друг цяла седмица. Да не би да сте се скарали?

— Не, сър, не сме — увери го Трей. Треньорът бе един от малкото мъже, към които използваше обръщението „сър“. — По-гъсти сме от всякога. Нали така, Джон? — Погледът на Трей умоляваше за потвърждение.

Джон кимна.

— Точно така — каза той.

Рон Търнър присви очи.

— Да не ви измъчва още онзи стомашен вирус, дето го пипнахте преди мача?

— Донякъде — смотолеви Трей и хвърли бърз поглед към Джон.

Треньорът ги изгледа с недоверие.

— Защо ли не ви вярвам? Нещо сериозно ви е разстроило, момчета, но няма да ви тормозя да ми казвате какво е тази вечер. Уредете този въпрос помежду си тук и сега. Купонът ще почака. Ще кажа на Кати и на Биби къде сте. Следващата седмица имаме сериозен мач и искам да сте готови за него, но най-важното е да оправите нещата между вас, които пречат на приятелството ви. Вие имате специално приятелство, такова се случва веднъж в живота, и то на малко хора. Не позволявайте нещо да застане помежду ви. Всичко би могло да се уреди с един откровен разговор. Нали така?

Треньорът забеляза, че думите му не им направиха особено впечатление, но и двамата кимнаха в знак на съгласие.

— Добре, треньоре — рече Трей.

Когато Търнър си тръгна, двамата дългогодишни приятели се почувстваха неудобно заедно. От понеделник насам, като се изключеха часовете в училище и тренировките, Трей и Джон по някакъв телепатичен начин бяха постигнали съгласие да се избягват, докато успее всеки от тях по свой собствен начин да приеме случилото се. Всеки ден след тренировките Джон отиваше в църквата „Сейнт Матю“, а Трей прекарваше всяка свободна минута с Кати.

Дълбоко засрамен, Трей прочисти гърлото си и каза:

— Съжалявам, тигре. Кълна се в бога, много съжалявам.

— И би трябвало, Т. Д.

— Мислех, че всичко ще стане другояче.

— И сбърка. Защо донесе лапата?

Лицето на Трей стана аленочервено. Той седна на една от пейките и свали шапката си. Затвори очи и притисна пръсти към

клепачите си, сякаш имаше мигрена и търсеше облекчение.

— Защото през целия сезон се страхувах... страхувах се, че мога да загубя всичко, Джон, всичко, за което работихме толкова здраво. Това ме подлудяваше. Мислех си, че... няколко одраскания с лапата на риса ще бъдат много красноречиви и ще ни дадат преднина.

Очите на Трей бяха изпълнени с разкаяние, а по високите му скули личаха бледите следи от пръстите му.

— Кълна се, че идеята дори не ми беше минавала през ума преди неделната вечер, когато си лежах в леглото и си спомних за препарирания рис на чичо Харви на тавана. Може да питаш леля Мейбъл. Тя ме чу да тършувам горе посред нощ, качи се по стълбите да ме пита какво правя там. Аз... исках да взема лапата, за да видя дали ще имам смелост да направя това, което бяхме замислили.

— И щеше ли да го направиш?

— Не. Когато видях овена, се изплаших. Знаех и какво ти щеше да си помислиш за мен. Когато Дони изскочи от къщата, тъкмо си мислех да те питам какво да направим, за да разберат „Рамс“, че...

— Защо никога не можеш да играеш по правилата, Т. Д.? — попита го раздражено Джон.

— Защото не е в природата ми, тигре. Затова имам нужда от теб. Затова ти си моят човек. Ти ми помагаш да не криввам от правия път.

Джон пхна ръце в джобовете си и сведе глава в знак на примирение. Вярваше в историята, която Трей му разказа за лапата, защото съвпадаше с начина на мислене, който бе характерен за него. Избираше да изтегли случайна карта, дори да използва жокер, когато държеше в ръцете си асо.

— Никога няма да го преживея, Т. Д., никога.

— Знам, Джон. Това е разликата между мен и теб. Виж, ти... ти нали няма да се откажеш от мен? — По тона му личеше, че не може да приеме такова нещо, че за него дори самата мисъл бе непоносима. — Ти, Джон, и Кати сте моето семейство, единствените ми близки, освен леля Мейбъл, а тя е доста възрастна. — Очите му се насълзиха. — Имам нужда от тебе, човече. Чувствам се ужасно цяла седмица. Все едно се опитвам да седя на трикрак стол. Каж ми, че не съм провалил всичко и че все още сме добрите приятели, каквито винаги сме били. Ще ти повярвам каквото и да ми кажеш.

Джон му подаде една хавлия и седна до него на пейката.

— Няма да се откажа от теб, Т. Д. Никога няма да го направя. Направо ми става лошо, като се сетя какво извършихме... как оставихме тялото... и как родителите ще го намерят... и всичко това за нищо.

— Знам, знам. — Трей го прегърна през раменете. — Не го мисли. Ще го преживеем заедно. Някой ден всичко ще избледнее, ще бъде просто блед спомен. Ще видиш. И когато изкарам много пари от Националната футболна лига, ще открия специален фонд на името на Дони Хърбисън. Ще видиш. Ще го направя.

— Той няма да означава нищо, не и за Хърбисънови. Без сина си те ще продължат да живеят със същото чувство, което изпитваме и ние без нашите родители. — Джон избута ръката на Трей. — За бога, Т. Д., ако някой ни види така, ще ни помисли за гейове. Кати подозира ли?

— Усети, че нервите ми са опънати. Но нямаше да мога да преживея последната седмица, ако не беше тя. А ти ходиш на църква, нали? Какво правиш там? Молиш се?

— Понякога, а понякога просто сядам на някоя църковна пейка. Помага ми. — Не беше ходил да се изповяда. Отец Ричард щеше да го накара да направи единственото, от което можеше да му олекне — да отиде при шерифа, — но той не можеше да причини това на Трей. Просто не можеше. Затова трябваше да живее без опрощение до края на живота си.

Трей игриво заби юмрук в рамото му.

— Значи все пак ще отидем заедно в Маями и ще ги разбием, нали така? Все още сме най-добрите приятели, неразделни като сиамски близнаци, нали?

— Страхувам се, че е така.

— И ми прощаваш?

— Не насилвай късмета си, Т. Д.

Трей шляпна шапката обратно на главата си.

— Ти си моят човек, Джон.

С уверен ход двамата приятели от „Бобкетс“ извоюваха победа след победа за своя отбор. Джон бе звезда, така че и баща му, Бърт Колдуел, бе един вид знаменитост, нещо, което го принуди да се въздържа от пиене, за да бъде, по неговите собствени думи, „в работен режим“ по време на мачовете. Подобен обществен статус бе отреден и на Мейбъл Чърч, която преливаше от гордост при всяка похвала,

изречена за племенника ѝ, въпреки тайната ѝ надежда, че „Бобкетс“ ще загубят и това ще я освободи от постоянната тревога, че момчето може да пострада.

Постоянните телефонни обаждания, телеграми, искания за лични срещи с главните треньори на колежанските отбори, както и огромният брой „предложения“ и покани от спортните факултети на престижни университети превърнаха Джон и Треј в най-търсените в цялата страна играчи в училищните отбори по американски футбол. През декември Мейбъл и Ема изключиха телефоните си, за да може триото да си пише домашните на кухненската маса, без да бъде обезпокоявано от постоянното звънене. В чекмеджетата се трупаха телеграми и писма с предложения. Но без значение с какво се опитваха да ги примамят другите колежи, Треј и Джон дадоха да се разбере, че са твърди в решението си да отидат в университета в Корал Гейбълс в Маями, щата Флорида, и точка по въпроса. През февруари 1986 година те щяха да се подпишат върху пунктираната линия, че ще играят за треньора Мюлър и неговия отбор „Хърикейнс“ в Маями.

Треј не усещаше стреса и напрежението, че трябва да изведе отбора към финалния мач, единствено когато двамата с Кати бяха насаме. Джон изпитваше същото само когато се намираше в църквата. Двамата с отец Ричард обсъждаха философски теми и така се сприятелиха. Свещеникът често го канеше на вечеря и тогава Джон не ходеше у мис Ема или у леля Мейбъл. Обсъждаха най-вече историята на католическата църква, която Джон намираше за увлекателна, особено фактите около създаването на Обществото на Исус, от което впоследствие се бе развил орденът на йезуитите. Отец Ричард, мил човек и почитател на естетиката, бе йезуит.

При едно такова свое посещение Джон се сблъска лице в лице с Лу и Бети Хърбисън. Преди тази случка Джон бе ходил на гроба на сина им много пъти. Понякога оставяше върху надгробния камък цветя, които бе набрал от градините на Ема и Мейбъл.

— Ти си Джон Колдуел, нали? — попита Бети. Тя и съпругът ѝ идваха откъм гробището зад църквата.

— Да, госпожо.

— Следим вашите мачове, откакто „Бобкетс“ победиха нашия отбор — каза Лу с бегла усмивка, която бързо угасна при спомена, че синът му бе починал в седмицата, когато се бе играл този мач.

— И се надяваме да стигнете до щатското за гордост на нашия окръг — добави Бети.

— Благодаря — отвърна Джон, после замълча, като зае типичната за тийнейджър поза, издаваща срам и неудобство. Заби поглед в краката си и пъкна ръце дълбоко в джобовете. — Ще направим всичко възможно — додаде той.

— Ти си този, който понякога оставя цветя на гроба на нашия син, нали? — попита Бети, като се приближи до него и се вгледа внимателно в лицето му.

Джон усети, че не му достига въздух.

— Да, госпожо... понякога.

— Защо? Познаваше ли Дони?

— Съвсем бегло, от църквата. Съжалявам... за смъртта му.

— Да... — кимна Бети замислено. — Виждам това. И ти благодаря.

— Няма за какво — каза Джон и отстъпи встрани, за да им направи път.

Скоро след това в пощенската кутия на семейство Колдуел пристигна справочник за кандидатстване в университета „Лойола“ в Ню Орлиънс, един прочут университет на ордена на йезуитите.

19.

Най-сетне дойде и последният мач за сезона. Пътят до стадион „Тексас“ в Ървинг, където щеше да се играе мачът за щатската титла в група 3-А, бе дълъг и труден, но победените противници на Кърси не изпитваха и сянка на съмнение кой бе по-добрият отбор. Ала пред „Уайт тайгърс“^[1] от Хюстън „Бобкетс“ от Кърси бледнееха.

Общото мнение бе, че отборът от Хюстън се състои от група улични бандити, наричаха ги гангстери, някои от тях вече си бяха имали вземане-даване със закона. Отборът се славеше с бруталната си игра при блокиране и отнемане на топката. Техните нападатели бяха с по десетина килограма по-тежки от играчите на Кърси. Благодарение на тях много от куотърбековете на противниковите отбори биваха изхвърляни от играта, а и уайд ресийвърите също бързо губеха позициите си. Всички знаеха, че „Тайгърс“ щяха да се целят най-вече в Трей и Джон.

През целия сезон Трей бе останал невредим — поне според стандартите на играта — благодарение и на специалните инструкции, дадени от треньора на защитниците, че първостепенната им задача е да пазят своя куотърбек. Нападателите също бяха готови да го пазят. Инстинктът на Трей, заради който бе изключителен капитан на отбора и стратег в играта, караха защитниците да се чувстват отговорни и да дадат всичко от себе си, за да не могат от противниковия отбор да докоснат него или неговите уайд ресийвъри. Трей не пестеше похвалите и не бързаше с укорите. Такава благосклонност от негова страна означаваше много за другите играчи и имаше много голямо въздействие. Съотборниците разчитаха на водача си да ги преведе успешно през бурята и бяха готови да направят всичко за Трей.

Но това щеше ли да е достатъчно, за да спечелят?

Всяка вечер в дните преди решаващия мач Кати си лягаше със свито сърце. А какво ще стане, ако Трей или Джон пострадат в играта? Тогава никой вече нямаше да заложи на тях. Защо не се занимаваха с тенис или голф? С напредването на сезона растеше и нейната неприязън към футбола като спорт, и отвращението ѝ към града, който

поставяше под такова напрежение и оказваше такъв натиск върху играчите от своя отбор. Но колкото и да не ѝ се искаше да го признае, именно благодарение на спорта те двамата с Треј се бяха сблизили още повече. От дните преди районния шампионат той не можеше да се отдели от нея и нямаше търпение след тренировка да дойде при нея.

— Имам нужда от теб — казваше ѝ. — Ти правиш така, че всичко лошо да изчезне.

За какво лошо ставаше дума? Училището и целият град бяха в краката му. Обожаваха го още повече, защото не се беше надул, не се фукаше и не вдигаше стойки като някои от другите играчи, а приемаше възхищението на останалите с типичните за Джон тиха въздържаност и дистанцираност, които сякаш бе усвоил в седмицата след мача за районния шампионат.

— Истински водачи на отбора — мечтата на треньора — така ги описваше треньорът им.

В заведението на Бени и в кафенето на Моника им предлагаха безплатна храна, билети за кино, нови якета от спортния магазин. Те отказваха.

— Боже, не се моля за победа на Кърси, а само Треј и Джон да не пострадат, за да може да отидем заедно в Маями — молеше се тя.

Спортни журналисти пристигнаха в малкото градче сред прерията. Прекарваха с часове в заведението на Бени или в кафенето на площада до съдебната сграда, за да отразят вълнението, обхванало жителите в навечерието на най-големия мач в историята на гимназията.

„Трябва да живеете в Кърси, за да разберете какво влияние има треньорът Рон Търнър“, пишеше един репортер. По думите му целият град се подчинявал на този човек.

Рон Търнър наистина не бе човек, на когото можеш да се противопоставиш. Той владееше положението с железния юмрук на заслуженото уважение, след като шест поредни години с успех бе ръководил отбора на гимназията в Кърси. Не търпеше глупости от бащите, от зрителите, настанени у дома в кресла, които в предни години са били играчи в отбора, или от членовете на клуба на феновете, които бяха очите на града и ушите на училищното настоятелство. Той също спазваше правилата, които бе наложил на своите играчи, като избягваше алкохола, цигарите, псувните.

— Нецензурните думи се използват от неграмотните и неуверените в себе си. Пушенето и пиенето са патериците на слабите духом. — Така говореше на своите играчи.

Според статията Търнър бил изработен като по поръчка треньор за самоуверения, интелигентен, отраснал без баща куотърбек Трей Дон Хал.

Лицето на Трей пламна от смущение и обида. Освен че го описваха като „своеволен“, той прочете и за родителите си, изоставили го като малък, и как треньорът Рон Търнър запълнил празнината, оставена от отсъстващия баща. Тъй като знаеше колко е чувствителен Трей на тази тема, треньорът му се извини за тенденциозното изкривяване на думите му от репортера. Всъщност бил казал, че се гордее с Трей както би се гордял със собствен син. Трей му повярва и бе радостно развълнуван, че Търнър гледа на него по този начин, но от друга страна, сърцето му се сви, че сега вече целият свят знае как родителите му са го изоставили. Онази нощ той притискаше Кати в прегръдките си по-силно от всякога.

С изключение на няколко от обитателите на старческия дом и двама полицаи, десетте хиляди жители на града на практика го бяха напуснали в деня на мача. Дълъг керван от най-различни превозни средства с развети от прозорците знамена в бяло и сиво и с предизвикателни надписи от рода на „Одерете «Тайгърс» от Хюстън!“ бе потеглил на разсъмване, за да откара почитателите на „Бобкетс“ до Далас. Беше събота в средата на месец декември и само един-единствен мъж крачеше по тихите, коледно украсени улици, а до него куцукаше кучето му. Държеше малко радио близо до ухото си и навит на кълбо камшик до хълбока си. Много отдавна звездата на предстоящото шоу бе стоял разтреперан от студ в задния му двор, спомни си мъжът, докато слушаше предаването преди започването на мача. Дали преценката му за момчето от онази нощ щеше да се окаже вярна сега, когато бе пораснал и ставаше мъж? С времето щеше да си проличи. Но днес момчето явно имаше нужните качества, за да накара града да се гордее с него. А после бъдещето щеше да покаже.

Капитаните на отбора Трей, Джон и Джил Бейкър се бяха подредили, за да посрещнат реферите и капитаните на „Тайгърс“ за хвърлянето на чопа в средата на игрището. Поведението и външният им вид в тези напрегнати и драматични моменти се бяха превърнали

вече в легенда. Другите отбори обикновено се мотаеха в своя край на игрището, при това обути в най-разнообразни на вид спортни обувки. Тъй като нямаше никакъв стандарт по отношение на униформата на играчите от гимназиалните отбори, някои от тях носеха къси чорапи, други дълги, а трети — никакви. Дължината на косата и прическата също бяха въпрос на личен избор на играчите. Но не така беше в отбора на треньора Търнър. По негово указание отборът на „Бобкетс“ имаха строго определена униформа. От играчите се изискваше да не навиват ръкавите на блузите си, да носят високи до коленете чорапи, пъхнати в горната част под ластика на шортите, обувки еднакъв модел, и да са късо подстригани.

В този представителен вид тримата капитани стояха рамо до рамо в почтително мълчание, докато чакаха официалните лица да излязат на игрището. Това бе сигнал за капитаните на отборите да се присъединят към тях за хвърлянето на чопа. Моментът наистина беше специален, когато тримата тръгнаха в крак с умерена стъпка, уверен поглед, каска под лявата мишница и отпусната до тялото дясна ръка.

Един от спортните коментатори написа следното за тази среща: „Капитаните на «Бобкетс» се приближиха към своите противници с достойнството на рицари, изпратени да победят банда престъпници.“

Подобни описания пасваха точно на казаното от треньора Търнър.

— Няма да се ръкувате с ръкавици на ръцете — наставляваше ги той. — По същия начин няма да посрещате противниковите играчи с каски на главите. Ще им покажете уважението си, като ги погледнете с открито лице. След като се хвърли чопът, сложете каските, и то пред тях, за да им покажете, че с вас шега не бива.

Сред тълпата на стадиона бе и Кати, притисната между баба си и Мейбъл Чърч, без да отмества поглед от Трей. Диригентът на оркестъра я бе освободил за мача. Доста по-спокойният Бърт Колдуел седеше от другата страна на Ема с бинокъл, насочен към терена.

Наоколо се разнесоха одобрителни викове. „Бобкетс“ имаха правото на първото хвърляне.

С каски на главите Трей и Джон, които изглеждаха като извадени от един и същи калъп, с тичане се отправиха заедно с Джил към страничната линия. След малко Трей хвърли поглед към мястото, определено за оркестъра, очаквайки да види Кати там. Сърцето ѝ спря

за миг. „Той не знае къде съм“, помисли си. Завладя я глупавата мисъл, че нейното изчезване може по някакъв начин да се отрази на концентрацията му в играта. Не биваше да е глупава. Нищо нямаше да му попречи да се концентрира върху това, което трябва да прави.

Играчите на „Бобкетс“ се бяха събрали с треньора си в ярко осветената съблекалня преди играта. Гласът на треньора бе спокоен, докато даваше последните си наставления и вдъхваше кураж на най-прекрасните момчета, които някога бе тренирал, както сам каза на репортерите.

— По-едри са от вас, това вече го знаете — каза им, — но вие сте по-умни, по-бързи, по-добре обучени и по-дисциплинирани от тях. Притежавате честност и кураж и имате най-големите сърца от всички, които играят тази игра. Знаете какво да очаквате. Бъдете готови. За да спечелят, те ще бъдат такива каквито са. Оставете тях да ги наказват, не вас. Така че, момчета — тук гласът му се разтрепери, — ако вие бъдете такива, каквито сте, и правите това, което вие знаете, ще грабнете купата тази вечер.

Предсказаното от треньора се сбъдна едва в последните минути на играта. „Бобкетс“ изоставаха с 21 на 24. Изцапани с кръв, изтощени до краен предел, защитниците пазеха Трей от „Тайгърс“, за да може от време на време да успее да изстреля като куршум топката в ръцете на Джон Колдуел. Вършеха чудеса. Джон със сетни сили се спускаше на зигзаг, избягваше отчаяните опити да бъде сграбчен от противниковите защитници, за да пробяга последните пет метра до тъчдаун.

Оставаше по-малко от една минута до края на играта, когато топката прелетя над напречната греда на голлинията и донесе допълнителната точка. Последното изсвирване на съдията, бележещо края на мача, никой не чу, защото бе удавено във възторжените викове на тълпата. Кати и Мейбъл седяха като зашеметени, все още хванати за ръце, а по лицата им се стичаха сълзи на облекчение, докато съгражданите им наоколо се тупаха по гърбовете в радостна забрава.

— Свърши се, мис Мейбъл, всичко свърши — повтаряше Кати.

Не можеше да предположи колко пророчески ще се окажат думите ѝ.

[1] Tigers (англ.) — Тигри. — Б.пр. ↑

20.

В началото на февруари 1986 Кати получи съобщение по пощата, че е сред финалистите на националните стипендии за отличен успех, което ѝ гарантираше приемането в медицинското училище „Милър“ към университета в Маями. На специална церемония ѝ бе връчен сертификат за отличен успех, удостоверяващ изключителните ѝ постижения в съревнованието. По същото време бе удостоена и с пълна стипендия от фондацията, управлявана от баптистката църква на Кърси. За получаването и на двете стипендии се изискваше тя да постъпи в акредитиран университет за четири години от есента, след като завърши средното си образование.

В първата сряда на февруари, когато се подписваха споразуменията сред фанфари, репортери, телевизионни екипи, фенове и съученици, Трей и Джон скрепиха с подпис намерението си да играят футбол за отбора на университета в Корал Гейбълс, щата Флорида. Трей получи шанса да играе като куотърбек, а Джон Колдуел като уайд ресийвър за „Хърикейнс“ в Маями. Сами Мюлър се обади да ги поздрави с постъпването им в отбора, както бе направил, след като спечелиха щатския шампионат.

— Какво е това? — попита Бърт Колдуел няколко дни по-късно. Смръщил вежди, той вдигна с два пръста справочника за кандидатстване в университета „Лойола“. — Какво прави в нашата къща?

Джон го взе от ръката му.

— Не знам кой ми го е изпратил. Намерих го един ден в пощенската кутия.

— Но си го чел. Дори си отбелязал някои от страниците.

— Стана ми интересно. Отец Ричард е завършил този университет.

Бърт Колдуел се намръщи още повече. Не беше се докоснал до алкохол от районния шампионат насам. Все още му се налагаше да отсъства за по-дълги периоди от време, но когато се прибираще у дома, не мъкнеше вече празноглави блондинки, не губеше контрол и не

вонеше на алкохол. Почисти къщата от мазето до тавана. Последва съвета на Мейбъл как да я поосвежи, като купи нови покривки за двете легла в стаята на Джон, завеси и покривала за мебелите в хола. Подмени и килима.

— Може да започнете да се събирате и тук, у дома, така ще прекарваш някои вечери и със стария си баща — подхвърли той на Джон. Искаше да звучи весело, но погледът му беше умолителен като на куче, което се надява да го пуснат в къщата, за да не мръзне на студа.

Джон, Трей и Кати отделиха няколко вечери, макар и с нежелание, за да гледат с него телевизия и да обсъждат плейофите. Джон установи, че предпочиташе стария Бърт Колдуел пред новия, преди звездният статус на сина му да му бе отредил особено място в обществото.

— Този свещеник да си гледа работата — заяви Бърт. — Няма да ми ходиш в някакъв си загубен католически колеж. Отиваш в университета на Маями. И ти, и Трей ще се отличавате от всички останали, когато станете професионални състезатели. Така ти наистина ще бъдеш някой.

„Ти наистина ще бъдеш някой“, помисли си Джон, но си премълча. Трябваше да е доволен, че човекът, който го наричаше „сине мой“, се беше променил, без значение поради каква точно измислена причина. Без значение беше и погрешната му представа, че неговото мнение можеше да окаже някакво влияние върху решенията, които Джон щеше да вземе за своето бъдеще.

— Отец Ричард отрече да ми е изпращал справочник — отвърна Джон.

На другия ден книжката изчезна.

След завършването на гимназията Джон и Трей приеха предложението на треньора Мюлър през май да посетят кампуса на университета в Маями. Такова посещение не им бе необходимо, за да ги убеди, че Маями бе мястото, където искаха да отидат. Кати нямаше да ги придружи. Разноските за пътуването на Трей и Джон се поемаха от университета, но Кати трябваше да заплати за своето пътуване, а Ема отхвърли предложението на Мейбъл за финансова помощ.

— И без това ще ви преча — каза Кати на Трей. — А и аз ще се отегча до смърт да разглеждам спортните съоръжения на

университета. Ще си изчакам реда през есента, когато запиша първия семестър.

Две седмици преди да заминат за Маями, Трей реши да направи изследванията, които бе препоръчал доктор Томас още предишната година. Бе чел доста за усложненията при младежите, ако се разболеят от заушка на шестнайсет години.

— Готов съм за теста, докторе — каза му, — не искам повече да живея, без да знам какво е положението.

Резултатите бяха готови в деня преди заминаването за Маями.

— Има една добра и една лоша новина, Трей — започна лекарят, като му показва схематичен разрез на мъжката полова система. — Нека да започнем с лошата. — С химикалката си той посочи къде точно тестисите се увреждат сериозно от възпалителния процес при заушка в резултат на несвоевременно лечение. — Развил си състояние, което се нарича орхит. От часовете по анатомия в училище сигурно знаеш, че сперматозоидите са клетки, наподобяващи попови лъжички, които се придвижват, размахвайки опашките си. На неподвижните сперматозоиди им липсват опашките и те не могат да плуват.

— Какво точно искате да кажете, докторе?

— Спермограмата показва, че твоите сперматозоиди са анормални по форма и не могат да се движат.

— И това какво означава?

— Означава, че в момента си стерилен. С други думи, твоите сперматозоиди не са в състояние да се придвижат от вагината към матката след еякулация, но сегашното ти състояние може и да не е до живот. Трийсет и шест процента от младежите имат отклонения в спермата до три години след боледуването от заушка. — Доктор Томас остави настрана схемата, преплете пръсти си и го погледна със съчувствие. — Ако беше дошъл при мен при първите симптоми...

Трей бе очаквал да чуе най-лошото. Но все пак той бе Трей Дон Хал, момчето чудо, родено под щастлива звезда. Последствията от действията му не се отнасяха до него.

— От тона ти става ясно, че аз попадам в групата на шейсет и четирите процента — каза Трей.

— Няма да те лъжа. Има изменения в тъканта на тестисите ти. Минаха вече две години и... подобрене е малко вероятно.

— А какви са добрите новини?

— Че промените в тестисите не са атрофични, но... — той разпери ръце, като че ли се извиняваше — това не значи, че такива няма да настъпят след време.

— Каква е статистиката в това отношение?

— Една трета от момчетата, които са имали орхит, причинен от заушка, след пубертета получават свиване на един, а понякога и на двата тестиса. Ти си млад и силен. Водиш много здравословен живот. Добре са се грижили за теб. Може поне от това да си се отървал.

Един от трима. Всяка сутрин от тук насетне до края на живота си той щеше да проверява тестисите си. Изведнъж реалността го обля като леден душ и той усети как се вкочанява. Никога нямаше да има свой син... или дъщеря. Никога нямаше да стане баща. Катрин Ан нямаше да стане майка... поне не на дете от него. А тя би искала да има собствени деца, след като самата бе сираче. Тя би искала да има свое семейство.

— Кой ще научи тази информация? — попита.

— Никой, освен ако ти не ми дадеш разрешение. Отношенията между лекаря и пациента са поверителни.

— Хубаво, защото не искам никой друг да узнава. — Треј едвам се изправи на вдървените си крака, досещайки се, че мълчаливият въпрос, който се четеше в изпълнения със съжаление поглед на доктора, бе дали това означава да не казва и на Кати.

Треј бе облякъл новите си дрехи за пътуването. Мейбъл настоя да му купи ново ленено спортно сако и панталони за полета, а Бърт бе изненадал Джон със скъп морскосин блейзър и панталон на „Хики Фрийман“, за да „разберат ония от Флорида, че моето момче не е някакъв селяндур“. Като ги гледаше на летището такива високи, мускулести и елегантни в новите си дрехи, Кати им се възхити. Те бяха благословени. Въпреки това изпита някакво необяснимо мрачно предчувствие. През последните двацет и четири часа у Треј бе настъпила промяна и този път бе по-различна от настроенията, които понякога го обхващаха. Помоли я да не се виждат предишната вечер с извинението, че трябва да си събере багажа. Обикновено леля му правеше това. Като забеляза с какво възхищение ги гледаха другите пътници, през ума на Кати се стрелна мисълта, че той може и да не се върне при нея, и премина като леден куршум през мозъка ѝ.

Двамата отстъпиха встрани, за да се сбогуват насаме, преди Трей и Джон да се качат на самолета. Тя очакваше да чуе обичайните му думи, когато се разделяха, но вместо тях Трей ѝ каза:

— Ще ми липсваш — и я целуна по челото, което се случваше за първи път при раздяла.

— Не ме забравяй, докато те няма — изрече този път Кати обичайните думи.

— Как бих могъл? — отвърна ѝ той и добави: — Оставям ти сърцето си.

Пролетта едва бе започнала, когато температурите се повишиха и биха всички рекорди досега. Полските цветя изсъхнаха още преди да разцъфтят, а нежно зелената трева на прерията избеля от сухия и горещ вятър, който изгори земята. Горещината, както и ниските температури през зимата, караха възрастните да стоят по домовете си. На това време само младите можеха да се радват.

— Усещаш ли нещо различно във въздуха тази пролет, Ема? — попита Мейбъл.

— Да, Мейбъл, високите температури.

— Не, нещо друго, освен необичайните жеги. Има и нещо друго.

— Тъгата. Нашите деца ни напускат.

— Да, има го и това... но има и нещо друго...

И Ема също като нея усещаше, че нещо едва доловимо бе навлязло в техния свят. Вероятно бе самотата, която щеше да се спусне като голяма черна птица върху тях, щом Кати, Трей и Джон заминеха. Дори и Руфус го надушваше. Той скимтеше без причина и следваше Кати по петите, където и да отидеше. Слагаше глава на коляното на Трей, после на Джон, а накрая лягаше до тях с такава тъга в изразителните си очи, сякаш инстинктивно бе разбрал за тяхното окончателно заминаване.

Младежите отсъстваха пет дни. Мейбъл ги изненада, като им даде пари да си наемат кола и да поразгледат Маями след двудневния им престой в университета. Но в края на петте дни бяха видели много малко от града. Просто имаше твърде много за разглеждане в самия университет.

На летището в Маями, докато чакаха да ги повикат за полета, Трей седеше наведен напред, подпрял глава на дланите си, като човек,

на когото са съобщили най-ужасната новина в живота му. Джон бе до него, безразличен към болката му.

— Знам какво си мислиш, тигре — промълви Трей.

— Как можа, Т. Д.?

— Явно съм просто един абсолютен нещастник.

Джон изрази мълчаливо съгласието си с казаното.

— Има неща, които не знаеш.

Джон прокара пръсти през косата си.

— Тогава ми ги кажи, Трей. Какво ти става? Излизаш от дома си и откачаш. Помисли ли поне веднъж за Кати?

Трей свали ръцете си и се извърна към него. Погледът му беше на изтерзан човек.

— Разбира се! Иначе не бих се измъчвал толкова. Така ме е... срам, но... не знаех какво друго мога да направя.

— Какво искаш да кажеш, не те разбирам?

— Джон, през последните няколко дни мислих доста...

— Недей да преувеличаваш.

— Може би... ние с Кати трябва малко да позабавим нещата, докато аз не се убедя, че мога да й бъда верен. Раздялата засилва чувствата... нали така казват? Трябва да си дам време и пространство, за да проумея как е възможно... щом изляза от дома, както ти каза, направо да откача, след като само пет дни не съм бил с нея.

Джон го слушаше и направо му се гадеше. Но едва ли трябваше да се учудва. От мига, в който бяха стъпили в кампуса на университета, попаднаха под грижите на невероятно изкусителните момичета от фенклуба на „Хърикейнс“, които развеждаха гостите из сградите и спортните съоръжения. Те бяха нещо като момичешката група за подкрепа на отбора на „Бобкетс“, само че няколко класи над тях. Джон забеляза как ги заглеждаше Трей, чу и коментарите му за краката им, които стигаха „ей чак до тука!“, както и колко било приятно човек да е в компанията на момичета, които се интересуват от футбол. Имаше и други студентки, които направо му се бяха нахвърлили, всъщност се бяха нахвърлили и на двамата. Бяха елегантни, изискани, секси — цели дузини момичета като напъпили рози, които само чакат да ги откъснат, на светлинни години от хубавичките — с изключение на Кати — с по-провинциално излъчване момичета от техния край. Когато толкова много благоразположени

красавици му засвидетелстваха вниманието си, Трей взе да рипа като отвързан жребец.

— Трябва да разбере дали съм кретенът, който мисля, че съм, Джон. Заради Катрин Ан. Тя заслужава само най-доброто. Ами ако аз не съм най-доброто? Как да разбере... без да имам свободата да го направя? Не съм чак такъв негодник, че да се занасям с други, докато ходя с Кати.

Джон бе направо поразен.

— Как е възможно да промениш отношението си към момичето, което си обичал от единайсетгодишен, момичето, което твърдеше, че е твоето сърце и душа, че е твоят живот, след като само от пет дни сте разделени?

Лицето на Трей доби цвят на сладък картоф от Луизиана.

— Аз също съм шокиран, тигре. Повярвай ми. Не съм си променил отношението. Обичам Кати. Точно за това става дума. Искам да се ожения за нея, но дали ще бъде честно, щом... Ами, аз не съм като теб, Джон. Поддавам се на изкушенията. — Опитът му да се усмихне остана неуспешен и лицето му посърна. — Ще ѝ кажа, че съм ѝ изневерил.

Сякаш бетонен блок се стовари върху гърдите на Джон. Признанието на Трей щеше да убие Кати.

— Ще ѝ кажа какво става с мен и че трябва да се уверя, че аз съм човекът, когото заслужава — заяви Трей. — Надявам се, че тя ще ме разбере и ще ми даде тази възможност. И двамата ще сме в Маями, разделени, но заедно. Ще се виждаме, но няма да сме толкова близки, за да си дадем малко пространство.

Джон сви устни.

— Така че, когато ти се прииска да си с нея, тя ще ти е на разположение. Това ли идеята ти?

— Не, не е така! Ако мислиш, че Кати ще ми пусне само защото съм наблизко, значи просто не я познаваш. Просто когато се уверя, че може да ми се има доверие, тя ще е наблизко. За бога, Джон, та ние сме само на осемнайсет. Виж колко много от двойките, които са станали гаджета в гимназията и са се оженили, впоследствие се развеждат. Твърде рано са се обвързали, не са имали възможност да се огледат и да видят какво друго се предлага.

— Няма по-добра от Кати, Т. Д., и ти прекрасно го знаеш. Кога смяташ да говориш с нея?

— Щом се приберем у дома. Няма да е честно да не ѝ кажа веднага. Двамата с теб заминаваме на лагер още през август. Така тя ще има няколко месеца през лятото да свикне с мисълта, че няма да се виждаме, докато не сме... готови.

„Искаш да кажеш, докато ти не си готов“, помисли си с отвращение Джон. Не можеше да повярва, че води този разговор с Трей.

— Решението ти да ѝ кажеш веднага няма нищо общо с телефонните номера, които са в джоба ти, нали? — попита той.

— Може би — изчерви се пак Трей.

— А какво ще стане, ако по време на този вакуум във вашите отношения, който ти предлагаш, Кати се влюби в друг? Ако се научи да живее без теб?

За миг в очите на Трей проблесна отчаяние, стигащо до дъното на душата му.

— Готов съм да поема този риск.

„Не поемаш никакъв риск, защото си сигурен, че Кати ще те чака, арогантно копеле такова“, помисли си Джон.

— Ще разбиеш сърцето ѝ.

Трей отново се прегърби.

— Знам. Да ми прости Господ, знам това.

— Надявам се Бог да ти прости, защото Кати може и да не ти прости. Заради теб избра Маями, иначе можеше да отиде в Калифорния, нали така?

— Знам.

Не си казаха почти нищо повече по време на полета до дома.

За момент на Кати ѝ се стори, че е попаднала в някакъв ужасен сън. Това не можеше да е истина — Трей да ѝ казва, че е най-добре двамата да си дадат малко пространство, „да дишат свободно“, когато отидат в Маями. Аргументите, които ѝ изтъкна, за да обоснове разумно необходимостта от такъв период на въздържание, сякаш не идваха от неговата уста.

— Досега никога не сме си давали един на друг тази възможност — да опознаем и други хора, и аз... смятам, че трябва да го направим, за да сме сигурни, че сме един за друг... А и започна да ме мъчи мисълта какво ще се случи, ако... ако твоето отношение към футбола започне да пречи... на нашето щастие? Ами ако не можеш да изградиш своята кариера... кариера на лекар при това, с човек като... с някакъв си тъп футболен играч? Заслужава си да помислим върху тези неща, Кати. Де да бях... де да бях се сетил за тях по-рано, но аз бях толкова луд по теб... Ще продължим да се виждаме. Ще бъдем в един и същи университет... на една ръка разстояние един от друг. Няма да сме разделени наистина...

Тя забеляза няколко неща. Не я нарече Катрин Ан нито веднъж и използва минало време. Тя не можа да каже и дума. Езикът ѝ бе вдървен, а гърлото ѝ пареше сякаш бе глътнала цял кошер с пчели.

— Кажй нещо... моля те. Да не би пак... да онемя?

Тя се изправи. Бяха седнали на люлеещата се пейка на верандата пред къщата на баба ѝ. Руфус, който лежеше допреди малко в краката им, се изправи с неохота и я погледна, размахвайки неуверено опашката си. Трей я изгледа също толкова нерешително.

— Хайде, Руфус — каза тя, отвори вратата и го пусна да влезе пръв. Последва го и затвори безшумно зад себе си входната врата.

21.

Тя прибра жълтите таблетки. Бе взела последната на двайсет и първия ден от цикъла си и не продължи да ги пие, както ѝ бе предписано. И защо да ги пие? Чувствайки се отпусната и апатична, отиде на работа в клиниката на доктор Грейвс. Това лято ходеше на половин работен ден заради икономическата криза. През свободните следобеди подготвяше гардероба си за колежа. Нямаше много средства за нови дрехи. Парите, които смяташе да похарчи за няколко нови покупки, сега ѝ трябваша, за да си купи билета до Маями, тъй като вече нямаше да пътува с кола заедно с Трей и Джон. Това щеше да е идеалното решение. Те двамата щяха да пътуват с каравана, а да дели с тях храната, почивките по пътя и една нощувка в мотел щеше да бъде неловко.

С малкото пари, които можеше да си позволи да похарчи, си избра колежански дрехи от един евтин магазин в Амарило. Трей не бе част от живота ѝ вече цяла седмица, когато един ден, тръгвайки си от клиниката, тя сви с колата на баба си към къщата на Джон.

Излегнат на леглото в стаята си, Джон разлистваше нервно справочника за прием в университета „Лойола“, който бе успял да извади от боклука. Можеше да разбере какво точно бе вбесило баща му, за да го изхвърли. Колежът се бе отказал от своята програма по футбол още през 1972. Сега имаше отлични постижения в областта на междуколежанските спортове. Джон се досещаше по чие искане са му пратили каталога и всеки път, когато го погледнеше, започваше да му се повдига.

Телефонът звънеше на всеки трийсет минути, но Джон не вдигаше, което пълнеше със съобщения телефонния секретар.

— Джон, хайде де! — умоляваше го Трей. — Знам, че си там. Вдигни, по дяволите!

Стаята му се намираще в предната част на къщата, затова ясно чу приближаването на колата на мис Ема. Моторът ѝ дрънкаше някак

странно и те двамата с Трей така и не успяха да установят причината за шума, вероятно породен от неволите на остаряването. Какво щеше да прави Кати без кола в Маями? Плановете бяха да ползва мустанга на Трей, ако се наложи да пренесе нещо, а и можеше винаги да вземе назаем пикапа на Джон.

Не бе виждал приятеля си откакто се бяха върнали от Маями. Беше говорил с него само веднъж, откак бе отрязал Кати. При това не й беше признал изневярата си.

— Не можах. Просто не можах. И без това бе достатъчно трудно да й кажа за идеята си да се разделим за кратко, да се виждаме и с други хора. Знам, че мога да ти имам доверие, Джон. Нали няма да й разкажеш за другите момичета?

— Само защото не искам да я наранявам повече, Т. Д.

— И това е вярно, но аз знам, че ти никога няма да ме предадеш, тигре. Може да ме фраснеш, но няма да ме предадеш.

Новината, че са скъсали, се разнесе из целия град. Стоическото изражение на лицето на Кати показваше ясно кой е бил зарязаният. Сега тя бе обект на злобни клюки, най-вече пускани от Сиси Джейн и нейните безмозъчни приятелки. Ако Джон прекарваше времето си с Трей, това донякъде щеше да омаловажи направеното от него.

— Как го прие тя? — бе попитал той.

— Ами... като Кати. Изслуша ме, без да каже и дума. Когато свърших, просто стана, извика Руфус и влезе в къщата. Дори не се обърна назад. Затвори вратата след себе си и това беше всичко.

— Ти какво очакваше, че ще каже?

— Ами поне как се чувства...

— Ти не знаеш ли как се чувства?

— Господи, да, знам, разбира се, но очаквах да го изрази по някакъв начин — да се разплаче, да се опита да ме разубеди. Тя не пророни и една сълза.

Трей понякога бе толкова сляп. Кати никога нямаше да се унизи дотолкова, че да се опита да разубеди Трей да не я зарязва.

— За миг си помислих, че съм я накарал отново да спре да говори, че онова състояние се е появило отново — сподели Трей и Джон долови тревога и съжаление в гласа му, — но тогава разбрах, че просто е решила да замълчи, все едно...

— ... просто няма какво да каже — довърши Джон.

— О, господи, Джон.

— Да — отвърна той и затвори.

Джон и Кати си говореха всяка вечер. Нарочно си стоеше вкъщи, знаеше, че тя ще му се обади.

— Ти си моята чаша какао преди сън, Джон — казваше му тя. — Не мога да заспя, без да чуя гласа ти.

„Не че спиш или се храниш изобщо“, помисли си той. Два пъти бе ходил до клиниката, за да я види, и двата пъти я бе намерил все по-отслабнала.

Сложи книгата на леглото до себе си и отиде до вратата. Сърцето му заби ускорено.

— Здравей — поздрави я, шокиран от бледността ѝ.

— Надявам се, че не ти преча.

— Не би могла да ми пречиш, Кати. Радвам се да те видя. Влизай.

В мига, когато затвори вратата, тя покри лицето си с ръце и заплака. Силни ридания разтърсваха цялото ѝ тяло и Джон усети някакво облекчение. Бентът се бе пропукал. Без да каже и дума, той я прегърна здраво и я държа, докато премина първият изблик на нейната скръб.

— Как можа да го направи? — хлипаше тя. — Какво толкова намери в Маями, което не можеше да има тук?

— Печалбата на глупака — ето това откри той, Кати. Заслепен е, взе я за нещо истинско и пожела да я има. Няма да мине много време и ще разбере колко се е заблудил.

Тя се измъкна от прегръдката му и изведнъж той се почувства празен, сякаш нещо, което бе свикнал да държи в ръцете си, му бе отнето. Усмихна се, за да прикрие пронизалата го болка, и попита:

— Какво да ти донеса? Мисля, че има кола в хладилника.

Кати издуха носа си в една салфетка, от което крайчетата на ноздрите ѝ порозовяха.

— Баща ти... дали има още алкохол вкъщи?

— Ами, да. Мисля, че има малко уиски...

— Може ли да ми сипеш от него?

Известно време се гледаха, без да си продумат. В нейния поглед се четеше огромната ѝ мъка.

— Кати... сигурна ли си? Не пиеш по принцип, а искаш уиски.

— Така е, Джон, наистина искам.

Това бе единственото достойнство, което бе готов да признае на мъжа, под чийто покрив живееше — бе запазил бутилката с уиски, за да си докаже, че може да не се докосне до него, или, което бе вероятно, за да му е под ръка, когато му се допие неудържимо. Беше почти пълна — истинско изкушение, а може би и спасение. Джон наля по петдесет грама на Кати и на себе си. Бе едва един следобед.

Почуди се дали да не се преместят в друга част на къщата, но спалнята бе единственото по-прилично място. Той пусна радиото, намери някаква музика, за да запълни мълчанието между кратките им реплики. Седнаха в двата края на леглото и Джон видя как уискито направи магия на момичето, което обичаше от първия миг, в който я видя в класа на мис Уитби. Нямаше и една черта в характера, личността или външния вид на Кати, която да не одобряваше. Алкохолът го хвана почти веднага и той започна да си мисли колко добре се чувства в нейната компания, някак интимно, както си седяха само двамата в неговата спалня. Тъкмо тогава по радиото прозвуча песен, която разруши магията и зародилата се фантазия, че между тях двамата може да се случи нещо различно. Песента беше „Всичко, което искам от теб“, чийто текст за вечна любов Кати и Трей смятаха, че е написан специално за тях.

Джон веднага стана от леглото.

— Ще сменя станцията — предложи той.

— Не, недей! — задавено каза тя. — Няма нужда. Просто ще трябва да се науча да живея с нещата, които... ще ми напомнят...

Той отново седна. Кати започна да припява, но гласът ѝ бе глух и натезал от мъката на разбитото ѝ сърце. Тя се люлееше в такт с музиката с чашата уиски в ръка. Джон стана от леглото и взе чашата. Тя също се изправи.

— Танцувай с мен, Джон — каза и обгърна врата му с ръце, леки като перца. Докосването ѝ бе по-опияняващо от алкохола. Носеше бяла фланелка и къси шорти, а уханието на женското ѝ тяло надделяваше над миризмата на уиски и го разтърси до дъното на душата му. Не можеше да ѝ откаже, точно както не можеше да върне майка си от отвъдното.

Кати затвори очи и продължи тихичко да си тананика редом с кристалночистите гласове на певците, докато телата им се движеха

ритмично в такт с музиката — нейното тяло притиснато до неговото, главата ѝ сгушена на рамото му.

— Кати, може би е по-добре да седнеш.

Тя се наведе да вземе чашата с уиски и я пресуши, докато продължаваше да танцува в обятията му и да си тананика.

— Щяхме да споделим заедно целия си живот, Джон, точно както се пее в песента. Щяхме да споделим всеки ден и всяка нощ...

Той измъкна чашата от ръката ѝ.

— Може и така да стане — отвърна ѝ, макар да се надяваше на обратното.

Тя се притисна към него.

— Искам да се събудя в утрото на ден, който няма да бъде последван от нощ, Джон.

Олюля се и той я хвана, преди да падне. Вдигна я на ръце. О, господи! Очите ѝ бяха затворени. Целият изгаряше от желанието да я има. Сложи я на леглото и направи опит да се отдалечи, но тя го хвана за ръката, клепачите ѝ потрепериха в напразен опит да отвори очи.

— Остани.

— Сигурна ли си, Кати? Ние сме пияни, много пияни.

— Кажи, че ме обичаш — промълви тя.

Тези думи нейни ли бяха, или просто думи от песента?

Той ѝ отвърна със собствени думи, избликнали от самото му сърце, с глас, прегракнал от страст.

— Знаеш, че е така.

Тя продължи да си тананика, да поклаща глава на ляво на дясно на възглавницата. Джон събу дънките и боксерките си, свали и нейните шорти и бикини. Кръвта бучеше в слепоочията му, музиката звучеше около тях. Бе сляп за всичко друго, освен за нейната красота и за нуждата, която изпитваше да бъде с нея.

— Кати... Кати, отвори очи и ми кажи, че и ти искаш — рече и легна върху нея.

Тя разтвори крака. Пенисът му едва бе докоснал меката цепка между бедрата ѝ, когато тя прошепна замечтано:

— Трей...

Джон скочи от леглото толкова бързо, сякаш гърмяща змия бе паднала от тавана върху възглавницата. Устата на Кати бе широко отворена, тя бе изпаднала в дълбок пиянски сън, дори не помръдна,

когато той ѝ обу белъото и шортите и я покри със синьото одеяло, което държеше в килера си. Изключи музиката и влезе в банята, за да си вземе студен душ. Забеляза, че шишето с уиски бе почти празно. Пет часа по-късно я събуди. Тя още не се чувстваше добре.

— За бога, Джон — простена, като се държеше за главата. — Какво стана?

— Ти се понапи, всъщност доста се напи — усмихна се той насила.

— Колко е часът?

— Шест.

— О, боже! Баба е още в библиотеката. — Тя покри устата си с ръка. — Джон, май ще повърна.

— Ела насам. Извинявай за мръсотията.

— Ако и ти ме извиниш за направеното от мен.

Съжаляваше, че не бе почистил тоалетната. Искаше му се днешният ден да не се бе случвал никога. Тя се обърна към него. Лицето ѝ бе бледо, с цвета на мръсните бели плочки в банята.

— Чувствам се ужасно — изстена.

— И аз.

Той стоеше прав, а тя с въздишка го прегърна през кръста и сложи глава на гърдите му. Ръцете му останаха в джобовете.

— Трябва да съм загубила съзнание — промълви Кати. — Последните няколко часа напълно ми се губят. Да не би да съм направила или казала нещо глупаво?

— Опитваше се да пееш.

— О, а нещо друго?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Повярвай ми.

Тя вдигна глава и го погледна нежно в очите.

— Вярвам ти, Джон, с цялото си сърце. Това обичам у теб. Мога изцяло да ти вярвам.

— Нека да те заведе у вас, после ще взема баба ти? Ти не си в състояние да караш.

— Благодаря ти. Толкова си добър — каза тя и се отдръпна от него някак разсеяно, за да вземе чантата си. Сякаш той бе някаква

мебел — издръжлив, силен, винаги на разположение, забравен. Тя извади ключовете за колата, усмихна му се едвам и му ги подаде.

— Ще го преживея, Джон. Когато сърцето ми го разбере, и умът ми ще го приеме. Точно сега просто не мога да го проумея. Резервирала съм кон и ще ходя да яздя утре след работа. Искате ли да дойдете с Биби?

— Да, защо не — отвърна, докато мъката гореше като огън гърлото му. — Добра идея. Ще ѝ се обадя.

Но на следващия ден той и Биби отидоха да яздят сами в прерията. Трей се бе върнал в живота на Кати.

22.

За първи път в живота си беше прекалил и леля му не беше склонна да му прости. Тя бе научила какво се е случило от мис Ема и на следващата сутрин не искаше дори да го погледне, въпреки че и слепец би разбрал колко зле се чувстваше той. Никога не бяха обсъждали лични неща, най-вече защото той не обичаше интимните разговори. Тя бе попечителят, а той — повереникът. Разговорите им се изчерпваха със следното:

— Трей, написа ли си домашното?

— Лельо Мейбъл, виждала ли си кафявия ми колан? — Изречения от този род представяха същността на техните разговори.

Сега обаче Трей съжаляваше, че не бе по-близък с леля си, за да може да ѝ довери причината, поради която се разделяше с Катрин Ан.

„Не го правя, защото вече не я обичам, лельо Мейбъл. Правя го, защото я обичам. Не искам да се обвързва с мен, с човек, който вероятно няма да може да има деца, защото знам, че тя би искала да има някой ден. Ако ѝ кажа истината, тя ще остане с мен въпреки всичко. Никога не би ме зарязала, каквато и да е причината. Тя си е такава. Заради това я обичам.“

Щеше да разкаже на леля си как лицето ѝ се озари миналия ноември в супермаркета, когато взе на ръце едно бебе, докато майка му разтоварваше количката. „Може никога да не видя тази светлина да озарява лицето ѝ, лельо Мейбъл. Може след време да решим да си осиновим дете, но само господ знае какво ще ни се падне. Катрин Ан заслужава да има свои собствени деца — руси, синеоки, великолепни като нея. Не мислиш ли, че е по-добре да я нараня сега — както и себе си, — като я накарам да повярва, че не съм ѝ бил верен (той ѝ изневери наистина, но не и в сърцето си), отколкото да ѝ кажа истината?“

Копнееше да сподели всичко това с леля си, да чуе нейното мнение от женска гледна точка. Щеше да е голяма утеха, ако можеше да я накара да разбере постъпката му. Вероятно щеше да се съгласи с него и да каже, че те двамата с Кати са твърде млади, за да се обвързват отсега, да говорят за брак и деца, да си обещават да са вечно

заедно. Очаквах я ги кариера и бъдеще — цял един живот! Но леля му бе издигнала стена помежду им и въздухът се бе толкова сгъстил от нейното неодобрение, че можеше да гребе от него с черпак. Леля Мейбъл обожаваше Кати и затова сега за нея Треј бе най-големият идиот, раждал се някога на света. Той дори започна сам да оправя леглото си, за да не вижда тя сълзите на възглавницата му, ала леля му бе изтълкувала това действие като опит от негова страна да отхвърли грижите ѝ.

Дори Джон го бе изоставил. А той му липсваше почти толкова, колкото и Кати. Най-добрият му приятел бе отвратен от него. Не беше се случвало преди да не разговарят толкова дълъг период от време. Искаше му се да можеше да обясни на Джон защо бе загубил всички задръжки, но не можеше да сподели тайната си дори с него. Интимните части на един мъж бяха именно това — интимни, а не тема за обсъждане, и имаше нещо ужасно в това друг мъж, дори и най-добрият ти приятел, да разбере, че ти не си толкова потентен, колкото е той, и че това те прави неравностоен. А и колко неловки и трудни щяха да бъдат техните отношения заради споделената тайна.

Ако можеше само да удържи да не се вижда с Катрин Ан през оставащите два месеца, докато заминат за есенните тренировки, щеше да е минал през най-трудния период. Но дотогава щеше да изпитва огромна болка, която щеше да му напомни за болките по време на заушката. Само че от сегашната болка нищо не можеше да го излекува. Нямахше желание да излиза на срещи с момичетата, които се скъсваха да звънят по телефона само дни след като се разчу за раздялата му с Кати. Дъщерята на треньора Търнър, Тара, бе една от тях. „Бога ми, ама че нахална уличница! Как е възможно свестен човек като треньора да има дъщеря като Тара?“ Треј се чудеше какво точно знае треньорът за нейното поведение. От уважение към него футболният отбор гледаше да няма нищо общо с нея. Бе дошла в дома на леля Мейбъл под претекст, че иска Треј да подпише годишника. Навираше в очите му големия си бюст и гледаше да се отърка в него. Той подписа набързо и я изпрати до вратата.

Дори не позвъни на нито един от телефоните, записани на листче в джоба му. Виждаше пред очите си Кати, наранена и безмълвна. Бе обзет от срам, вина и болка. Измъчваше го усещането, че се е отказал от нещо, което повече никога няма да бъде негово. Нямахше никога вече

да срещне жена, толкова вярна и постоянна в чувствата си като Катрин Ан. Никога вече нямаше да се чувства така спокоен и сигурен, както с нея.

Не беше се чувствал толкова самотен от времето, когато майка му го изостави.

Неодобрението на леля му го накара да се съгласи да отиде с колата до фермата на Хърбисънови, за да вземе яйцата и зеленчуците, които тя бе поръчала. От миналата година насам, от ноември месец, той твърдо отказваше да ходи вместо нея. Упорството му едва ли я бе изненадало, защото той винаги се бе оплаквал колко му е досадно да кара дотам и да се разправя с госпожа Хърбисън. Бети никога не беше изказвала на глас мнението си, но от поведението ѝ ясно личеше какво мисли за племенника на Мейбъл Чърч, спортистчето, което се мислеше за много по-важно от нейния син. Но сега Трей не посмя да откаже. Би дал всичко и Джон да дойде с него до фермата, но не можеше дори да си представи как би могъл да му предложи да се върне пак на мястото, където бе преживял най-ужасния си кошмар, при това по вина на Трей.

Беше горещо като в пещ, особено в сравнение с онзи мразовит ноемврийски ден, ала иначе всичко останало във фермата на Хърбисънови си бе все същото. Трей се изкачи до голямата веранда отпред, но не с наперената си походка. Чу как госпожа Хърбисън се приближава до входната врата, за да отвори след позвъняването му. Когато тя се показва на прага, той примигна няколко пъти от изненада. Изглеждаше остаряла с няколко години от последния път, когато я видя. Той прочисти гърлото си.

— Здравейте, госпожо Хърбисън. Дойдох да взема поръчаното от леля ми.

Тя вдигна едната си ръка — бе гипсирана.

— Е, както виждаш, малко пострадах. Паднах предния ден. Ще трябва да ми помогнеш да съберем яйцата.

— Яйца ли? Откъде?

— От плевнята. Върви подире ми и носи кошницата.

Трей усети как кръвта се оттича от лицето му.

— Да дойда тогава друг път... когато се чувствате по-добре.

— Добре съм си. Само с ръката не мога да си служа. Заобиколи къщата. Ще се видим отзад.

— Добре, госпожо.

Камъните, портата, задният двор бяха точно такива, каквито ги помнеше. Бетонната маса за пикник, кошарата на овена, която сега изглеждаше празна, бяха същите. По същия начин прозвуча и трясъкът от мрежата на задната врата, както през онзи кошмарен ден. Бети Хърбисън слезе по стълбите и му пхна кошницата за яйца в ръката. Носеше и нож.

— Върви след мен. Вратата към кокошарника е тука — каза и му посочи с ножа към плевнята.

Трей влезе насила.

— Построихме го до плевнята, но вратата е отвътре, за да не могат разни скитници да ни крадат яйцата и стоката — обясни му Бети, като видя преbledнялото му лице. — Миризмата е силна, когато е горещо, но това е положението. — Връчи му и ножа. — Ще ми помогнеш да откъснем няколко домата, а искам да ѝ изпратя и няколко клончета розмарин, които съм закачила тук да съхнат. — Кимна с глава към гредата, на която Трей и Джон бяха обесили сина ѝ. Разпятието все още си стоеше на отсрещната стена.

— Да, госпожо — смотолеви Трей, като преглъщаше шумно, защото му се повдигаше.

Когато взеха всичко необходимо, тя каза:

— Ела с мен в кухнята, за да приберем нещата.

Трей бе ужасен. Очакваше, че ще предаде чека на леля си и ще чака отвън, докато госпожа Хърбисън се върне с торбата с яйца и със зеленчуците. Почувства се хванат в капана на нейния поглед. Не можеше да се измъкне, не можеше да ѝ откаже.

— Добре, госпожо — каза ѝ.

С кошницата в ръка Трей я последва през верандата в кухнята, като затвори тихо мрежестата врата, сякаш се страхуваше да не събуди духа на Дони. Стаята бе широка, просторна и миришеше приятно, но някак му напомни на празен салон, който публиката е напуснала. На голямата кръгла маса бяха поставени два комплекта прибори за хранене, увити в салфетки. Една училищна снимка на Дони, на която той се усмихваше накриво, бе на полицата, почти скрита зад готварските книги и вазата с цветя. Трей стоеше безмълвен, чувстваше се неловко.

— Можеш да се измиеш — каза му мисис Хърбисън. — Тук на мивката. Ще донеса торба за нещата. — Тя откъсна салфетка от

кухненското руло и му я подаде. — А и... — тук гласът ѝ стана тих, някак срамежлив, и тя продължи, без да го поглежда: — предполагам, че ще искаш парче от ореховия пай като възнаграждение за усилията си. Седни на масата, ей сега ще ти отрежа.

„Да ям на нейната маса? Където е седял Дони?“

— О, не, госпожо, не бих могъл да направя това — каза Трей. В гласа му ясно се долавяше паниката. Той измъкна чека от джоба си. — Само ще ви платя и си тръгвам.

Тя сякаш настръхна. Сви устни в тънка линия. Горката жена просто искаше да го почерпи с парче пай, а неговият отказ бе отворил раната, която и без това никога нямаше да зарасне. Беше му ясно като бял ден какво изпитва тя, въпреки че не би си признала за нищо на света.

— Ще донеса торбата — промърмори тя и се запъти към килера.

Трябваше ли да ѝ каже, че съжالياва за загубата на сина ѝ? Ако го направеше, можеше да се издаде. Напоследък много малко му трябваше, за да се просълзи. Отвори уста да каже нещо, когато тя се върна и започна бързо да прибира продуктите в торбата без негова помощ.

— Госпожо Хърбисън, аз...

— Готово — прекъсна го тя и му подаде торбата. Издърпа чека от пръстите му. — Кажи на леля си, че ѝ благодаря. Знаеш пътя обратно.

— Да, госпожо.

Той потегли с мустанга от същото място, на което бе паркирал през онзи съдбоносен ден, чакълът изхрущя под гумите на колата — още един звук, който не бе забравил. Тъжно отчаяние стегна гърдите му. Трябваше да спре на известно разстояние от къщата и да слезе от колата, за да може отново да диша. Жуженето на летните насекоми изпълваше въздуха — водопад от обвинителни звуци. Прерията се превърна в неясна и размазана картина пред очите му.

— Катрин Ан... — изхлипа той. — Катрин Ан... Катрин Ан.

Когато тя отвори вратата на бабината си къща, той стоеше пред нея със зачервени и подути очи.

— Катрин Ан, аз... аз толкова съжالياвам. Аз... аз не знам какво ми стана. Аз съм най-големият идиот на света. Толкова много те обичам. Моля те, моля те, прости ми.

Работата ѝ в клиниката бе приключила. Ема бе в библиотеката. Кати го хвана за ръката и го дръпна вътре в охладената от климатика къща. Обади се в конюшната, за да отложи ездата. После нареди на развълнувания Руфус:

— Ти оставаш тук, момче — и заведе Треј в спалнята си.

23.

Трей бе на летен тренировъчен лагер от университета, когато закупеният от аптеката тест за бременност потвърди съмненията ѝ. Сякаш бомба експлодира в главата ѝ. „О, не! Боже, не!“ Сетне облакът от избухналата бомба се разнесе и разрушенията не се оказаха толкова опустошителни, колкото бе очаквала. Дори си позволи донякъде да се зарадва. Бременността не бе краят на света. Просто двамата с Трей трябваше да се оженят по-рано, отколкото планираха. Нямаше да им е лесно, но в крайна сметка нищо, което си струваше усилията, не ставаше лесно. Трябваше да се откаже от стипендиите си. Те бяха само за неженени студенти. Ще се наложи да прекъсне следването, но имаше други стипендии и помощи, за които да кандидатства, и то само след година. Междувременно, стипендията на Трей ще покрие всекидневните им разходи, а и леля Мейбъл с готовност ще им помогне. Първоначално Трей щеше да се колебае. Брак и бебе толкова скоро не влизаха в техните планове на този етап, но постепенно той щеше да приеме нещата, дори щеше да се зарадва и развълнува. Досега не бяха говорили за деца, но тя знаеше колко много ценеше той семейството, колко ценеше да бъде с хора, които истински го обичат, а кой друг би могъл да му даде повече обич от един син или дъщеря? Баба ѝ и леля Мейбъл нямаше да си намерят място от радост. А Джон така ще се развълнува, че ще става чичо! Всички ще обединят усилия и така тя и Трей щяха да се справят.

Той се върна от Корал Гейбълс след седмица. Седяха в дневната на леля Мейбъл и тя му разреши да ѝ разкаже за лагера: как ветеранът куотърбек го взел под крилото си, колко много му допадал треньорът Мюлър и неговият екип, както и останалите членове на отбора, колко добре те двамата с Джон се бяха представили като новобранци, и чак като изслуша всичко това, тя му каза:

— Трей, имам да ти съобщя нещо...

— Но преди това аз искам да ти кажа нещо — рече той и хвана ръката ѝ в своята. — Скрих нещо от теб, Катрин Ан, нещо, за което може и да не ми простиш.

Тя докосна с пръст устните му.

— Твърде късно е за признания — спря го с усмивка. — А и те нищо няма да променят.

Нима Трей не осъзнаваше колко добре разбира тя мотивите му да поиска да се разделят последния път, когато се върна от Маями? Този път обаче той ѝ звъня всяка вечер, за да ѝ казва колко я обича, колко му липсва и колко е щастлив, че ще бъдат заедно в Маями.

— Това, което искам да ти кажа, Катрин Ан, е страшно важно — продължи той с тревожен глас.

— Както и това, което аз имам да ти казвам.

— Добре, тогава ти си първа.

Сгушена до мускулестите гърди, тя му каза:

— Бременна съм, Трей. — И му обясни, че това вероятно бе станало — трябва да бе станало — в онзи следобед, когато той дойде при нея след раздялата им, защото тогава тя не бе взела предпазни мерки. Смяташе, че няма чак толкова огромно значение и че хапчетата още действат.

Усети как мускулите му се стягат, как цялото му тяло се сковава. Той я освободи от прегръдката си.

— Ти си... какво? — попита.

Тя го погледна. Очите му бяха стъклени. Дори в гласа му не се долавяше никакво чувство, а устните му бяха бледи като на мумия и едвам се движеха.

— Аз съм... бременна съм, Трей — повтори тя, усещайки как цялото ѝ тяло се разтреперва и кръстът ѝ се схваща от болка, както се случваше, когато я връхлиташе страх или тревога. — Ще си имаме бебе.

— Сигурна ли си?

По устните ѝ пробяга усмивка.

— Да. Не е ли... чудесно? Знам, че е неочаквано...

— Невъзможно е да си бременна. Има някаква грешка.

— Няма грешка, Трей. Ходих на гинеколог в Амарило, за да съм сигурна.

Той се отдръпна от нея така рязко, сякаш внезапно уплашен да не прихване силно заразна болест.

— Не ти вярвам.

Устата ѝ пресъхна, езика си чувстваше груб като шкурка. Опита се да навлажни устни.

— Не ми вярваш? Че съм бременна? Че може да се случи на нас?
— Тя се засмя насила. — Ами, като имаме предвид онзи следобед, когато дойде вкъщи, не бива да се учудваш...

— Аз ти вярвах, Кати. Дори повече, отколкото на Джон. Вярвах ти. — Гласът му изведнъж заглъхна, а в погледа му се четеше мъка, мъка от предателството — поне единствено така можеше да го изтълкува тя. Той стана неуверено от дивана.

— Вярваше ми в смисъл, че ще си вземам редовно хапчетата? — изуми се тя. — Но, Треј, скъпи, защо трябваше да продължавам да ги вземам? По онова време ти беше скъсал с мен...

— Махай се — рече той толкова тихо и бавно, че тя почти не го чу сред растящия тътен на ужаса, който я обхващаше. — Махай се. Веднага.

— Какво?

— Чу ме. Махай се! — Трескаво се заоглежда и тя осъзна, че търси чантата ѝ. Намери я и ѝ я хвърли. — Свърши се. Ставай! — Грабна ръката ѝ и я дръпна да стане от дивана.

— Треј... какво говориш? — едва промълви.

— Казвам ти... — гласът му внезапно прозвуча като стон. — Как можа да ни причиниш това?

— Е, стореното не е само мое дело — отвърна тя, чувствайки, че започва да се ядосва. — Получих малко помощ и от теб. Такива неща се случват. Едно бебе не означава край на света.

— За мен е край. Махай се!

— Не говориш сериозно.

— Как ли пък не!

Той я хвана за ръката и я задърпа към външната врата. После я изблъска грубо на верандата. Кати беше като парализирана. Без да може да осъзнае какво става, тя остана с отворена уста, когато той тресна вратата в лицето ѝ и я залости отвътре.

Когато се събуди на следващата сутрин, Мейбъл откри, че Треј го няма. Чаршафите му бяха прилежно сгънати, леглото оправено, а на възглавницата бе оставил бележка.

„Обичам те, лельо Мейбъл. Връщам се в Маями. Благодаря ти за всичко, Трей“.

Кати изтича при Джон. Трей не си бе взел довиждане дори с него.

— Обясни ми — помоли го тя. — Защо е толкова ужасно за него да има бебе?

Джон бе точно толкова сащисан от случилото се, колкото и тя. Този път в Маями Трей дори не бе и погледнал към друго момиче. Изпълваше го любовта му към Кати и се укоряваше непрекъснато, че изобщо е допускал, че може да живее без нея. Джон бе сигурен, че вече нищо не е в състояние да ги раздели. Трей наистина имаше сложен и променлив нрав, който и за Джон бе трудно да проумее понякога, но досега не го беше проявявал до такава степен. Случваше му се да избухне като бомба и да започне да обижда, когато се ядосаше на някого от хората, които обичаше — на леля си, на Джон, на треньора Търнър. Но когато ядът му минеше, той се връщаше обратно на земята, обезоръжаваше те с думи, извиняваше се, както бе направил и с Кати след единствената им раздяла досега.

Но този път Джон изпита ужасното чувство, че нещата стояха по друг начин.

— Какво ще правиш? — попита.

— Ще изчакам. Ще промени решението си. Знам, че ще го направи.

— Ами, ако... не го направи?

— Ще го направи, Джон. Познавам го.

Джон постави длани на раменете и.

— Ако той не промени решението си, Кати, помисли дали не би се омъжила за мен. Сигурно знаеш какви са чувствата ми. Обичам те. Винаги съм те обичал. Ще обичам и бебето ти като свое собствено. Ще имаме хубав живот заедно.

Тя впери поглед в прекрасното му лице. Толкова приличаше на Трей, сякаш бяха братя.

— Знам, че ме обичаш, и аз също те обичам, при това твърде много, за да ти разреша да се ожениш за мен, след като сърцето ми принадлежи на Трей. И детето е негово. Той ме обича, Джон. Просто

му трябва време. Ще се върне при мен. Сигурна съм. Трябва да съм свободна, когато се върне.

През следващите две седмици от Треј нямаше ни вест, ни кост. Тъй като не знаеха къде е отседнал, нямаше начин да се свържат с него. Джон предложи на леля му да се обади на Сами Мюлър. Тренъорът я успокои, че Треј е пристигнал здрав и читав в Маями и се е настанил в общежитието за спортисти. Джон и Кати му писаха, Мейбъл му пращаше телеграми и му оставяше съобщения по телефона, но той не отговори на никого. Светът на Кати потъмня. Дватамата с Треј бяха като две части от едно цяло, сърцата им биеха в едно. Все едно бе отделена от тялото си и нямаше собствени органи да я поддържат жива.

Заедно с Ема, на чието лице бе изписана дълбока тревога и разочарование, обсъждаха какви възможности стоят пред нея. Абортът не бе сред тях. Кати се запита защо Треј не настоя тя да направи аборт, щом толкова не искаше да има деца, но все пак държеше да е с нея. Това не би било в разрез с неговия характер, но той сигурно си даваше ясна сметка, че тя не би убила тяхното дете. Съществуваше и възможността да даде детето за осиновяване и да продължи с живота си, ала и това бе немислимо за нея. Как да се откаже от детето, заченато с любов към баща му?

Джон отново ѝ предложи да се омъжи за него, но Кати пак му отказа.

— Знаеш ли срещу какво се изправяш? — убеждаваше я той. — Знам, че сега са осемдесетте и че хората не гледат на неомъжените бременни момичета както едно време, дори и в колежа, но... ще те гледат по различен начин все пак. Ще ти лепнат петното на позора. Помисли и за детето...

— Мисля, Джон.

— Сигурна ли си, че по никой начин няма да се омъжиш за мен? — настоя пак.

— Сигурна съм — отвърна тя. — Ти заслужаваш по-добра жена, Джон.

— За мен няма по-добра от теб, Кати.

Един ден преди определения за заминаването му за Флорида срок Джон се обади на Сами Мюлър.

— Значи не си обсъдил решението си със своя приятел? — попита го треньорът.

— Оставям това на вас.

— Ние разчитахме, че ще дойдете и двамата при нас.

— Трей ще се справи чудесно и сам.

— Ще видим. Липсата ти ще се усети, Джон.

Даде на Кати новия си адрес.

— Ето тук можеш да ме намериш, ако имаш нужда от мен — каза й. — Не се колебай да ми се обадиш, Кати. Обещай ми.

Когато прочете адреса на листчето, Кати се втрещи.

— Ти няма... няма да...

— Напротив, Кати. Взех решение.

Бе подал документи и бе приет в университета „Лойола“ в Ню Орлиънс. Бе освободен от ангажименти към университета на Маями само защото нямаше да играе за друг отбор. Планът му бе да кандидатства за програмата на йезуитите в „Лойола“ с надеждата да го ръкоположат за свещеник след време.

ВТОРА ЧАСТ
1986–1999

24.

Франк Медфорд, треньор на куотърбековете, който отговаряше за стратегията на нападателите на „Хърикейнс“ от Маями, седеше на бюрото си в спортния център „Хехт“ и дъвчеше бясно дъвка, усещайки как разочарованието му си прокарва огнена пътека до стомаха му. Преди малко му бяха съобщили, че Джон Колдуел се отказал от стипендията си и нямаше да играе за Маями, а вместо това щял да постъпи в университета „Лойола“ в Ню Орлиънс с надеждата да стане свещеник.

Франк за малко да получи инфаркт.

— Какво е направил? — изрева, макар самият той да бе католик, на носителя на лошите вести. — Копеле! Будалкаш ли се с мене?

Когато Сами Мюлър, не по-малко шокиран и разстроен от него, го увери, че няма майтап, Франк започна да си скубе косите, да псува и да крачи напред-назад пред офиса на главния треньор, настоявайки за обяснение, защо, по дяволите, не са били уведомени по-рано за религиозните пристрастия на Джон Колдуел.

— Изобщо не ни е хрумвало да го питаме, пък и той не спомена нищо по въпроса — отвърна шефът на Франк с доста посърнал вид. — Трябва да признаем обаче, че причината момчето да се оттегли от програмата си е като за роман. — Той въздъхна. — Можехме да подпишем с уайд ресийвъра от Оклахома.

Франк се изтощи от крачене напред-назад и се отпусна на стола. И преди бе преживявал подобни разочарования, но никога досега не се бе чувствал толкова разстроен.

— Това обяснява защо Трей Хал пристигна толкова рано — каза. — Знаех си, че нещо го измъчва. Не е същият човек, какъвто беше по време на летния лагер. Но защо, за бога, не ни каза, че Джон има намерение да ни предаде?

— Очевидно не е знаел, Франк. Ти ще трябва да му кажеш.

— Не може да е нямал никаква представа какво си мисли приятелчето му. Какво друго обяснение може да има за потиснатото му настроение, откакто дойде? — Франк усещаше как вратът му гори, все

още бе разтърсен до дъното на душата си от новината. Джон Колдуел бе за Треј Хал като горивото за ракетата. Двамата бяха заедно кажи-речи от кърмаческа възраст. Можеше ли Треј да излети без помощта на Джон?

— Причините може да са най-различни, когато става въпрос за момче на осемнайсет години — каза треньорът. — По-добре си поговори с него, за да разбереш какво става и дали този удар ще се отрази на играта му. Без Джон, Треј може да спусне платната.

Когато дойдоха за първи път в университета, Треј Дон приличаше на типичния куотърбек — висок, привлекателен, самоуверен. Франк смяташе, че е негово задължение да го свали от пиедестала, на който го бяха възкачили в гимназията.

— Предпочитам да ми казват Т. Д. — обяви Треј, когато се запозна с треньорския екип, а широката му усмивка подсказваше другото значение на инициалите му.

— При нас обаче този прякор трябва да се заслужи, преди някой да започне да се кичи с него. Засега си просто Треј Дон Хал — му обясни с провлечения си говор Франк.

По отношение на Треј Дон Хал обаче нищо не беше „просто“. Ставаше все по-ясно, че може би младежът ще оправдае славата, с която го бяха окичили в клиповете от мачовете, и че наистина е златното момче — със златни крака, ръце, бедра и ум. Треньорите на нападателите бяха силно впечатлени от поведението и от концентрацията му в играта по време на летния лагер, когато всеки би се хванал на бас, че ще прекарва времето си по клубовете всяка вечер и така ще проваля постигнатото в тренировките през деня. Но самоотвержеността и въздържанието му от лекомислени постъпки, на които се бе отдал по време на първия си престой в университета, ги изненада приятно, както и внезапното му появяване в кампуса само няколко дни след заминаването си за Тексас. Франк веднага разбра, че нещо се е случило с момчето у дома, когато Треј попита дали може да си плати за стая и храна в общежитието за спортистите, докато започне да получава стипендията си. От завръщането си той живееше в отшелничество като монах — без момичета и нощен живот — и бе пълна противоположност на общителното и дружелюбно момче, с което се запознаха. Стоеше в стаята си сам, хранеше се сам и се прибираще рано. През деня гледаше записи на мачове, занимаваше се с

фитнес, тренираше пасове по движещи се цели, и успяваше почти всеки път. В такива дни се събираше публика да го гледа. Тъй като Националната спортна асоциация на колежите забраняваше на треньорите да се намесват в заниманията на играчите преди началото на сезона, те го наблюдаваха с бинокъл през прозорците на офисите си или седнали на високо на зрителските скамейки как усъвършенства спираловидното хвърляне на топката. Представяха си го да се извисява сред групата играчи, опитващи се да го блокират, и да хвърля топката без никакво усилие право към Джон, неговия уайд ресийвър. Двата бяха такава комбина, за каквато си мечтаеше всеки стратег по офанзивата.

Но сега половината от тази мечта нямаше да се осъществи, а може би и щеше да се провали изцяло, ако се окажеше, че изключителните умения и невероятната увереност в собствените способности на Трей Дон зависят в огромна степен от Джон Колдуел. Записите от мачовете ясно показваха огромното доверие и почти телепатичната връзка между тях.

Тъкмо това бе направило възможна победата на отбора на Кърси на щатското първенство. Щеше ли да бъде Трей същият изключителен играч без своя съотборник?

— Искали сте да ме видите, треньоре — каза Трей, щом застана до отворената врата.

— Така е. Седни. — Момчето идваше от тренировка и бе все още по тениска и яке. — Страхувам се, че трябва да ти съобщя неприятна новина, Трей.

Младежът седна на предложения му стол, обхванат от чувство на безпокойство.

— Не става въпрос за леля ми, нали?

— Не, не става въпрос за леля ти. А за Джон Колдуел. Той няма да дойде в Маями.

Франк умишлено събщи новината без предисловия. Реакцията на Трей щеше да покаже дали е знаел за решението на приятеля си и дали е приел мисълта, че ще играе без него.

Но все едно хвърли бомба в скута на момчето. Трей пребледня.

— Какво? Как така няма да дойде в Маями? Какво искате да кажете?

— Променил е решението си и няма да се присъедини към нашите редици тази есен. Отказа стипендията.

— Но той не може да го направи, нали? Имам предвид от правна гледна точка.

— Може, ако една година не играе в отбора на друг колеж или университет.

— Да не играе футбол...

Очевидно още една бомба.

— Знаеш ли каква може да е причината да се откаже?

— Не... аз... мислех, че може би ще се ожени, че няма да живее в кампуса, но никога не ми е и минавало през ума, че ще откаже да дойде в Маями или пък да играе футбол. Момичето, за което... ще се ожени, също спечели тук стипендия.

— Ами, със сигурност няма да се жени — каза Франк, — поне не за тази жена. Отива да учи в университета „Лойола“ в Ню Орлиънс, за да стане свещеник.

Трей изглеждаше като човек, току-що пронизан от куршум, изстрелян от негов приятел. Минаха няколко секунди, преди да реагира на удара. Бутна стола назад и се изправи несигурно на краката си.

— Не, не може да го е направил... не би го направил! Боже мой, Джон!... — Извърна се с гръб и покри лицето си с ръце, навеждайки се сякаш да отбегне удари, които някой му нанасяше. Остана в тази поза няколко минути, след това се обърна пак с лице към Франк, като ядно триеше сълзите си.

— Ще бъда откровен — поде треньорът. — И на мен ми иде да се разплача. Джон Колдуел можеше да стане най-добрият уайд ресийвър в колежанските отбори по футбол. Ти имаше ли някаква идея, че това може да се случи? — Пресегна се и взе кутия кърпички от чекмеджето на бюрото си. Трей издърпа една салфетка и изтри с нея очите си.

— Не... нямах. Както казах, аз... подозирах, че ще се жени.

„Така значи — помисли си Франк, — това вероятно обяснява всичко. Джон Колдуел и неговата приятелка са се разделили. Но, бога ми, да се откажеш от всичко на осемнайсет заради някакво момиче и да се гласиш да станеш свещеник, да се обречеш на безбрачие?“

— Добре, виж сега — каза той, — не е късно да оправим нещата. Ще го намерим, ще поговорим с него, ще го убедим да си довлече...

— Няма.

Малко стреснат от бързата реакция, Франк попита:

— Защо не?

— Защото аз не мога да го накарам да промени решението си.

Франк познаваше добре момчетата. Трей криеше нещо и нямаше никакво намерение да го сподели с него. Бе някаква тайна, която го измъчваше, и бе твърде лична, за да я обсъжда с друг. Франк обаче бе чувал какви ли не съкровени тайни. Реши да подходи бащински.

— Т. Д., какво се случи, когато се върна в Тексас? Знам, че нещо се е случило, защото почти веднага се върна тук и беше напълно променен. А сега и Джон изчезва, за да става свещеник. Разбирам, че не ти е лесно да говориш затова, но каквото и да е, аз може и да успея да ти помогна. Вие двамата сте си мечтали да бъдете част от този отбор още от прогимназията. Дори не сте обмисляли възможността да се присъедините към друг отбор. Какво се случи, че промени всичко това? Ако става въпрос само за някакво момиче, тогава в името на всичко свято, трябва да поговорим с Джон. Твърде млад е, за да взема таква решение точно сега. Може по-късно да даде обет. Много свещеници така правят.

Очите на момчето вече бяха сухи, но дълбоко в тях се четеше мъка. Трей стана от стола.

— Трябва да вървя.

Изненадан от думите му, тъй като обикновено той освобождаваше играчите, Франк продължи:

— Добре, но все пак може да не е загубено всичко. Джон може да се върне при нас следващата година, когато разбере какво точно значи да дадеш обет и какви са последствията от него. Аз самият едно време смятах да стана свещеник, докато не се подложих на така наречения период на прозрение. Лишения, целомъдрие, послушание — това изисква обетът. Виждам, че Джон може да изпълни две от тях, но колкото до целомъдрието?...

Мускулче трепна на лицето на Трей и показа на Франк, че е улучил болезнено място.

— Период на прозрение?

— Период от време, когато човекът, който иска да бъде приет в религиозен орден, трябва да прецени дали животът на свещеника е подходящ за него.

— Подходящ е за него — натърти Трей и се запъти към вратата.

— Преди да си тръгнеш, Хал, бъди честен с мен. — Раздразнен, че в техния разговор Трей държеше да има последната дума, Франк продължи с настойчив тон. — Липсата на Джон ще се отрази ли на играта ти тук?

Трей смачка книжната салфетка и я запрати в кошчето за боклук до бюрото на Франк. Само преди няколко минути имаше вид на ранимо осемнайсетгодишно момче. Но сега изглеждаше като възрастен мъж, дълбоко огорчен.

— Няма, треньоре. Футболът е единственото, което ми остана.

В стаята си Трей се тръшна на леглото и вplete пръсти в косата си. „Джон ще става свещеник? Боже мой!“ Трябваше да предвиди, че нещо такова ще се случи. От миналия ноември насам бе забелязал, че Джон проявява все по-голям интерес към католицизма, но никога не си беше представял, че ще стигне чак дотам, за да изкупи греха си. Най-малко очакваше да го направи сега. Какво беше положението на Кати тогава? Той трябваше да се ожени за нея още преди някой да е разбрал за бременността ѝ. Как бе възможно Джон да замине и да остави Кати в нейното състояние, освен ако... ако...

Трей се изправи, отвори чекмеджето на бюрото, в което бяха петте неотворени писма от Кати и единственото, което бе получил от Джон преди около седмица, също неотворено. Скъса плика и четливо изписаната страница потвърди съмненията му.

„Скъпи Т. Д.,

Пиша ти, за да те помоля, умолявам те, да се прибереш у дома и да изпълниш дълга си спрямо Кати и твоето дете. Тя ще задържи бебето, защото казва, че не може да даде на друго дете, заченато от любовта ѝ към теб. По същата причина отказва да се омъжи за мен. Молих я да се омъжи за мен, Т. Д. И аз я обичам. Винаги съм я обичал, и то не като неин брат. Тя ми отказа. Заяви, че не може да се омъжи за друг, когато сърцето ѝ принадлежи на

теб. Убедена е, че и ти изпитваш същото към нея и че ти ще се върнеш, за да може да се ожениш, преди да е започнала учебната година. Направи много неща, за които нямам обяснение, Т. Д., но това направо би всичко останало. Какво толкова имаш против да станеш баща? Да се ожениш за момиче като Кати?

Аз мисля, че най-прекрасното нещо на света би било човек да създаде семейство с нея. Моля те, прибери се у дома, ожени се за Кати, и така всички заедно ще заминем за Маями, както планирахме.

Липсваш ни, приятелю,
Джон“

Трей смачка писмото на топка. Сълзи се търкаляха по лицето му. „Той не знае... дори не се е досетил... Нито пък Кати. Ако знаеше, щеше да се омъжи за Джон и да не ме чака.“

Седна и притисна слепоочията си, преживявайки отново както вече много пъти мига, в който Кати му съобщи новината. Отново го заля смесицата от чувства, които бе изпитал и тогава: изненада, яд, невъзможност да повярва в казаното, усещане, че е изоставен. Само за няколко секунди бе разбрал в сърцето си с абсолютна сигурност, че никога, никога вече нямаше да може да изпита същото към нея. Тя бе разрушила най-същественото, което ги свързваше.

Още помнеше допира на почернялата ѝ от слънцето ръка, когато я хвана и я избута навън от къщата, вън от живота си. Събра всички сили, за да заключи вратата, потуши пламъка, който изгаряше гърдите му, за да не ѝ отвори. Тя блъскаше с малките си юмруци по вратата и викаше отново и отново:

— Трей! Трей!

Неговият паднал ангел блъскаше по портите на рая, за да се отворят отново за нея. Но той беше глух за виковете ѝ, защото в ушите му звучеше само присъдата, която доктор Томас произнесе в кабинета си през май.

— Какво точно искате да кажете, докторе?

— Спермограмата показва, че твоите сперматозоиди са анормални по форма и не могат да се движат.

— И това какво означава?

— Означава, че в момента ти си стерилен.

Всеки удар по вратата бе като копие, забиващо се в сърцето му. Тя бе извършила единствения грях, който той не бе в състояние да ѝ прости. Бе му изневерила с най-добрия му приятел. По-скоро би умрял, отколкото да си представи Кати в обятията на Джон — двамата да се съвкупяват, — и то едва седмица след като се беше разделила с него. Дали бе справедливо или не от негова страна, но очакваше тя да му остане вярна дори и в такива бурни времена. Би трябвало да знае, че бурята ще отмине. Познаваше го по-добре, отколкото той познаваше себе си. Трябваше да осъзнае, че нещо сериозно се е объркало, щом е поискал да се раздели с нея. Тя би трябвало да изпитва достатъчно доверие в любовта му, за да допусне, че действията му имат за цел тя да се чувства добре.

Молбите ѝ най-сетне секнаха. Чу я как се отдалечава от вратата, от верандата, с бавни и несигурни стъпки, като есенни листа, простреляни от вятъра и сипеци се върху камъните. Сълзите изгаряха очите му. Джон ще се ожени за нея, бе си помислил тогава, осъзнал иронията в цялата объркана ситуация. Приятелят му я бе обичал от шести клас насам, точно както и Трей. Беше се заблуждавал, че за Джон тя е като сестра. Ще се ожени за нея, ще отгледа детето, което тя смяташе, че е на Трей Дон Хал.

Възнамеряваше да каже на нея и на Джон истината за своето... състояние, щеше да я съобщи на Кати точно преди тя да хвърли своята бомба. Ако не беше допряла пръст до устните му, за да го спре. „Твърде късно е за признания.“ Така му беше казала тя, имаше предвид убежденията му в Маями, за които несъмнено се досещаше. По-късно в състоянието си на пълно объркване и смут, сякаш цяло гнездо стършели жужаха в главата му, той се почуди дали именно неговите действия не бяха станали причина тя да му изневери, както биха направили повечето момичета, за да си отмъстят. Но това му се струваше толкова нетипично за Кати, затова той заключи, че тя е отишла при Джон, за да потърси утеха, нещата се бяха развили от само себе си и накрая двамата се бяха озовали в леглото.

„Много тъжно, много лошо.“ Не трябваше да бърза да се съблича. Трябваше да изчака.

Болката му бе твърде голяма. Кати и Джон го бяха направили отново сирак. Бяха унищожили семейството, което бе изградил с тях. Заслужаваха да се чувстват изоставени, да страдат от липсата му. Очакваше да са се оженили до времето, когато трябваше да пристигнат в университета, или поне скоро след като чуеха новината, която той щеше да им сервира. „Какво ще кажете за това, приятели? Аз не съм бащата на твоето бебе, Кати. Това си ти, Джон. Така че си живеете щастливо живота — без мен.“

Но сега Джон бе заминал да се посвети на единствената професия, която щеше да направи невъзможен брака му с Кати. Господи! Как беше възможно всичко да се обърка до такава степен? Как бе възможно всичките им мечти, надежди, планове да се променят толкова бързо, колкото изпускането от контрол на топката до голлинията водеше до оплескване на резултата и загуба на мача?

Чекмеджето, в което се намираха писмата на Кати, все още бе отворено, сякаш го призоваваше да ги прочете. Дребният ѝ подреден почерк напомняше за нейната дребничка и стегната фигура, но споменът за нея само пробуждаше у него горчивото усещане, че е бил предаден. Колко е бил глупав да мисли, че тя е по-различна от другите момичета. Жени! Не можеш да имаш доверие на нито една от тях. Дори майката на Джон се бе отклонила от правия път и ето каква разруха бе причинила със своята изневяра.

Никога нямаше да прочете писмата на Кати. Никога нямаше да се изкуши от чувство на състрадание или на вина — угризенията, които изпитваше за своята роля в тяхната раздяла — да си я върне, защото сега вече между тях двамата нямаше как да се получи. Но какво да направи? Дали да каже на нея и Джон унизителната истина за състоянието си, преди да бе станало твърде късно, или... да чака? И каква полза от истината сега? Вярно, че отказът на Джон да се присъедини към отбора бе истинска трагедия, но той вече бе решил за себе си да стане свещеник. Какво право имаше Трей Дон Хал да се намесва с плановете му за изкупление за онзи ноемврийски ден? А колкото до Кати... тя бе едва на осемнайсет. Щеше да го преживее. Беше красива, умна, решителна. Въпреки бебето я очакваше прекрасно бъдеще. А и... независимо колко държеше на Джон, тя не го обичаше. Не беше ли нередно да я обвинява, че не иска да се омъжи за Джон

заради бебето, та нали някой ден тя може би щеше да се влюби в някого, за когото би искала да се омъжи?

Трей бе наясно каква ще е цената на неговото мълчание, поне засега. Леля Мейбъл и мис Ема щяха да се чувстват донякъде посрамени. Те бяха от поколението, на което бе втълпено, че добрите момичета не раждат бебета, без да са се омъжили, но по-младите хора просто щяха да вдигнат рамене. Какво толкова? Случваше се непрекъснато, просто не и на такива умни момичета като Кати. Чувството за вина го жегна, когато си помисли за бебето, и то щеше да носи това петно. Приятелите на леля му никога нямаше да забравят, че е копеле, а щяха да нарекат така и племенника ѝ, защото е изоставил Кати. След време хората от градчето щяха да му простят. Джон обаче нямаше никога да му прости. Свещеникът може би щеше да му прости, че е изоставил Кати сама да се оправя в нейното положение, но не и момчето, което я бе обичало. Джон сигурно очакваше, че най-добрият му приятел ще се осъзнае и ще се сдобри с Кати, но дали бе възможно да не се поддаде на своя полов нагон, след като тя бе свободна и го желаше?

Трей стана от леглото и затвори чекмеджето. Щеше да почака една година. Ако Джон разбере дотогава, че не става за свещеник, и Кати все още го обичаше, щеше да им каже истината. Останалото зависеше от тях. Ако нещата не се развиеха така обаче, щеше да запази всичко в тайна, пък да става каквото ще.

Веднага се почувства по-добре. Сълзите му бяха пресъхнали. Празнината в него оставаше, една болезнена празнина, която му върна спомена за дните, които бе прекарал, гледайки през прозорците на дневната на леля си, но други приятели и други момичета щяха да се появят и да я запълнят. Просто щеше да отнеме време, а време той имаше достатъчно.

Взе топката от бюрото си и усети познатия и успокояващ допир на свинската кожа в ръцете си. Междувременно му оставаше футболът.

25.

От своята стая Джон чу звука от телевизора. Първата работа на баща му, щом се прибереше вкъщи, бе да включи телевизора. Следваше силното тупване на ботушите му върху пода, което бе вторият знак, че си е у дома. След това се разнасяше думтенето от стъпките му, докато отиваше по чорапи до кухнята да си вземе бира, която смяташе, че му се полага след въздържанието от футболния сезон насам. Сетне се връщаше обратно и се отпускате на стола с въздишка на задоволство.

— Джон! В стаята си ли си? — извика той.

— Точно така! — извика му в отговор Джон.

— Събираш ли си багажа?

— Точно така!

— Ела тук, когато свършиш. Имам изненада за теб!

По този начин бяха общували винаги — викаха си през стаи и през стени. Джон все още не бе съобщил на баща си новината, че вместо да замине за университета на Маями, заминава за „Лойола“ в Ню Орлиънс на следващата сутрин.

Вече си бе взел довиждане с останалите. Първо бе отишъл при Биби Болдуин. Биби бе на касата в бензиностанцията на баща ѝ, когато той влезе, и лицето ѝ грейна при неочакваната му поява. Джон усети обичайното угризение, че не може да отвърне на чувствата ѝ. Сега поне имаше оправдание. Лицето ѝ помръкна, когато научи новината.

— Не говориш сериозно — каза тя.

— Съвсем сериозно е, Биби.

— Но ти си толкова мъжествен, толкова секси, направо великолепен, как ще ставаш свещеник!

Той се усмихна.

— Тези неща не изчезват, когато един мъж стане свещеник, Биби.

— Да, каква невероятна загуба обаче! Момичетата никога няма да те оставят на мира.

— Това тепърва ще го разбере.

Тя въздъхна.

— Ами, благодаря ти за спомените, Джон. Ако си промениш решението и искаш да имаме още общи спомени, обади ми се.

После отиде в къщата на леля Мейбъл, която бе празна и кънтяща без Треј, а оттам при мис Ема в библиотеката. Накрая се сбогува с Кати у баба й.

— Чувал ли си се с Треј? — го бе попитала леля Мейбъл.

— Не съм — отвърна, вгледан в тъмните кръгове около очите й, ясен признак на срама и тревогата, които изпитваше. — Явно не е имал време да отговори на писмото ми.

— Сладкият ми лъжец — каза тя и го потупа по бузата.

Беше дал същия отговор и на мис Ема, отбелязвайки колко дълбоки са бръчките на лицето й.

Кати не спомена Треј. Каза му на френски:

— *Dieu etre avec vous, mon ami.* (Господ да бъде с теб.)

— *Et avec vous aussi, ma chere ami.* (И с теб също, приятелко моя) — бе й отвърнал той.

Обади се и на тренъора Търнър. Новината за промяната в плановете му все още не се бе разчула из града. Очакваше Търнър да се изненада и натъжи, но едва ли щеше да е шокиран от новината. Той бе наясно колко дълбока бе връзката на Джон с католическата църква през последната година. Щеше да допусне, че причината да не изпълни договора си с отбора на Маями е Треј. Защото изостави Кати.

Но изобщо не бе очаквал такава разпалена реакция от страна на тренъора.

— Ама какво се оказа само това момченце — каза му с изненадваща горчивина в гласа. — Много по-добре ще си без този юда.

Сега единственият, с когото оставаше да си вземе сбогом, бе човекът, който с основание или без го наричаше свой син. Джон вече се чудеше дали някога ще може искрено да прегърне идеята, че всички човешки същества са деца на Бога, независимо колко посрамваха своя Създател, но поне щеше да опита.

— Кога се отдалечи толкова от нас, Джон, и то така, че никой да не забележи? — бе го попитала Биби.

Би могъл да отговори, че всичко започна в ноемврийската вечер, когато отиде в църквата да моли Господ за прошка за деянието, извършено същия следобед. Бе запалил свещ, бе коленичил пред олтара и бе започнал да се моли. През всички следобеди на идните

седмици след тренировките ходеше да се моли в църквата, но без да казва на Трей. По това време единственият човек, с когото Трей прекарваше остатъка от деня, бе Кати. Но той се бе досетил къде ходи приятелят му:

— Кажи една молитва и за мене, нали ще го направиш, тигре?

Отец Ричард бе забелязал колко често идва момчето. Един следобед, скоро преди мача за щатското първенство, отчето седна до него на пейката.

— Молиш се да спечелите мача ли?

Тази мисъл никога не му беше минавала през главата, но вместо да измисли някакво оправдание, просто замълча.

Отец Ричард му се усмихна с разбиране.

— Няма нищо лошо да попиташ за напътствие как да преминеш през препятствията, които ти пречат да постигнеш целите си.

Отец Ричард имаше предвид противниковите играчи, но Джон го разбра в по-широк смисъл и започна да се моли за напътствие, което да му помогне да изкупи греха си и да му „донесе мир“. Започна да усеща, че го влече към свещеничеството и към ордена на йезуитите. Бе чел достатъчно за етапите, които водеха към ръкополагането, и разбираше, че може би не е подходящ за духовник. В университета възнамеряваше да учи в бакалавърската програма по бизнес и да се запише в програмата, чрез която кандидатите, желаещи да се присъединят към ордена на йезуитите, можеха да установят дали това поприще е за тях или не. Приемането в тази програма не задължаваше кандидатите по никакъв начин и те можеха да се оттеглят от нея по всяко време.

След като събра целия си багаж, Джон отиде до вратата на хола и там спря. Баща му седеше на фотьойла, а на главата си бе нахлупил шапка с надпис „Хърикейнс“ в цветовете на отбора от Маями — зелено, оранжево и сиво. На лицето му грееше широка усмивка.

— Взех една и за теб — каза. — На масата в хола е. Поръчах две. Реших, че можем да си ги сложим и да те заведа някъде на вечеря да го отпразнуваме.

— Татко... — не беше се обръщал към Бърт така откакто бе на осем години, — трябва да ти кажа нещо. Може би е най-добре да изключиш телевизора.

— Разбира се, сине. — Бърт веднага натисна дистанционното, а Джон го хвана срам, че баща му с такава готовност посреща възможността да си поговорят. Побърза да свали крака от табуретката и я побутна към сина си. — Седни и кажи на своя стар баща какво ти се върти из главата. Но първо ми отговори дали си заредил колата за пътуването до Корал Гейбълс? Разстоянията между бензиностанциите са големи, докато излезеш от района Панхандъл.

— Заредил съм, но няма да ходя в Корал Гейбълс, тате. Заминавам за Ню Орлиънс.

Бърт примигна.

— В Ню Орлиънс? Ама не трябваше ли да си в Маями за тренировките след два дни?

— Трябваше, но няма да ходя в Маями. Записах се в университета „Лойола“ в Ню Орлиънс.

— Какво? — Очите на Бърт сякаш щяха да изскочат от орбитите. Опита се да се поизправи на стола. — Как ли пък не! Отиваш в Маями, където си спечелил стипендия, за да играеш футбол!

— Отказах стипендията. Ще постъпя в „Лойола“, възнамерявам да се подготвя за свещеник.

Бърт отвори широко уста като риба на сухо. Скочи от стола и впи свиреп поглед в Джон.

— Това е работа на оня проклет, шибан отец Ричард, нали?

— Той няма нищо общо с това.

Бърт замахна във въздуха с юмрук.

— Много общо има. Джони, послушай ме... — Бърт седна отново и се наведе към младежа. — Даваш ли си сметка от какво се отказваш? Шансът да станеш един от най-големите играчи от колежанските отбори, да те приемат в НФЛ, да изкараш купища пари, да живееш така, както повечето хора могат само да мечтаят...

— Да, тате, знам това — отвърна Джон и се изправи, — но аз вече не го искам. Имам нужда от друго. Отивам в „Лойола“.

Бърт вдигна поглед, свил пренебрежително устни.

— И ще живееш без секс през остатъка от живота си? Какво не ти е наред?

— Много неща. Затова обмислям да стана свещеник. Първата стъпка към това е осъзнаването, че си грешен.

— Ама че глупости! Джони — лицето на Бърт се разкриви от усилието да убеди сина си, — ти си добро момче, най-доброто, което познавам. Няма нужда да се пречистваш. Няма нужда от такава жертва, за да се почувстваш по-добре.

— Не го правя по тази причина. Правя го, за да помогна на другите хора да живеят по-добре.

Бърт смръщи вежди. Разочарованието и ненавистта придадоха онова изражение на лицето му, което щеше да се появява щом се сетеше за сина си от сега нататък. Поне Джон очакваше такава да бъде реакцията му.

— Като че ли няма да ходим на вечеря да празнуваме — отбеляза той.

— Не, по дяволите! — Бърт запрати шапката в другия край на стаята. — Отивам да се напия.

Джон прекара остатъка от вечерта с отец Ричард в неговия кабинет, където заедно обсъждаха подробностите, свързани с приемането му в университета „Лойола“.

26.

— Ще продам къщата — заяви баба й. — Парите от застраховката на Бъди ще бъдат повече от достатъчно, за да се издържаш, докато се появи бебето, а дотогава къщата ще е продадена и ти ще си спечелила друга стипендия. Аз ще се преместя в Маями, за да се грижа за бебето, докато ти ходиш на лекции. И без това трябва да се пенсионирам в края на годината... — Бяха се събрали около масата в кухнята няколко дни преди заминаването на Кати за Маями, за да се регистрира тя в университета. Тревогата им се стелеше из къщата като смог. — Кати, мила, няма друго разрешение...

Кати вдигна ръце в знак, че спорът е приключил.

— Не — каза тя, — няма да ти позволя да продадеш къщата и да се преместиш далеч от приятелите си и от града, в който си живяла през целия си живот, заради моята глупава грешка, всъщност заради двете ми грешки.

Първата бе, че беше забременяла. Втората — решението й в началото на годината да приеме четиригодишната пълна стипендия, която й даде баптистката църква. Получателят на тази стипендия се задължаваше да се откаже от всички останали стипендии, с изключение на националната за отличен успех, която, въпреки че бе изключително престижна, можеше да покрие едва малка част от разходите й за образование. По тази причина Кати се бе отказала от няколкото стипендии, които й бяха предложени и които в този момент щяха да й помогнат да реши финансовите си проблеми. Църквата, която Кати посещаваше от единайсетгодишна, бе оттеглила пълната стипендия по морални причини.

Едно от най-трудните решения в живота й бе да съобщи за своето положение на пастора. Обмисли внимателно какви са плюсовете, ако скрие истината, докато не се установи в Маями и докато бременността не започне да й личи (винаги съществуваше възможността Трей да се вразуми, когато двамата се окажеха заедно в университета). Но ако той не променеше своето отношение, тя щеше да изпадне в сериозно финансово затруднение и щеше да е принудена

да се върне у дома по средата на първия семестър, в случай че църквата ѝ отнеме внезапно стипендията. Затова реши да бъде откровена.

Пасторът я попита дали състоянието ѝ вече е обществено достояние. Тя му отговори, че не е.

— В такъв случай се страхувам, че когато уведомя църковното настоятелство за... въз... вашия променен статус, новината... за вашето състояние ще се разчуе, Кати. Хората ще приказват, нали знаете, въпреки че са задължени да мълчат. Членовете на настоятелството се събират в средата на септември. Имате няколко седмици отсрочка преди срещата.

Баба ѝ също бе изпаднала в паника и бе не по-малко обърквана от нея. Тя не бе предвидила няколко пречки за изхода, който предлагаше от кризисното положение. Едната от тях бе, че дори Кати да бе проявила достатъчно егоизъм да се съгласи да продадат къщата, това нямаше да реши проблемите им. Къщата имаше нужда от скъп ремонт, преди да я обявят за продан, а те нямаха пари за това. Не беше в най-добрия си вид, а и в Кърси липсваха купувачи на къщи, така че вероятно щеше да мине година, може би и повече, преди да успеят да я продадат. А можеше да не стане и никога. Старият форд на баба ѝ щеше да се разпадне всеки момент и трябваше да бъде сменен. Трябваше да се заделят пари и за плащане на медицински сметки. От финансова гледна точка нямаше друго решение, освен Кати да остане в Кърси и да си намери работа, докато ѝ се удаде възможност да кандидатства пак за стипендия, с която да се запише в някой от щатските университети през следващата година — всичко това в случай, че Треј не се върне при нея.

Надеждата Треј да се върне и да я спаси от положението, в което бе изпаднала заради бременността, намаляваше с всеки изминал ден. Но по-добре късно, отколкото никога. Колкото повече мислеше, толкова повече намираще утеха и упование във факта, че Треј не бе настоял тя да направи аборт или да даде бебето за осиновяване. Това със сигурност означаваше, че му е нужно време да свикне с идеята за брак и бащинство.

— Ще помоля доктор Грейвс да ме наеме на пълен работен ден и ще остана тук, докато бебето се роди — каза тя. — Така ще имам достатъчно време да реша какво ще правя нататък. Междувременно ще

се постарая да приема нещата от най-добрата им страна. — Кати хвана ръката на баба си, обзета от чувство за вина за дълбоките бръчки по състареното ѝ лице. — Толкова съжалявам, че те поставям в това положение. Знам, че ти винаги си се страхувала точно от това...

— Да, така е, но вярвах, че дори и да се случи, няма да има проблем. Че ти и Трей ще се ожените, ще отгледате бебето. — Тя поклати глава. — Не разбирам. Трей винаги е бил луд по теб, никога не съм си и представяла, че ще постъпи по този начин. Спомням си как те гледаше вечерта на абитуриентския ви бал и... независимо колко сте млади... — гласът ѝ заглъхна.

— Смятала си, че ще останем завинаги заедно — довърши Кати мисълта ѝ. — Аз също смятах така. — Гърлото ѝ пареше. От всичките ѝ спомени тези от вечерта на бала бяха най-хубавите. Едва миналия май Трей обеща да я върне у дома по-красива от всякога и така бе направил. Сега ѝ се струваше, че в някой друг живот момчето в смокинг бе дало това обещание на бабата на момичето в роклята от син шифон.

— За бебето ще е по-добре тука, докато аз си стъпя на краката — каза Кати. — След това ние двете с нея ще се преместим, преди да порасне достатъчно, за да започне да се срамува...

— С нея?

Кати си позволи бегла усмивка.

— Чувствам, че ще е момиче.

Слуховете за раздялата им се бяха разнесли из градчето и хората се чудеха защо Кати не заминаваше да учи в университета, както се очакваше.

— Кати, какво, за бога, правиш още тук? — попита я доктор Грейвс, когато тя се появи в неговата клиника в деня, в който трябваше да замине за Корал Гейбълс. — Мислех, че вече си тръгнала към Маями.

— Тази година няма да ходя в университета, доктор Грейвс. Затова и дойдох при вас, да ви помоля да ме наемете пак, този път на пълен работен ден, ако е възможно.

— Няма да следваш! Защо?

— Аз... Лично е — смънка тя, като избягваше да срещне погледа му. Усети, че той се досеща за причината, въпреки че членовете на църковното настоятелство щяха да се събират чак следващата седмица.

— Ела отзад в офиса ми — каза ѝ тихо той. Като влязоха, затвори вратата. — Дочух, че вие двамата с Трей сериозно сте се скарали. Дали това има нещо общо с решението ти да не се запишеш в университета?

— Доктор Грейвс, простете, но това си е моя работа.

— Питам, Кати, защото... когато момиче като теб, на което във всичко му върви и няма никакво основание да се отказва от предоставените му възможности, внезапно се откаже от всичко, ами... това би могло да означава само едно нещо, освен ако бабата не се е разболяла и не се налага да останеш да се грижиш за нея.

— Не е болна.

— Разбирам. — Настъпи мълчание. — Кати, поставяш ме в неудобно положение... — Доктор Грейвс ѝ посочи да седне и тя приседна на крайчеца на стола, изчаквайки обяснението му. Ако зависело от него, щял да я наеме, без да се замисли, така ѝ каза с тъжен тон, който звучеше съвсем искрено. Била най-добрата му асистентка, но трябвало да се съобрази с жена си... Тя нямало да погледне с добро око, ако неомъжено и бременно момиче работи в клиниката на мъжа ѝ. Ще каже, че присъствието на Кати изпраща погрешно послание на другите млади момичета... при това положение на икономиката той трябвало да мисли за бизнеса си, а може би и други щяха да бъдат на същото мнение като жена му. Нали Кати разбира причините за отказа му? Искало му се нещата да стоят по друг начин, но... Той вдигна рамене в знак на съжаление.

Кати разбра всичко. Благодарил му за отделеното време и си тръгна. Едва когато сви зад ъгъла, спря колата на баба си и си позволи да се наплаче над кормилото.

За нейна изненада доктор Томас бе първият, който видимо показва разочарованието си от нея. Той бе мил и нямаше вид на човек, който съди хората за действията им, но я прегледа, без да прояви обичайното си внимание.

— Според мен си във втори месец. Сонометърът ще ни покаже съвсем точно. Ще изпратя сестрата, за да извърши прегледа и да даде указания за грижите, необходими по време на бременността. — Свали ръкавиците си и ги хвърли в кошчето с явно неодобрение. — Човек май никога не е твърде стар за изненади — подхвърли и излезе от стаята.

Кати уведоми с писмо председателя на комитета, който отпускате националните стипендии за отличен успех, че няма да се записва в университет от есента, както бе планирала, и получи учтив отговор, че за съжаление в такъв случай губи стипендията.

Потресена и възмутена от поведението на своя племенник, Мейбъл направи следното предложение:

— Виж сега, Ема, трябва да ми дадеш възможност да помогна и аз. Става въпрос за моя праплеменник, който Кати ще роди, така че имам пълно право да се меся в тази работа и да вземам отношение. Поне ме остави да платя медицинските разходи, а ти ще използваш застраховката на Бъди, за да си купиш нова кола. Какво ще стане, ако Кати тръгне да ражда и старият ти форд откаже да запали?

Ема ѝ отказа. Петролният бизнес в Тексас се бе сринал сериозно и цените на акциите, които старата ѝ приятелка притежаваше, бяха паднали значително. Не можеше да ѝ позволи да ги продаде сега много под стойността им и да загуби дивидентите, с които компенсираше липсата на социална застраховка. Щяха да се оправят, увери я Ема. Поне на едно от местата в града, където Кати кандидатстваше за работа, щяха да я приемат.

Не я приеха никъде. На обявените места за касиерка, секретарка в местна застрахователна агенция, рецепционистка в офиса на районен брокер назначиха други кандидати, най-вероятно защото те нямаше да поставят в неудобно положение работодателите си. Минаха седмици и възможностите да си намери работа в района все повече намаляваха, още повече заради кризата, предизвикана от спада на цените в основния за района отрасъл — добива на петрол.

Бременността пролича отрано на слабата и фина фигура на Кати, което направи още по-трудно намирането на някаква, дори най-проста работа. Затова в началото на четвъртия месец тя паркира разпадащия се форд на Ема пред надписа „Наемаме сервитьори“, който бе забелязала от няколко седмици на витрината на закусвалнята „Хамбургерите на Бени“.

Затвори очи и преглътна шумно само при мисълта, че ще работи тук. Харесваше собственика — дребен, набит, весел човек на около петдесет, с брада. Той рядко се появяваше без омазаната си престилка, препасана през големия му корем. Бе наследил бизнеса от баща си, който бе отворил закусвалнята в средата на петдесетте. Много се

гордееше, че в целия град това бе единственото заведение за хамбургери семейна собственост. Беше ерген, живееше с майка си, която предпочиташе усамотението, и с нейните котки в къщата зад заведението, но смяташе закусвалнята за свой роден дом, а клиентите си — за своето семейство.

Но заведението си беше долнопробна дупка, както казваше баба й — мрачно, задимено, със силна музика, която гърмеше от джубокса, с ограничено меню, което предлагаше за закуска мазни храни, хамбургери и пържени картофи.

— Убежище на хлебарки — промърморваше пренебрежително Ема. Не одобряваше и учениците от последните класове на гимназията, които идваха тук (само на тях бе разрешено да напускат района на училището за обяд), вместо да предпочетат по-модерното и чисто заведение „Уатабъргър“ в другия край на града.

— Искаш да работиш тука, Кати? Като сервитьорка? — Бени Паркър я изгледа като ударен от гръм.

— Знам, че нямам никакъв опит, но ще се науча бързо и...

— Стой! — Бени вдигна закрубялата си от миене на чинии длан. — Няма нужда на мен да ми ги казваш тези неща. Знам, че бързо ще се научиш. Ти си най-умното момиче в целия град. Затова ще ти откажа. Тази работа не е за теб.

— Бени... — понижи глас тя, за да не могат да я чуят неколцината клиенти, които пиеха кафе на бара. — Това... е единствената работа, която мога да си намеря.

Погледът му спря на корема й, покрит с мъжката дънкова риза на Бъди, с която засега скриваше бременността си. Ема бе отрязала ръкавите до лактите и бе обточила края й с бял ширит, за да заприлича повече на дреха за момиче. Много добре се съчетаваше с белите й памучни панталони.

— Така ли? — възмути се Бени. — Значи няма смисъл да ти казвам да пробваш в църквата на методистите. Дочух, че секретарката на пастора щяла да заминава за Охайо.

Кати продължи все така с тих глас.

— Мястото е вече заето.

Бени направи физиономия.

— Те губят. Хубаво, давам ти работата. Жалко само, че не е нещо по-подходящо за теб. Кога можеш да започнеш?

Беше септември. Лекциите в университетите в Маями, „Лойола“ и в Южна Калифорния, където се бе записала Лора, бяха започнали. Досега Кати, Треј и Джон щяха да са си купили учебниците, да са се запознали с професорите си и да са започнали следването. На следващия ден Кати щеше да започне като сервитьорка в заведението за бързо хранене „Хамбургерите на Бени“.

Започнаха есенните тренировки. Общежитието на спортистите се напълни, като в единия край бяха футболните играчи, а в другия тези, които се занимаваха с други спортове. Новобранците се настаняваха с новобранци, а старите пушки — с вече опитните играчи. Когато всички бяха разпределени, Трей с изненада установи, че никой не зае леглото, определено за Джон. Не каза нищо, да не би домакинът на общежитието да поправи това недоглеждане. В сегашното му настроение му беше противна дори мисълта да споделя стаята с някой непознат, да трябва да свиква с навиците му и вкусовете му (ами ако харесваше рап музика?). Предпочиташе самотата, уединението и спокойствието, за да може да страда, да плаче и да хвърля предмети, без да се съобразява с когото и да било.

От самото начало му засвидетелстваха голямо уважение дори състезателите, каквото не проявяваха към нито един друг първокурсник. „Хърикейнс“ бяха взели само един човек за куотърбек на отбора и Трей знаеше, че ако не се докаже, това уважение към него щеше да изчезне бързо като стъпки в пясъка по време на пясъчна буря. Беше му някак странно да излиза на терена без Джон. Имаше чувството, че играе без съществена част от своята екипировка, и това усещане не го напусна през първата седмица от тренировките, но иначе не се отрази на играта му. Разсея тревогите на треньорския екип още по време на едно от първите утринни занимания. Трей играеше в центъра със старите играчи, а по фланговете бяха първокурсниците — защитници и уайд ресийвъри, седем на седем — срещу лайнбекърите, корнърбекърите и сейфтитата. След лятната ваканция основната цел на заниманията бе да помогнат на ветераните да си възвърнат самочувствието и да се синхронизират с новодошлите.

— Хайде, Трей, покажи им какво можеш — каза Франк, като го плесна по гърба и го изпрати на терена.

Трей изпълни даденото му указание, като прояви необичайната си способност да наблюдава всичко ставащо на игрището, а сетне с лек финт на китката да запраща топката на точното място в точния момент

от играта. Новите уайд ресийвъри понякога изпускаха топката, но не заради пасовете на Трей. Показа по изключителен начин своята точност, когато отстъпи, за да избегне опита на лайнбекъра да го повали, а сетне скочи два пъти на пръсти и хвърли топката на разстояние шейсет метра. Тя описа дъговидна спирала и се намести като бебе в ръцете на ресийвъра.

Опитите да се наруши концентрацията на Трей бяха обречени на неуспех. Не го виждаха дори да мига, когато отговаряше за играта на терена. Не успя да го подведе дори най-обиграната стратегия на ветераните от защитата — все номера, които използваша, с цел да го накарат да хвърли топката на погрешното място. Нарасна доверието в него, че в общата бъркотия той може да развие играта според предварителния план и има способността да прецени точно кой играч е покрит и кой може да посрещне паса му. Нарасна и напрежението в надпреварата, когато започнаха да растат точките на тима, в който играеше Трей. На няколко пъти се случи ветераните от дефанзивната линия да си разменят изненадани погледи зад предпазната мрежа на каските си. Опитният нападател се ухили и им подхвърли:

— Какво, момчета, забавлявате ли се?

Застанал до страничната линия, Франк забрави за обичайното си въздържано поведение и ликуващо вдигна ръка. До началото на сезона новото попълнение от Тексас напълно бе разсеяло притесненията му, че може да не се справи без Джон Колдуел. Ала с известна тъга Франк си даде сметка, че Трей Дон Хал се бе научил да играе така, сякаш му липсваше един крайник. Момчето все още не се беше възстановило от случилото се с него в Кърси, Тексас.

Трей установи, че първите му впечатления за нещата, които щяха да му носят наслада в университета в Маями и околността, напълно се потвърждават. Това бе частен университет, занимаващ се с научни изследвания, разположен сред тропически парк в един от най-красивите и интересни градове в страната. Високите сгради обаче, от които не се виждаше небето, шумът и трафикът постепенно започнаха да го изнервят. Времето бе точно такова, за каквото си бе мечтал, но въпреки широките зелени площи на великолепния кампус и бриза, който понякога идваше от Атлантическия океан, влажните летни дни предизвикваха у него лека, но натрапчива клаустрофобия. Бе я почувствал за първи път, когато напусна равнините, в които нямаше

никакви дървета, и тръгна на юг, сам по междущатското шосе 40. Пътуваше на юг през Луизиана, Алабама, Мисисипи и хоризонтът, който бе свикнал да вижда от дете, започна да се губи зад гъстите иглолистни гори, зад дърветата, покрити с увивни растения край пътя, които ставаха все повече. Накрая пътят му минаваше през тунели от растителност, което го накара да се бори за всяка глътка въздух и да изпитва чувството, че се дави в блато. Плажовете на Маями бяха страхотни, както и момичетата по бикини, но никога досега не беше се чувствал толкова самотен и изоставен, докато се разхождаше по брега покрай безкрайната маса от вода. Установи и че не харесва засъхналата сол по тялото си.

Университетът беше скъп, таксите бяха едни от най-високите в цялата страна, и повечето от студентите бяха от богати семейства. Трей смяташе при първото си посещение тук заедно с Джон, че ще е интересно и вълнуващо да има нови приятели сред тези, които можеха да го въведат в света на материалните удоволствия, които му бяха непознати. Но сега по причини, които не можеше да обясни, оставаше напълно безразличен към идеята да опита от света на богатите, сигурно защото още копнееше за простите удоволствия, на които се радваха с Кати и Джон в тяхната относителна бедност.

Дори климатът му се отрази по начин, който не беше очаквал. В Панхандъл сигурно вече се усещаше хладният есенен въздух, но в тази част на Флорида, в земята на палмовите дървета и хибискуса, температурите оставаха умерени и общо взето не се променяха. Залезите бяха с цвят на розов захарен памук и на синьото яйце на червеношийката. Ветрогонците се носеха във вечерното небе над неговия роден град по това време на годината. Това бяха облаци, които приличаха на силни конници, облечени в дълги плащове в златно, лилаво и пурпурно, които накъсваха небето над безкрайните прерии на Панхандъл.

Поне така им се струваше на Джон, Кати и Трей, когато наблюдаваха облаци у дома.

— Никога ли става времето за футбол в този район? — попита Трей един от своите съотборници, докато триеше с кърпа лицето си по време на мач до страничната линия на игрището.

Съотборникът му беше от Маями.

— Ти какво, майтапиш ли се? — сопна му се той.

Трей бе похарчил повечето си спестявания за летния тренировъчен лагер и сега за първи път в живота си започна да се тревожи откъде ще намери пари, за да си купи пицата, която ядеше посред нощ, или за да напълни с бензин резервоара на колата. Можеше да си намери почасова работа, но Националната спортна асоциация на колежа забраняваше на студентите, които получаваха стипендии и играеха в отборите на колежа да работят през есента и пролетта. Въпреки че стипендията му покриваше всички разходи, тя не включваше никакви джобни пари. Не че се притесняваше от липсата им. Привлекателният му външен вид, талантът му, интелигентността му и фактът, че имаше потенциал да бъде страхотен футболист, правеха парите напълно излишни за радушното му приемане в каквато и среда да поискаше. Измъчваше го единствено, че продължава да взема пари от леля си. Финансовото ѝ състояние се беше влошило, затова доста често връщаше чековете ѝ, без да ги осребри, било от чувство за вина, било като знак на разкаяние или защото смяташе, че не заслужава щедростта ѝ — каква точно бе причината, самият той не пожела да разбере, но така или иначе живееше без допълнителните средства, които можеше да има.

Липсата на пари обаче си имаше и своята положителна страна. Така можеше да отклонява поканите на новите си приятели да обикалят по местата за забавления в района в неделя, вторник и четвъртък вечер — вечерите на големите партита, когато всички се отпуснаха, преди да се съсредоточат върху мачовете в събота вечерта. Не можеше да си позволи да се налива с бира и да вдига врява, което и без това нямаше да оправи настроението му.

Трей не можеше да разбере защо предпочиташе да бъде сам, нещо нетипично за него, да учи сам, да ходи сам на лекции, да се прави, че не разбира знаците, които му дават момичетата, сякаш се движеше в някакъв тунел с надеждата да излезе от другата му страна, където имаше слънце и небето беше синьо.

На всичкото отгоре и писмата на Кати спряха да идват в средата на октомври, което само усили мрачната му депресия. Дотогава всяка седмица бе изваждал по един син плик — синьото бе любимият ѝ цвят — от пощенската кутия. Писмата ѝ му носеха някакво почти дяволско удоволствие. Не бе прочел нито едно от тях, но докато продължаваше да му пише, значи още изпитваше чувства към него. А той искаше да е

така — тя да страда, да бъде наказана за нейното предателство. Все пак се срина вътрешно, след като до края на октомври не получи нито едно писмо от нея. Преживя особено мрачен момент, когато един ден забеляза син плик сред писмата, но той се оказа някаква реклама. Хвърли го ядно в кошчето за боклук и се закле повече никога да не се абонира за „Млад атлет“.

Подреждаше писмата ѝ в хронологичен ред, защото не можеше да ги изхвърли. Понякога изваждаше купчинката, хваната с ластик, и прокарваше пръсти по синята им повърхност, но след няколко минути сърцето му отново ставаше ледено, а челюстта му се стягаше. Тя беше минало. В университета беше пълно с високи и пищни красавици, които само чакаха да ги повика с пръст. Проблемът бе, че той не се чувстваше готов, но и това щеше да стане.

Времето лекува най-добре. Това бе една от любимите поговорки на леля му и той често си я повтаряше. Имаше много време пред себе си, очакваха го най-вълнуващите години от живота му и щеше да преодолее Катрин Ан Бенсън.

Беше шокиран, когато леля Мейбъл му писа, че Кати загубила стипендията си от баптистката църква и няма да дойде да учи в Маями. Изпадна в истинска паника, защото не знаеше дали изпитваше облекчение, че тя няма да дойде, или бе дълбоко разстроен, че тя трябваше да се откаже от мечтата си. Този ден направи толкова много обиколки, че треньорът накрая излезе на терена и му нареди да спре да тича.

Първоначално в писмата си леля му съобщаваше новините около Кати, като го умоляваше да се върне у дома и да „изпълни дълга си“ — пак този израз. Но когато той не ѝ отговори, тя промени тактиката си и започна да пише така писмата си, че да събуди гузната му съвест.

„Кати постъпи на работа като сервитьорка при Бени. Само тази работа успя да си намери. Милтън Грейвс отказа да я наеме в клиниката, защото неговата придържаща се към високите морални принципи жена нямало да одобри това. Имаше и други възможности за работа из града, но никой не пожела да наеме момиче, което е неомъжено и очаква дете. Сигурна съм, че разбираш отчаянието на Кати,

довело я дотам, че потърси при Бени работа, която е толкова много под нейните възможности, интелигентност и достойнство. Но тя е готова да работи каквото и да е, само да може да издържа себе си и бебето.

Ема ми каза, че Кати е подложена и на презрителното отношение и съжалението на някои от най-видните ни съграждани, както и че получава някои доста неприлични предложения от страна на клиентите мъже в заведението. Господин Милър, вашият учител по биология, който навремето я наричаше доктор Бенсън, сега я нарича Кати.

Сметнах, че ще искаш да знаеш.

Руфус остарява. Навършва осем през януари.

Помниш ли, когато двамата с Джон го откраднахте от Одел Улф, за да го подарите на Кати. Ти така и не се досети, че аз нарочно те наказах да отидеш в стаята си онази вечер, защото знаех, че ще се измъкнеш през прозореца и няма да пропуснеш да видиш на живо как Джон подарява кутрето на Кати. Ема казва, че не помни някога да те е виждала толкова развълнуван и толкова премръзнал! Това сладко кученце бе такава утеха за Кати.“

Трей смачка писмото с усещането, че ще експлодира всеки момент, ала отново не отговори и след време леля му разбра, че ако очакваше от него да започне да ѝ пише, беше най-добре да се откаже от това да се опитва да събужда чувството му за вина и съжаление към Кати. Рядко разговаряха и по телефона. Дори тогава разговорите им бяха мъчителни. Леля Мейбъл трябваше внимателно да избягва мините, които можеха да се взривят и да сложат край на разговора в редките случаи, когато имаше възможността да чуе гласа на единствения си роднина. След тези разговори Трей се чувстваше зле, че не може да бъде нежният племенник, който тя заслужаваше, пък и нейното неизказано, но явно разочарование от него бе издигнало стена между тях, която той не можеше да преодолее.

Денят на благодарността приближаваше заплашително. Падаше се през идния месец. Леля Мейбъл предполагаше, че той ще си дойде у дома. „Ще си бъдем само двамата, така че тази година ще бъде едно

спокойно празненство“, каза му тя, но на Трей дори и през ум не му минаваше да се върне в Кърси въпреки желанието си да види леля си и въпреки мъката, която изпитваше, че я наранява. За да не я кара да го очаква напразно, той ѝ писа по-отрано, че е приел поканата на един свой приятел да гостува на семейството му в Мобайл, Алабама. Написа кратката бележка със заседнала в гърлото му буца. Знаеше, че това ще е само едно от многото подобни писма, които щяха да донесат разочарование на леля му. Предишният му живот бе вече минало и най-вероятно той нямаше да прекара нито един празник в своя стар дом.

28.

— Какво искаш да бъде — момче или момиче? — попита сестрата, която ѝ правеше изследването с ехограф, докато нанасяше гела по издутия ѝ корем. Кати лежеше на масата в кабинета на своята гинеколожка в Амарило. След първия преглед при доктор Томас тя предпочете да ходи на консултации при лекар извън района, в който живееше. Беше средата на ноември и тя вече бе в двайсетата седмица от бременността.

Кати трепна, защото гелът бе студен.

— Няма значение, но по всичко личи, че ще бъде момиче — отвърна тя.

— По какво личи?

Кати се усмихна въпреки нервността и неудобството да бъдеш с пълен пикочен мехур, което по съвета на акушерката щеше да допринесе да се види по-ясно плодът при изследването.

— Бабешки работи — каза. — Много често ми ставаше лошо през първите три месеца. Това е признак, че ще бъде момиче. Така съм чувала. А и лицето ми е кръгло и с розови бузи, което е друг признак.

Нямаше да разкрие пред човек от лекарското съсловие експеримента, който бяха провели по настояване на леля Мейбъл. Тя бе закачила пръстен на връв и го бе провесила над корема на Кати. Каза, че ако пръстенът се залюлее, Кати ще има момче, но ако се завърти в кръг, ще бъде момиче. Пръстенът се бе завъртял като пумпал.

Сестрата явно се забавляваше с приказките ѝ.

— Надявам се, не си повярвала на това, че ако коремът ти е високо, значи ще бъде момиче. А ако е по-ниско, ще бъде момче. Никой не помни кое положение точно за какво се отнася, но ще ти кажа едно: твоето бебе ще е едно чудесно малко момиченце, ако тези бабешки приказки се окажат верни. Освен това ще бъде и много красиво, ако прилича на майка си. — Тя включи устройството, с което образът на плода щеше да се появи на екрана зад нея. — Готова ли си?

— Готова съм — отвърна Кати, извърщайки глава към екрана на компютъра, където щеше да види първите снимки на своето неродено

дете.

Сестрата започна бавно да плъзга трансдюсера по корема на Кати и след време на екрана се появи неясна картина. Сестрата ѝ посочи отделни органи на бебето, сърцето му и как се движи кръвта му.

— О, боже... — прошепна удивено Кати.

— Да. Изглежда обаче бабешките методи са неточни — добави сестрата. — Поздравления. Ще имаш момче.

Докато се обличаше, Кати не отместваше смаян поглед от снимките, които ѝ бяха дали на мъничкото същество, което носеше в себе си. Беше очаквала, беше се надявала да е момиченце, за което ще може да се грижи в Кърси, без всички веднага да разпознават в нея детето на Трей Дон Хал. А по-късно нямаше да има значение. Щеше да се премести с детето си в който и да било голям град в Тексас, където имаше университет и се предлагаше медицинско образование. Но ако беше момче... „Това като носа на Т. Д. ли е... а веждите приличат ли на неговите?“ О, боже. Какво щеше да прави, ако синът ѝ приличаше толкова много на Трей, че да е напълно ясно за всички кой е баща му?

Вече бе разбрала, че Трей няма да се върне при нея. Тяхното бебе — неговият син — нямаше да го примами обратно. Докато прелистваше списанията за бременни и бебета в супермаркета през ноември, случайно попадна на статия в „Психологията днес“ под заглавие „Защо някои мъже отказват да приемат децата си“. Веднага се зачете с надеждата, че ще намери обяснение защо Трей я бе отхвърлил. Едно изследване показваше, че някои мъже, които като деца са останали без родители, не могат да понесат да делят любовта на партньорката си с детето. Когато се появеше дете в дома на такъв мъж, който имаше нужда от цялото внимание и преданост на партньорката си, това водеше до отхвърлянето на жената, тъй като в неговото съзнание тя бе предала доверието му в тяхната връзка и я бе осквернила.

По-нататък в статията се казваше, че мъжете, които страдат от това рядко емоционално разстройство, обикновено са били изоставени от своите родители в най-важните за формирането на характера години. Впоследствие, ако си намерят партньор, който да ги обича така, както те имат нужда и както искат да бъдат обичани, те са склонни да прекратят връзката при появата на дете. „Усещането, че са

били окончателно изоставени от някого, който им е вдъхвал чувство на сигурност, на стабилност, на изключителност, е подобно на това, което са изпитали като деца, когато са осъзнали, че родителите им са ги изоставили.“

Кати си спомни една случка от времето, когато Треј работеше в супермаркета, а тя се бе отбила да го види. Една млада майка с бебе на ръце избута количката до касата, и Кати ѝ предложи да подържи детето, докато жената сложи своите покупки на лентата. Кати гушна бебето — малко новородено момиченце, облечено цялото в розово. Стори ѝ се толкова естествено, сякаш бе нейно и затова се усмихна на Треј.

— Виж колко е хубаво — каза му.

Но той я пренебрегна напълно, както усмивката ѝ, така и думите ѝ. Само стисна зъби и с още по-голяма съсредоточеност продължи да прибира продуктите в торбата. Почувства се някак отблъсната, но реши, че вниманието, което тя отделяше на бебето, задържа опашката. Беше ноември и магазинът бе пълен с пазаруващи за предстоящия Ден на благодарността. Сега разбираше, че реакцията му тогава е била първият признак колко сломен ще се чувства, ако в живота им се появеше дете.

Купи списанието и веднага отиде да покаже статията на Мейбъл.

— Треј беше ли осъзнал вече, че е бил изоставен, когато дойде да живее при теб и съпруга ти? — попита я.

— О, да, мила — отвърна Мейбъл. — Беше едва на четири, но беше достатъчно голям да знае, че няма баща и че майка му няма да се върне при него. Когато дойде при нас, беше едно такова слабичко детенце, като новородено агънце. Нямахме достатъчно дрехи за студената зима, нямахме дори яке, и нищо, с което да си играе. С чичо му го поохранихме, купихме му модерни дрехи и повече играчки, отколкото му трябваха. Бяха го изоставили, а вероятно и малтретирали, но всеки ден стоеше до прозореца на дневната и чакаше майка му да се прибере. Опитвам се да не си спомням нощите, когато го чувах да плаче за нея насън. Всяка година я очакваше да се върне за Коледа или да си спомни рождения му ден, но тя така и не го направи. Слава на бога, че имаше Джон за приятел. Именно през този период се изгради тяхната връзка.

По-нататъшните изследвания, за които пишеше в статията, категоризираха ирационалното отношение на Трей като форма на нарцисизъм. Това ѝ помогна да разбере и факта, че напълно отблъсна и Джон. Бяха живели като братя. Въпреки разликите в характера и темперамента им, двамата бяха създали отношения на равнопоставеност в една връзка, в която се допълваха, но поведението на Джон в последно време бе разрушило този баланс, поне в очите на Трей. Той не можеше да продължи да бъде приятел с Джон, след като се бе оказал по-незначителен като човек и като мъж пред него.

Кати се почувства замаяна от непреодолима тъга, но разкритията в статията ѝ дадоха отговорите, които търсеше.

Представи си Трей сам и изгубен в Маями, как търси някоя друга, която да иска да прегръща само него по начина, по който го бе правила Кати. Как се прехвърля от момиче на момиче, дири светлината в тъмното, светлина, която да блести само и единствено за него. Тя вече не беше тази светлина. Сега бе свободна да направи онова, което трябваше.

Очите на Ема щяха да изскочат от орбитите, когато видя снимките от ехографа в чакалнята на гинекологичния кабинет.

— Я виж ти! — възкликна, като видя какъв беше полът на бебето, а радостта в гласа ѝ издаде, че си е мечтала, макар и да не бе го казала досега, нейното правнуче да бъде момче. Кати мълчеше, което я накара да вдигне поглед от снимките.

— Мила, ти не си... разочарована, нали?

— Не, разбира се, че не. Само... изненадана. Това е всичко. Много се надявах на момиче, а сега ще трябва да променя нагласата си. Единственото, което искам, е бебето да се роди здраво — „и по никой начин да не прилича на баща си“, бе неизказаната ѝ мисъл.

Веднага писа на Джон за новината, а той ѝ отвърна с обратната поща. Писмото започваше с възклицание, което издаваше радостта му.

Момче! Мислиш ли вече за име? Може ли да ме нарича чичо Джон, защото аз искам да го обичам така, сякаш сме една кръв... така, както обичам и се чувствам свързан с баща му и с теб, Кати, в сърцето си. Сигурен съм,

че и с теб е така. Трябва да простим на Трей. Той сам е най-страшният си враг.

Няма никога да разбере какво изпуска в живота си, докато не получи всичко, а тогава вероятно вече ще е твърде късно.

Кати сгъна писмото и го пъкна във фамилната библия при всички останали писма от Джон. Да прости на Трей? Не знаеше дали изобщо е възможно. Беше достатъчно, че не го мразеше, но и как можеше да го мрази, след като все още в сърцето ѝ имаше любов към него, след като спомените от времето, прекарано заедно с него преди онзи последен следобед в дневната на леля Мейбъл, палеха огън в сърцето ѝ? Хората казваха, че времето лекува всичко, но Кати не вярваше, че времето е в състояние да намали болката ѝ, така както орелът не можеше да смали планината, размахвайки над нея крилата си.

В местния вестник този ден се появи снимка на Трей, препечатана от „Маями Хералд“, на която се виждаше как подава пас на един уайд ресийвър по време на четвъртата четвърт на мач, в който „Хърикейнс“ бяха отбелязали победа. „Местна звезда блести в съзвездието на Маями“ бе заглавието над снимката на Трей в характерната за него безгрешна поза, от която подаваше пасовете си, с познатите черти зад каската. Кати видя снимката, докато разгръщаше вестника, търсейки купони за намаление на хранителни продукти, и се втренчи в него. Прилоша ѝ и ѝ се зави свят, но бе смаяна от топлината между бедрата си.

Бени смръщи вежди, когато му съобщи резултатите от ехографията, без да изказва гласно своите притеснения, които съвпадаха с нейните. Един от феновете на отбора на „Бобкетс“ вече беше направил коментар, без много да му мисли, че може би в Кърси ще се появи нов куотърбек.

— Дано така да стане — подхвърли приятелят му, с когото си пиеха кафето. — Това момче, ако не друго, поне ще има голямо предимство пред всички останали.

— Може би пък ще има копринената руса коса и сините очи на красивата си майка — каза Бени с нотка на надежда в гласа.

— Може би — кимна Кати, но приликата на сина ѝ с Треј щеше да бъде без значение. И Треј вече нямаше да има значение за нея, защото, когато Джон си дойде у дома за Деня на благодарността, тя щеше да го помоли да се ожени за нея и да стане баща на детето ѝ.

29.

С изключение на писмата, които получаваше от леля си, и на рекламните брошури, които изхвърляше в кошчето, пощенската кутия на Трей оставаше празна. Някои дни дори не я проверяваше.

В началото на сезона на 1986 година отборът на Маями бе на трето място в страната, но се изкачи на второ, след като спечели първите три мача. Трей реши да пише на своя треньор от гимназията как водещият куотърбек на отбора го учи на неща, които само един голям и вече утвърдил се спортист може да знае и да сподели. В писмото си Трей пишеше:

„От него научавам неща, които той самият е научил, докато е седял на скамейката и е наблюдавал играчи като Джим Кели, Марк Рихт и Бърни Косар.

Уча се да изчаквам реда си и да наблюдавам другите, докато играят. И няма по-хубаво нещо за мен от това да наблюдавам как играе този човек. Той ме учи на смирение, скромност и на най-важното качество за един куотърбек — на търпение. Уча се на тези неща и продължавам да работя все по-упорито, за да бъда подготвен, така че когато му дойде времето, да съм напълно готов. Уверяват ме, че ще дойде това време. Тук използват системата, на която ти си ме научил, треньоре, така че какъвто и успех да постигна по-нататък, ще го дължа на теб. Сега съм в ръцете на други велики треньори, но никой не е по-велик от теб, затова, заради цялото ти търпение и упорита работа с мен, ти благодаря от сърце.

Поздрави момчетата от мен и ще се радвам на новини от теб и от отбора.

Искрено твой,
Трей“

Трей препрочете писмото си и го изпрати, доволен от съдържанието му. Изчака да минат четири дни, за да пристигне, като си представяше с какво удоволствие треньорът срязва плика, на който бе написан адресът на най-добрия куотърбек в щата. Изчака още четири дни, преди да започне да проверява непрестанно пощенската си кутия за отговор. Такъв не дойде. Разстроен, объркан, той му писа отново от страх, че първото му писмо може да се е изгубило. Отново никакъв отговор. Разтревожен, че нещо се е случило с Търнър, той се обади на леля си.

— О, Трей, съжалявам, че не съм ти казала — затюхка се Мейбъл. — Каква проява на небрежност от моя страна!

— Какво не си ми казала?

— Тара почина преди месец.

— Какво?

— От спукан апендикс. Разбира се, беше съвсем неочаквано. Търнъррови са съсипани от мъка. Затова Рон не ти е отговорил.

— Аз... ще му изпратя съболезнователна картичка, а когато го видиш... кажи му... че мисля за него.

— Сигурна съм, че ще се зарадва да го чуе, Трей и знам, че ще оцени съболезнованията ти.

Картичката му и още едно писмо обаче останаха без отговор. Той се опита да смекчи някак болката, че вече не е в списъка на любимците на своя треньор. Сигурно му бе нужно много време, за да превъзмогне смъртта на дъщеря си, но те двамата с треньора бяха извънредно близки, така че смъртта на Тара не бе достатъчно оправдание да не му напише поне един ред. Най-накрая бе принуден да приеме, че треньорът не му отговаряше заради начина, по който Трей се бе отнесъл към Кати. Търнър наистина я харесваше. Бе съвсем ясно, че му се иска дъщеря му да прилича повече на нея. Съчувствието, което вероятно изпитваше към Кати, бе по-силно от привързаността му към най-добрия куотърбек на щата и той вече не мислеше за него като за свой син.

Само да знаеше каква бе истината!

На първи ноември за голяма своя изненада Трей откри плик в пощенската си кутия с подател от „Лойола“. Това бе едва второто писмо, което получаваше от Джон. Притеснен, той скъса плика нетърпеливо с намерението да не му отговаря, но прочете писмото,

жадувайки да чуе отново гласа на Джон в написаните редове, защото Джон пишеше така, както говореше. Очакваше нови поучения и молби да спаси Кати от нейното унижително съществуване, но в писмото не ставаше дума за нея. То събуди у Трей друг вид страх.

„Скъпи Трей,

Пиша ти от своята стая в Будиг Хол, общежитието, което е най-високата сграда на територията на университета. Живея в апартамент с две спални, които би трябвало да дяля с още трима, но в момента сме само двама с още един кандидат като мен, така че всеки от нас си има отделна стая. Харесва ми това място. Храната е страхотна. Плащаш пакетна цена, която ти осигурява висококачествен хранителен режим, без ти да се налага да пазаруваш, готвиш и миеш съдове. Само като си спомня миенето на съдове след чилито и гулаша, които баща ми готви... Съвсем наблизо са студентският център, библиотеката и столът, затова реших да си продам пикапа и с парите да свързвам двата края, преди да започна да получавам стипендията си. Беше ми мъчно да се разделя със стария червенушко, най-вече заради спомените, а и имам чувството, че попадна у човек — някакъв тип, който притежава къмпинг за рибари, — който няма да се отнася със същото уважение като мен, но парите ми трябваха.

Записах се в колежа по хуманитаристика и социални науки и смятам да следвам две специалности: философия и испанска филология. От йезуитите се изисква да могат да пишат и говорят свободно на испански, затова си казах: защо пък не? Не ми беше лесно да се откажа от образованието и кариерата, които първоначално смятах да следвам, но не мисля, че щях да имам успех в света на бизнеса. За да живея живота, който искам, трябва да живея като свети Игнаций, основателя на ордена на йезуитите, а в корпоративна Америка това би било невъзможно за мен, точно колкото от агне да се роди лъв.

Реших, че трябва да ти пиша, за да ти кажа, че макар и никога да не успея да разбера защо заряза така Кати, твоето решение няма нищо общо с моето преместване в «Лойола», вместо да дойда в Маями. От онзи ден през ноември, Т. Д., когато се върнах в църквата, чувствам, че имам призвание да използвам живота си за нещо по-смислено от играта на футбол за НФЛ или да правя пари в корпоративния свят. В сърцето си знам, че дори да успея и в двете поприща, това няма да ми донесе душевния мир, за който копнея. В «Лойола» докато премина през програмата за кандидати, ще търся и своя път към душевния покой. Мисля, че тук ми е мястото, освен ако не ме изхвърлят.

Следя победите на «Хърикейнс» и гледам всеки мач по телевизията. Често камерата те показва как седиш на скамейката и ми е приятно да гледам стария ми приятел в екип в оранжево, зелено и бяло. От изражението на лицето ти разбирам как нямаш търпение да играеш и единственото, което мога да кажа е: Догодина ще видите какво ще стане с отбора от Маями!

Пиши ми, когато можеш, и ми кажи как се справяш. Липсваш ми, приятелю, и се надявам да те видя по време на ваканцията за Деня на благодарността.

Благословен да си,
Джон“

Страхът изкара въздуха на Трей като юмрук в корема. Писмото на Джон му припомни колко много му липсваше старият му приятел. Копнежът по приятелството му с Джон го следваше навсякъде като сянка. Но този вътрешен мир, който търсеше Джон... Дали „да живея като свети Игнаций“ някой ден нямаше да изиска от него да признае пред шериф Тайсън какво направиха през „онзи ден през ноември“ и най-сетне да успокои и Хърбисънови за случилото се?

Дали той, Т. Д. Хал, щеше да прекара годините в колежа, а после и в НФЛ в постоянен страх, че истината може да излезе наяве?

30.

Джон подпря с рамо входната врата и я побутна. Ключът се превъртя, но вратата заяде, защото не бе отворена от дълго време. Явно баща му отдавна не бе намирал причина да идва. Дървото изскърца, а миризмата на необитаема къща, която дълго е стояла заключена, го лъхна веднага щом влезе. Остави вратата отворена и вътре нахлу студеният ноемврийски въздух.

— Татко? — извика.

Отговор не последва. Джон сложи на земята брезентовия чувал с багажа си, прекоси хола, мина покрай малката трапезария, която не бе използвана от смъртта на майка му насам и влезе в кухнята. До мивката бяха оставени да съхнат измити чинии, на масата нямаше вестници или опаковки от храна, печката също бе почистена. Кърпата за чинии бе закачена на мястото си. В кофата нямаше нито боклук, нито празни бутилки от алкохол.

Празната къща някак бе различна от другите пъти, когато баща му отсъстваше за по-дълго време, и това го накара да влезе в стаята на Бърт. Не бе стъпвал там от деня, когато завари непозната жена да лежи в леглото на мястото на майка му. Отвори гардероба. Странно, но не се изненада, че го намери празен, с изключение на няколко огънати закачалки. Чекмеджетата на бюрото също бяха празни. Леглото бе оправено, но като повдигна завивката, установи, че под нея няма чаршафи.

Намери бележка на възглавницата в стаята си, върху листчето бе надраскано следното:

Тръгвам си. Няма смисъл да оставам. Ти реши какво да правиш за тока и водата. Виж на мястото, където майка ти криеше едно време пари за черни дни. Б. К.

Бърт Колдуел. Никакво „баща ти“ или „татко“. Сега вече знаеше.

В двора Джон махна няколко тухли от основата на беседката — убежището на майка му, където тя обичаше да чете. Това бе единственото хубаво нещо в сивия, покрит с бурени заден двор на къщата. На това скришно място Джон намери метална кутия. В нея имаше плик с десет стодоларови банкноти и нотариалния акт за къщата, която баща му си бе направил труда да прехвърли на негово име.

За миг Джон не изпита нищо, докато стоеше прав под небето на Панхандъл с разрошени от вятъра коси в слънчевия, но студен ноемврийски Ден на благодарността. Човекът, когото наричаше свой баща, си беше отишъл, вероятно завинаги от живота му. Сега държеше в ръката си единствената ценност, която Бърт някога бе притежавал. Обхвана го необяснима тъга. Навремето този мъж бе обичал майка му. Джон имаше смътни спомени как нежно я прегръщаше с омазнените си от нефта мазолести ръце. Имаше смътни спомени и за недодяланата обич, която бе проявявал и към него. Семейството им бе достатъчно щастливо едно време. Но всичко това се бе променило, когато Джон стана на четири. Сега той осъзна, че когато майка му бе признала за изневярата си, за Бърт Колдуел вече е било невъзможно да продължи да бъде съпругът и бащата, какъвто беше преди.

Колко по-различен щеше да е животът на всички тях, ако тя бе изповядала прегрешението си само пред свещеника.

„Бог да е с теб, тате.“

Джон постави обратно тухлите и се прибра вкъщи с парите и нотариалния акт. С парите щеше да си покрие разходите, а документът щеше да занесе в „Лойола“, за да не го изгуби, докато дойдеше време да се раздели със земните си блага. Щеше да прекара част от почивните дни да заковава дъски на прозорците, трябваше да уреди да спрат тока и водата, преди да си тръгне. Този път щеше да е завинаги, осъзна Джон и сърцето му се сви отново.

Като влезе пак в кухнята, усети колко е уморен, колко му се спи. Бе пътувал цели двацет и четири часа до дома си. След последната лекция предния ден негов колега го взе в колата си до Шревърпорт, Луизиана. С последните си пари си купи билет и след четиричасово чакане се качи на автобуса до Амарило, където бе пристигнал в седем часа сутринта. Обади се на баща си, но без резултат, не беше получил отговор и на писмото си, с което го уведомяваше, че ще се прибере у

дома за Деня на благодарността. Замисли се дали да не помоли леля Мейбъл да го вземе. Тя обаче трудно се оправяше с трафика в Кърси. Едва ли щеше да успее да стигне до автогарата в центъра на Амарило сутринта по време на най-натовареното движение. Кати сигурно беше на работа в закувалнята, но баба ѝ вероятно бе затворила библиотеката за почивните дни. Въпреки това той не искаше да я разкарва цели петдесет мили с ръждясалия ѝ стар форд. Затова не му оставаше друг избор, освен да метне брезентовия сак на рамо и да тръгне пеша, с надеждата Бог да го пази и да му осигури някак транспорт навреме.

Нямаше нищо против да повърви. Ранната утрин бе много студена, но постепенно с напредването на деня студът хапеше все по-малко, а свежият въздух и тишината сред прерията му бяха особено приятни след дългите часове, които бе прекарал свит в претъпкания и претоплен автобус, без да може да заспи от хъркането, кашлицата и бебешкия рев. Радваше се на възможността да се наслади на сътвореното от Бога обширно и потънало в тишина пространство. Любимият му сезон в Панхандъл бе есента. Слънчевите лъчи проникваха в тревата и превръщаха прерията в море от злато. Кати с нейната безкрайна любознателност бе научила имената на всички есенни цветя и храсти от този район, след което ги бе показала на Джон и Трей, за да ги разпознават. Градински чай, коило, астралевис, бял равнец, монарда... Джон се чудеше дали Трей ги помни. Тя ги бе научила на толкова много неща, които иначе никога нямаше да узнаят. Един ден минаваше покрай музикалната зала в университета и от един отворен прозорец до него долетяха звуците на „Лунна светлина“ от Дебюси. Спря и се заслуша. Светът внезапно бе притихнал. Спомни си следобедите, когато Кати им свиреше това произведение в баптистката църква, докато те двамата с Трей си подхвърляха топката на централната пътека. Понякога тя изсвирваше нотите кресчендо точно в мига, когато Трей хвърляше топката към Джон, тя политаше високо във въздуха, преди да се озове в ръцете му, сякаш акордите ѝ даваха допълнителна сила.

Дали, когато нещо неочаквано извикаше спомена за нея и Трей усещаше, че сърцето му спира? Дали помнеше магията?

На Джон му липсваше старият червен пикап. Често му се налагаше да върви пеша, но в ден като този нямаше нищо против.

Покоят над есенните поля и Божието присъствие, което той долавяше на това място, го изпълваха с мир и затвърждаваха решението му да стане послушник в края на годината. Когато се записа в университета, намерението му бе първо да завърши следването си, след това дори да поработи малко, преди да даде обет. Но чувстваше все по-силно влечението да обвърже живота си с религията. Обсъди въпроса в големи подробности със своя духовен наставник, който накрая с въздишка му каза:

— Джон, обикновено се опитвам да разубедея младежите да изгарят всички мостове, които биха ги отвели обратно към предишните им желаниа, но за теб виждам, че изборът на друг път в живота би бил сериозна грешка.

И така Джон подаде документи и бе приет в програмата за послушници — първата стъпка за всеки, който имаше желание да стане йезуит. Това не го задължаваше по никакъв начин. Целта на първите две години бе да се помогне на послушника чрез дълбок размисъл, оценяване и изследване на собствената си личност да се увери в желанието си да стане част от Обществото на Исус. Едва в края на този двугодишен период послушникът даваше обет за бедност, целомъдрие и послушание, с който поставяше началото на пътя си към ръкополагане. Целият този процес можеше да отнеме от дванайсет до четиринайсет години.

— За бога, Джон — му бе казала Кати, след като разбра колко много години са необходими, за да станеш йезуитски свещеник, — за това време може да станеш лекар.

Първият семестър от обучението му щеше да започне през януари. Нямахше търпение да дойде този момент.

Бе изминал доста голямо разстояние пеша и вече усещаше умора, когато молитвите му бяха чути и пристигна нужният му транспорт. Една полицейска кола спря до него и шофьорът свали прозореца.

— Искаш ли да те откарáme, Джон? — попита го шериф Тайсън.

Сърцето на Джон спря за миг.

— Не бих имал нищо против — успя да отвърне той и се качи.

— Прибираш се за Деня на благодарността?

— Да, сър. Благодаря ви, че ме взехте. Тъкмо бях започнал да си мисля, че ще закъснея твърде много за вечерята у леля Мейбъл.

Продадох пикапа си, когато пристигнах в „Лойола“.

— Имаше нужда от пари, така ли?

— Да, сър.

— Май баща ти не ти е много от помощ в това отношение?

Джон се изчерви. Шерифът нямаше високо мнение за баща му.

— Така е, сър, обаче аз се оправям.

— Свикваш ли с „Лойола“?

— Да, сър. Там ми е мястото.

Дик Тайсън му хвърли бърз поглед.

— Личи си. За повечето хора заминаването ти за католическия колеж беше истински шок. Колко жалко, казваха, но аз си помислих, че сигурно знаеш какво правиш.

Джон се почувства неудобно и впери поглед навън.

— Оценявам доверието ви в мен.

— Неизбежно е да ти задам един въпрос. Липсва ли ти футболът?

— Ще излъжа, ако кажа, че не ми липсва.

Дик Тайсън се усмихна накриво.

— Е, сега обаче е недопустимо да играеш, нали?

— Да, сър.

— Предполагам, че липсваш и на Т. Д. Хал.

— Явно се справя много добре и без мен.

— Какво разправя?

— Нищо, за съжаление.

— И тук никой нищо не е чувал за него. Май при Трей важи поговорката: „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Това момче ме разочарова, и не само мен. Леля му Мейбъл загуби почва под краката си, а също и мис Ема. Кати Бенсън ходи с високо вдигната глава. Доказа, че е истински борец, което, впрочем не ме изненадва, но сигурно ѝ е страшно трудно. Тези жени ще ти се зарадват, Джон. Поне могат да разчитат на твоята компания по време на празниците.

— Приятно ми е да се връщам у дома при тях — отвърна младежът.

Джон погледна нотариалния акт и въздъхна. Каква ирония. Беше малко след девет вечерта. Червата му къркореа от глад, мечтаеше си за горещ душ и за сън, но казаното от шерифа за Кати го бе разстроило. Уведоми леля Мейбъл, че ще се присъдени за вечеря и се

обади на мис Ема, за да получи информация направо от първоизточника за състоянието на внучката ѝ. В писмата си Кати никога не пишеше нищо за това колко ѝ е трудно. Вместо това описваше по забавен начин истории и случки за хората от района.

— Не, Треј няма да си дойде за празника — каза Мейбъл в отговор на въпроса му. — Негов приятел от отбора го поканил да му отиде на гости. Много съм огорчена, но предполагам, че трябваше да го очаквам. Поне ти ще ни зарадваш с твоето присъствие.

Разочарованието го прободеше като с нож, а с него и едно друго чувство. *Негов приятел от отбора...*

— Ще дойда, лельо Мейбъл — каза ѝ, — но без татко. Ще ти обясня по-късно.

— Добре, тогава ще бъдем само ти, Ема и Кати, и още един гост, който е изненада. По настояване на Ема.

— Кой?

От тона ѝ Джон си представи каква гримаса е направила, когато му каза:

— Одел Улф.

Джон затвори телефона, усмихвайки се. Сърцето му на току-що приет послушник се стопли. „Браво на теб, мис Ема!“ „Докато сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя. Мене сте го сторили.“^[1] Веруюто на йезуитите. Той набра телефона на Ема.

— Относно Кати, Джон, мога да кажа, че Бени се държи чудесно с нея. Изцяло се съобразява с бременността ѝ. Направо я обожава. Така че клиентите внимават какво говорят за нея. Много е трудно човек да приеме реакциите на някои от нашите съграждани. Особено на майките на вашите съученици. Съжалението е също толкова лошо, колкото и осъждането, както знаеш, пък и хората вече не проявяват такова уважение към нея както преди, но тя не унива.

Джон прехапа устни, като си представи какви ли обиди всъщност изтърпява Кати.

— Разбрах, че Одел Улф ще идва за вечеря. Как стана така?

— Ами, отчасти аз съм причината. От известно време Одел е друг човек. Идва всеки понеделник в библиотеката и чете на една маса отзад. Един ден го заварих да се мотае покрай задната врата. Той явно очакваше, че ще го изгоня, но вместо това го поканих да влезе. Оттогава всеки понеделник го заварвам да ме чака да отворя

библиотеката. Затова започнах да оставям вратата незаключена — само в понеделник — и винаги слагам нещичко за хапване на неговата маса. Преглежда списанията, вестниците и справочниците в неговото ъгълче. Идва и си отива през задната врата, маха се, щом някой друг се появи. Почти не говори, но винаги намирам на бюрото си бележка, в която ми благодари.

— Каза, че е отчасти заради теб. А каква е другата част? — подсказа ѝ Джон.

— Ами, Кати разбрала, че Бени оставя храна на Одел до задния вход, и поела това задължение. Освен за него, дава и за кучето му. Той много я цени, сигурна съм, че ако някой някога постъпи зле с нея, ще усети камшика му.

— Как се чувства тя?

— Дебела, казва, но иначе е добре. Ще се радва да те види, Джон. Имала нещо да обсъжда с теб.

Джон долови вълнение в гласа ѝ, въпреки опитите ѝ да го скрие.

— Няма ли поне да ми загатнеш?

— Не, и без това вече казах твърде много, но то ще те направи истински щастлив.

— Нямам търпение да разбера какво е.

Джон затвори, чувството му за безнадеждност се разсея и изчезна като дим. Какво бе това прекрасно нещо, което Кати искаше да обсъди с него и което щеше да го направи толкова щастлив? Може би някой богат човек, например жената на треньора Търнър, бе предложила да ѝ плати медицинското образование? Или имаше някой нов човек в живота ѝ. Не можеше да си представи, че тя ще се влюби толкова бързо в друг, но все пак не бе невъзможно. Или пък беше свързано с Трей? Дали Трей не ѝ бе предложил отново да се съберат? Слава на тебе, господи, ако това е вярно!

Последното „може би“ измести всички останали вероятности и го накара да си тананика под душа. Едва когато спря водата, усети как надеждата му се стопява. Ако бе прав за Кати и Трей, защо тогава Т. Д. нямаше да си дойде за празника?

[1] Евангелието на Матей, 25:40. ↑

31.

Кати обърна табелката с надписа *ЗАТВОРЕНО* към улицата и завъртя ключа. Притвори очи, обви с ръце нарасналия си корем и уморено се опря на стената, за да облекчи малко болката, която се стрелкаше от гърба надолу по краката ѝ. Струваше ѝ се, че клиентите никога няма да си тръгнат, а и тепърва трябваше да мие чинии и да почиства масите, преди да се обади на баба си да дойде да я прибере.

— Чух те как въздишаш, Кати, момичето ми — чу гласа на Бени.

Кати рязко отвори очи.

— Само да си поема въздух — каза тя.

— Настоявам да направиш нещо повече. Почини си. Върви си вкъщи, вдигни си краката. Аз ще оправя тук.

Милият Бени. В кухнята беше такава бъркотия. Беше уволнил мияча на чинии преди няколко дни заради кражбата на хлебчета за хамбургерите. А Ромеро, другият сервитьор, изобщо не дойде на работа тази сутрин. Отново поставиха надпис, че търсят сервитьор. Въпреки че изчезването на Ромеро щеше да се отрази благоприятно на финансите на Бени, прилошаваше ѝ само при мисълта, че двамата сами трябва да се справят с тълпите клиенти от осем до девет.

Въздържа се да не опре длан в кръста си, но наистина се чувстваше страшно уморена. Синът ѝ днес бе особено буен, а краката я боляха сякаш стъпваше върху въглени.

— Ако не ти помогна, ще пропуснеш мача по телевизията — вяло се възпротиви Кати.

— Не ми трябва телевизия, нали си имам радио? Хайде, обади се на баба си.

— Ще раздигна масите, докато тя дойде — каза Кати. Отказа се да спори повече, изпълнена с благодарност към Бени за възможността да си почине по-скоро.

Бени щеше да ѝ липсва, а и не знаеше как той ще се оправи без нея. И сега почти никога не си почиваше. Бе толкова зает с монотонната си работа всеки ден, че не му оставаше нито време, нито

сили, а нямаше и пари за някакви подобрения, които биха повишили печалбата на заведението.

Но не можеше да поставя затрудненото положение на Бени пред необходимостта да осигури по-добър живот на своето дете. Бебето бе най-важната грижа сега. Трябваше да пренебрегне личните си амбиции. Децата се нуждаеха и от двамата си родители през най-важните ранни години на своя живот, нещо, за което Трей бе ярък пример. Синовете имаха нужда от бащи, които да ги възпитават, да ги учат на различни неща. А кой друг би могъл да свърши тази работа по-добре от Джон Колдуел? Джон я обичаше. Кати не се съмняваше, че с времето и тя щеше да го обикне, той го заслужаваше. Не можеше да не стане така. Тревожеше я единствено въпросът дали тя ще съумее да бъде добра съпруга на пастор, защото, въпреки че бракът щеше да попречи на Джон да се обрече на ордена, той със сигурност щеше да иска да служи на църквата. Когато с баба ѝ обсъждаха въпроса, тя я попита:

— А какво ще стане, ако Джон не пожелае да се откаже от плановете си, за да се ожени за теб?

Кати ѝ хвърли поглед на посветен към невежа.

— Бабо, Джон реши да замине, след като аз му отказах да се омъжа за него.

Кати реши, че, най-подходящият момент да предложи на Джон, е след вечерята. Нямаше как да се видят насаме, преди да отидат у леля Мейбъл. Утре трябваше да е на работа, а Джон сигурно щеше да отиде на вечерната служба в църквата. Затова отложи разговора за по-късно, когато Джон ги изпрати, тя ще го покани да поседят на пейката на верандата.

Видя през витрината как фордът се приближава към ресторанта. Тъкмо приключваше с почистването и на последните маси, подреждането на шишетата с подправките и ваденето на листа с ястията за деня от менюто. Щеше да изпита огромно облекчение, когато Джон я измъкнеше от всичко това, но все пак сърцето ѝ не бе изпълнено с радост. В каква различна посока бе поел животът ѝ, колко далеч от плановете ѝ. Лора Райнландър вече бе изцяло погълната от учението в Южнокалифорнийския университет. Пишеше ѝ за следването тактично, съобразяваше се с трудното положение, в което бе изпаднала Кати, но си личеше колко е удовлетворена, че е

направила избор, който напълно отговаряше на мечтите ѝ. Теоретично съществуваше възможност и Кати да тръгне по желанието път, но тя силно се съмняваше, че е осъществима. Работата на Джон щеше да бъде на първо място — и само господ знаеше къде, — което нямаше да ѝ осигури нужното време и пари да учи за лекар.

Ема разряза тиквения пай, а Мейбъл наля кафето. Досега никога не бе преживявала толкова тъжен Ден на благодарността. А и още тъга я очакваше до края на вечерта. Усещаше го в мозъка на костите си.

— Дали всички ще искат сметана с пая? — попита Мейбъл с глух и равнодушен глас.

— Има ли значение?

— Никакво. Слагай на всички.

Бяха такива добри приятелки, затова насаме нито една от двете не трябваше да се преструва пред другата. Мейбъл свали маската от лицето си след дългия и напрегнат ден. Понеже трябваше да внимава много с парите тази година, се наложи да приготви сама вечерята, без помощта на жената, която викаше за по-специални случаи. На умореното ѝ и набраздено от бръчки лице личеше и душевната болка, която изпитваше. Бе разочарована, че Треј не си дойде у дома за празника. Как бе възможно това момче да се държи така с жената, която му беше дала толкова много? Всички знаеха защо, разбира се. Треј Дон Хал нямаше куража да се изправи срещу Кати и Джон — или срещу Ема Бенсън! — така че бе пратил леля си Мейбъл да върви по дяволите.

— Ще остана, след като си тръгнат всички, да измия чиниите и да подреда — каза Ема. — Дала си си доста труд, за да подготвиш тази страхотна вечеря по случай празника.

— Лъжеш най-безсрамно. Вечерята е истински провал!

И беше точно така. Не само заради безвкусната храна (Мейбъл готвеше ужасно), но и заради гостите. По-добре да бяха занесли храна на Одел Улф. Опитаха се да го накарат да се почувства като у дома си, но той не можеше да се отпусне. Откак бе дошъл, горкият човечец седеше като на тръни в купения на старо костюм и стегната вратовръзка.

Другата грешка бе да поканят отец Ричард. Жените бяха потресени, че Бърт Колдуел си бе събрал багажа и бе напуснал Кърси, без дори да си вземе довиждане със сина си и да се обади на приятелите си. Така че Ема предложи да поканят отчето на негово място и за тяхна изненада той се съгласи. Ема предполагаше, че е приел поканата заради послушника от „Лойола“.

Джон както обикновено се държеше много мило, беше толкова висок, толкова привлекателен.

— Здравей, Кати — поздрави я Джон с глас, изпълнен с носталгията на човек, който се среща отново с някого, когото е обичал дълго, ала сърцето му вече принадлежи на друг. На Ема ѝ се искаше да греши, обаче не беше така. Сега Джон гледеше внучката ѝ по друг начин, не както преди четири месеца, когато замина за „Лойола“. Вече се бе изкъпал в кръвта на агнеца. Вече имаше особеното излъчване на човек, посветил се на църквата, което се засили още повече, когато отец Ричард се появи и го обсеби, докато си хапваше от пуйката, гарнирана със сосове от червена боровинка и артишок. Двамата се потупваха по гърбовете като съзаклятници, осъществили успешен заговор.

Ема забеляза, че и Кати бе доловила промяната у Джон. Когато той с голям ентузиазъм обяви, че от януари ще стане послушник, надеждата за бъдещето угасна в очите на внучката ѝ като теменужка, попарена от слана. Кати почти не продума до края на вечерята, докато Джон и отец Ричард разговаряха разгорещено. Добрият отец и младежът се опитаха от учтивост да въвлекат и другите в разговора, но Ема имаше чувството, че ги приемат като външни лица, към които членовете на затворен клуб проявяват снизходителност.

Тя занесе таблата с пая в хола.

— Ще имам ли възможност да те видя по-късно? — чу въпроса на Джон към Кати.

— Да, разбира се. Имаш запазено място на люлката на верандата. Руфус много ще ти се зарадва.

— А ще обсъдим ли онова, което ще ме направи много щастлив?

Кати хвърли обвинителен поглед към Ема.

— Бабо, какво си му казала?

— Само подхвърлих, че искаш да разговаряте — призна Ема, като я изглежда остро, за да ѝ напомни за намеренията ѝ. Но докато

слагаше чинията с пай пред нея, имаше чувството, че Джон никога нямаше да чуе думите, които внучката ѝ възнамеряваше да му каже.

Беше късно вечерта, когато Ема най-сетне запали двигателя на своя стар форд. След като и последната чаша и чиния бяха измити, избърсани и прибрани в шкафа, двете с Мейбъл пресушиха заедно по чаша вино. Отец Ричард бе закарал Кати и Джон, така че нямаше за какво да бърза.

— Поне едно добро нещо стана тази вечер — каза Мейбъл.

— И какво по-точно?

— Предложението на отец Ричард да ти продаде енорийската кола. А и Одел обеща да продаде стария ти форд за скрап. Така че ще имаш нова кола и малко пари отгоре.

— Употребявана кола, Мейбъл.

— Подарък, Ема.

— Да. Колко мило, че жената на Търнър подарява сегашния си лексус на енорията. Доколкото разбрах, тя си купува нова кола всяка година.

— Чудя се дали самата Флора ще изкара годината. Смъртта на дъщеря ѝ я съсипа. Не ми се иска да бъда лош пророк, но ми се струва, че смъртта на Тара може да вкара без време майка ѝ в гроба, което момичето не успя да направи приживе. Трудно е човек да си представи как толкова свестни родители могат да създадат такова дете — каза Мейбъл. — Тя е изключение от твоята теория за гените.

— А може би не е — възрази Ема. — Може би Тара е наследила гените на някой свой прародител, който е имал същата склонност към безразборни връзки. — Всъщност това обясняваше и характера на Кати. Ема най-накрая бе разбрала откъде внучката ѝ бе наследила невероятната си издръжливост, решимост и честност. Тя беше круша, паднала не до дървото на баща си, а на баба си. Кати нямаше хапливия ѝ език, но Ема вярваше, че на нея дължи вътрешната сила на духа. Затова знаеше и че Кати няма да каже нищо на Джон Колдуел.

— Е, хайде да обсъдим какво ще ме направи щастлив, Кати. Не мога да чакам повече.

Двамата се бяха настанили на люлката, а Руфус се бе сгушил между тях. Лежеше, затворил блажено очи, докато Джон го чешеше зад

ухото.

— Питаше ме как възнамерявам да кръстя бебето — каза Кати.

— Ами да.

— Бих искала да го кръстя Джон, стига ти да нямаш нищо против.

Джон отвори от изненада уста.

— О, Кати... не знам какво да кажа. За мен ще е чест. Сигурна ли си, че го искаш?

— Напълно. Не мога да си представя по-достоеен човек, на когото да кръстя детето си, но...

— Но какво?

— Не взех предвид, че може да не искаш синът на Трей да носи твоето име.

— Не говори такива неща. Дълбоко съм развълнуван. Имам чувството, че той е отчасти и мой, като знам, че няма да имам никога собствен син.

— А би ли искал да му станеш кръстник?

— Двойна чест ми оказваш. Това ще е най-близкото до бащинството за мен. — Той протегна ръка над Руфус към корема ѝ. — Може ли?

— Може.

Постави длан с разперени пръсти отгоре и наведе глава към нея.

— Чу ли, малко човече? Аз ще бъда твой кръстник.

Тя сведе поглед надолу към главата с кафяви къдрици и изпита почти неустоим копнеж да го притисне до гърдите си и да му каже: не си тръгвай, Джон, не си тръгвай! Остани, ожени се за мен и отгледай сина ми като твой.

— Джон... — подхвана тя, — сигурен ли си, че искаш да се откажеш от жена и деца, за да... за да направиш това, което смяташ да направиш?

Той се изправи.

— Следващите няколко години ще покажат кое как е, Кати. Това е и целта на този период — да разбере какво означава да живея и да служа на църквата, като спазвам правилата на йезуитите, и какви жертви трябва да направя. В момента само знам със сигурност, че това е правилното решение за мен. Никога не съм бил по-щастлив. Дали

обаче ще постигна целта си да стана йезуит или не... ще трябва да почакаме и ще видим — вдигна рамене Джон.

— О, ще постигнеш целта си — каза тя.

Някаква нотка в гласа ѝ го накара да я прегърне през раменете. Руфус вдигна въпросително поглед защо чесането зад ухото така внезапно бе престанало.

— Какво има, Кати? Долавям, че нещо не е както трябва. Не се ли радваш за мен?

Тя се опита да сдържи сълзите си, мигайки в тъмното.

— Разбира се, че се радвам за теб, Джон. Просто... мъчно ми е. Кога ще те видим пак, след като и баща ти не е тук, и къщата е затворена? Ще се занимаваш с мисионерска работа през лятото, както и през останалите лета до твоето ръкополагане.

— Ще се виждаме всеки път, когато ми се удаде възможност. Тук е моят дом. Вие сте моето семейство. Ти, баба ти, леля Мейбъл и бебето. Никога не забравяй това, независимо къде ще ме отведе работата ми и колко дълго ще отсъствам. Аз със сигурност няма да го забравя.

Тя го погледна. В тъмнината очертанията на лицето му и стойката му ѝ напомниха на Трей.

— Бебето трябва да се роди през февруари, около Свети Валентин — каза тя. — Ще ни споменеш ли тогава в молитвите си?

Джон я прегърна през раменете.

— Ти винаги си в молитвите ми.

Накрая дойде време да си тръгне. Нощта бе станала още по-студена, а и тя трябваше да стане рано, за да отвори за закуска. Щеше да остане в заведението до късно вечерта. Джон пък щеше да се занимава със затварянето на къщата. После щеше да отиде на вечерната литургия в „Сейнт Матю“. Бе приел с неохота поканата за вечеря у Лу и Бети Хърбисън от Делтън. Именно те, а не отец Ричард, бяха поръчали да му изпратят справочника за кандидатстване в „Лойола“. Щеше да се сбогува с нея в събота при Бени, преди отец Ричард да го откара до Амарило, за да се качи обратно на автобуса до Ню Орлиънс. Кати помахаша за довиждане от верандата на Джон, преди той да се скрие зад ъгъла. Кучето не се втурна след него. Сякаш и то също разбираше, че там, където отиваше Джон, никой не можеше да го последва.

32.

— Бени, трябва да поговорим — каза Кати, като намести натежалото си тяло на един от скърцащите столове и с ръка му посочи да седне насреща. Беше осем часът вечерта след празника за Деня на благодарността. Заведението беше празно.

— О-о, това не ми изглежда да е за добро — рече работодателят й.

Кати подхвана направо, без заобикалки.

— Бени, едва ли трябва да ти казвам, че това място губи клиентелата си. Нужно е да направим нещо, за да започнат да идват тук по-платежоспособни хора от учениците и пенсионерите, които поръчват само кафе с понички.

— И как точно ще направим това, госпожичке, без финансова подкрепа и без работна ръка?

— Именно за това искам да си поговорим. — Тя долови раздразнителност в гласа му, което рядко се случваше. Бени се отнасяше към заведението като майка към децата си. Когато му докривееше, той можеше и да изтъкне някой и друг недостатък на заведението, но никой друг не биваше да си позволява такава волност.

— Извинявай, Бени, но ако не направиш нещо, за да привлечеш клиенти, ще трябва да затвориш.

— Ще се справим. Винаги сме се справяли, но... Но предполагам, нямаше да повдигаш въпроса, ако не разполагаше с някакво решение.

Тя се усмихна леко. Вече я познаваше добре.

— Имам няколко предложения.

— Целият съм слух.

Идеята я осени предния ден, докато гледаше как баба й пържи тиганици от царевично тесто за гарнитура към шунката и листата от ряпа, които се задушаваха на печката. Неделята беше единственият ден, когато сядаха да хапнат заедно. Кати винаги се удивляваше как от прости съставки и по лесен начин можеше да се приготви нещо толкова вкусно като парените царевични тиганици на баба й.

Приготвяха се, като се сипваше вряща вода в купа с царевично брашно и сол и се бъркаше, докато сместа не заприличаше на каша. След това от така приготвеното тесто се сипваше с лъжица в горещо олио и се пържеше. Получаваха се малки кръгли хапки с хрупкава коричка и мека сърцевина, които носеха истинско блаженство.

— Дядо ти казваше, че е готов да извърви сто километра за моите парени царевични тиганици — спомняше си понякога Ема. — Истината е, че го подмавих да се ожени за мен не с любовта си, а с храната, която му готвех.

— Всички знаят, че си най-добрата готвачка в областта — рече с уважение Кати. Спомни си, че и Трей много се бе надявал тя да се научи да готви като баба си.

Кати тъкмо гледаше как баба ѝ взема тиганиците от решетката, когато в главата ѝ се зароди идеята за възможните промени в заведението на Бени.

— Бабо, хрумна ми нещо. Искам да го споделя с теб, а ти ще ми кажеш какво мислиш по въпроса.

Ема я изслуша. Когато Кати свърши, тя ѝ отвърна развълнувано:

— Това може да е отговорът на нашите молитви, Кати. Какво можем да загубим? Нека да го направим! Имам цял месец отпуска, така че да се залавяме веднага.

— Да видим какво ще каже Бени по въпроса.

Но преди това, помисли си тя, трябваше да помисли върху още една идея, която ѝ бе хрумнала.

— Май ще изляза да се поразходя — каза на баба си, след като се нахрани. — Такъв прекрасен златен следобед е, а и имам нужда от движение.

— Като че ли не се движиш достатъчно през седмицата — изсумтя баба ѝ.

— Няма да ходя надалеч.

Крайната ѝ цел се намираше на две преки разстояние, където имаше два празни парцела. Ако Мейбъл беше в кухнята си и погледнеше през прозореца, щеше да види Кати и да се зачуди какво, за бога, правеше на тази улица. Там имаше само една-единствена къща в самия ѝ край, а в нея почти никой не се отбиваше.

Когато Одел Улф чу почукването и отвори, рунтавите му вежди изчезнаха под неподстриганата му коса.

— Мис Кати! Какво правите тук?
— Дойдох да ви видя, господин Улф. Може ли да вляза?
— Да влезете? В моята къща?
— Да, моля. Имам едно предложение за вас.
Одел Улф отстъпи крачка назад, очевидно шокиран.
— Не е това, което си мислите — усмихна му се успокоително

Кати.

— О, не, госпожице, нищо не съм си помислил.
— Става въпрос за предложение за работа.
— За работа? Че кой би искал да ме наеме?
— Точно това съм дошла да обсъдим.

Кати сега щеше да разбере какво мисли Бени за нейната идея. Тя я изложи направо.

— Какво ще кажеш, ако разширим менюто и включим домашна кухня за обяд и вечеря, като руло „Стефани“, пържено пиле, печено говеждо с всичките му гарнитури — неща от този род?

В погледа на Бени се появи леко разочарование.

— А щом ще въвеждаме промени, защо да не започнем да сервираме френско вино и вносна бира? — Той махна с пълната си ръка към своето непривлекателно заведение. — А защо не и петифури и еклери?

— Говоря сериозно, Бени. Не ти ли писна от ниските приходи и от персонала, на който не може да се разчита?

— Единственият начин да реша тези проблеми е да го продам.

— А кой ще го купи?

Бени вдигна рамене, а зъглчетата на устните му увиснаха надолу.
Кати не се отказа.

— Какво ще кажеш да намерим готвач, който може да приготвя такива домашни ястия, и да разнообразим менюто, което сега включва само закуска и хамбургери?

— И кой ще е този човек?

— Моята баба.

Бени подскочи от изненада.

— Ема Бенсън да готви тук?

— Би го направила с удоволствие. И без това от библиотеката ще я накарат да се пенсионира до края на декември. Всичко сме измислили. Ще вземем бебето с нас на работа. Ще го сложим в твоя офис до кухнята. И още едно предложение. Защо не наемеш Одел Улф като мияч на чинии и чистач?

Устата на Бени зина, а очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си. Най-накрая успя да каже, заеквайки:

— И... к-к-к-как ще им п-п-п-плащам на тези хора?

— Няма да им плащаш, поне в началото. Баба ми е готова да работи без заплащане първите няколко месеца. Ако бизнесът потръгне, ще ѝ плащаш заплата спрямо нарастването на твоя доход. Същото важи и за Одел Улф. Дотогава ще работи само срещу храна за себе си и за кучето му.

— Вече си говорила с него? — ахна той изумено.

— Говорих. Готов е да работи. Много се развълнува дори, ако трябва да сме точни. Не се тревожи, няма да се появи като клошар. Може да се приведе в съвсем приличен вид. Да беше го видял миналия четвъртък у леля Мейбъл!

Бени поглади с ръка брадата си.

— Всичко това звучи чудесно, Кати, но как ще се справим с конкуренцията — кафенето на Моника? Тя вече е заела пазара за домашно приготвена храна. А това градче не е толкова голямо, че да осигури клиентела за две заведения, които да сервират едно и също.

Бени имаше предвид кафенето на площада. Привличаше клиентите си с рекламата, че е единственото място в града, където човек може да хапне домашно приготвена храна. Според Кати това не отговаряше на истината. Шумно рекламираното печено и сосовете към него всъщност не се приготвяха на място, а рибата, уж ръчно оваляна в панировка, както и пилешката пържола, бяха полуфабрикати, дори печената на жар говежда пържола си идваше в пакет със следите от скарата и само се претопляше в микровълновата.

— Единственото вярно за рекламираната от тях „приготвена на място“ домашна храна е, че отварят пакетите с полуфабрикатите в самия ресторант. А нашите ястия ще се приготвят наистина тука от начало до край. Ще използваме само пресни продукти. Повярвай ми, хората ще усетят разликата. И ще променим работното си време. Нека

Моника да им сервира закуската. Ние ще отваряме за обяд и за вечеря...

— Чакай малко, сладката ми — прекъсна я Бени. — А какво ще стане с моите клиенти, които идват тук сутрин да си пият кафето?

Кати въздъхна, защото знаеше, че повдига въпрос, по който Бени бе особено чувствителен. След малкото хора, които наистина идваха да закусят, през останалата част от предобеда предимно пенсионери висяха на по едно кафе с поничка половин ден, за да си бърбят със своите приятели. Това бе ритуал, който съществуваше от много години, а Бени ги смяташе за свои приятели.

— За да осъществим тази идея, ще трябва да не работим сутрин, за да има време баба ми да приготви храната. Така ти ще можеш да си прегледаш сметките, да свършиш и други належащи задачи — все неща, които изостават просто защото нямаш време през деня.

— А учениците от гимназията? Мястото няма да е същото без тях.

— Вярно е. — Кати осъзна, че сериозно нарушава установената традиция. Да отидеш да хапнеш бургери и пържени картопки при Бени, беше отдавна установена традиция, и учениците от гимназията в Кърси чакаха с нетърпение да се присъединят към подходящата възраст. И никакви аргументи на техните родители не бяха успели да ги възпрат. — Но какви клиенти ще дойдат на тяхно място през лятото? — възрази му тя.

Бени потърка брадата си и Кати осъзна, че предложението ѝ отбелязва напредък.

След като размисли за кратко, Бени заяви:

— А какво ще получиш ти, сладката ми, освен бакшишите от една ниско платена работа?

— Ако нещата потръгнат, ще поискам по-висока заплата и да имам решаващо мнение в бизнеса, което значи да се вслушваш във всичките ми предложения по-нататък за всички промени, които ще ти предложи.

Бени ѝ хвърли подозрителен поглед.

— Какви други предложения?

Тя реши, че желязото трябва да се кове, докато е горещо.

— Това място има нужда от основно почистване. Предлагам да го затворим за една седмица, за да се проветри като хората, да се измие

от пода до тавана — прозорците, стените, подовете, кухнята, баните. Ако включим и братовчедата на Ромеро, ще станем пет души. Дори Мейбъл Чърч може да ни помогне. Бени... — тя сложи нежно ръка върху неговата — нали искаме това да стане място, където хората ще идват заедно със семействата си... където двойки ще идват на срещи. — Остави на него да си направи сам заключението, защото тези хора не се стичаха да ядат при него замразени хамбургери, сервирани върху лепкави маси пред мръсни прозорци. — През тази седмица ще имаме време и да се свържем с производители и доставчици на свежи зеленчуци, а баба ще може да подготви менюто — продължи Кати. — Ще се наложи да пожертваме дохода за една седмица и това ще се отрази финансово, но в крайна сметка това е инвестиция, която ще ти донесе дивиденди в бъдеще. Хората от града имат нужда от такова място за хранене, каквото аз ти описах.

Бени се облегна назад и се замисли, скръстил ръце над престилката си, осеяна с лекета.

— Май мога да си позволя да затворя заведението за няколко дни, но... това значи ли, че като отворим пак, за мен няма да има място в кухнята? — погледна я тъжно той.

— Та ти си собственикът! — изтъкна Кати. — Ти трябва да посрещаш хората, да ги караш да се чувстват като у дома си.

— Но не трябва да нося вратовръзка, нали?

Тя се засмя.

— Не, но ще се наложи да се разделиш с престилката. И още нещо... — Тя замълча. Последното ѝ предложение бе според нея най-трудното за приемане. — Какво би казал да промениш името на заведението просто на „При Бени“?

Очакваше, че той ще спори с нея по въпроса, но за нейно учудване Бени отвърна:

— Мисля, че и с това мога да се съглася.

Сърцето ѝ се изпълни с радост от победата.

— Значи приемаш всичките ми предложения?

Той вдигна рамене.

— Какво друго да направя? Нямам голям избор, нали? Но да ти кажа, малка госпожице, главното, което ме накара да се съглася, бе, че бебето ще бъде в моя офис.

33.

Ден след като Кати направи своето предложение, на витрината на „Хамбургерите на Бени“ се появи надписът *Ремонт, ще бъде отворено на 1 декември*. Трудовият колектив се захвана за работа. Хората забавяха крачка, като минаваха по улицата покрай заведението, за да позяпат струпаното на тротоара обзавеждане и трескавото чистене зад голямата витрина. Изготвиха се нови менюта с пластмасови подвързии. Масите, столовете и сепаретата бяха излъскани, докато не се покаже отдолу дървото, от което бяха направени. В местния вестник излезе реклама за новите предложения от кухнята на Бени, която бе поместена до интервю със собственика, в което той казваше, че е дошло време за промяна.

Бени я изненада с нов надпис, който постави на витрината — **ТУК НЕ СЕ ПУШИ.**

— Заради бебето — поясни той.

Промяната срещна и противници. Една от тях бе Мейбъл Чърч.

— Ема, да не си загубила акъла си? Знаеш, че никога не ми е пукало особено какво говорят хората, но този път ще са прави, ако кажат, че Бенсънови са стигнали дъното, щом Кати работи като сервитьорка, а баба й меси кайма.

— Е, хайде, Мейбъл, това не е точно така — противопостави се Ема. — Да стигнеш дъното означава да просиш на улицата.

— И кой, би ли ми казала — продължи Мейбъл, — би искал да яде храна, приготвена в заведение, в което се мотае Одел Улф?

— Някой, който би искал да опита от моите парени царевични тиганици.

Когато заведението отвори врати отново, любопитният поток от посетители бе посрещнат от свежия аромат на току-що почистеното заведение и от коледните звезди на масите в тон с предстоящия празник. Ема се оказа права. Кошнички с горещи и хрупкави царевични тиганици се сервираха с всяко ястие и някои клиенти, които никога преди това не бяха и стъпвали в заведението, идваха само за да ги опитат. Към края на януари счетоводните книги показаха, че

заведението, доскоро известно като „Хамбургерите на Бени“, бе отбелязало най-високия си месечен приход от години насам.

Мейбъл се притесняваше, че ще гледат на Ема отвисоко заради новата и работа на готвачка, но тя не бе взела предвид друга особеност на хората от областта, а именно, че те уважаваха всеки, който работеше здравата, за да излезе от положението, в което се е озовал. Жените от рода Бенсън усетиха как постепенно акциите им се покачиха до предишните нива в очите на съгражданите им от Кърси.

Трей не се върна у дома, за да изкара коледните празници с леля си. Целият град гледаше с неодобрение на неговото пренебрежително отношение към жената, която бе направила толкова много за него. Всички смятаха, че мястото на Трей на Коледа е до камината на неговата обична и любяща леля. Общественото мнение постепенно се промени в полза на Кати и срещу Трей, който според общото убеждение бе показал, че не е никакъв мъж, щом не може да се върне у дома и да поеме последствията от действията си.

Наближаваше празника на Свети Валентин през февруари.

Според изчисленията на лекаря на Кати й оставаше още седмица до раждането. Тя събра в един сак нужните й вещи и го остави в багажника на тойотата, която отец Ричард бе продал на баба й. Резервоарът на колата бе пълен догоре и гумите бяха добре напомпани, в пълна готовност да потеглят към болницата в Амарило. Ако всичко минеше както трябва, то Кати щеше да остане там не повече от два дни. Тревожеше се главно за времето. Силните смразяващи ветрове и заледяванията по магистралата не бяха рядкост в Панхандъл през февруари. Като предпазна мярка срещу най-лошия възможен сценарий те бяха напълнили багажника с одеяла, храна и консумативи за първа помощ.

Кати вече чувстваше, че бебето й тежи, особено когато се обръщаше в леглото. Времето им за игри бе отминало. Усещаше, че на сина й му е тясно в нея и вече иска да излиза. Когато усети първото му ритване отвътре („Здравей, мамо!“), тя му отвърна, притискайки палец към същото място („Тук съм, сине“). Докато растеше в нея, всеки път, когато тя натиснеше с пръст корема си, той й отвръщаше с ритване. Погъделичкваше петичката му и той се преместваше, сякаш се заливаше от смях точно под кожата, мускулите и нервите й. Наричаше

го Джон, пееше му, говореше му и никой не би могъл да я убеди, че той не я слушаше.

Не очакваше синът на Трей да е по-малко игрив от баща си, но неговите лудории събуждаха у нея мъката по изгубения любим, която иначе успяваше да контролира. Как бе възможно Трей да обърне гръб на бебето, което бяха създали заедно? В такива моменти започваше да си фантазира как той се втурва в стаята ѝ в болницата след раждането. Щом вижда бебето в ръцете ѝ, се разплаква и ѝ казва същото, което ѝ бе казал в края на юни:

— Катрин Ан, аз... аз толкова съжалявам. Аз... аз не знам какво ми стана. Аз съм най-големият идиот на света. Толкова много те обичам. Моля те, моля те, прости ми.

Надяваше се, че след като излезе от болницата, ще може да се върне на работа само след няколко седмици, тъй като щеше да взема бебето със себе си на работа. Бени ѝ бе предложил да остане повече време вкъщи.

— Ние ще се справим — увери я той. — Няма да се връщаш на работа, докато ти и бебето не сте съвсем добре.

— То не е болно, Бени, просто е новородено. Едно време жените са раждали бебетата на полето, слагали ги на гърдите си да сучат и са продължавали да работят.

Ергенът Бени се изчерви при това описание.

— Ресторантът не ти е поле, а и аз не съм някой роботърговец. Ще се справим, казвам ти.

Но как? Персоналът от петима и сега се съсипваше от тичане. Хуан се оказа много по-добър служител от очакваното, но ходеше на вечерен курс в колежа „Каниън“. Баба ѝ щеше да отсъства от работа от време на време, за да ѝ помага, а без Кати, Бени трябваше да обслужва масите и да стои на касата, а Одел — да поеме всички поръчки в кухнята. Новината за промяната в заведението и за новото меню се бе разнесла из околността и хора от Амарило, Делтън и други съседни градчета идваха с колите си. Кати не искаше да секва потокът от клиенти, които можеше и да не дойдат пак, ако нещата не отговаряха на рекламата, или, ако не щеш ли, Бени решише отново да започне да сервира хамбургери и пържени картофи.

Няколко дни след като усети, че бебето вече се бе приготвило за излизане, през вратата влезе човек, сякаш изпратен от Бога. Беше по

времето между обяда и вечерята. Бени беше на касата и си говореше с един клиент.

— Биби Болдуин, какво правиш тук по средата на семестъра? — възкликна изненадано Кати, когато видя приятелката си от гимназията да сяда на бара. Бяха се видели по време на коледната ваканция и тогава Кати бе изслушала оплакванията ѝ от професорите, лекциите и висшето образование като цяло с копнежа на диабетик за бонбони.

— Отказах се — отвърна Биби. — Опитах, но колежът не е за мен. Няма смисъл само да пропилявам парите на баща си. Сиси Джейн, естествено, се кефи на този живот. Тя ще завърши с диплом от женското братство „Капа Капа Гама“.

Кати се засмя.

— Звучи ми точно като за нея. — Тя сложи чаша с кафе на бара пред приятелката си. — Какви са плановете ти сега?

Биби вдигна рамене.

— Търся си работа. Искаше ми се да е в района, но сега пазарът е такъв, че...

— А би ли искала да работиш тук? — Въпросът изскочи от устата ѝ, преди да бе успяла да го обмисли. — Както виждаш сама, поосвежихме мястото, а и аз очаквам бебето да се роди... — В този миг усети топла течност да се стича по краката ѝ. Обгърна с ръце корема си. Долови миризма на мускус. — Ей... сега, след малко.

Биби скочи от стола.

— О, боже, какво да правя?

— Извикай баба. Тя е в кухнята. — Бени рязко извърна глава към нея и ахна от изненада. — Бени, запознай се с новата си сервитьорка — каза му Кати и изпъшка. — Нали така, Биби?

— Да — потвърди Биби.

Времето заплашваше да се развали, когато Ема потегли от Кърси. Бледото следобедно слънце, което едва пробиваше през ниските облаци изчезна. Към полунощ се очакваше да се разрази буря.

— Как си, мила? — попита Ема, стискайки кормилото с всичка сила, сякаш напрегнатата поза можеше по някакъв начин да ѝ помогне да кара по-добре.

Кати следеше часовника, за да види на колко време са контракциите ѝ.

— Засега всичко е наред — отвърна тя. Контракциите ѝ бяха на равни интервали и с еднаква продължителност, така че раждането нямаше да настъпи твърде скоро. Поглади корема си, решена да запази спокойствие. „Всичко е наред, Джон. Мама ще ти помогне да излезеш бързо.“

Бяха едва на два километра от Кърси, когато Ема изруга:

— По дяволите!

Кати я погледна изненадано, а след това се обърна назад, за да види какво ужасно нещо бе предизвикало избухването ѝ.

— По дяволите е съвсем точно казано — изпъшка тя, като видя полицейската кола с пуснати сини светлини и пищяща сирена да спира точно зад тях.

— За какво ли ме спира? — ядоса се Ема. — Не съм превишавала ограниченията за скоростта.

През замъгленото задно стъкло Кати едвам успя да види широките рамене на полицейския служител, облечен в кожено яке, и проблясването на значката, закачена отпред на шапката му в каубойски стил. През прозореца на колата си той им даде знак с ръка да го последват.

— Всичко е наред, бабо — обясни тя, усещайки болката от настъпващата контракция. — Това е шериф Тайсън. Дошъл е да ни помогне да стигнем до болницата.

34.

Трей седна намръщен до момичето, с което се бе съгласил да се види на кафе в университетския център. Излизаха от декември насам и той бе прекарал с нея и нейното семейство празничните дни в техния дом в Корал Гейбълс, където баща ѝ притежаваше голяма рекламна агенция.

Руменината по лицето на момичето, която подчертаваше красотата ѝ, изчезна, когато Трей влезе и тя долови мрачното му настроение. До чинията с торта на масата лежеше малка кутийка с панделка в червено и бяло.

— Какво се е случило? — попита го. — Изглеждаш ми... разстроен.

— Разстроен ли? — смръщи се Трей още повече. — Разтревожен съм. Не можеш ли да видиш разликата?

— За какво се тревожиш?

— Не е нещо важно. Имам... един приятел, който днес трябва да постъпи в болницата.

— За кого става въпрос? Мислех, че познавам повечето ти приятели.

— Ами, значи не мислиш правилно. Не е оттук. От моя край е. Момичето изведнъж застана нащрек.

— Приятел или приятелка?

Трей се поколеба.

— Приятелка. Надявам се някой да ми съобщи какво става с нея.

— Какво ѝ има?

— Ще ражда.

Тя забеляза, че той не сваля якето си и не си поръчва нищо.

— Твое ли е? — попита го.

Очите му присвяткаха.

— И какво те кара да мислиш така?

Тя изпъна рамене, опитвайки се да омаловажи казаното очевидно не на място. Какво му ставаше днес?

— Не знам защо го казах, Трей. Предполагам, защото любовитае във въздуха...

— Нима смяташ, че бих могъл да изоставя момиче, което е бременно от мен?

Тя се олюля, пронизана от студения му поглед и от укора в гласа му.

— Разбира се, че не. Не исках да кажа това.

— Тогава какво искаше да кажеш?

— Трей... — Тя се наведе напред, взе ръката му и я постави върху червеното сърце, изрисувано на бялата ѝ жилетка, — днес е Свети Валентин. Не искам да се караме.

— Не ми се ходи тази вечер на танци — заяви той. Дръпна ръката си и се облегна назад. — Съжалявам, Синтия, но имам нужда от малко пространство за известно време.

Синтия го проследи с поглед, докато излизаше навън. Не съжаляваше особено. Напоследък ѝ бе трудно да се справя с настроенята му. Взеха да ѝ дотягат. От другите маси също го проследиха с поглед. Бяха го избрали за водещ куотърбек през следващия сезон и това автоматично го превръщаше в голяма клечка в университета. Информацията, която частният детектив на баща ѝ бе събрал за Трей Дон Хал, очевидно се оказа точна. Баща ѝ проверяваше всичките ѝ приятели. В крайна сметка тя щеше да наследи голямо богатство, когато стане на двацет и една. Сведенията гласяха, че когато Трей Дон Хал заминал да следва, дългогодишната му приятелка била бременна, но той не поддържал никакъв контакт с нея. Беше дошло времето да ражда. Синтия бе вдигнала рамене, когато баща ѝ съобщи това. Какво общо имаше миналото с нейните отношения с Трей? Но трябваше да бъде по-внимателна и да не си позволява да се влюбва. Т. Д. Хал проявяваше някаква студенина и безразличие, като се изключи сексът. Щеше да я нарани, както очевидно бе направил с онова момиче, което бе зарязал. Все пак той явно все още изпитваше чувства към нея, щом се тревожеше за раждането. „Не е нещо важно“, така каза. Да бе! Тя пхна кутийката с подаръка обратно в чантата си. Той дори не го беше забелязал. Беше снимка в рамка на тях двамата пред огромното семейно коледно дърво. Щеше да я запази сред спомените си от дните в колежа. Оставаше да реши дали да разкаже за

ужасната му постъпка. Не че това по някакъв начин щеше да се отрази на положението му в Маями.

Трей провери пощенската си кутия. Нямаше новини от леля му Мейбъл. Беше му писала само два пъти от ноември насам. Вероятно бе един вид наказание, защото не се бе прибрал у дома за коледните празници. А и в писмата ѝ нямаше никакви новини за Кати или за Джон. Не бе получавал никакви известия и от стария си приятел. Още по-добре, каза си. Колкото по-голямо бе разстоянието между него и тях двамата, толкова по-лесно щеше да му е да привикне с новия си живот — един съвсем друг свят от малкото градче насред прерията, брулено от ветровете.

Попита в портиерната на общежитието дали има нещо за него. Дежурният му даде две писма, но не бяха от леля му. Днес беше терминът на Кати. Можеше да се обади и да се поинтересува от нейното състояние, но леля му щеше да изтълкува погрешно такава обаждане. Щеше да го приеме за знак, че още го е грижа за Кати, и да ѝ го каже. А Кати не го интересуваше. Просто искаше бебето и неговата... бивша любима да преминат успешно през това изпитание.

Провери съдържанието на двата плика и след това ги изхвърли в кошчето. Едното писмо бе от студент от училищния вестник, който искаше да вземе интервю от него, а другото от магазин за мъжки дрехи, в него предлагаха на Трей да представи техни дрехи на събиране на бивши възпитаници на университета. Само преди шест месеца Трей би приел с готовност, но сега такива занимания му се струваха пълна загуба на време. Усети някаква свобода в това, че не му пукаше за никого и за нищо, освен за ученето и за футбола. Би трябвало да се разтревожи, че Синтия разбра за бременната му приятелка, която бе зарязал у дома. Ако тази новина се разчуе, щеше да опетни репутацията му. Но това не го притесняваше. Какво значение имаше някаква си репутация за играта на един куотърбек?

— Ето го и е свършен!

Думите на лекаря, изречени с облекчение, прозвучаха като музика в ушите на Кати. Тя се облегна върху възглавниците изтощена,

усмихна се и вдигна и двата си палеца нагоре. Чудото се бе случило. „Ти успя, сине! Ти успя!“ В единайсетия час от началото на раждането, когато имаше чувството, че повече не може да издържи на непоносимите болки, усети силната воля на сина си да се роди. Нямаше да ѝ даде да се откаже и да се съгласи на цезарово сечение. Болките и прилошаването, ярките, силни светлини, които я заобикаляха, звуците от различни машини, силният смях и говор, унижението да я виждат в това положение напълно непознати хора, които влизаха и излизаха от стаята, бяха замъглили съзнанието ѝ, но синът ѝ се пребори с импулса ѝ да помоли да я избавят от страданията, които изпитваше. „Ще се справим, мамо!“

— Уил^[1] — прошепна тя по едно време на баба си, която бършеше потта от челото ѝ. — Искам второто име... на моето бебе да бъде... Уил. Джон Уил Бенсън. Ще го... наричаме... Уил.

— Ще се погрижа името да бъде вписано в акта за раждане, мила.

След прегледа на новороденото, докторът го остави в ръцете ѝ. То бе още хлъзгаво от раждането.

— Четири килограма и шестстотин грама, високи показатели по теста Апгар — обяви той. — Честито.

Ема, която не се бе отделила нито миг от леглото ѝ, зарида тихо.

— Това се казва усилие на любовта — промълви.

Кати докосна устни до меката фонтанела, покрита с тъмнокафява косица.

— Но си заслужаваше всяка секунда. Прекрасен е, нали?

Ема бършеше сълзите си.

— Как би могъл да не бъде?

„Да, как би могъл да не бъде?“ — помисли си и Кати, виждайки чертите на Трей — носа, челото, брадичката.

— Най-добре ще е да се обадя веднага на Мейбъл, преди да е изпаднала в истерия. Тя ще предаде на другите.

Кати знаеше, че под другите, баба ѝ има предвид Бени, Джон и вероятно шерифа, на когото тя щеше да е вечно признателна, че ги преведе през снега и трафика на Амарило до вратите на спешното отделение на болницата безпрепятствено благодарение на включената полицейска лампа. Със същата загриженост и внимание, с които би се отнесъл към собствената си дъщеря, той бе помогнал на Кати да слезе

от колата и да седне в болничната количка. Не си тръгна, докато не се увери, че тя е в сигурните ръце на медицинския персонал. Но дали леля Мейбъл щеше да се обади на Треј? Тя се бе отдръпнала от него. Решението му да не се прибере за коледните празници бе последната капка. Треј обаче знаеше кога е терминът ѝ. Дали щеше да чака угрижен, за да научи новини за майката и бебето? Дали щеше да се обади, ако леля му не го потърсеше първа? Щеше ли да се поинтересува дали бебето прилича на него? Когато научи, че синът му се е родил, дали щеше да удържи да не дойде?

Ема отиде, за да се обади, а Кати внезапно усети празнота, когато ѝ взеха бебето, за да го изкъпят, докато тя се освободи от плацентата. Когато я отведоха в стаята ѝ, една сестра донесе сина ѝ. Кати протегна жадно ръце към него.

— Как е възможно почти да не помня живота си преди неговото раждане? — възкликна. Бебето веднага намери гърдата ѝ и тя почувства как малката му устичка нетърпеливо и сладко суче от зърното ѝ.

— Не смятам, че на този въпрос изобщо може да се отговори — отвърна сестрата. — Готова ли сте да посрещнете първия си посетител като майка? Един млад човек чака да ви види.

Сърцето на Кати се качи в гърлото ѝ.

— Кой е?

— Не знам името му, но е висок, тъмнокос и привлекателен, ако това може да ви подсказва нещо.

Кати седна в леглото, гушвайки бебето. „О, Господи, Треј!“

— Нека да влезе! — избъбри, задъхана от радост и облекчение. Погледна към спящото лице на сина си. — Сега ще се запознаеш със своя баща, Джон Уил.

Но когато вратата се отвори, в стаята влезе Джон Колдуел.

[1] Will (англ.) — Воля. — Б.пр. ↑

35.

В края на втората седмица след раждането Кати отново обслужваше маси при Бени. Беше се надявала завръщането ѝ да мине тихомълком, но някакъв доброжелател ѝ бе изпратил аранжирани в букет цветя и балони в синьо и бяло, на които пишеше: „Момче е!“. Дни наред букетът остана на бара и предизвикваше хората да молят да видят бебето, което беше в офиса на Бени. Клиентите носеха поздравителни картички и подаръци, които за тях бяха достатъчно основание да поискат да се уверят сами дали бебето, което спеше в кабинета, приличаше на Трей. Негласното мнение бе, че е същински бащичко. В това не можеше да има съмнение. Тъмната къдрава коса и чертите на лицето не можеха да бъдат на никой друг, освен на Трей Дон Хал.

Следващата седмица Кати пусна балоните да отлетят и отиде с колата до гробището, където положи все още свежите, боядисани в синьо карамфили на гроба на едно бебе, което бе починало само няколко минути след раждането си.

Ледените февруарски дни постепенно отстъпиха пред пролетта в Панхандъл. Мина година. Бебето растеше. Беше тихо, любознателно дете, твърде умно за възрастта си. Успяваше да разсмее дори Одел Улф, което бе нечувано досега. Развеселяваше всички от своята кошарка и затова Бени, който бе добил известно самочувствие от печалбата на заведението, позволила му да повиши заплатите, през смях казваше, че ще трябва да включи и момченцето във ведомостта.

Бени бе започнал да гледа на Кати Бенсън като на най-доброто нещо, което му се е случвало в живота. Тя бе спасила бизнеса му от фалит. Благодарение на нея в живота му имаше радост и гордост, и хора, които обичаше. Нямаше нищо против, че въпросът кой от тях двамата точно ръководеше бизнеса ставаше все по-неясен. Тя имаше чудесни идеи как да го развива. Успяваше да придаде изисканост на заведението. Сервитьорите вече носеха черни панталони и бели ризи. Печените на барбекю ребра се сервираха заедно с купичка вода за измиване на пръстите. Замениха хартиените салфетки с ленени.

Единствената му тревога, хвърляща сянка върху радостта му, бяха нещата от живота, които неизбежно предстояха да се случат. Някой ден Ема щеше да се окаже твърде стара, за да работи. Бе надарена с невероятна енергия, но Бени бе наясно какво да очаква. Така се бе случило с майка му — здрава и енергична жена, която изведнъж се превърна в слаба и немощна старица, и скоро след това си отиде.

Това щеше да бъде черен ден! Докато Ема беше в кухнята, целият свят грееше. В светлината, която тя разпръскваше, и Одел бе намерил пътя си... И Биби щеше да си отиде след време, защо да не го направи? Тя бе красиво момиче, младо и жизнено. Работата ѝ при Бени беше временна, само докато пожелаеше да продължи напред. Страхуваше се най-много от мига, когато някой красив непознат щеше да влезе в заведението, да спечели сърцето на Кати, да я отведе — нея и сина ѝ. Нямаше начин да не се случи. Надяваше се, че когато това стане, той самият ще е твърде стар, за да работи. Тогава щеше да продаде ресторанта, преди купувачът да осъзнае, че главната причина за постигнатите успехи е човек, който си е отишъл.

В първия ден от новата 1988 година Трей като второкурсник поведе непобедимия отбор „Хърикейнс“ към националния шампионат. По време на целия сезон всички в Кърси следяха отблизо играта на куотърбека, отраснал в градчето им, който сега се намираше под светлината на прожекторите. Подробности за неговите постижения можеха да се прочетат често на спортните страници във вестниците в града, които препечатваха цели статии от университетските вестници в Маями. Дори и най-дребните детайли от живота му ставаха пикантна новина, която заслужаваше да се отпечата. Кати попадна на една такава подробност в статия, посветена на традицията да се запалва дървена лодка наред езерото Оцеола, край което се издигаха сградите на университета. Според легендата, ако мачтата остане изправена, докато лодката изгори и потъне, това бе знак, че „Хърикейнс“ ще спечелят мача. Като част от церемонията водещите играчи хвърляха по някоя своя лична вещ в пламъците. В статията пишеше, че Т. Д. Хал хвърлил в горящата лодка покривка за легло.

След финала, в който Маями изместиха отбора, който заемаше първо място в страната, и спечелиха „мача на века“, медиите откриха Кати.

Няколко дни след победата непознат мъж влезе в заведението в промеждутъка между обяда и вечерята и си поръча кафе. Беше млад, около трийсет и пет годишен по преценката на Бени, симпатичен на вид и добре облечен. Носеше камера на врата си, каквато би използвал професионалист. Свали я и я постави на бара. Бени смръщи вежди, забелязал го как следи Кати над чашата с кафе. Гледаше я не като хищник, а като човек, който провежда разследване. Тя бе преместила бебето в салона, тъй като по това време на деня нямаше хора.

След като си изпи кафето, мъжът провеси камерата обратно на врата си, нагласи я за снимка и повика:

— Госпожице?

Кати, която бе изцяло погълната от сина си, се обърна и камерата щракна.

— Ей, какво правите? — извика Бени и стана от касата. — Тя не ви е дала разрешение да я снимате.

— Вие ли сте Катрин Бенсън? — попита фотографът, без да обръща никакво внимание на намесата му.

— На теб какво ти влиза в работата? — ядоса се Бени.

— И какво ако съм? — попита го Кати, като подхвърли бебето.

— Това ли е синът на Треј Дон Хал и вие ли сте майката на детето?

Кати пребледня, а мъжът отново се приготви да снима.

Бени изрева към кухнята:

— „Одел! Излез и си вземи камшика!“

Ужасена, Кати прикри с ръка лицето на детето си.

— Кой сте вие? — попита тя.

— Фотограф на свободна практика. Наеха ме да направя снимки на вас и вашето бебе. Ще ви платя за тях. Аз...

Камшикът на Одел изплющя на пода. Фотографът подскочи, но благодарение на професионалните си рефлексии, на съобразителността и безсрамието си, успя да задържи камерата си насочена към Одел, докато той размахваше камшика за следващия си удар. Този път камшикът изплющя над главата на мъжа и развя косите му. Като щракнаше бясно, фотографът отстъпи заднешком към вратата и излезе навън, преди изумената Кати да бе успяла да затвори уста.

Само след няколко дни снимките се появиха в един таблоид под заглавието „Детето на любовта на суперзвездата“. Снимките на

пребледнялото лице на Кати над тъмната къдрава главичка на нейния син си съперничеха с тези на Одел, който свирепо размахваше камшика. До тях бе отпечатана снимка на Треј Дон Хал след победата в мача.

Интересът на пресата към любовните авантюри на деветнайсетгодишния футболист бързо утихна, но вредата беше нанесена. Мейбъл Чърч за малко да се поболее от срам, а в Корал Гейбълс скандалът донякъде се отрази на гордостта на играчите от „Хърикейнс“ от своя куотърбек. Франк Медфорд извика Треј в офиса си, за да му иска обяснение.

— Видял ли си това? — попита треньорът и побутна таблоида към Треј.

Напълно объркан, Треј взе вестника и усети как сърцето му спира, когато видя снимката на Кати. Виждаше я за първи път, откак я бе изхвърлил от къщата на леля си преди година.

— О, майната му! — изруга, когато прочете статията и видя снимките на него и Кати от щастливите им дни през последната година в гимназията. Тези снимки бяха взети от годишника на гимназията.

— Има ли нещо вярно в тази история? — попита Франк.

— Кати Бенсън ми беше приятелка, но бебето не е мое.

Франк го изгледа като съдия, който чува някой обвиняем, хванат на местопрестъплението, механично да повтаря: „Невинен съм“.

— Не съм те извикал тук, за да се ровя в личния ти живот, Треј, нито пък да ти чета морал. Извиках те, за да те посъветвам да си държиш устата затворена по този въпрос. Не казвай абсолютно нищо на репортерите, които ще се опитат да те провокират. Казвай само „Без коментар“. Продължавай напред и не им обръщай никакво внимание. Разбра ли?

— Разбрах, треньоре.

Франк почука с пръст по страницата на таблоида.

— Подобни неща хвърлят дълга сянка, Треј, и може да те преследват през цялата ти кариера. Репортерите обичат такива истории, слагат си ги някъде на файл и след време ги изваждат на показ, когато им е изгодно, особено ако е замесено и дете. Бъди готов от сега нататък да ти задават въпроси, а момичето да ти създава неприятности, когато станеш богат и известен.

— Тя няма да ми създава неприятности.

— Няма да иска тест за бащинство, за да получи издръжка?

— Няма.

— Откъде си толкова сигурен.

— Просто я познавам.

Франк вдигна вежди. Вече две години се опитваше да разбере какво точно се бе объркало в живота на Треј през онези няколко дни, когато се прибра у дома след летния лагер. Коя бе причината за промяната в характера на този дружелюбен, макар и често язвителен младеж. Същата причина явно бе накарала най-добрия му приятел да реши да стане свещеник. Франк помнеше, че тогава Треј каза, че е замесено момиче. И бе готов да заложи кучето на тъща си, че красивото момиче на снимката в таблоида е част от любовен триъгълник, в който участват и Треј, и Джон Колдуел.

— Когато един ден станеш финансово обезпечен... имаш ли някакви планове за бебето? — попита той.

Както обикновено, когато Франк навлезеше в личната му територия, Треј замълча, лицето му остана безизразно, а прямият му поглед подсказваше, че това не влиза в работата на треньора.

Франк въздъхна.

— Във вестниците ще те опишат като негодник.

— Нека. Ако започна да плащам издръжка, ще излезе, че съм му баща, а аз не съм.

Франк хвърли вестника в кошчето за боклук.

— Добре тогава. В такъв случай моят последен съвет е да оставиш съвестта ти да те води. Помни какво ти казах за дългите сенки.

Треј излезе от кабинета. Последните думи продължаваха да звучат в ушите му — „да оставиш съвестта ти да те води“. Медфорд не му повярва, че детето не е негово. Никой нямаше да му повярва, но какво от това? Знаеше, че историята ще излезе на бял свят, и бе обмислил този въпрос от всички възможни страни. Беше решил, че ако ще го дамгосват като негодник, то по-добре да бъде за това, че не е изпълнил дълга си към незаконно роденото дете, отколкото за греха, който наистина бе извършил. Миналата есен бе възнамерявал да каже на Кати и Джон, че не може да има деца. Единствените условия за това бяха Джон да промени решението си да стане свещеник и Кати да продължава да го обича. Първото не се беше случило. Джон вече бе

втора година студент, щастлив като прасе в кочина, както се бе изразила леля Мейбъл, а пък Кати... тя бе продължила напред. Бе успяла да превърне заведението на Бени в чудо на кулинарията, Трей все едно вече не съществуваше за нея. Джон бе станал кръстник на детето. Така че то нямаше да остане един вид без човек, който да изпълнява ролята на баща за него. Каква ирония на съдбата. Всички явно бяха щастливи от това развитие на нещата. Какво щеше да се случи, ако Трей кажеше истината и обърнеше колата? Джон трябваше да изостави религията и да се ожени за Кати, а ако Трей знаеше нещо за характера на Катрин Ан Бенсън, то в тази ситуация тя щеше да се почувства виновна, че е станала причина Джон да се откаже от своето призвание.

Ако в медиите отделяха такова голямо място на обикновено прегрешение на Т. Д. Хал, то какво ли щяха да напишат, когато се разбере, че е измамил най-добрия си приятел и момичето, което бе твърдял, че обича? Общественото мнение и комисията „Хейсман“, която решаваше кой ще е носителят на купата, можеше и да му простят, че не е припознал и поел отговорността за отглеждането на собственото си дете, особено след като твърдеше, че то не е негово, но не и когато се разбере, че умишлено е скрил от другите тази информация. Бе оставил най-добрия си приятел да стане свещеник, без да му каже, че детето всъщност е именно негово, и не бе дал възможност на приятелката си, която също бе в неведение относно бащинството на бебето, да се омъжи за истинския баща на детето си.

Но това, което бе по-лошо, много по-лошо, бе да остави детето да порасне с мисълта, че Трей Дон Хал е негов баща.

Когато журналистите надушат каква е истината, а те щяха да я надушат, какъв ли щяха да го изкарат тогава? С кариерата му щеше да е свършено, може би не със самата игра, но с онова, на което особено държеше — с уважението на треньорите и феновете, с другарското отношение и верността на съотборниците му. Тогава можеше да се говори за дългата сянка! Тя щеше да го преследва през целия му живот.

За миг, докато гледаше снимката на Кати и на сладкото бебе, Трей усети как в него проговаря гузната му съвест. Беше се опитал да забрави лицето и тялото ѝ, но снимката събуди спомените за всеки един прекрасен детайл. Стори му се някак не на място в това кафене до джубокса. Трябваше да е в някоя лаборатория, облечена в бяла

престилка, да изучава медицина. Всеки път, когато минаваше покрай известната болница „Джаксън“, трябваше да потисне дълбоко в себе си спомена за нетърпението, с което бе очаквала да посещава лекции тук. Понякога изпитваше яд, че тя бе опропастила кариерата си, и то по какъв начин само! Все още не му беше ясно как бе възможно точно заради неговото необяснимо поведение Кати и Джон да не се досетят, че бебето не може да е на Треј и че бащата може да е единствено Джон. Джон и Кати бяха правили секс, нали?

Горчивината продължаваше да го трови и заключваше съвестта му в дълбока тъмница. Кати и Джон бяха унищожили всичко, което бе обичал. Футболът бе единственото нещо в живота му, което бе истинско и нямаше да му измени. Единственото, за което го бе грижа, което му бе останало, и той нямаше да го пожертва за нищо и за никого. Една голяма сянка вече бе надвиснала над него и го следваше. Лесно можеше да излезе от нея, ако послушникът Джон Колдуел не се вслушаше в своята съвест.

36.

Поканата пристигна през май, когато последният студен фронт в Панхандъл отстъпи пред първия мек ден на късната пролет. Ема веднага я занесе в ресторанта, за да може Кати да я прочете. Докато внучката ѝ я изваждаше от плика, Ема зададе неизбежния реторичен въпрос:

— Кога мина всичкото това време?

Да, кога наистина? Кати разгледа богато украсеното лого на йезуитите върху поканата, но всъщност въпросът не беше как бързо бе излетяло времето, а какво бе оставило след себе си. За Джон времето бе направило възможно сбъдването на мечтата му.

„С искрена радост и благодарност към Бог
йезуитите от епархията на Ню Орлиънс
Ви канят да се присъедините към службата и
молитвите ни
по повод ръкополагането в свещеничество на
Джон Робърт Колдуел от Обществото на Исус в
«Пресветото име на християнската католическа
църква»
Авеню Сейнт Чарлс 6363,
Ню Орлиънс, щата Луизиана
10 часа, събота; 15 юни 1999 г.“

Кати бе благословена с много неща през тринайсетте години, изменили от времето на абитуриентския им бал, макар и да не бе получила точно това, което си бе представяла, но се радваше на всичко, което притежаваше сега, на трийсет и една години.

Но тази покана не се отнасяше до трудностите в нейния живот, а до това как един мъж бе преодолял своите с постоянство и упоритост. Стоеше пред прозореца в офиса си и сърцето ѝ се изпълваше с гордост за постиженията на Джон. Обърна лице към пролетното слънце и

мислите ѝ се извисиха към небето, сякаш пускаше птица да отлети и да отнесе поздравленията ѝ. „Толкова се гордея с теб, Джон.“

— Ще тръгвам — каза Ема и стана от стола, подпирайки се на бастуна си. — Знаех, че ще искаш да видиш поканата, щом пристигне. Предполагам, че Мейбъл, Рон Търнър и естествено, отец Ричард са получили своите покани. Какво ще кажеш, да си направим малко тържество, за да го отпразнуваме и да обсъдим как да организираме пътуването с коли до Амарило, а оттам да вземем самолета за Ню Орлиънс? Ще ни трябват две коли за багажа.

— Това е страхотна идея.

— Може всички да отседнем в „Сейнт Чарлс“. Там бяхме с твоя дядо по време на медения ни месец.

— Звучи чудесно.

— Ще се обадя на другите, като се прибера, и ще видя какво е тяхното мнение по въпроса.

— Прекрасно.

— Катрин Ан Бенсън, чета мислите ти като отворена книга, напечатана с едър шрифт. Чудиш се дали и Трей Дон Хал е получил покана.

Смутената усмивка на Кати потвърждаваше, че баба ѝ правилно бе доловила за какво си мисли.

— Както и Бърт Колдуел — допълни.

— Сигурна съм, че Джон не знае адреса на баща си, но знам, че е питал Мейбъл за адреса на Трей. Какво ще правиш, ако и той дойде?

Кати я погледна накриво.

— Ти имаш ли някакви предложения?

— О, да, разбира се, но не бих искала майката на моя дванайсетгодишен правнук да бъде арестувана за упражняване на физическо насилие.

— Не мисля, че има за какво да се тревожиш. Трей просто няма да дойде.

Кати бе убедена в това. След като баба ѝ си тръгна, тя остана до прозореца. Проследи я с поглед как се качва в колата. Ема, вече на осемдесет и три, бе причината Кати окончателно да се откаже от мечтата си да стане лекар. Преди шест години се бе появила такава възможност. Тогава, докато пиеше късното си следобедно кафе и пресмяташе печалбата за деня, Бени внезапно изпусна чашата си и се

сграбчи за гърдите. Въпреки всички усилия, които Кати, Одел и Биби положиха, за да му помогнат, няколко минути по-късно той почина от инфаркт. За нейна огромна изненада се оказа, че я е определил за своя единствена наследница, с изключение на къщата му, която завеща на Одел.

По това време Ема вече бе свалила престилката. Нейните задължения пое възпитаник на местното кулинарно училище. Синът на Кати бе на шест години, тъкмо подходящо време да се премести в нов дом, преди славата на баща му да вгорчи дните му, когато тръгне на училище. Кати смяташе да продаде заведението, да се премести в Далас и да се запише в медицинските курсове на Южния методически университет.

Възможно бе все пак да получи медицинска диплома, преди да навърши четирийсет.

Ала и на Ема откриха сърдечно заболяване около месец след смъртта на Бени. С чувство на отчаяние, Кати видя как се затвори и този прозорец. Не можеше да замине и да остави баба си на съмнителните грижи на местните болногледачи, нито пък бе редно да я накара да се мести в малък апартамент в напълно непознат град и да се занимава с шестгодишния си внук, докато Кати е заета с медицинското си образование. Това би било твърде много за крехкото ѝ здраве.

С натезало сърце тя оттегли обявата за продажба на имота, като намери странна утеха във факта, че и без това не се бяха появили желаещи да го купят.

Върна се на бюрото възмутена от себе си, че всеки път, като се сетеше за Треј, сърцето ѝ започваше да препуска бясно. През по-голямата част от времето в спомените ѝ той беше просто изпразнена от съдържание фигура. Беше се дисциплинирала така, че да не вижда нито лицето, нито тялото, нито движенията, нито да чува гласа му.

Но понякога, когато чуваше да споменават името на Треј, или виждаше негова снимка във вестника, или на телевизионния екран, или пък до нея достигаше някаква клюка за него, тя усещаше как дъхът ѝ спира и някакво особено чувство я завладяваше. Внезапно изникваха в съзнанието ѝ неговите думи, сякаш никога не бяха преставали да звучат — „Танцувай с мен, моя сладка валентинка“.

Тя отново прочете поканата. Какво щеше да прави наистина, ако Треј също дойдеше на ръкополагането на Джон? Не беше го виждала

почти тринайсет години. Той самият никога не беше виждал сина си, дори и на снимка. Така поне твърдеше Мейбъл Чърч.

— Направо ми се къса сърцето, че досега не съм му показала снимка на Уил, но сигурна съм, скъпа, че ако му я покажа, Треј повече никога няма да ми проговори, до такава степен е решен да проявява безразличие към детето.

Нищо чудно, та той беше такъв нарцистичен кретен. По-важното беше какво щеше да стори или да каже синът му, как щеше да реагира той, когато се изправи лице в лице с баща си. Уил бе научил за първи път кой е баща му на четиригодишна възраст. Според Кати бе много тъжно, а също и някак иронично, че Уил бе почувствал липсата на единия си родител на същата възраст, когато и Треј е бил изоставен от майка си. Джон запълваше мястото на липсващия баща в живота на Уил, въпреки че идваше рядко. Получаваше помощ и от Бени и Одел Улф.

— Къде живее моят татко? — попита я тогава Уил.

Кати никога нямаше да забрави неделния ноемврийски следобед в средата на футболния сезон, когато Уил ѝ зададе този въпрос. Попита я, след като се прибра от игра с група по-големи от него момчета, и така ѝ стана ясно за какво си бяха говорили те на пясъчника. Въпросът, от който се бе страхувала през цялото време, вече бе зададен. Тъмната коса на сина ѝ бе разрошена, бузите му руменееха от студа, а с якето, дънките и маратонките с развързани връзки приличаше на дете от плакат, за което би си мечтал всеки родител. Бе съвършено малко момченце. Беше твърде едър за възрастта си и затова тя не можеше да го вдигне на ръце. Вместо това му помогна да седне в скута ѝ, където той се сгуши. Прегърна го здраво, за да го подготви за болката, която щеше да му причини.

— Той живее в Калифорния — каза му. — Играе футбол за отбора на Сан Диего.

Уил я погледна въпросително с тъмните си искрящи очи, кръгли и невинни под извитите гъсти мигли.

— А защо не живее тук?

— Защото е избрал да живее там.

— Той не ни ли обича?

— Вярвам, че щеше да ни обича, ако можеше, но в душата му липсва нещо, което би му позволило да ни обича. — Тя перна игриво

Уил през носа, преглъщайки сълзите си, които напиреха. — Нали помниш онази твоя играчка — камиончето, за което трябваше да купим специални батерии, за да върви? Ами, това липсва на баща ти — специален вид батерия.

— Не можем ли да му купим?

— Не, миличък. Този род батерии не се продават.

Малкото му личице доби замислено изражение. Прехапа устната си.

— Дали някога ще дойде да ме види?

Тя се прокашля, защото имаше чувството, че някой я е стиснал за гърлото.

— Може би някой ден... когато порасне.

Този ден така и не дойде. Трей израсна в НФЛ като звезда, а Уил, който бе спортна натура по рождение, растеше в сянката на популярността на баща си под зоркия поглед на хората в града, които се надяваха един ден да заеме мястото на куотърбек досуц като баща си, Трей Дон Хал. Кати щеше да е винаги благодарна на Рон Търнър, че бе насочил Уил към спорта, който повече допаднаше на момчето, а именно бейзбола. На дванайсет вече умело удряше топката и я ловеше в дясната част на игралното поле.

— Защо не поискаш тест за бащинство и не осъдиш негодника да ти плаща издръжка? — подхвърли ѝ веднъж Биби. Предложението бе пламенно подкрепено от Бени и дори от баба ѝ. Кати не искаше това. Не желаше нищо от Трей, което може да вземе насила, и долавяше у сина си същата гордост.

— По-добре е за момчето сега да мине без издръжка, отколкото по-късно да се чувства задължен на баща си — каза Одел, с което най-точно изрази и нейното мнение.

От време на време се появяваха любопитни репортери. Един от тях дори се промъкна на детската площадка да зададе на Уил въпроса как се чувства, след като баща му отказва да го признае. Съобразителната учителка веднага се бе обадила на шерифа, който обвини репортера в нарушаване на обществения ред.

В такива моменти Кати мразеше Трей Хал и ѝ се искаше никога да не го беше срещала, но хората, които обичаше, бяха свързани по някакъв начин с него.

37.

Трей остави поканата на бюрото си и усети парене в очите. „Дявол да те вземе, тигре, ти успя!“ Трябваше да минат цели дванайсет години, за да може Джон да види името си на тази покана. Леля Мейбъл го осведомяваше през това време какво правеше и къде пътуваше Джон, след като неговите писма спряха да пристигат. Последното, което бе получил лично от него, бе изпратено от Гватемала през 1990 година, в което описваше неописуемата мръсотия на бунището в края на столицата, където живееха хиляди семейства с децата си. „Няма да повярваш за каква мизерия става дума. Моята мисия тук е да преценя как най-добре може църквата да помогне на тези хора — да им осигури храна, лекарства, прясна вода, докато се грижи и за духовните им нужди.“ Така му беше писал Джон. По това време в раздела за световни новини на вестника „Сан Диего Трибюн“ често съобщаваха за безсъвестния терор, упражняван от управляващите срещу обикновените жители и особено срещу свещениците и монахините. Само през онази година двеста хиляди гватемалци бяха избити, а докато Джон беше там, хора и от коренното население на страната бяха подложени на клане на площад „Атитлан“ в Сантяго, където той бе отседнал временно в жилището на един свещеник, убит, защото се е опълчил на отрядите на смъртта.

„Опитвам се колкото ми е възможно да не се набивам на очи и да не губя вяра — пишеше Джон в писмото си. — Това не е никак лесно за постигане. Имам и своите съмнения, повярвай ми. Подобно чувство изпитвах и когато посягах към първата топка, знаейки, че във врата ми диша стокилограмов лайнбрейкър.“

Трей изгаряше от желание да му пише веднага да се прибира, но, разбира се, не го направи. Вместо това изпрати анонимен чек на фондацията на католическата църква, която раздаваше помощи в Гватемала. След този случай проверяваше пощата си всеки ден за писмо от Джон, но повече не получи вести. Полудял от тревога, позвъни на леля Мейбъл. Джон успял да се измъкне от Гватемала невредим, обясни му тя, но следващото лято щели да го изпратят в

Индия, където се надявал да се срещне с Майка Тереза. Междувременно преподавал в една католическа гимназия в Ню Орлиънс, където бил треньор и по футбол.

Трей почувства огромна празнина, когато Джон спря да му пише. Имаше поне няколко причини да секнат писмата. Като начало Джон се бе отказал да пише, за да го примами обратно към стадото, най-вече на страната на Кати. Тя бе все още неомъжена и детето ѝ бе почти на четири. Може би Джон бе осъзнал, че приятелят му, за когото бе жертвал толкова много от себе си, не си струваше времето и усилията. При тази мисъл нервите на Трей се опъваха докрай. Ако това бе причината Джон да престане да общува с него, то какво щеше да му попречи да отиде при властите или при Хърбисънови и да разкаже истината за случилото се в онзи ноемврийски следобед? А може би на Джон просто му беше писнало да не получава никакъв отговор, или пък вече бе твърде зает да му пише? Или беше стигнал до заключението, че Трей не се интересува какво става с него. Нито едно от тези обяснения обаче не отговаряше на спомените на Трей за приятеля му. Беше много упорит, когато ставаше въпрос да не къса връзката с хората, които обичаше.

По онова време Трей тъкмо бе подписал договор с „Чарджърс“ от Сан Диего и очакваше с нетърпение живота на богатите и известните, или по-скоро на тези, на които им плащаха твърде много и им се носеше лоша слава. Бе загубил всякакъв контакт с родния дом, като се изключат дребните клюки, които леля Мейбъл му съобщаваше за местните хора и събития, включително и за приятелката от детинство на Кати от Калифорния, Лора Рейнландър. Тя бе постъпила в медицинския университет. Представяше си как тази новина се бе отразила на Кати. Все още изпитваше чувства към нея и тъгата през онзи ден го следваше навсякъде като лош сън, от който не можеше да се отърси.

Руфус почина същата година. Тази новина отвори шлюзовете. Сякаш бе натиснат някакъв лост и цялата мъка, която Трей бе държал в себе си, се изля като река. Открай време бе смятал Руфус за своето куче, а и леля Мейбъл му бе казала, че той винаги наострял уши и тичал от стая в стая да го търси, щом чуел гласа му по телевизията. Трей най-много страдаше от това, че не бе успял да си вземе сбогом с Руфус. С течение на годините Лора завърши медицинския университет,

Сиси Джейн се омъжи и разведе, Биби Болдуин продължи да работи при Бени, след време получи повишение и стана мениджър. Джил Бейкър се върна у дома, за да помага на баща си да управлява угоителния комплекс, Рон Търнър, който след 1985-а вече не успя да стигне до шампионат, се пенсионира по принуда, а неомъжената госпожица Уитби, все така разсеяна, почина при автомобилна злополука на трийсет и седем години.

Цял вихър от спомени се завъртя в главата на Трей, след като научи за смъртта ѝ.

— Хал, какво, по дяволите, ти има днес? — му изкрещя треньорът по време на тренировката в същия ден. — Какво те яде, сине?

Беше 1995 година и Трей бе на двайсет и седем. Нямахше успешна връзка с друга жена след Кати. Ожени се за една манекенка, но бракът им трая кратко, тъй като тя бързо се измори от върховете, които не успя да покори. Следваха множество връзки с жени, които зарязваше, щом му омръзнаха — нещо, което му се случваше много често. Беше си изградил името на онези известни неженени спортисти, с които една жена не биваше да се забърква, освен ако не искаше да я изядат като вкусна прасковка и да захвърлят костилката. Хората, които клюкарстваха за личния живот на известните, никога не се замисляха какви може да са вероятните причини за неговото непостоянство във връзките — нещо, което суперзвездите като него, които привличаха момичетата със своята слава и пари, добре разбираха. Единствено Кати го бе обичала заради него самия.

Леля Мейбъл не спомена нито нейното име, нито името на сина ѝ след първата му година в колежа. А когато му идваше на гости в Калифорния, за Бенсънови никога не ставаше въпрос, но това, че пропускаше да ги спомене в историите, които му разказваше за последните събития в Кърси, се набиваше също толкова на очи, колкото и откъснатата страница на някоя книга. Забравяше как изглеждаха момичетата, които преминаваха набързо през живота му, също и имената им, но Кати бе оставила незаличим отпечатък в съзнанието му, както думите на едно стихотворение, което бе научил наизуст в гимназията, оставаха запечатани в паметта му.

Синът на Кати вече трябваше да е на дванайсет. Със сигурност двамата щяха да присъстват на службата по ръкополагането.

— Имаш ли нещо против да вляза?

Трей премигна, за да спре сълзите си. Да, имам, помисли си, но тя бе по-мила от другите момичета, а и се бе сетила да му направи кафе.

— Почтата си ли четеш? — попита го, като сложи чашата с кафе пред него. Носеше слабо пристегнат пеньоар върху бельото си и той се надяваше, че нямаше да ѝ скимне да седне в скута му и да започне да си играе с косата му.

— Тъхъ. Не успях да я прочета снощи.

— А други неща минават ли ти през ума? — захили му се тя.

Не отвърна на намека ѝ. С раздразнение забеляза, че тя взе да разглежда именно поканата от Джон.

— Колко впечатляващо. Какво означава съкращението *A.M.D.G.* върху кръста, който я разсича?

— На латински е — *Ad Majorem Dei Gloriam*, което означава „за още по-голяма прослава на Бога“. Това е девизът на йезуитите.

Тя вдигна изненадано едната си вежда.

— Ти знаеш неща от този род?

Очевидно бе какво искаше да каже. Образът му на човек, който търси само удоволствията, не се връзваше с познанията по религиозни въпроси. Когато можеше да ползва интернет у дома, Трей направи проучване онлайн за Обществото на Исус и прочете безброй разкази на членове на ордена, които разказваха какво точно ги бе привлякло към свещеничеството. Трей не можеше да проумее безбрачието. Не беше нормално един мъж сам да се лишава от дадените му от Бога пориви. Джон имаше също толкова силно либидо, колкото и Трей, макар и да потискаше повече нагона си. Биби сигурно си бе помислила, че е полудял, когато ѝ е съобщил, че възнамерява да стане свещеник. Или може би... след като веднъж е бил с Кати, никоя друга жена не е била достатъчно добра за него.

Намери отговор в интернет. „Католическият свещеник е призован да се «венчае» за Бог и за църквата. Така може да се съсредоточи върху нуждите и проблемите на по-голямото Божие семейство, без да се отклонява от грижите, свързани с брака и семейството. Това е и религиозната причина да се използват семейни обръщения — брат, сестра, отче — към тези, избрали да следват религиозното си призвание“, прочете Трей. Един свещеник бе написал

следното: „Хората не избират безбрачието, защото не желаят брак. Напротив. Избират да живеят в безбрачие, защото така могат да отдадат цялото си сърце на Бог и човечеството.“ Трей си спомни, че леля Мейбъл му бе предала в едно доста емоционално писмо казаното от Джон, когато давал първия си обет. Той добре съзнавал, че прави жертва, като се отказва да има съпруга и деца в името на по-голямото семейство на църквата.

„Но ако Джон знаеше истината, щеше ли да се откаже от собствения си син и от момичето, което обичаше, за да поеме по пътя на изкуплението?“

Този въпрос, който нямаше отговор вече години наред, започваше да го измъчва най-вече нощем, когато Трей не можеше да заспи. Понякога оставаше да чете на компютъра си в кабинета за ордена на Джон, докато слънцето изгрееше в прозореца зад гърба му и осветеше екрана.

Тя отвори поканата.

— Боже мой — възкликна с възхищение, след като прочете текста, — кой е Джон Робърт Колдуел?

— Стар мой приятел. — Трей дръпна поканата от ръцете ѝ.

— Не си го споменава досега.

— Май не съм.

— Изобщо не е „май“. Никога не си го споменава.

Трей се завъртя на стола, стана и се отдалечи от нея. В такива моменти приятелките му го обвиняваха, че се затваря в себе си и ги изолира. Можеше да се обзаложи какво точно щеше да последва.

— Трей, защо никога не ми разказваш за миналото си?

Печелеше облога.

— Виж какво, Танджи, защо не се облечеш? Няма смисъл да седиш тук. Аз трябва да излизам. Имам доста неща за вършене през деня. Не съм сигурен дали ще съм свободен и довечера. По-добре да ти се обадя допълнително.

На лицето ѝ се появи онова изражение, което бе виждал много пъти преди, когато момичето осъзнаеше, че всичко между тях е свършило.

— Нещо лошо ли казах? — попита го тя с тих и обиден глас като на дете.

— Не — отвърна нежно той и я прегърна. Целуна я по челото. Харесваше я, а и си прекарваха добре заедно. — Нито си казала нещо, нито си направила нещо лошо. Просто... аз съм си такъв... какъвто съм.

— Един много повърхностен човек — каза тя. Отскубна се от прегръдката му и се загърна с халата. — Съжалявам, че си такъв, Трей.

— И аз — отвърна той.

38.

Кати с мъка извъртя глава към пътеката и се усмихна на Уил, който седеше от другата страна. Самолетът току-що бе пуснал колесника си, подготвяйки се да кацне на международното летище на Ню Орлиънс. Това беше първото пътуване със самолет на сина ѝ. Момчето ѝ отвърна с усмивка. Наведе се към нея и понеже бе вече почти един и осемдесет висок, закри почти изцяло Мейбъл, която седеше зад него.

— Как е вратът ти?

Кати разтри мястото около лявата сънна артерия. Беше се събудила сутринта схваната.

— Боли ме, по дяволите. Да се надяваме, че до утрешната церемония ще се оправи.

Не искаше да пропусне нито една подробност от службата по ръкополагането. Джон трябваше да влезе от задната част на църквата и тя възнамеряваше да проследи внимателно всяка стъпка от процесията. Двамата с Уил щяха да бъдат на първия ред и щеше да се наложи доста да проточва врата си, за да успее да види всичко.

Ема, която седеше до нея, каза:

— Джон ще се изненада колко е пораснал неговият кръщелник от последния път, когато го видя.

Оттогава бе изминала почти година. През това време чертите на лицето и фигурата на Уил бяха започнали да се оформят. Кати виждаше въздействието на хромозомите на Треј в тъмната коса на сина си, в дълбоките му кафяви очи, в атлетичната стойка. Но на Уил липсваха променливите настроения и самонадеяността, които на тази възраст караха баща му да се отличава от останалите момчета. Момчетата вече се заглеждаха по него, беше отличен ученик, водач в класа си, невероятен бейзболист, но с нито едно от тези неща Уил не се перчеше. За разлика от баща си притежаваше една рядка комбинация от качества — скромност и вяра в себе си.

Миналия юни Джон се бе прибрал у дома за няколко седмици след завършването на магистратурата по теология и преди лятното му

назначение като свещеник на една енория в Чикаго. Уил не можеше да се нарадва на компанията му. Беше през лятната ваканция и двамата с Джон прекараха времето си заедно — било в салона на училището да хвърлят обръчи, било на бейзболното игрище, където Уил се упражняваше да удря бързите топки на Джон. Обикновено се отбиваха в ресторанта при нея да хапнат по сандвич за обяд и след това отново се отправяха нанякъде — да яздят или да се катерят из каньона Пало Дуро, да карат лодка и да ловят риба в езерото Меридиан, все занимания, с които запълваха времето си Джон и Трей, когато бяха на тази възраст.

Двамата бяха хванали тен и обикновено се чувстваха напълно изтощени, когато сядаха около масата на Ема като едно голямо семейство. След вечеря гледаха телевизия, докато станеше време Джон да тръгне за дома на отец Ричард, където беше отседнал.

Уил тъгуваше, след като Джон си замина. Кати разпозна познатото чувство на самота, което може да изпита само дете, което е било изоставено или чиито родители са починали — тъгата по залез-слънце, така я наричаха едно време с Джон и Трей, защото най-много усещаша самотата по здрач. В такива моменти Кати с радост би извила врата на Трей. Известно време изобщо не бяха споменавали името му, дори и Мейбъл. Кати се чудеше дали Уил се сещаше за него, дали понякога си представяше какво би било да пораснеш като желания и припознат син на Т. Д. Хал.

Веднъж поговори с Джон по въпроса.

— Уил знае, че вие двамата с Трей сте отраснали заедно. Някога разпитвал ли те е за баща си?

— Не. Нито веднъж.

— А ти говорил ли си му някога за него?

— Не.

Някои говореха пред Уил за успехите на баща му, който извеждаше отбора „Чарджърс“ на Сан Диего до плейофите на НФЛ година след година. Правеха това, с цел да видят каква ще е реакцията му, но Уил беше железен и изобщо не коментираше казаното. След като стана на девет, Кати повече не го чу дори да споменава името на Трей.

— Осъзнал е как стоят нещата и ги е приел — отбеляза Ема.

— Ще ми се да знаех какво става в главата му. Чувствата му са дълбоки, но споделя много малко. Не искам да мрази баща си или да се озлоби заради него, но какво бих могла да му кажа, как да му обясня защо Трей се е отказал от него?

— Единственото, което можеш да направиш, е това, което вече правиш — да не наливаш повече масло в огъня и да го накараш да разбере, че в крайна сметка ще стане такъв, какъвто е, без значение кои са родителите му.

— Надявам се, че това ще помогне.

— Така е.

Но понякога не беше така сигурна. Веднъж, когато Уил бе на десет години, тя намери списанието „Спорт илюстриейтед“ под дюшека му. На корицата имаше снимка на Трей Дон Хал в класическата поза на куотърбек — едната ръка назад в готовност да хвърли пас, а другата изпъната напред. От екипа му личеше колко ожесточен е бил мачът. Една трета от статията, която заемаше цели четири страници, бе посветена на изключителната му издръжливост и късмета му, благодарение на които вече седма година играеше в НФЛ, без да получи нито едно нараняване. Описваха се и репликите, които разменяше с пресата. Особено хаплив бе спрямо жените репортери, които завираха микрофони в лицето му по време на почивката или след мачовете. По мнението на Трей „жените нямат работа на футболното игрище, освен ако не е да въртят задници и помпони“.

— Т. Д., ще ни кажеш ли как се чувстваш?

— По отношение на какво?

— Е, на резултата. (Печелец или губец.)

— Не мога да кажа нищо. А вие?

— А по време на последното разиграване, Т. Д., какво точно се въртеше из главата ти?

— Този въпрос много ме затруднява. А какво се въртеше из твоята?

Кати не можеше да не се засмее.

В статията също се описваше свободният му стил на живот, страстта му към платноходството и увлечението му по манекенките брюнетки. Имаше подробности и за жилището му за пет милиона долара в Карлсбад, на шейсет километра на север от Сан Диего — едно от най-скъпите места за живот в щата. Синът ѝ бе чел и за трите

платноходки на Трей, за многото му коли, бе видял негови снимки в компанията на най-различни красиви жени. Тя откри списанието по времето, когато благодарение на успеха на ресторанта можеха да повишат стандарта си на живот, но Уил със сигурност бе направил сравнение между богатството на баща му, спечелено през годините, и финансовите затруднения на майка му, когато събуждайки се нощем, я заварваше да седи разтревожена над счетоводните книги в кухнята. Извънредните разходи свързани с лекарствата на баба му, ремонтите на колата, новия покрив за къщата и подобренията в заведението, оставаха малко непохарчени пари за коледни подаръци и за разходки до Дисниленд.

А и Кати бе сигурна, че Уил не е пропуснал предпочитанията на Трей към високи жени. Като майка, усещаше как я свива сърцето. Можеше ли Уил да не изпита негодувание и яд към бащата, който предпочиташе несериозното, пълна противоположност на Кати, и който печелеше милиони, докато тя с къртовски труд свързваше двата края?

Чудеше се дали Уил бе обърнал внимание и на останалата част от статията, където представяха Трей като „човек, който се отнася към нещата като към хвърляне на чоп“. Трезвомислещ, упражняващ пълен самоконтрол и с образцово поведение — такъв го описваха на терена. „Извън игрището може да си съперничи с най-големия инат сред животните във вашата ферма“, коментираше репортерът. Но добавяше, че наблюдава Трей Дон Хал от много години и е останал с впечатлението, че куотърбекът от Сан Диего вече се е уморил от славата, богатството и жените, но не и от играта. „Само на игрището, докато играе футбол, проличава истинската личност на Трей. Извън игрището виждате само ролите, които той играе. Сякаш позира за корицата на лъскаво списание и навира в лицето ви тази поза, сякаш казва: ей, хора, това съм аз! Като жена, чието истинско лице е скрито под грим. Човек се чуди до каква степен костюмите на «Армани», обувките марка «Берлучи» и часовниците «Ролекс», обсипани с диаманти, могат да изградят образа на един мъж, който се радва на пълноценен и щастлив живот.“

Кати си спомни думите на Джон:

— Никога няма да разбере, че нещо липсва в живота му, докато не получи всичко.

Тя пхна списанието на същото място, където го намери, и не спомена за него. След това съжали, че бе пропуснала възможността да накара Уил да каже открито това, което мислеше за баща си. Не се появи друга такава възможност Уил да наруши своето упорито мълчание по отношение на Треј Дон Хал.

Стюардесата мина по пътеката, за да събере боклуците за последен път преди кацане.

Беше млада и красива и отправи на Уил специална усмивка. Кати се обърна въпреки болката, за да провери дали коланът му бе закопчан, и тогава забеляза веселата усмивка на лицето на Рон Търнър, който седеше до него. Беше хубаво да го види да се усмихва. Търнър не бе имал повод за такава радост откакто неговият отбор спечели щатското първенство. Той бе понесъл изключително тежко смъртта на дъщеря си през есента на следващата година, а и съпругата му почина няколко години по-късно от болест на сърцето, от която страдаше отдавна. Все по-лошо изпълняваше задълженията си на треньор и след няколко поредни години на загуби бе принуден да се пенсионира, за да не го уволнят. Парите не бяха проблем за него, но усещането за личен провал и разочарованието му от живота личаха в горчивината в поведението му и в отпуснатата му стойка. Може би това пътуване до Ню Орлиънс за ръкополагането на любимия му футболист бе точно това, от което се нуждаеше, за да започне наново.

Джон ги чакаше на летището. Високата му фигура се забелязваше отдалеч сред тълпата посрещачи. Сърцето на Кати подскочи, когато го видя за първи път облечен в черния костюм със свещеническата яка, както се изискваше от него.

— О, боже мой — прошепна с възхита Мейбъл. Натоварени с багажа си, те всички спряха на няколко метра от него, впечатлени от прекрасното му излъчване.

— Не знаем дали трябва да коленичим, или да те прегърнем — пошегува се с него Кати.

Джон се усмихна широко и очите му грейнаха.

— Прегръдката ще свърши работа. Добре дошли на всички ви в Ню Орлиънс. — Той прегърна Кати и двамата за кратко останаха така, без да продумат. После се насочи към Ема и Мейбъл, Рон и отец Ричард. Уил стоеше зад групата и чакаше безмълвно да дойде неговият

ред. Гледаше Джон стеснително и боязливо, сякаш изведнъж бе станал непознат.

— Здравей, Уил — поздрави го Джон с тих глас.

Момчето сякаш не забеляза протегнатата към него ръка.

— Как да се обръщам към теб? — попита несигурно, като хвърли поглед към майка си.

— Както винаги си се обръщал към мен — просто Джон.

— А не отче?

— Само ако искаш. И то само след като ме ръкоположат.

— Отче. Така искам да се обръщам към теб — рече Уил с разтреперан глас и без дума повече се спусна да го прегърне.

„Пресветото име на християнската католическа църква“ беше впечатляваща постройка в неоготически стил, построена през 1918 година и вдъхновена от Кентърбърийската катедрала в Кент, Англия. За Кати олтарът бе една от най-впечатляващите гледки, които някога бе виждала. Всъщност мнението ѝ не беше от значение, тъй като почти през целия си живот не бе напускала Кърси. От единайсетгодишна възраст, помисли си с известна доза горчивина. Все пак и най-преситеният от гледки турист би оценил богато украсената маса от чист бял мрамор в олтара. Джон ѝ бе казал, че мраморът бил специално избран от основния дарител на църквата, за да символизира захарта, която неговото семейство произвеждало от години от захарна тръстика. На парапета, обточващ масата, висеше на видно място белият епитрахил, който по-късно щяха да поставят на раменете на Джон.

Зад гърба си Кати чуваше все повече гласове на хора, които бяха дошли за церемонията. Това бе показателно за уважението към Джон. Сред тях имаше негови състуденти от „Лойола“, преподаватели, професори, послушници, духовници, енориаши, негови ученици и техните родители. Имаше и бездомници, седнали сред тези, които имаха подслон над главите, имаше и некъпани, които щяха да седят на църковната пейка до тези, които току-що се бяха изкъпали. Всички те бяха дошли, за да почетат Джон, както ѝ бе казал духовният наставник по време на малкото тържество предната вечер. Джон бе докоснал

сърцата на мнозина от най-различни прослойки на обществото. Той беше обичан.

— Той е и изключително талантлив учен — каза й наставникът, — но не е толкова известен с научните си постижения, колкото със способността си да общува с хората и да поддържа връзка с тях, независимо какъв е човекът — дали е студент или колега, духовник или мирянин, високопоставен или най-обикновен човек. Умее да общува с хората.

Цялата група от Панхандъл, с изключение на отец Ричард, който щеше да участва в самата церемония, се настани на първия ред вдясно от пътеката. На Кати й се искаше да хвърли бърз поглед към хората в църквата, за да види дали присъства един определен човек, но вратът я болеше твърде много, за да се обръща назад.

Отвори се врата и през нея влезе висшият настоятел от епархията на Ню Орлиънс, богато облечен в одеждите, отговарящи на сана му, и зае мястото си до олтара. След това един зад друг влязоха и всички хористи, които се наредиха на мястото отредено за тях — вдясно от олтара. Хористите бяха внушителна група. Носеха бели роби и наметала със златен кръст. Те взеха в ръце кафявите папки с нотните листа, диригентът зае своето място, замахна с ръце и старият химн „Soli Deo Gloria“ („Слава единствено на Бога“) се разнесе, подет от множеството гласове, редом с акордите, изсвирени на органа, които проехтяха в църквата. Службата по ръкополагането бе започнала.

Кати погледна часовника си. След два часа ще е загубила Джон завинаги. Той щеше да се венчае за Бог. През изминалите години понякога Кати допускаше въображението да рисува картини на живота й, ако бе приела предложението на Джон преди заминаването му за „Лойола“. Разбира се, по онова време тя не изпитваше това, което сега чувстваше към него, а и в церемонията днес нямаше да има момент, когато свещеникът се обръща към присъстващите с думите: „Ако някой знае причина, поради която този мъж да не може да влезе в свещен съюз със своя Бог, да я каже или да замълчи завинаги.“

Тя щеше да замълчи завинаги.

Процесията започна. Събралото се в църквата множество се изправи на крака. Кати видя очите на Уил да се разширяват. За първи път ставаше свидетел на цялата помпозност и пищност на литургията. Джон бе втори в редицата, следван от архиерея. Беше облечен в стихар

— дълга, права одежда, символизираща духовната чистота в акта на покръстването на християнина, който „облича Христа“. Колко привлекателен беше само! Кати беше забелязала как жените се заглеждаха по него още на летището. В погледите им се четеше въпросът защо такъв мъж по собствено желание се отказва от плътските удоволствия, които биха били съвсем леснодостъпни за него.

Когато стигна до тяхната пейка, Джон намигна на цялата група, отстъпи встрани и застана до Кати. Трябваше да остане там, докато го отведат до епископа пред олтара. По време на дългите четения от светото писание, по време на проповедта, на рецитирането на веруюто на апостолите, тя се бореше с неистовото желание да го сграбчи за ръката и да извика, така както ѝ се искаше да извика на верандата на баба си след празничната вечеря за Деня на благодарността през 1986 година: „Не си тръгвай, Джон. Остани и се ожени за мен...“

Едно младо момче в черно расо с бял стихар върху него се приближи до Джон. Двамата заедно пристъпиха до висшия настоятел, който го представи на епископа. „Не се обръщай, Джон, и не поглеждай в очите ми. Защото там ще видиш, че сърцето ми е разбито...“ Той не се обърна. Последва помощника, без дори да погледне към нея или да стисне леко ръката ѝ. Сякаш бе пристъпил в свят от светлина и бе оставил всичко от миналото си на църковната пейка зад гърба си. Пред епископа висшият настоятел постави ръка на рамото на Джон и изрече: „Представям Джон Колдуел за ръкополагане като свещеник, след като бе подготвен, изпитан и одобрен за свещеничество. Той бе призван да служи на църквата чрез Обществото на Исус“.

Трей бе очаквал, че ще се просълзи. Трябваше да полага особени усилия да не се разплаче при по-емоционалните моменти. През по-голямата част от времето успяваше да потисне чувствата, но сълзите избликваха въпреки волята му. Журналистите го наричаха аномалия, тъй като изцяло противоречеше на иначе циничната му природа. Бе седнал в самия край на една пейка по средата на редиците, откъдето виждаше целия първи ред, и отказваше да се премести, дори да стане, за да отстъпи място на новодошлите. Налагаше се да го прескачат, като

му хвърлят ядосани погледи. Никой не го позна. Извън сезона той пускаше косата си да порасне. Дългата коса, брадата, която не беше бръснал от месец, както и очилата за четене му служеха за маскировка, за да може да хване самолета до Ню Орлиънс, да наеме кола, да отседне в хотел, да влезе в църквата и да намери къде да седне, без да го разпознаят.

Започна да се просълзява, когато забеляза компанията от неговия роден град, настанена на първия ред — семейството, което бе осиновило Джон. Сърцето му се преобърна, когато видя какви промени бяха настъпили във външността на безстрашната Ема, колко се бе смалила и как се подпираше на бастуна си. И как треньорът Търнър, който бе неговият герой, който му бе като баща, бе остарял без време. Дори и леля си, която бе видял за последно по Коледа, му се стори покрехка. Но огромният шок от изненадата дойде, когато спря поглед върху русата глава на Кати Бенсън. Тя седеше до сина си, а мястото от другата ѝ страна очевидно бе запазено за Джон. Красотата ѝ бе разцъфтяла с годините. Изпита нежност и задоволство, когато видя, че тя все така държеше гърба си изправен, както се бе научила още като малко момиче.

Наблюдаваше я през очилата си, страхувайки се, че тя ще усети влажния му поглед и ще се обърне. Маскировката му нямаше да я заблуди. Едно време тя винаги усещаше, когато той я гледаше. А дали изобщо ѝ минаваше през ума да се запита дали той бе в църквата и дали я наблюдава?

Изненада се и се разочарова, че тя нито веднъж не се обърна назад, за да потърси с поглед познатото лице с кестенявата коса през многото пъти, когато от събралите се, се изискваше да станат на крака. Цялото ѝ внимание бе погълнато от звездата на шоуто. Не беше много трудно да разпознае в мъжа в бялата роба момчето от времето, когато носеха кожени якета. Беше си останал същият. По-възрастен, разбира се, по-зрял, но все пак си беше Джон, излъчващ сила, целеустременост, решителност, увереност. Човек, който се чувстваше добре в собствената си кожа и във вселената. Толкова различен от мъжа, който сега го наблюдаваше.

Настъпи най-вълнуващият момент, за който Джон бе чел толкова много и за който се бе подготвял толкова дълго. Хорът поде „Молитвата на светците“, една прекрасна стара молитва, и Джон

застана в средата на църквата. Погледът на Трей се замъгли, когато облечената в бяла роба фигура легна по очи пред олтара и разпери ръцете си под формата на кръст, с което символично изрази своето подчинение пред Бога.

Единствено Трей знаеше какво бе довело Джон тук. Надяваше се, че този акт ще донесе на приятеля му покой, който жадуваше.

Стегна се, за да не се разплаче, но скоро пак бършеше сълзите си, когато епископът и другите духовни лица положиха ръце върху главата на Джон, с което го провъзгласиха ритуално за един от тях, приемащ Светия Дух и притежаващ свещеното право да изпълнява службата на свещеник, която завинаги го поставяше извън желанията и претенциите на предишния му живот. На Трей му се стори, че службата никога няма да свърши, а предстоеше още ритуалът по обличането — отец Ричард щеше да простре над главата на бившия си помощник в църквата епитрахила и филона, все едно рицар получава своето бойно кръщение. Нито звук не наруши тишината. Дълбоко развълнуваното множество притихна. Трей не бе чак толкова развълнуван. Той смяташе, че отец Ричард бе виновен Джон да се откаже от футбола. Бе се възползвал от уязвимостта на момчето, видима като отворена рана след преживяното през онзи ноемврийски ден. Дали Джон бе признал пред отец Ричард своето участие в случилото се?

Видя профила на Кати, когато тя обърна глава, за да проследи ритуала. Усети пробождане, защото съзнаваше, че е загубил нещо много ценно. Пак изтри сълзите от очите си. Веждата, носът, силната челюст, извитите мигли изглеждаха точно така, както ги бе запечатал в спомените си. Синът ѝ, който бе много привлекателен, вече бе една глава над нея. Държеше раменете си изпънати и главата си високо изправена. Погледът му не се отмести от Джон нито за миг. Трей усети в гърдите си особена болка. Какво ли щеше да се случи, какъв ли щеше да е животът му днес, ако бе изиграл по друг начин последните минути от последната четвърт на своето детство? Дали би бил в състояние да обича момчето като свой собствен син, или щеше да го отблъсне, както бе направил Бърт Колдуел с Джон? Никога нямаше да разбере това. Сбърка, че дойде, но не можеше и да не дойде. Трябваше да се увери, че общата им тайна с Джон нямаше да бъде разкрита. Джон сега бе получил пълномощие да действа *in persona Christi* — от името на Бога.

Каквото и да му струваше да стигне дотук днес, Трей беше уверен, че въпреки гузната си съвест Джон, ръкоположеният в свещеничество член на ордена на йезуитите и защитник на вярата, никога нямаше да разкрие истината за единствения извършен от него грях.

Хвърли последен поглед към онези, които вероятно нямаше да види никога вече през живота си, и се измъкна от църквата, когато всички се изправиха на крака за акламацията на паството, преди Джон да бъде представен на събралите се в църквата като младоженец на своята сватбена церемония.

Реши, че когато се прибере в Карлсбад, ще си вземе куче.

39.

Така започна неговата служба.

— Къде искаш да служиш като свещеник, сине? — го попитаха. Джон искаше да им каже, че предпочита църквата „Сейнт Матю“, за да бъде близо до Кати и своя кръщелник. Следващата зима Уил щеше да навлезе в пубертета и имаше нужда от човек, който да му бъде баща, а Ема и Мейбъл бяха вече възрастни, болнави и немощни жени към края на жизнения си път. Скоро Кати щеше да остане съвсем сама. След няколко години само и нейният син щеше да замине в колеж.

Но той се беше посветил на много по-голямото семейство на Бог, за да изпълнява завета на Игнацио Лойола към йезуитите: „Пътувайте по света и помагайте на тези, които са в нужда“. Затова Джон отвърна:

— Изпратете ме там, където имат нужда от мен.

И се оказа, че имат нужда от него в щатския затвор „Пеликан Бей“ с максимално строг режим. Той се намираше до Кресънт Сити, в областта Дел Норт на щата Калифорния. Там бяха затворени едни от най-опасните престъпници на щата. Затворът бе в отдалечен горист район в близост до границата на Калифорния с Орегон, далеч от големите метрополии на щата. През лятото температурата се движеше между 16 и 20 градуса, което щеше да е приятна промяна за Джон в сравнение с влагата и задуха на Ню Орлиънс. Квартирата му в Кресънт Сити на красивия калифорнийски бряг беше удобна. Благодарение на близостта до Тихия океан в района се предлагаха най-разнообразни спортни дейности, с каквито той обичаше да се занимава. Седмица след като пристигна на мястото, вече мислеше, че са го изпратили в ада.

— Идвали ли сте преди в отделението за сигурност, отче? — попита го униформеният надзирател. Отделението за сигурност — това бе модерното название на строгия тъмничен затвор. Състоеше се от бетонни килии без прозорци с размер два на три метра. Светлина проникваше единствено през високия отвор на тавана, покрит с решетки, сив колкото и бетонните стени. Леглото, столът и масата бяха завинтени за пода. Освен тях имаше металната мивка и тоалетна чиния

без капак. В дълбоката принудителна тишина на този изолатор не проникваше никакъв друг звук, освен приглушени гласове и пускането на водата в тоалетната. Затворникът, заключен в такава килия, виждаше коридора през няколко разположени на голямо разстояние един от друг отвори с големината на монета в солидната стоманена врата. Храната се подаваше през малка цепнатина ниско долу във вратата два пъти на ден върху пластмасова табла. Така му казаха на Джон.

Побиха го тръпки. Той бе израснал в Панхандъл, щата Тексас. Независимо че бе прекарал годините, в които се подготвяше за свещеник, в един мръсен и кипящ от живот град, в съзнанието му винаги присъстваха синьото небе и обширната прерия на неговия роден край. Спомените за родното му място бяха и като спасение, до което прибягваше често, когато го налягаше чувството, че е притиснат от неизбежните тълпи, бедността и мизерията. Не можеше да си представи по-ужасно наказание от това да си затворен именно тук — в това кошмарно и добре организирано място на електронно задвижвани врати, на стерилен бетон и стомана, без да можеш да направиш повече от осем крачки в едната посока, и да си лишен с години от възможността дори да зърнеш тревата, дърветата и синьото небе.

Насмешливата физиономия на надзирателя показваше, че ужасът, изписан на лицето на Джон, бе дал отговора на въпроса му.

— В това помещение... разбирам, че го наричате „шушулка“, нарушителят се храни, спи и стои по двайсет и два часа и половина на ден. Къде прекарва останалите час и половина, които са определени за свободно време?

— Ей там — посочи надзирателят без дори сянка на обида заради саркастичния тон, с който Джон бе задал въпроса си. Навярно беше свикнал с критиките на разни хора като свещеника, дошли да вършат добро, към условията в затвора, където не съществуваше ни най-малка възможност човек, принуден да живее така, да бъде превъзпитан. Джон последва униформения през врати, които се отваряха дистанционно, до празното пространство, изградено от бетон, чиито размери бяха по-малки от дворно място за куче. Между шестметровите стени имаше метална решетка, през която затворникът можеше да види късче небе. На Джон това място му се стори толкова привлекателно, колкото и изоставена шахта на мина.

— Това е мястото за разходки — обясни надзирателят.

— Не се ли разрешава ползването на фитнес уреди? А нарушителите могат ли да общуват тук?

— Не. Изоляцията е изключително строга. Повечето от тях правят коремни преси или се разхождат от едната стена до другата в килиите си. Тук най-вече излизат да се разтърчат и да подишат малко чист въздух. — Следващият коментар на надзирателя се стори на Джон особено противен. — А и, отче, не бих нарекъл мъжете, които изпращат тук, „нарушители на закона“. Всъщност този, в чийто дом ще се превърне шушулката, която току-що ви показах, е убил петчленно семейство, включително и едно бебе на два месеца.

— Как ще се грижа за духовните нужди на тези мъже, как ще изслушвам изповедта на всеки от тях и ще му давам причастие без никакъв човешки контакт?

Надзирателят се захлади подигравателно.

— Ако изобщо някой прояви интерес, това ще става през пролуката за храна.

Проявиха интерес. Те го търсеха не толкова, защото имаха нужда от духовни напътствия, както Джон скоро осъзна, а защото той бе единственият, с когото затворените в изолатора можеха да осъществят човешки контакт, единственият, с когото можеха „да се ръкуват с малкото си пръстче“, като го провираха през дупките на вратата. В тези дни, през които напътстваше затворниците на строг режим, и другите, които бяха на общ режим, Джон изслуша много от техните отворителни признания, осъзна какво покварено и зло същество можеше да бъде човек. Не бе подготвен за това от своите учебници по психология. Служебната му ангажираност с убийци, изнасилвачи и педофили подложи на изпитание вярата му в разбирането на свети Игнаций, че Бог може да бъде открит във всичко и всеки.

— Вярваш ли, че човекът е създаден по подобие на Бог, отче?

Джон си представи окования сериен убиец на малки момиченца, подигравателната му усмивка, насмешливия поглед в очите му, докато му задаваше този въпрос. Не виждаше и ни най-малък лъч надежда за спасението на душата на този мъж. Той бе истинско чудовище. По някаква причина Джон се сети за Трей, който също следваше естествените си инстинкти, съзнавайки, че не беше справедливо да прави такава асоциация.

— Така е поставено началото — отвърна Джон.

Ако низостите и греховете, с които се сблъскваше всеки ден, можеха да разклатят вярата му, че доброто у човека ще надвие злото, то упованието му в Бога не подлежеше на съмнение. Наистина много неща не бяха както трябва в този свят, но Бог наистина съществуваше. Мисията на Джон се състоеше именно в това да покаже на хората, че благодарение на Божията милост и ако те го желяеха, беше в техните възможности да се променят, дори и в този отдаден на насието, пълен с воюващи банди затвор, където добрината можеше да просъществува така трудно, както и слънчоглед сред токсични отпадъци.

Един ден, почти година откак бе дошъл на работа в затвора, хазяйката му обяви, че изненадващо му е дошла гостенка.

— Лекарка е — каза му. — Поканих я в хола. Болен ли сте, отче?

Джон прочете визитката ѝ. Лора Райнландър, невролог. Името му прозвуча познато. Ами, да, това бе приятелката на Кати от детските ѝ години. Знаеше, че те двете все още си кореспондират, и се гордееше с Кати, че бе продължила да поддържа връзка с приятелката си, успяла да осъществи мечтата, от която Кати бе принудена да се откаже. Спомни си, че Лора бе специалист в диагностицирането и лекуването на мозъчни тумори и че бе станала доста известна в своята област, както му бе споменала Кати. Беше му предложила да отиде да се види с Лора, която работеше в Сан Диего, но само името на града, където бе отборът на Трей, му вгорчи вкуса в устата. Кати сигурно бе дала адреса му на Лора.

Той се зачуди дали да не свали якичката и да смени ризата си, но нямаше търпение да види човек, който не е свързан със затвора, а и освен това познава Кати.

— Не, не съм болен — успокои той хазяйката си. — Тя е просто приятелка на моя приятелка.

Влезе в хола с пламнало лице, развълнуван от предстоящата среща.

— Лора?

Тя се обърна към него и той разпозна в жената момичето с бадемовите очи и коса с цвят на кестен, което имаше слабост към модата. Тя му се усмихна малко плахо.

— Надявам се, нямаш нищо против, че се появявам без предупреждение. Не знаех дали ще имам достатъчно време да те посетя до вчера сутринта.

Джон разбираше кога хората са преуморени. Предположи, че тя вероятно е решила да се махне за малко от болните и така се е сетила за него.

— Радвам се да те видя — отвърна той, подчертавайки радостта си с широка усмивка. — Очарован съм.

Тя носеше обувки с нисък ток, въпреки че облеклото ѝ предполагаше нещо по-стилно.

— Нека да се поразходим — предложи ѝ. — Ще можеш да ми разкажеш за изминалите деветнайсет години.

Каза му, че от четири години насам работи в раковата клиника в Сан Диего.

— Така чух и от Кати. Виждаш ли се с Треј Хал?

— Виждам го само по телевизията, когато играят „Чарджърс“, и веднъж в един ресторант. Беше с приятели. Не ме позна, а и аз не му се обадох. Страхувах се, че може да го наръгам с нож. А ти? Опитвал ли си се да се свържеш с него откакто си в Калифорния? — Тя се усмихна и добави извинително: — Кати ми каза, че сте се скарали.

— Мислил съм си понякога да го направя, но не предприех нищо — отвърна Джон.

Когато дойде времето да го прехвърлят на друго място, съжали, че напуска Северна Калифорния единствено заради Лора. Бяха се сприятелили. Сан Диего бе на два дни път от Кресънт Сити и той бе добро оправдание за нея да се махне от жестокото отчаяние, което ѝ носеше професията ѝ, както и тя му предлагаше кратко бягство от неговата. Тя бе от най-чувствителните и деликатни хора, които някога бе срещал. Един февруарски следобед дойде с колата си направо от Сан Диего до Кресънт Сити, когато научи новината, разпространена по националните медии, че в затвора предния ден бил избухнал бунт на расова основа. Наложило се надзирателите да използват пушки, за да усмирят мелето, продължило повече от трийсет минути, при което един затворник бил прострелян и после починал, трийсет били ранени и поне петдесет пострадали от боя. Сред тях имало и от „енориашите“ на Джон. С чувство на безпомощност, ужас и примирение Джон бе наблюдавал тази сцена на опустошение през оградата на затвора.

— Помислих си, че може да имаш нужда от приятел точно сега — каза Лора, щом той влезе в хола на хазайката. Тя посочи кошницата, пълна с неща, които той обичаше да похапва, когато ходеха заедно на пикник.

Лора му помогна да открие прелестите на сърфирането, печеното с миди, хляба от квас и калифорнийските вина. Той от своя страна бе готов да я изслуша и да ѝ окаже подкрепа в този мрачен период от живота ѝ след развода — съпругът ѝ бе концертен пианист, когото тя все още обичаше.

— Между нас просто не се получи сцепление — казваше тя. — Работата ни пречеше.

Времето, прекарано в затвора, бе последвано от относително спокойно период, когато Джон живя заедно с други йезуити, които през годините бяха построили много училища и църкви. Там Джон помагаше на правителството за подобряване на образованието и жилищата на бедните. След това през 2002 година го изпратиха отново в Гватемала със задачата да помага за възтържествуването на социалната справедливост — същата задача, която му бе възложена и преди ръкополагането му, когато бе помогнал за подписването споразуменията, сложили края на трийсет и шест годишната гражданска война в страната. Въпреки отбелязания напредък според Джон в страната продължаваше да цари насилие. Дейността му като защитник на човешките права все още се помнеше от някои, които сега заемаха високи военни постове. Убийства по политически причини, отвличания, кражби, трафик на наркотици, бунтове в затворите — те бяха всекидневие, а „само през месец декември умряха 426 души, което прави по 13 на ден“, писа Джон на отец Ричард с изричното указание да не споделя новините за опасното положение в страната с Кати и останалите. На Кати той описваше единствено крайната мизерия, причинена от бедността в „тази прекрасна страна, забравена от света“.

Мечтаеше да го изпратят някъде в Щатите, но вместо това го изпратиха в крайбрежната енория „Свети Петър Клавър“ в Белиз, малка съседна държава, за да помага на йезуитите от провинция Мисури в оказването на хуманитарна помощ на маите в района. Ураганът Айрис ги бе оставил в още по-бедстващо положение. Част от работата му продължаваше да е да търси храна и подслон за тълпите

бедни от местното население, да помага за тяхното образование и обучение, да се труди за подобряването на социалните и икономическите им условия на живот. В тази част на света, която на пощенските картички приличаше на уханен тропически рай, на Джон му се налагаше да моли настоятелно и непрекъснато да досажда на медицинските заведения за помощ в лечението на болести, причинени от голямата популация на насекоми преносители на различни зарази, както и от лошите санитарни условия. Работеше с чук и трион, садеше и копаеше, преподаваше и проповядваше, противопоставяше се и заклеймяваше тиранията на неколцината привилегировани срещу множеството тънещи в лишения. През лятото на 2004 година вече можеше спокойно да чете и да говори на местния език, да лови риба с копие като майте, да измайстори кану, да усети отровната пепелянка, свита в засада на някое дърво, готова да се метне върху жертвата си, минаваща отдолу. Кожата му бе добила цвят на полирано дърво, а теглото му бе с десет килограма под нормалната му тежест. Не беше се прибирал у дома от пет години. Беше на трийсет и шест.

И тогава един ден получи комюнике от висшия настоятел на йезуитската провинция на Ню Орлиънс. Отец Ричард се пенсионираше. Искаше ли Джон да поеме енорията „Сейнт Матю“ в Кърси, щата Тексас?

40.

В новогодишната нощ на 1999 година Мейбъл напълни ваната догоре с вода, постави фенери с батерии из цялата къща, заключи всички врати и прозорци и сложи една от ловните пушки на съпруга си, заредена и готова за стрелба до леглото си. Килерът ѝ бе натъпкан с храни с дълъг срок на годност, с бутилки дестилирана вода, с чували с брикети от дървени въглища и тенекиени кутии с течено гориво. Сейфът ѝ бе пълен с пари и бижута, а резервоарът на кадилака ѝ — с бензин. Имаше и резервна туба от пет галона в гаража, от която можеше да долее при нужда.

— Ти и децата трябва да останете при мен тази нощ — каза тя на Ема. — В моя дом е най-сигурно.

— Твоят дом е огнен капан — възрази Ема, — а и може да ме застреляш всеки момент, щом реша да отида до тоалетната.

— Не пречи човек да е подготвен — подсмръкна Мейбъл. — И ще съжаляваш, че не си останала при мен, ако това, което се очаква да се случи, се случи тази нощ.

Това бе най-тихата новогодишна нощ в историята на Кърси. Само че светът не свърши, нито пък се появи вирусът У-2К, но в ранните часове на 2000 година Ема Бенсън почина в съня си. Ресторантът бе затворен за празничните дни и Кати си бе у дома. Тя стана рано сутринта, за да приготви сладкиш по френска рецепта за закуска, после с Ема и Мейбъл щяха да гледат парада „Роуз Боул“ по телевизията. По това време Уил щеше да отиде на бейзболното игрище с приятелите си.

След известно време, когато Ема, която винаги ставаше рано, не се появи за закуска, въпреки че из къщата се разнасяше уханието на кафе и сладкиш, Кати почука на вратата ѝ.

— Бабо, кафето е готово — извика тя.

Не последва отговор. Дъхът ѝ секна, защото осъзна, че не бе чула и пускането на тоалетната. Открехна тихо вратата и видя това, от което отдавна се страхуваше да не види. Ема лежеше в леглото си със затворени очи, ръцете бяха скръстени спокойно под завивката,

преселила се бе за вечни времена на място, където не можеше да чуе гласа на внучката си.

На вратата на ресторанта увисна черен венец. Знамето пред сградата на съда бе свалено наполовина. Скръбта тежеше като камък на шията ѝ, но Кати се стараеше да се държи най-вече заради съсипания си от мъка син и Мейбъл, която сякаш за една нощ бе изживяла почти всичките години живот, които ѝ оставаха. Кати ѝ предложи да се обади на Треј да си дойде, но Мейбъл поклати отрицателно глава.

— Това ще е оскърбление към паметта на Ема.

В деня на погребението Кати намери прекрасен букет от бели гладиоли — любимите цветя на Ема — до ковчега, имаше картичка с името на Треј и кратък надпис: „Почивай в мир, Ема“. Джон долетя от Калифорния, но остана само няколко дни. Беше обещал на един затворник, когото щяха да преместят от „Пеликън Бей“ в „Сан Куентин“, за да се изпълни смъртната му присъда, че ще го придружи в последния му час.

Опирайки се на завещаната ѝ мъдрост и на напътствията, които Ема ѝ бе дала, Кати се съсредоточи изцяло върху бъдещето.

— Кати, трябва да ти се признае. Направила си чудеса с това място — похвали Даниъл Шпрюл, президентът на Щатската банка в Кърси, клиентката си, която бе ипотекирала ресторанта, за да извърши предвиденото от нея преустройство. — Каква разлика в сравнение с времето, когато Глория трябваше с навлажнена със слюнка кърпичка да обърше масата, преди да се реши да седне.

Ставаше въпрос за съпругата му, която бе починала. Даниъл бе израснал в Кърси и бе завършил гимназия седем години преди Кати. Двамата с Глория се завърнаха в родния му град след завършването на колежа и след сватбата им, за да заеме той поста вицепрезидент в банката на баща си, а Глория — видно място в обществения живот на Кърси. След смъртта на баща си Даниъл наследи банката и стана неин президент. Жена му почина от рак три години по-рано. Двамата с Кати се срещаха от деня, в който тя бе отишла в кабинета му, за да му обясни плановете си за разширяването на ресторанта.

Това бе преди шест месеца. Беше декември 2000 година. Кати се страхуваше, че кризата в икономиката, причинена от спукването на балона на интернет бизнеса, ще се отрази на нейните шансове да вземе

кредит, но президентът на банката я увери, че с радост ще направи възможното, за да посрещне тя финансовите си нужди.

— Нямах да мога да осъществя плановете си без твоята вяра в мен — отвърна Кати на комплимента му.

— Напротив. Вярата ти в себе си щеше да ти е достатъчна. Радвам се, че станах част от всичко това. — Той описа с ръка кръг, посочвайки салона за хранене, който бе разширен, новия по-дълъг бар и накрая обви кръста на Кати. Бяха сами в ресторанта. Още не беше отворен за посетители след ремонта.

— Имаш ли някаква представа какво означаваш за мен? — прошепна ѝ, допрял устни до ухото ѝ.

Да, всъщност имаше. Според нея той избързваше малко, но както ѝ бе казал, когато за първи път призна чувствата си:

— Кой има време за губене в игри и чакане?

Тя не го обичаше по онзи начин, по който се бе надявала, че ще може да обича отново. Но той бе мил и добър с нея, а и много държеше на сина ѝ. Той самият имаше двама синове, студенти, симпатични момчета. Даниъл си представяше как ще ходят заедно на почивки, на екскурзии и разходки — ще се забавляват като семейство! Беше привлекателен. Приличаше на професор (имаше следи от двете страни на носа от носенето на очила), а и беше възторжен и изкусен любовник. Харесваше у нея нещата, които съпругата му не беше притежавала. Глория бе емоционално нестабилна и харчеше много, комплексирана от факта, че беше дъщеря на обикновен занаятчия. Беше ревнива и обичаше да контролира хората. Изпитваше нужда да трупа предмети, за които да ѝ завиждат. Нямахе никакъв интерес и желание да пътува, нито любопитство да опознае света отвъд Кърси. Обичаше безумно синовете си. Затова Даниъл винаги бе на второ място след тях.

— Аз бях просто мъжът, който плащаше сметките.

Откъм вратата на кухнята се чу учтиво прокашляне. Кати надзърна над високото рамо на Даниъл.

— Да, Одел?

— Камионът с доставките е тук, мис Кати.

— Веднага идвам.

Побърза да се освободи от прегръдката. Умът ѝ вече бе ангажиран с бизнеса.

— Просто се надявам, че сега, след като го обнових изцяло, клиентите ще дойдат.

И те наистина дойдоха. Паниката на Уолстрийт не отклони постоянно увеличаващия се поток от редовни клиенти, както и от пътуващите по междущатското шосе 40, които бяха прочели за ресторанта, и от хората от Панхандъл, които бяха склонни да пропътуват дълги разстояния, за да прекарат приятно времето си в шумно рекламираното заведение в град Кърси. На стените започнаха да се появяват поставени в рамки рецензии от кулинарни критици, както и менюта, подписани от известни личности. Кати взе да свиква с това състояние на относителното благоденствие. Единственият въпрос пред нея сега бе дали да се откаже от спечеления с толкова много труд успех в бизнеса, за да се омъжи. Даниъл щеше да настоява да продаде заведението. Ако се съдеше от думите му, в живота, който си представяше за тях двамата, нямаше място за всекидневните грижи по управлението на един такъв бизнес. Първият им и засега единствен спор възникна по повод ресторанта.

— Ню Йорк, Кати. Говорим за Ню Йорк! За пиеси, ресторанти, разходки в Сентрал Парк, за художествени галерии, за „Уолдорф Астория“. Помисли си само — есен в Ню Йорк. — Той размаха пред очите ѝ „Пътеводител за Голямата ябълка“ от Фодор.

Кати въздъхна.

— Знам.

— Не, изобщо не знаеш! — Даниъл тресна пътеводителя на бюрото си. — Откъде би могла да знаеш? Не си ходила почти никъде извън града от единайсетгодишна.

Седяха в кабинета му и обсъждаха, или по-скоро се караха по този щекотлив въпрос. На Даниъл му предстоеше да пътува до Ню Йорк, за да присъства на конференция по банково дело. Предложи ѝ да го придружи, но въпросните дати съвпадаха с резервации за важни събития, които се провеждаха в залата за банкети в ресторанта. Биби не можеше да се справи съвсем сама, а и именно резервациите за такива събития правеха възможно ресторантът да няма дългове и да печели. Кати не можеше да отсъства по това време.

Тя долови разочарованието му, очевидно го бе изпитвал много пъти, когато жена му бе отказвала да го придружи по време на служебните му пътувания заради децата.

— Виж сега — поде Кати нежно, — знам колко чудесно би било да отидем в Ню Йорк. Но какво ще кажеш за следната идея? Защо не отидем там на сватбеното си пътешествие?

— Какво? — възкликна Даниъл, а мрачното му изражение изчезна като мимолетен гръм сред ясно небе. — Какво каза?

Кати се усмихна.

— Приемам предложението ти. Искам да се омъжа за теб. — Вече бе сигурна в това. Обичаше Даниъл, може би не с цялото си сърце, което бе отдала на Треј, но все пак достатъчно, за да знае, че взема правилното решение и за двама им. Тя бе на трийсет и три. Баба ѝ вече я нямаше, а Уил щеше да замине да следва след три години. Джон бе в Ямайка, а Треј никога нямаше да се върне у дома. Годишите пред нея ѝ се струваха дълги и празни. Единственото, което можеше да ги запълни, бе заведението. Ако се омъжеше за Даниъл, щеше да се премести в голямата къща високо на хълма, щеше да има възможност да роди още едно дете и да се освободи от постоянните грижи да осигурява средства за живот за себе си и сина си. Но най-важното бе, че щеше да сподели живота си с мъж, когото уважаваше и от когото се възхищаваше.

Той стана от бюрото си. Лицето му грееше от щастие и изненада.

— Няма да промениш решението си, докато ме няма, нали?

— Няма да променя решението си.

— Алилуя!

Сграбчи я и я завъртя във въздуха. После я целуна.

— А може ли да ти дам копие от програмата ми на конференцията, така че поне да бъда в мислите ти, където и да си? — попита през смях.

Той замина и на първия ден от конференцията тя провери, както ѝ бе поръчал, къде се провеждат заседанията. В програмата пишеше „Световен търговски център, 92-ри етаж на Северната кула“. Датата бе 11 септември 2001 година.

41.

Връщайки се назад във времето, Трей реши, че мракът дойде и се настани трайно в душата му, когато Ема почина навръх 2000 година. Тя бе на осемдесет и три и страдаше от сърце от доста време, така че смъртта ѝ не бе изненада за никого, но все пак мисълта, че тази жилава стара дама вече я няма, го натъжаваше. Можеше само да си представи какво означава загубата ѝ за Кати и леля му. Смъртта на мис Ема му подсказа, че и дните на леля Мейбъл бяха преброени, а това го натъжаваше допълнително.

— Защо не поканиш леля си да живее с нас? — предложи втората му жена. Предложението ѝ го сепна, защото Мона обикновено не се интересуваше от друго, освен от себе си.

— И ти нямаш нищо против?

— Да, готова съм на всичко, за да станеш пак онзи забавен човек, който беше преди. И по-малко скупен.

Значи все пак ставаше дума за Мона, а не за някой друг. Но леля му отказа.

— Не, скъпи, моят дом е тук — отвърна му тя. Вече не го питаше дали ще ѝ дойде на гости, отклоняваше поканите да му гостува за празниците с извинението, че вече е твърде възрастна, за да пътува със самолет. За последен път се видяха на Коледа преди ръкополагането на Джон. Все по-често усещаше как нещо в гърдите му гори. Копнежът бе толкова силен, че бе готов да се откаже от всичките си притежания, за да се прибере у дома, да прегърне леля си и мис Ема, да прегърне Кати и Джон, да разпръсне магически прах, който да изтрие миналото, и всички да могат да започнат отначало. Но Ема бе починала, леля му се бе отказала от него, Джон бе в Централна Америка, зает със своите задължения на свещеник, а Кати се бе влюбила в президента на банката. Всички врати, които на времето бяха отворени за него, сега се бяха затворили.

Защо никога не проумяваше как стоят нещата, преди да стане твърде късно?

— Трей, не ме ли чуваш? Току-що ти казах, че си почти разорен.

— Чух те — отвърна Трей. Седеше срещу своя финансов съветник в офиса на „Мерил Линч“ в Карлсбад. Беше септември 2007 година. Не му беше необходимо дори да поглежда доклада за финансовото си състояние, за да научи какво бе то или как бе стигнал дотук. Още през първите пет години от постъпването си в лигата той попадна в обичайния капан, в който попадаха всички новодошли, които печелеха по петстотин хиляди долара за две седмици. Трудно бе човек да спазва финансова дисциплина, макар да знаеше, че кариерата на професионалните футболисти продължава средно три години и заплатата му е осигурена за съвсем кратко време, докато играе.

През първите четири сезона изхарчваше всичко с бясна скорост. Купуваше коли, платноходки, апартамент в Карлсбад и в Санта Фе. Плащаше за дрехи по поръчка, за разточителни купони, безумни сметки в ресторантите, за бижута, както и огромна издръжка след първия му развод.

Но след това започна да влага спечеленото. Целта му бе да има достатъчно пари, така че когато се оттегли от спорта, да може да обикаля с платноходката си около света, без да се налага да работи. Изучаваше пазара за акции и недвижими имоти и внимателно анализираше предложенията да инвестира във всичко възможно — от ресторанти и мода до нефтени находища. Направи всичко както трябва и все пак се провали. Въпреки че мъжът, който седеше срещу него, се противопостави на идеята, Трей прехвърли милионите от своето портфолио в акции, свързани с компютърен софтуер, с телекомуникационни компании и интернет. През 1996 година акциите му от „Яху“ скочиха със 155 процента само за един ден. Вложените трийсет хиляди долара в акциите само на една от компаниите нараснаха до милион за година. Как можеше нещо да се обърка? Бъдещето бе в технологиите и интернет — модерните двигатели на богатството, каквито едно време са били железопътните линии, електричеството и автомобилите. Той не предвиди каква опасност крие публичната продажба на акциите на тези компании, пред които уж стоеше перспективата за бъдещи печалби. Когато пред очите му балонът се спуска, акциите на стойност 244 долара едната се сринаха до

7 долара. Мона се разведе с него и получи половината от финансовото му портфолио, точно когато се радваше на най-голяма печалба.

През 2001 година, в края на единайсетия му сезон в „Чарджърс“, договорът му не бе подновен. Ударът дойде преди събитията от 11 септември и шокиращата новина, че годеникът на Кати бе намерил смъртта си в Северната кула на Световния търговски център. Отборът на Сан Франциско го взе за втори куотърбек, но още в първия мач той се разсея, задържа топката твърде дълго и понесе силен удар в главата, от който почти се парализира. Получи сътресение на мозъка, което го изкара извън играта. Заради проблемите си с колената буквално куцаше през останалата част от сезона, когато и Сан Франциско си взеха сбогом с него след изтичането на едногодишния му договор. Беше на трийсет и четири години.

За него това бе краят на играта. Той отказа да мине в категорията на второкласните играчи, които вечно седят на резервната скамейка. Вместо това извади прашасалата си диплома от университета в Маями. Само благодарение на популярността му го извикаха на интервюта с изпълнителните директори на някои от водещите корпорации в района на Сан Диего. Повечето от тях и без това затаяха коланите след провала в Силиконовата долина и последвалите терористични атаки, причинили сриването на пазара за акции. Нито една работа от предложените не му допаднаше, затова накрая прие да отговаря за набирането на средства за една неправителствена организация. Харесваше му да върши благотворителна дейност. Допадаха му хората, повечето от които бяха отдадени на каузата доброволци, а и за първи път можеше да използва без срам звездния си статус и чара си, за да дои пари от богатшите и да облекчи страданията на хората с по-малко късмет. Имаше случаи, особено след някоя успешна кампания, когато му се искаше Джон да можеше да го види как приема чек, който бе получил благодарение на своя чар и магнетизъм. „Как ти се вижда това, тигре!“

— Поне нямаш никакви дългове. Така че ако продадеш апартамента... — го съветваше личният му банкер.

— Апартамента няма да продавам — прекъсна го Трей. — Това изобщо не е вариант.

— В такъв случай, ако продължиш да работиш, ще може да живееш... с по-ограничени средства, но доста добре.

„Ако продължиш да работиш.“ Имаше запазен час при един лекар в Сан Диего. Страдаше от главоболие и замъглено зрение от известно време, а напоследък състоянието му се влоши.

Дъждът биеше в предното стъкло на колата му, докато шофираше към кабинета на лекаря, когото бе открил в интернет. Предпочете да отиде при непознат, а не при лекаря, който го лекуваше по време на спортната му кариера. Там вечно киснеха фотографии, жадни да снимат известните спортисти, които отиват на медицински преглед. Трей държеше неговото посещение при лекаря да остане в тайна.

Изключи двигателя и остана няколко минути в беembeто си, загледан в дъжда навън, ръцете му стискаха здраво кормилото. После пое дълбоко въздух и отвори вратата. Чадърът да върви по дяволите. Нямаше нищо против да се намокри малко.

Лекарят изслуша всичките му оплаквания. След това извърши общ преглед. Провери зрението му, уменията му да пази равновесие, координирането на движенията. После го изпрати на скенер и ядрено-магнитен резонанс на мозъка. Там му обясниха, че за да се получат ясни снимки, е необходимо да лежи абсолютно неподвижно, пристегнаха го с каишки на една маса, която щеше бавно да го придвижи по тунел вътре в затворения апарат. Трей усети отново клаустрофобията. Малко оставаше да се обърне и да си тръгне, ако техническият лаборант, който щеше да извърши изследването на известния куотърбек от Сан Диего, не беше възкликнал с искрено възхищение и благоговение: „Вие сте моят герой, господин Хал!“.

— Мислете си за най-хубавите моменти в живота си и преди да сте усетили, изследването ще е приключило — каза му, като инжектираше контрастно вещество във вените му.

Трей си мислеше за нощта, която бе прекарал с Кати след абитуриентския бал.

Когато приключиха с изследванията, се наложи да стои цял час в чакалнята, за да му съобщят:

— Радиологът ще разчете снимките и ще изпрати своето заключение на вашия лекар, господин Хал. До три дни ще знаете резултата.

След по-малко от двайсет и четири часа го извикаха в кабинета на лекаря. Докторът му обясни какви са резултатите от изследванията. Накрая заключи:

— Ще ви дам списък с най-добрите специалисти по тази болест, от която страдате, господин Хал. — Побутна към него листа, на който бяха подредени по азбучен ред имената на лекарите. — Както сам виждате, в Сан Диего има десет души, които работят в областта на онкологията. Лично аз, ако бях на ваше място, щях да избира предпоследното име от списъка.

Трей погледна името, което му сочеше лекарят с върха на химикалката си. Доктор Лора Райнландър, невролог-онколог.

ТРЕТА ЧАСТ
2008

42.

Отец Джон Колдуел се събуди внезапно от неспокойния си сън. Не бе в състояние да спи след краткото, загадъчно, дошло от нищото телефонно обаждане на някогашния му най-добър приятел — Трей Дон Хал, когото нито беше чувал, нито виждал от двайсет и две години. На всичкото отгоре Трей пристигаше в Кърси днес. Джон прекара цялата нощ в размисъл какво би накарало Трей да се върне в родния си град след толкова дълго отсъствие. Не вярваше, че има нещо общо с продажбата на къщата на Мейбъл Чърч. Най-накрая на размисъл заспа, но сънува кошмар, от който се събуди с пресъхнала уста и силно сърцебиене. Всъщност го събуди почукването на икономката Бети Хърбисън, която му носеше сутрешното кафе.

— Влизай, Бети! — провикна се, бе прекалено сънен, за да стане от леглото.

— Отче? — Тя любопитно надникна през вратата. — Все още ли не си станал?

Джон разтърка очи.

— Успах се малко. Имах безсънна нощ.

— Чух телефона да звъни около полунощ. Хората не осъзнават ли, че трябва да спиш? — изсумтя недоволно икономката.

— Бях буден — каза Джон. — Съжалявам, ако звъненето те е събудило.

— Не го споменах от загриженост за себе си, отче.

— Знам — отвърна Джон и се надигна от леглото, за да вземе чашата. — Притесняваш се твърде много за мен, Бети.

— Че кой друг да се притеснява, ако не аз? — Усмихна му се едва-едва, докато дърпаше завесите. Повече от бегла усмивка не можеше и да се очаква от нея. Джон рядко я чуваше да се смее. Само той, съпругът ѝ и хората, които я познаваха от много години, знаеха защо.

— Ще имаме гост за няколко дни — един стар мой съученик — съобщи ѝ Джон. — Пристига днес и каза, че ще дойде за обяд.

Надявам се, че краткото предизвестие няма да предизвика проблем. Аз самият научих едва снощи.

— Значи той се е обаждал посред нощ — заключи Бети. — Не, няма да създаде проблем. От женското спомагателно дружество изпращат Юнис Уелбърн и Бела Гордън да ми помагат тази сутрин. Стар приятел казваш?

— Стар съученик — поправи я Джон. — Не съм го виждал, откакто завършихме гимназия. Не ми приготвяй закуска. Имам среща в Кърси рано сутринта.

Бети се надяваше да получи повече информация, да узнае поне името на посетителя, но видя, че отчето нетърпеливо я чака да излезе, за да стане от леглото.

— Нямало да създаде проблем — измърмори тя под носа си. Взе таблата и тихо затвори вратата зад себе си. Който и да беше посетителят, отчето, изглежда, не гореше от желание да се среща с него. Някой използвач, бе готова да се обзаложи тя. Отчето оставяше хората да се възползват твърде много от него.

Джон отметна одеялото и пъкна крака в чехлите, за да излезе на балкона. Кафето не му понесе. Стомахът му и без това бе свит от напрежение, но гледката от балкона му поддейства успокояващо. Оттук се виждаха голямата зеленчукова градина, кошарите и другите ограждения за добитък, където децата отглеждаха животни по проекта БФА (Бъдещи фермери на Америка). Кучето Феликс, домашният любимец на сиропиталището, си ядеше закуската на стълбите на задната веранда, а прерията, цялата разцъфтяла, се стелеше в тиха, пастелна безкрайност. Картината бе идилична, но Джон имаше усещането, че нещо се завихря в далечината, като надвиснала над хоризонта буря, нещо незнайно и невидимо, което скоро щеше да наруши спокойствието във фермата.

Припомни си последния си опит да се свърже с Т. Д. Хал. Беше лятото на 1990. Тогава Джон бе в Гватемала. Работеше в йезуитската организация за бежанците в едно особено опасно време, когато правителствените служби за сигурност засилиха преследванията и кланетата на политически дисиденти и техните поддръжници. Сред тях имаше и йезуити. Хиляди трябваше да бягат от домовете си и от родината си, а задачата на Джон бе да помага на бежанците да попълват документите за политическо убежище и да сигнализира за

злоупотребите с човешки права. След като дни наред слушаше потресаващи истории за бягства от отрядите на смъртта сред влагата и жегата на джунглата, сред кал, змии и комари, за Джон бе истинска отмора да пише вечер на приятеля си в Щатите. Не беше изгубил надежда, че един ден те тримата ще се съберат отново. Отец Ричард му бе казал, че всяка година пристига чек от анонимен дарител за стипендиантския фонд, основан в памет на Дони Хърбисън. Това бе знак, че неговият стар приятел все още подлежи на превъзпитание. Трей не бе забравил обещанието, което бе дал в нощта на техния откровен разговор след мача. Но една нощ Джон се събуди внезапно от мъчителен сън в тясното си легло и оттогава не бе писал на Трей.

Това беше един от онези необясними моменти, когато от подсъзнанието внезапно изплува истина, за която до този момент човек си е затварял очите. Трей никога нямаше да се прибере у дома. Джон беше загубил и него, и Кати. Този факт бе неоспорим. Може би някоя нощ от подсъзнанието му щеше да изплува и причината, поради която Трей бе изоставил тях двамата и детето си, но каквато и да беше тази причина — истинска или въображаема за своенравния му приятел, — тя явно беше достатъчна, за да не видят Трей никога вече. Джон беше абсолютно убеден в това, така както единият близник усеща инстинктивно, че някаква злополука е споходила другия. Неговите писма, дори молитвите му, изпратени с надеждата, че Трей ще се върне, бяха безполезни. Веднага писа на Кати, за да я уведоми за своето прозрение, а тя му отговори: „Всичко е наред, Джон. Аз забравих Трей много отдавна“.

Защо тогава той се връщаше у дома?

— Хайде да не се обзалагаме на това, тигре — му бе отвърнал Трей, когато Джон изрази радостта си, че ще се видят. Какво искаше да каже? Каква заплаха дебнеше в тези загадъчни думи?

— Имам недовършена работа — така бе казал той. Кога Т. Д. Хал го е било грижа изобщо за недовършената работа? Мейбъл Чърч беше една такава недовършена работа — лелята, която го отгледа и го обичаше много, а той не дойде дори на погребението ѝ. Не го бе грижа за недовършената работа, когато остави бременна любимата си през 1986, нито за сина, когото никога не призна за свой. По средата на обещаващата кариера на Трей някакъв репортер се бе сдобил с негова снимка на осемгодишна възраст, и се виждаше забележителната

прилика с едно момче от неговия роден град, което тогава бе на същата възраст и за което се говореше, че му е син. Цитираха и думите на Треј, казани в тази връзка: „В Тексас, в Панхандъл се раждат много такива високи и дълги момчета, които си приличат като две капки вода. Можеш да ни срещнеш навсякъде — като магарешките бодили сме“.

Въпреки че Кати ходеше с високо вдигната глава, Джон знаеше, че думите на Треј направо я бяха съсипали, а никой не можеше да каже как точно се бяха отразили на Уил. Но думите на Треј се бяха върнали като бумеранг върху него самия. Едно е да откажеш да издържаш незаконно родено дете, съвсем друго е да отричаш, че това дете е твое, още повече, че външният вид и рождената дата недвусмислено сочеха, че може да е дете единствено на Т. Д. Хал. Нищо чудно, че Треј не беше стъпвал в Кърси от двайсет и две години.

Но защо се връщаше сега? За да признае детето си най-накрая? Да си върне Кати отново? При тази мисъл стомахът на Джон се преобърна. Едновременното неблагоприятно отношение на Кати, както язвително го наричаше тя, бе забравено от хората. Джон хареса думите, с които тя веднъж описа възстановеното градско благоволение към нея. „Ако си държиш главата гордо вдигната достатъчно дълго, след време приливът се оттегля и в крайна сметка можеш да стигнеш до брега по сушата.“

Така и стана. Съвсем скоро и Треј щеше да разбере как стоят нещата. Кати бе изключително важен член на градската общност: президент на училищното настоятелство, член на градския съвет и член на различни граждански комитети. Всички я обожаваха.

Тя беше по-прекрасна от всякога, притежаваше процъфтяващ ресторант, който имаше славата на една от малкото градски забележителности.

Градът се гордееше със сина ѝ толкова, колкото се бе гордял навремето с Джон и Треј. Джон Уил Бенсън изведе бейзболния отбор на щатските финали, където загубиха в последния ининг.

— Има талант и за футболното игрище — сподели веднъж треньорът Търнър със съжаление. Момчето можеше да постъпи в почти всеки колеж със стипендия на бейболист, но високият му успех вече му бе спечелил място в университета „Райс“. Наскоро се дипломира като петролен инженер и започна стажа си в регионалния

офис на една петролна компания в Делтън. Джон и Кати бяха щастливи, че момчето е близо до тях, но тя все пак се бе надявала синът ѝ да избере някой от другите офиси, разпръснати по целия свят.

— За него е добре да си разшири хоризонта, да види какъв е животът извън Кърси — бе мнението ѝ, но Уил обичаше Панхандъл и дори планираше един ден да си купи ранчо в района и да отглежда коне.

Дали Трей, вече на четирийсет, разведен, оставил славните дни на футболната си кариера в миналото, се връщаше вкъщи да се опита да спечели обратно Кати?

Друга вълна на безпокойство, мощна като токов удар, заля Джон и го накара да влезе вътре. Видя отражението си в стъклената врата и стреснато отстъпи назад, прокарайки ръка през косата си. Вгледа се в себе си за пръв път от години. Беше си върнал много от килограмите, които бе загубил в Централна Америка. Тогава се прибра у дома с вид на човек, през чието тяло е преминавал вятърът, кожата бе залепнала за костите му. Но мускулният му тонус беше добър, а тялото му силно. Въпреки годините, оставили следи по лицето му и посивелите слепоочия, във външния му вид още можеха да се открият чертите на онова момче, което не отстъпваше по нищо на Трей Дон Хал. Времето се беше отнесло сравнително благосклонно към него, макар тежките условия, в които бе работил, определено да бяха оставили своя отпечатък. Чудеше се дали същото бе вярно и за Т. Д. Хал.

Докато си вземаше душ, Джон се замисли какви следи са оставили годините върху Трей след двата провалени брака, обърканите бракоразводни дела, съдебните разправи, финансовите проблеми, сериозното мозъчно сътресение и безспирния живот на бързи обороти. Неголеми, можеше да се обзаложи Джон. Трей Хал винаги бе живял, без да мисли за последствията, и на четирийсет външният му вид най-вероятно доказваше именно тази философия.

Както правеше винаги, преди да излезе, Джон се отби в кухнята да каже довиждане на Бети и да я уведоми къде може да бъде намерен.

— Отивам до „Сейнт Матю“ за изповедите, след като приключа със срещата в Кърси, но ще се върна навреме, за да посрещна госта ни — каза ѝ.

— И къде в Кърси ще си, отче?

— „При Бени“. Трябва да говоря с Кати Бенсън.

По устните на Бети пробяга тънка усмивка.

— Значи това е причината да пропуснеш закуската?

— Виновен — сведе глава той.

Чу обичайната весела глъч сутрин от голямата трапезария, където обитателите на къщата — десет деца на възраст от шест до дванайсет, всичките изоставени от родителите си — закусваха. Нямаше търпение да се види с Кати, затова реши да не влиза при тях. Щяха веднага да го наобиколят, да го молят да играе с тях, да види зеленчуковата им градина или животните, които отглеждаха, да оцени рисунките им, свиренето на пиано и стрелбата с лък. Феликс, кучето, което бяха намерили на магистралата и бяха прибрали, бе пуснато вътре в къщата. Джон го потупа по главата както всяка сутрин и излезе навън.

Пое по пътя, който през юни беше осеян с белите дантели на две цъфнали портокалови дръвчета, разположени до портата. Цветчетата се посипаха като мързеливи снежинки върху капака на пикапа, докато минаваше под тях. Това обикновено повдигаше духа му, но тази сутрин нямаше този ефект. Трей сигурно се е посмял добре преди години, когато леля Мейбъл му е казала, че Хърбисънови са прехвърлили фермата на епархията, за да я превърнат в дом за изоставени деца с уговорката, че отец Джон Колдуел стане управител на сиропиталището. Джон си припомни ироничния тон на Трей предната вечер, когато каза: „Това сигурно е добре за теб“.

Беше свещеник в „Сейнт Матю“ по-малко от година, когато Лу и Бети Хърбисън си насрочиха среща, за да говорят с него. Беше през ноември, почти по същото време, когато намериха сина си мъртъв в обора преди деветнайсет години. Джон посрещаше всеки ноември оттогава със свито сърце, затова и сега, като ги въвеждаше в своя офис, усети как тъгата го притиска. Не можеше да си представи по каква причина искат да го видят.

— Как мога да ви помогна? — попита ги.

Те му представиха своето предложение с единственото условие да им бъде позволено да останат в дома си: Бети като икономка, а Лу като надзирател на имота.

Джон се втрещи, а пред очите му изникна богохулен образ на Бог в небето, смеещ се доволно на разиграващата се сцена.

— Защо? — попита Джон. — Защо бихте отстъпили собствеността си, за да останете да работите в семейния си имот срещу заплата?

— Заради Дони — отговориха те.

— Дони?

— Нашият син — поясни Бети. — Не го ли помниш, отче? Ти носеше на гроба му цветя. Той... почина, когато беше на седемнайсет. Почина... при нещастен случай. Щеше сега да бъде... на твоята възраст.

Думите излизаха на пресекулки, в тях ясно се долавяше и болка, и срам.

— Той беше добро момче — заяви Лу. — Беше и предан син.

— Не се и съмнявам — каза Джон, прочиствайки гърлото си. Премести няколко листа по бюрото си и се наведе напред, решен за част от секундата да рискува всичко: репутацията си, работата си, собствената си свобода и тази на Трей, за да даде на Хърбисънови успокоението, от което те се нуждаеха в скръбта си. — Вашият син не се нуждае от прошка за нещо, което е сторил тук на земята. Нека сърцата ви не страдат повече. Дони умря с Божията милост. Не е нужно да жертвате дома си, за да изкупвате неговата вина.

Те го зяпнаха, поразени как бе успял да прозре същината на тяхната болка. Джон затаи дъх в очакване на въпроса, който щеше да го накара да признае всичко.

Ала те приеха неговото изказване като нещо съвсем нормално за свещеник. Бети му каза:

— Благодаря за доверието, отче, но ние вече сме взели своето решение. Ако епископът е съгласен, желаем да дарим собствеността си на епархията в памет на нашия син.

Епископът се съгласи. Джон се премести да живее на горния етаж в къщата, Бети и Лу си останаха в тяхната стая, а цялата останала част от имота бе за „децата на отец Джон“, малките изоставени деца, които се сменяха през годините.

Промяната на жилището му, както повечето задължения, които трябваше да поеме, бяха събития отпреди почти четири години. Джон никога не се беше чувствал по-щастлив и по-спокоен в работата си, а и по отношение на живота си като цяло. Вината за стария му грях все още се спотайваше, но той рядко усещаше да го побиват тръпки. Някои

дни дори си мислеше, че е прекалено щастлив, прекалено много в мир със себе си. Дали Т. Д. Хал не идваше, за да развали всичко това?

43.

Бети Хърбисън наблюдаваше от прозореца на хола как пикапът на отец Джон се отдалечава. Пикапът, на вид почти като нов, бе собственост на един наскоро починал енориаш, който го завеща на дома за изоставени деца. Дълги години в енорията използваша един лексус, дарение от покойната Флора Търнър, но това бе много преди да дойде отец Джон.

Бети остана до прозореца дълго след като пикапът се изгуби по третокласния път, водещ към шосето. Преди колко години стоеше на същото място през юни, когато синът ѝ потегли с пикапа на баща си и изчезна в бял облак, и се молеше за неговото безопасно завръщане? Имаше шофьорска книжка едва от година, когато почина.

— Отец Джон ли потегли нанякъде? — чу въпроса на съпруга си, застанал зад нея.

— Към Кърси — отвърна тя с насълзени очи. — Ще имаме гост за няколко дни. Не ми каза кой. Най-добре ще е да отида да проветря стаята за гости.

Лу я хвана нежно за ръката.

— Май пак си изпаднала в онова настроение, а, Бети Ан?

Нищо не можеше да се скрие от Лу. Винаги разбираше, когато я налягаше онази страшна болка, сякаш я прорязваха ножове.

— Човек би си помислил, че след всичките тези години...

— Мила моя, времето няма значение при такава мъка, каквато изпитваме ние, но поне при нас е отец Джон. Той е на същата възраст, на която щеше да е Дони. Бог е милостив, щом ни изпрати него.

Лу е прав в това отношение, щеше да каже Бети, обаче усети познатата буца в гърлото си. Поне отец Джон бе с тях, той им бе като роден син във всяко отношение. Бе станал свещеник на тяхната енория деветнайсет години след като момчето им си отиде. Двамата с Лу забелязаха неговата грижовност към изоставените и малтретирани деца, колко се тревожеше, че няма къде да ги подслони. Един ден се прибраха от църковната служба в огромната си празна къща, кънтяща

от самота, откакто Синди се премести в Калифорния със съпруга и децата си.

— Какво ще кажеш, да предложим на църквата да използва нашата къща като дом за изоставените деца и да поискаме отец Джон да я управлява? — я бе попитал Лу. Лицето му бе огряно от вътрешна светлина — така не го беше виждала от години.

Така и направиха. Отец Джон се премести при тях заедно с децата. Ето че имаха семейство. Постепенно болката в гърдите ѝ намаля, празнината изчезна. Не минаваше ден, без да се сети за Дони, но нямаше и ден, в който да не благодари на Бога, че ѝ бе изпратил отец Джон.

Джон се бе обадил предварително, защото искаше да разговаря с Кати насаме. По това време сутрин тя и Биби обикновено обсъждаха предстоящата през деня работа, преди да нахлуят тълпите за обяд.

— Разбира се, Джон, но по какъв повод? Много си тайнствен.

— Ще ти кажа, като се видим, Кати. В твоя офис около девет?

Тя му заръча да не закусва у дома при Бети, защото ще го чакат пресни понички и кафе.

Няколко минути преди девет той паркира пикапа зад ресторанта до белия лексус на Кати. Беше минал покрай фасадата на заведението и се бе опитал да го види през очите на Трей. А и му се искаше да види с очите си изражението на Т. Д., когато той дойде за първи път тук. Дори задният вход бе коренно различен от времето, когато Одел Улф се мотаеше тук, за да му подхвърлят остатъците от храната. В онези дни паркингът за служителите всъщност приличаше на склад с претъпкани кофи за отпадъци, изхвърлени неща от оборудването на заведението, както и всякакви боклуци, които можеше да доведе вятърът.

— Заради боклука и миризмата тук не паркират други коли. — Така Бени защити ужасния вид на паркинга. Кати го бе почистила, бе сложила кофите за боклук под специален навес и бе поставила табела с учтивия надпис: „Моля... само за служители и снабдители“. На паркинга не спираха никакви други превозни средства.

С изключение на неговата кола.

Джон изкачи няколкото стъпала и позвъни. Лекият юнски ветрец люлееше кученцата в най-различни цветове, засадени в широки съдове от двете страни на покритата веранда. Пъхна върха на показалеца си в меката като кадифе сърцевина на цветето, но нито едно творение

създадено от Бога, днес не можеше да успокои тревогата му. Усещаше как облаците над главата му се сгъстяват. Пропълзяваха дългите сенки на разплатата, породени от стари грехове, които времето не можеше да заличи.

Кати отвори вратата. Както винаги, когато я видеше, така и сега в сърцето си усещаше особена нежност. Навремето бе страст, незадоволена, несподелена, тайна, но нея бе изкоренил отдавна. Сега бе останала единствено дълбоката, трайна приятелска обич. Тя носеше униформеното облекло на заведението — рокля от дънков плат в синия цвят на метличина, избродирана с жълти маргаритки, които бяха търговската марка на нейното заведение.

— Заповядайте в дома ми, отец Джон — поздрави го тя с думите, които използваше баба ѝ едно време да приветства посетителите. Не можеше да се въздържа да не вложи и малка закачка, когато се обръщаше към него с „отец“. — Умирам да разбера защо си дошъл при мен, вместо да пишеш проповедта си, както обикновено правиш в петък сутрин.

Той не можеше да ѝ отговори със същия весел и закачлив тон.

— Къде е Биби? — попита, влизайки в офиса ѝ със слънчевите, боядисани в жълто стени, с изобилието от саксийни цветя и с белите капаци на прозорците, които му придаваха приятната атмосфера на някое имение в Юга.

— Пратих я да внесе пари в банката. Казах ѝ да не бърза. — Кати го погледна с почуда. — Виждам, че си решил да ме държиш в напрежение.

Не можеше да се реши да ѝ каже. Седна на стола до бюрото ѝ с подредените на купчини документи, които оставяха достатъчно място за подноса с кафето и прочутите понички с мая.

— От многото коли, паркирани отпред съдя, че кафенето е голям успех. — Джон имаше предвид специалното разширение към основния салон за хранене, което Кати бе направила, за да могат местните пенсионери, бизнесмени, фермери и собствениците на ранчо да се събират тук за сутрешно кафе. Това бе жест, с който искаше да се реваншира, че навремето бе изхвърлила приятелчетата на Бени. Единственото условие, което им постави, бе да са си тръгнали до единайсет часа, когато отваряше ресторанта за тълпите, които идваха за обяд.

— Това е едно от най-далновидните бизнес решения, които някога съм вземала — заяви Кати и седна зад бюрото си. — Нямах представа, че заведението ще стане толкова популярно. Резервациите са чак до декември. С този наплив ремонтът ще се изплати за една година. — Тя постави чашите за кафе върху чинийките. — Не е зле да минеш да поздравиш господата, преди да си тръгнеш. Много ще им хареса.

— Ако ми остане време — отвърна Джон. — Малко съм притеснен откъм време тази сутрин.

Кати отвъртя капачката на термоса за кафе и от него се вдигна струйка пара.

— И защо така?

— Трябва да съм в изповедалнята в десет, а след това очаквам един гост за обяд в Хърбисън Хаус.

— Така ли? Кой?

Той се пресегна и взе термоса от ръката ѝ, за да не се изгори с горещата течност.

— Трей Дон Хал.

Устните ѝ се разтвориха. Лицето ѝ замръзна и той се зачуди какви ли мисли щяха да изникнат в съзнанието на тази иначе умна и практична жена, след като веднъж отmine шокът. Дали все още държеше на Трей? Джон не знаеше, не искаше да знае. Чудеше се дали и тя бе изпитала същото разочарование, когато Трей не дойде преди две години за погребението на леля си.

— Обади ми се снощи. Беше доста късно, иначе щях още тогава да ти звънна — обясни той. — Каза ми, че идва, за да раздаде вещите на леля Мейбъл и да се срещне с Тайсънови във връзка с продажбата на къщата. Дик ще се пенсионира и иска да я купи.

Кати взе отново термоса и наля кафе в двете чаши.

— И идва лично, за да уреди този въпрос? — попита тя. Ръката ѝ едва забележимо потреперваше. — Не можеше ли да изпрати някого да му свърши работата?

Джон вдигна рамене.

— И аз си зададох същия въпрос.

— Нещо друго каза ли?

Джон ѝ предаде в подробности краткия им среднощен разговор.

Кати му подаде чашата, наглед съвсем спокойна, но... кой знае каква буря се вихреше под тази безоблачна външност?

— Недовършена работа... Какво ли може да означава това? — зачуди се Кати.

— Мога само да правя догадки, точно както и ти.

Джон продължи да я наблюдава. На четирийсет, тя бе все още стройна и красива жена. Изправената ѝ стойка и кройката на роклята ѝ я правеха да изглежда по-висока. Кати отвори малко щорите на един от прозорците, за да влезе повече светлина. Или може би да си даде време да се поуспокои, помисли си Джон.

— Ама че копеле е — промълви тихо Кати, гледайки втренчено през прозореца. — Нито едно обаждане, нито един отговор на писмата ми, нито една картичка за рождения ми ден или за Коледа, нито един долар за нас, никакво признание за постиженията в училище на сина му, никакъв интерес към нашето благосъстояние. Сякаш аз и Уил изобщо не съществуваме. Ако ние сме неговата несвършена работа, за която е дошъл да се погрижи, закъснял е с цели двацет и две години.

— Сигурна ли си в това, Кати?

Тя се обърна към него. Косата ѝ блестеше на слънцето. Бе толкова прелестна, че дъхът му спря. Видя красотата ѝ през очите на Трей и я намери за покоряваща.

— Смяташ, че все още съм влюбена в него, нали? Че трябва само да ме повика с пръст и веднага ще дотичам?

— Минавала ми е тази мисъл.

Очите ѝ светнаха, разкривайки за миг истинските ѝ чувства.

— Той нарани сина ми. Никога няма да забравя това, Джон.

— Дори и ако... желанието още е живо?

Тя отново се обърна с гръб към него и се загледа през прозореца.

— Основателен въпрос. Ще повтора твоите думи, казани на Биби, когато заминаваше да учиш в „Лойола“. Тя те предупредила колко ще ти е трудно да се справиш с момичетата, които ще те желаят.

Той смръщи вежди в опит да си спомни точно какво бе казал тогава.

— И какви бяха те?

— Казал си: ами ще видя какво е.

Не това бяха думите, които се бе надявал да чуе от нея.

— Биби много приказва, а пък ти нищо не забравяш — рече.

Кати се върна зад бюрото си.

— Така е. Затова не се тревожи, че ще позволя на Трей Дон Хал отново да нарани мен или Уил.

— А защо вие двамата с Уил не отидете някъде за няколко дни?

Кати го погледна така, че го накара да съжали за направеното предложение.

— Разбира се, че не — отговори си той сам и въздъхна. — Идеята беше лоша. Това изобщо не е в твой стил.

Биби се беше върнала от банката. Чуваше се как се шегува с кафеджиите, които започваха да се разотиват преди обяд. Изправи се, осъзнавайки, че не беше и докоснал леките като пух канелени понички, които обикновено поглъщаше с настървение.

— Ще ти се обадя, когато разбере какви са плановете на Трей.

— Те може изобщо да не се отнасят до мен и Уил — каза Кати.

Той долови тъжна нотка в гласа ѝ и сърцето му се сви. Кати можеше и да отрича, ала Трей все още бе в сърцето ѝ.

— Стой до телефона — посъветва я.

44.

Когато Джон си тръгна, Кати остана на бюрото си и си пое дълбоко въздух от страх да не получи нов пристъп на болестта, от която страдеше в детството си. Тя бе проучила какво може да причини това състояние. Симптоми като бързото сърцебиене, схващането на мускулите и гаденето бяха вид реакция на организма, стремящ се към мигновено бягство. Дължаха се на прилива на адреналин и други химически съединения, подготвящи го за бързо спасяване от опасност. Начинът да се справи с това бе да даде време на мозъка си да обмисли и оцени ситуацията. Да прецени дали опасността е реална и как може да се справи с нея.

Трей Дон Хал не представляваше никаква опасност. Не можеше вече да нарани нито нея, нито сина ѝ. Не можеше да я спечели отново въпреки чара си. Чувствата, които изпитваше сега, бяха породени единствено от реализирането на нейната фантазия как Трей Дон Хал влиза в заведението, което наричаха едно време „мазната дупка“, и открива на негово място невероятно чист, прехвален от критиците на кулинарията ресторант, на който тя бе уважаваният собственик. Беше си представяла много пъти изумлението му, когато разпознае в успялата бизнес дама, каквато бе днес, съсипаното бременно момиче без пукната пара, което бе изоставил. Но от известно време насам беше спряла да си представя тази среща. Когато Трей не дойде дори на погребението на Мейбъл Чърч, а вместо това изпрати цветя, тя изтри сцената на неговото завръщане завинаги от съзнанието си. Вбеси я неговото безразличие към смъртта на леля му, пълното неуважение към паметта ѝ. Гледаше деветнайсетгодишния си син, който седеше до нея на погребението, и беше благодарна, че съдбата го е пощадила да не изпита безсърдечието на баща си. Щом се сетеше за Т. Д. Хал, мислено пращаше копелето да гори в ада.

Сега обаче, когато разбра, че е тук, сърцето ѝ започна да бие лудо, стомахът ѝ се сви. Започна да си мисли с какво трябва да е облечена, когато той влезе през вратата. „Не постъпваш умно, момиче, никак не постъпваш умно.“ Каквото и прозрение да беше получил

Трей в Сан Диего, то бе дошло твърде късно за нея и за Уил. Нямаха нужда от него, нито пък желяха да имат нещо общо с този човек.

Въпреки това искаше да го види. Искаше той да види Уил. Но не за да започнат наново или да наваксат пропуснатото. Искаше Трей да види какво беше пропуснал, какво бе могъл да има и какво щеше да остане в живота му след футболните победи, след изхарчените пари, след болките в колената.

Защото до ден-днешен бе убедена, че въпреки неговия нарцисизъм те двамата можеха да останат заедно, ако тя не бе забременяла тогава. Обичаше я, вероятно егоистично, но все пак с цялото си сърце, и тя все още вярваше, че с времето той сигурно щеше да приеме идеята да имат и деца.

Или може би нямаше. Леля Мейбъл бе казала веднъж:

— Изглежда, че Уил ще е единственият праплеменник, който някога ще имам.

Подтекстът на казаното бе ясен: и в двата му брака съпругите на Трей не му бяха родили деца.

Въпреки това Кати не можеше да се освободи от усещането, че при тях с Трей можеше да е различно. Тяхната любовна история не бе типичната история на двама ученици от гимназията. Дори и онези, които не одобряваха ранните сексуални отношения, бяха видели нещо особено, почти свято в тяхната връзка. Спомни си деня, когато влезе в класната стая на шестокласниците, притеснена и безмълвна. „Нека да седне тук, мис Уитби.“ Кати не бе забравила и до ден-днешен момчешкия глас, който изрече думите в наелектризираната тишина, втренчения в нея поглед, дългата ръка, облечена в ръкава на памучна риза, с която посочи мястото до себе си.

Нима арогантността на Трей стигаше дотам, че да мисли, че сърцето ѝ му принадлежи, щом тя никога не се омъжи? Леля Мейбъл сигурно му бе споменала за годеща ѝ с Даниъл. Но може би Трей си бе помислил тогава, че тя просто се е примирила да бъде с друг? Изсмя се злобно. За това можеше и да е прав, но със сигурност щеше да е голям шок за него да научи, че единственият мъж, когото обичаше и за когото наистина би пожелала да се омъжи, носеше свещеническа якичка.

На вратата се почука.

— Кати, може ли да вляза?

— Да, Биби, влез. — Когато управителката на заведението ѝ влезе с празните торбички от парите, Кати ѝ каза: — Ще трябва да се справиш без мен за около час, Биби. Отивам до „Морган Петролиум“, за да се видя със сина си.

Като хвърли поглед през прозореца на кабинета на своя шеф, Уил Бенсън спря да пише доклада за пробите нефт, които бе взел от каменистите пластове на едно от местата, където компанията провеждаше сондажи. Току-що бе видял белия лексус на майка си да спира на паркинга на „Морган Петролиум Къмпани“. Шефът му също погледна през прозореца, за да види какво бе привлякло погледа на младежа.

— Ама това е твоята прекрасна майка — възкликна. — Какво ли я води насам? Надявам се, че нищо лошо не се е случило?

— И аз — отвърна Уил и сърцето му подскочи. Майка му бе облечена в униформата на ресторанта. — Най-добре да отида да видя какво има.

— Разбира се. Ще продължим след това.

Уил изтича да посрещне Кати на входа. Първата му мисъл бе, че майка му е дошла заради лошите резултати от годишния медицински преглед. Всяка година се притесняваше, докато тя не му се обадише, че всичко е наред. Тази година не се беше обадила. Не можеше да си представи друга причина, която би я накарала да измине шейсет километра от Кърси до местоработата му, и то малко преди най-големия наплив в заведението.

Тя разговаряше с геолога, който ѝ бе отворил вратата. Уил трескаво се вгледа в лицето ѝ дали изражението ѝ ще потвърди най-лошите му страхове. Не видя никакъв знак. Майка му разпитваше геолога как са жена му и новороденото им бебе. В изражението и гласа ѝ не се долавяше ни най-малко напрежение, но това можеше и да е подвеждащо. Тя никога не издаваше какво мисли и чувства пред другите хора.

Преди неговият колега да извади портфейла си, за да покаже снимки на бебето, Уил скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа многозначително. Човекът разбра намека и си тръгна.

— Мамо, какво правиш тука? — попита я, когато мъжът се отдалечи.

Кати се усмихна и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

— Джон Уил, бива ли така да се отнасяш с човек, който току-що е станал баща? И с такъв ли тон трябва да говориш на майка си?

Той я погледна с тревога.

— Какво се е случило?

— Може ли да отидем в кабинета ти?

— Разбира се. — Явно нещо се беше случило. Ако беше рак, сигурно го бяха хванали в ранен стадий. Майка му се грижеше за себе си и рядко боледуваше, пък и в днешно време медицината вършеше чудеса. От каквото и да се нуждаеше тя, той щеше да ѝ го осигури. Притеснено помоли секретарката си:

— Линда, би ли се обадила да предупредиш, че ще отида малко по-късно при сондажниците?

— Разбира се, Джон Уил — отзова се тя. — Всичко бих направила за теб.

— Какво хубаво момиче — каза Кати и последва сина си по тесния коридор. — Омъжена ли е?

— Да, мамо, омъжена е — отвърна Уил, стиснал зъби, докато отваряше вратата. — Сега ще ми кажеш ли какво не е наред?

Тя долови тревогата му. Едва сега осъзна какво си мислеше той.

— О, сине, не е това, което си мислиш — допря длан до бузата му. — Ако бях по-здрава, отколкото съм днес, щеше да се наложи да ме потопят във формалдехид. Получих резултатите от изследванията едва тази сутрин и не ми остана време да ти се обадя. Идвам при теб по друг повод.

Уил въздъхна с облекчение.

— Добре, за какво става дума?

— Може би ще е най-добре да седнеш, мили. Дошла съм при теб с шокиращи новини.

О, боже, майка му щеше да се омъжва — вероятно за онзи петролен магнат от Далас, развеждан два пъти, който миналата пролет дойде в заведението и оттогава беше луд по нея. Уил го харесваше, но нито един мъж не бе достатъчно добър за майка му. Освен отец Джон.

— Баща ти се връща в града. Обадил се снощи на Джон и му казал, че днес по обяд ще бъде в Кърси. Дошъл бил да освободи

къщата на леля си. Дик и Паула Тейсън, родителите на Мелиса искат да я купят.

За момент всичко се размаза пред очите му. Сякаш светлината угасна за Уил. На шест години знаеше добре кой е баща му. Винаги бе мечтал за деня, когато Т. Д. Хал ще се появи от нищото и ще ги отведе с майка му в Сан Диего, за да живеят с него. Прабаба му щеше също да дойде с тях. Това беше неговата тайна надежда, с която вечер заспиваше и която държеше в обятията си, както другите деца гушваха бейзболните си ръкавици или плюшените си играчки. Когато стана на десет, вече бе научил всичко за скъпоструващите хобита на баща му, за сексуалните му подвизи, за заплатата му, която бе астрономическа сума. А майка му работеше извънредно, за да разработи заведението, тревожеше се, че няма пари да плати лекарствата, които изписваха на баба й. По това време вече му бяха казали, че баща му е изоставил майка му, когато тя била бременна с него, отишъл да следва в колеж във Флорида и повече никога не се върнал. Когато бе на тринайсет, се закле, че ако този кучи син се появи някога, ще го гръмне в топките със старата пушка, която майка му държеше под леглото си.

Но се беше научил, също като майка си, да не показва никакви чувства, когато се налагаше. Премигна два-три пъти и я попита:

— Затова ли си идва?

— Доколкото знам.

— Колко ще остане?

— Няколко дни. Така ми каза Джон.

— Явно не е дошъл да се забавлява.

— Точно така. Щял да отседне в Хърбисън Хаус, докато свърши работа.

— Питал ли е отец Джон за нас?

— Не, но може би просто проверява как стоят нещата. Затова и дойдох при теб. Дойдох да те помоля да се видиш с него, ако той го поиска, защото, доколкото те познавам, ще се отнесеш в планината с кучето си през уикенда, докато баща ти си замине, откъдето е дошъл. Съветвам те да не постъпваш така, Уил. Ако не ти харесат думите му, тогава го ритни, изплюй се в лицето му, тресни вратата под носа му. Ако не се срещнеш с него сега, ще съжаляваш по-късно.

— Ами ако не възнамерява нищо да ми казва, мамо? Може наистина да е дошъл просто за да продаде къщата на леля си? Може

ние с теб изобщо да не сме част от плановете му?

Кати поклати глава.

— Не е нужно да идва чак тук лично, за да опразни къщата на леля си и да се погрижи за продажбата ѝ. Всичко това можеше да се уреди и без да идва от Сан Диего. Отец Джон и аз сме на едно мнение по този въпрос.

Уил кимна. Виждаше майка си в нова, плашеща светлина. Имаше чувството, че тя е очаквала това посещение от години и донякъде се радва. Гледаше я сега — колко бе красива и младолика! Не можеше да не се запита какво ще се случи, ако Т. Д. Хал се появи на прага ѝ — разведен, според слуховете и разорен, изхвърлен отвсякъде — и я помоли да му прости. Дали тя щеше да му даде втори шанс?

— Кажи ми — настоя той, — ако този мъж ти се извини, каже, че те обича и иска да изкупи вината си за стореното, как ще постъпиш? Каква ще бъде твоята реакция?

Тя му се усмихна.

— Твоят кръстник ми зададе в основни линии същия въпрос, затова ще ти кажа това, което отговорих на него. Ще е нужно много повече от сладки приказки и самообвиняване, за да може някой отново да ме спечели, сине. Двайсет и две години той се правеше, че ти не съществуващ. Да забравим за мен. Презрителното му отношение към мен е нищо в сравнение с пълното отхвърляне на теб. Никога няма да му простя, че бе причината за тъгата в твоето детство, но не го мразя дори за това. Защото, колкото и да е невероятно, ти порасна и стана човек, какъвто нямаше да бъдеш, ако баща ти бе наоколо.

— Пак щеше да излезе човек от мен, мамо — възрази Уил.

— Аз обаче нямаше да съм майката, която познаваш. Ако Т. Д. Хал се бе оженил за мен, щях да бъда друга жена.

И това беше самата истина. На майка му се бе наложило да се справя с различни житейски препятствия, които бяха калили характера ѝ. Животът с неговия баща — егоист и женкар, само щеше да я нарани. Дивото си оставаше диво.

— Моля те само да му дадеш шанс да ти каже това, което е дошъл да каже — настоя тя. — Аз така възнамерявам да постъпя. Имам чувството, че още веднъж ще се убедим какъв късмет сме имали, че ни е изоставил.

— Добре, ще го направя заради теб — съгласи се Уил. — Но да не се разочароваш, ако се окаже, че е дошъл само за да продаде къщата на леля си.

Кати извади ключовете на колата си от чантата. Движенията ѝ бяха спокойни и решителни.

— Не смятам, че е възможно Трей Дон Хал да ме разочарова повече.

Само да беше вярно, помисли си Уил, като я изпрати до паркинга. Беше стиснал толкова здраво зъби, че почти не почувства целувката по бузата за довиждане. Както обикновено тя прочете мислите му.

— Ще се опита с чар да победи омразата, която изпитваш, Уил. Не се страхувай да се освободиш от нея. Да се освободиш от омразата, не означава да забравиш това, което искаш да помниш винаги. Не означава помирение.

Уил изпрати с поглед колата ѝ, потресен от факта, че тя през цялото време бе наясно от какво се страхуваше той. Опитваше се да скрие страха си откак бе пораснал достатъчно, за да може да го анализира. Колкото и да мразеше баща си, Уил винаги се бе страхувал, че един ден ще го срещне и тогава ще стане подвластен на неговото обаяние, заслепен от блясъка на спортната звезда, и ще се ненавижда за своята уязвимост, за своето отчаяние. Всъщност той бе получил цялата любов и внимание, от които бе имал нужда, от най-прекрасния човек на света, който бе изпълнявал ролята на негов баща — йезуитския свещеник Джон Колдуел.

Все пак как другояче можеше да се обясни фактът, че бе проучвал Т. Д. Хал, освен с желанието да има баща? Нямаше дума, написана за него, която Уил да не бе прочел, нямаше и негов мач, който да не бе гледал. Казваше си, че иска само да разбере до каква степен си приличат и какви черти от характера на баща си може да открие у себе си. От съвсем малък бе решил, че не иска по никакъв начин да прилича на Трей Дон Хал, и доколкото сам можеше да прецени, това бе точно така. Бе наследил от майка си вродената учтивост, спокойния темперамент и чувството за отговорност. Не гонеше фуст и сексът с непознати не го интересуваше.

Но всъщност искаше да опознае баща си по-добре. Никога нямаше да признае на майка си, че до завършването на гимназията

всеки път по Коледа и за рождения си ден очакваше пакет, картичка, неочаквано телефонно обаждане — някакъв знак от баща му, че знае за съществуването на сина си на тази планета.

Но това беше преди. Сега бе различно. Дните, когато копнееше за тези неща, бяха отминали. Сега ненавиждаше Трей Дон Хал. Ако беше дошъл с намерението да се промъкне като червей в техния живот днес, след като бе оплескал собствения си живот до такава степен, то синът му щеше да го накара жестоко да съжалява.

45.

Тази сутрин на три пъти плъзна решетка между себе си и изповядващия се.

— Прости ми, отче, защото съгреших.

— Какво си сторил?

— Заради баща ми е. Не го уважавам, не го харесвам. Той лъже, играе на комар, изневерява на майка ми, не спазва дадената дума. Не бих му се доверил за нищо. Освен това е дебел, пуши като комин, а и пие. Изобщо не се интересува от мен.

— Обичаш ли го?

— Да, точно за това става въпрос. Обичам го, а не искам. Знам, че е грях да искаш да мразиш някого, особено собствения си баща, но животът ми щеше да е много по-лесен и болката щеше да изчезне, ако можех да го мразя, и страшно се ядосвам на себе си, защото не мога.

— Не се ядосвай на себе си. Проявил си най-голямата любов, на която е способен човек. Обичаш някого, който е недостоеен за твоята любов. Това е твоят кръст, той ще ти тежи и ще го носиш, но кръстовете, които носим предано, са крилата, които след време ще ни възнесат до рая.

— Може ли хората да се променят, отче?

— В какъв смисъл?

— В смисъл да променят гените си.

— Гените си не могат, но могат да променят поведението си. Дадена ни е власт да контролираме собствените си действия, защото всеки човек е роден със свободна воля. С помощта на Господ ние, човешките същества, можем да избираме дали да се подчиним на това, което ни диктуват нисшите ни инстинкти. Нашата същност ще си остане такава, точно както вродената склонност на алкохолика да пие. Битката със собствената ни природа никога не свършва, но може да бъде спечелена.

— Благослови ме, отче, защото съм грешен.

— Всички сме грешни, приятелю мой.

46.

Трей Дон Хал намали скоростта на беемвето, което бе взел под наем, и сви от междуцатската магистрала 40 по пътя за Кърси. Самолетът му бе кацнал в Амарило съвсем навреме. Пътуваше без багаж, а нямаше и опашка пред гишето за коли под наем, така че му остана свободно време преди срещата с Тайсънови в единайсет. С изключение на вятърните генератори на енергия — огромни като мамути конструкции, — прерията бе такава, каквато я помнеше. Известно време пътува със свален прозорец, за да усети свежото ухание на тревите в Панхандъл, но вятърът му се стори хладен и вдигна стъклото. Бяха го предупредили да се пази от настинки.

На около два километра от крайната цел на своето пътуване забеляза водната кула на Кърси и спомените го връхлетяха от времето, когато с Джон се катереха по това проклето нещо. Кулата се радваше на твърде голяма почит в околността, за да си позволят да я надраскат, пък и се страхуваха, че шерифът може да разбере кои са извършителите. Но определено нямаше да си тръгнат, без да оставят знак, че са се качили по стълбата, която я обточваше. Това бе и бойното им кръщение, когато в седми клас успяха да постигнат целта си и да завържат един шал на Кати за перилата. Известно време вятърът го развяваше, докато един ден просто изчезна.

„Като много други неща, които просто бяха отнесени“ — помисли си Трей.

Когато навлезе в града, забеляза промени и някои нови за него места — фризьорски салон, антикварен магазин, цех за преработка на дивеч. Но старата автокъща, магазинът за фураж, дворът с отпадъци, които ръждясваха зад металната ограда, още съществуваха. Нямаше нищо особено в този град, нищо не го отличаваше от други подобни селища из прерията, разпръснати на голямо разстояние, освен избелелия от времето билборд, който посрещаше посетителите в самия край на града: „Добре дошли в Кърси, града на «Бобкетс», спечелил Щатския шампионат за юноши през 1985 година.“ Този надпис го

връщаше към едно славно време, което отдавна бе останало в миналото.

Портата към гробището „Тихо убежище“ беше пред него и той сви по пътя нататък. Намери по памет гроба на своя чичо Харви. Както и очакваше, леля Мейбъл бе погребана до него. Надгробните им плочи бяха еднакви и върху всяка от тях бе изгравирана ръка, протегната към другата. Леля Мейбъл така и не успя да преодолее смъртта на чичо Харви.

Трей осъзна това, когато вече бе твърде късно самият той да се опита да ѝ предложи някаква утеха. Познаваше чичо си едва от няколко месеца, когато той почина, но Трей не го забрави. Като малък все си мислеше, че бракът между тях двамата — дребничката, срамежлива като теменужка леля Мейбъл и якия, недодялан чичо Харви, ловец на едър дивеч — е нещо като майтап. Но какво ли разбираше тогава от тези неща, дяволите да го вземат?

Беше купил цветя на летището и сега положи веселия букет от карамфили, маргарити и зеленина върху гроба на леля си. Усети паренето в гърлото, което ненавиждаше.

— Съжалявам, лельо Мейбъл — каза, — исках да дойда, но не ми стигна смелост. Сега, когато си на небето и знаеш цялата истина, се надявам да ми простиш.

Огледа и другите паметни плочи наоколо. На тях прочете имената на хората, които бяха починали, откакто си бе заминал. Ето стария шофьор на автобус, на когото бе създавал незаслужени ядове, и жената, която работеше в стола и винаги му слагаше допълнително от картофеното пюре. Сега съжаляваше, че не бе проявявал по-голяма признателност. Свещеникът от баптистката църква на Кати също бе починал, един лицемерно набожен задник, който бе затворил вратата към бъдещето ѝ, когато тя забременя. Трей се огледа и за гробовете на мис Уитби и на Ема Бенсън, но не можа да ги открие, а пък вече беше дошло време да тръгва. Преди това срита няколко буци пръст на гроба на баптисткия свещеник и се отправи към колата си.

Гимназията и футболното игрище също бяха в тази част на града и Трей пое по оправеното шосе към мястото, където бе прекарал най-щастливите години от живота си. Вместо старата дървена дъска, на която закачаха обявленията за различни училищни събития, сега имаше ново дигитално табло. На него бе изписано пожелание за

спокойно лято на всички учители и ученици, както и информация за тези, които имаха по-малко късмет и трябваше да посещават лятното училище, което започваше след седмица. Нямаше жив човек наоколо, а на разширения паркинг видях само няколко коли.

Трей слезе от колата. Затръшването на вратата прозвуча като гръм наред тишината на прерията. Училището бе модернизирано, но в общи линии си бе същото. Като затвореше очи, се връщаше пак в ученическите си години, когато пристигаше с училищния автобус в прогимназията, а след това, като юноша — с мустанга или с пикапа на Джон, а Кати винаги седеше между тях. Безстрашната тройка на гимназията в Кърси — така ги наричаха тогава.

Трей отиде до оградата на пистата и футболното игрище. Портата сигурно бе заключена. Но чу младежки гласове, сигурно така бе звучал и неговият едно време. Предположи, че и сега ученици тичаха по пистата. Оказа се прав. Катинарът висеше отключен на портата. Отвори я и забеляза три момчета по шорти и тениски да се разгриват с упражнения за разтягане и въртяха в кръг ръце. Вратата на сградата към игрището изскърца и оттам излезе мъж със свирка на врата. Явно беше треньорът.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита мъжът.

— Всъщност не — отвърна Трей. — Завърших това училище и реших да спра да видя как изглежда сега. Имате ли нещо против да поогледам малко? — Мъжът беше на средна възраст, но все пак твърде млад, за да помни времената, когато Трей тичаше по тази писта и играеше на това игрище.

— Не, не, нямам нищо против. Радвам се, че сте дошли. — Мъжът се втренчи в него. Кожата на челото му се опъна назад, когато го разпозна. — Вие сте... Т. Д. Хал, нали?

— Точно така.

— Всемогъщи боже! — Човекът протегна ръка. — Тони Уилис. Треньор на футболния отбор. За мен е чест да се запозная с вас. Трябваше да нарекат игрището на ваше име след всички купи, които сте спечелили за училището. За първи път ли идвате тук след завършването?

Трей поклати глава.

— Страхувам се, че да. Има ли някой от треньорите от моето време?

— Боби Тъкър. Той е главният треньор по футбол и директор по спортната част.

— Не го помня. Той ли е на мястото на треньора Търнър?

— След него имаше още няколко. Търнър изкара по-малко от пет години, след като вашият клас завърши. Когато дъщеря му неочаквано почина, той някак загуби интерес към футбола и към всичко останало. — Уилис присви очи и погледна Треј въпросително. — Нали... знаете за какво говоря?

Треј кимна утвърдително.

— Леля ми ме информираше. Починала е от инфекция, нали така?

— Да. Много тъжно. А и жена му почина след няколко години. Рон стана алкохолик, сега живее като отшелник. Сигурен съм, че много ще се зарадва да види най-добрия спортист, на когото някога е бил треньор.

— Като изключим Джон Колдуел.

— А, да, отец Джон. Страхотен е бил, ако се съди по записите от онова време. Футболът е претърпял голяма загуба, когато се е отказал от него, за да стане свещеник. Поне така говорят.

— Вярно е. — Треј извади ключовете за колата от джоба си.

Уилис го погледна озадачено.

— Не искахте ли да разгледате?

— Както изглежда, нямам време. Радвам се, че се запознахме.

— Тъъ, почакайте малко... — Явно смутен, треньорът потърка брадичка. — Къде сте отседнали? Може да се видим на по бира...

— В Хърбисън Хаус при Джон, но ще остана само една нощ. Може да се видим следващия път като идвам.

Треј се раздели с треньора, който явно бе объркан от държането му, но носталгичното му настроение се бе изпарило. Прилоша му, когато чу какво е сполетяло треньора Търнър.

Завладя го напълно неоправдан гняв към Тара, който обаче бързо се изпари. Лора — доктор Рейнландър — го бе предупредила за пристъпите на безсилен гняв.

— Хайде да я караме спокойно — бе му казала тя.

Но как е могла оная уличница да умре и така да нарани родителите си, след като и без това вече ги бе направила толкова нещастни? Какво не би дал да можеше да изчисти името си пред

Търнър, да му обясни защо е зарязал Кати, но треньорът пак щеше да мисли най-лошото за него, щом не бе проявил достатъчно мъжество да признае истината, която би променила всичко.

Следващото място, на което трябваше да се отбие, щеше да го потисне още повече, но поне щеше да види някаква промяна към по-добро. Нямахше да влиза. Просто щеше да мине покрай „При Бени“ и да се опита да зърне русата глава на Кати. Джон сигурно я беше предупредил, че Треј ще остане в града един ден. Дали тя го очакваше да влезе в ресторанта? Сърцето му заби по-силно, устата му пресъхна при самата мисъл за това. Когато Лора му каза, че умира, в трескавата си нужда за утеха първото му импулсивно желание бе да се качи на самолета и да се втурне при Кати, да бъде при нея през няколкото месеца, които му оставаха. Да се настани в старата си стая в дома на леля Мейбъл, да получи духовна утеха от единствения си истински приятел.

Но след като първоначалният шок от прогнозата отмина, той се надсмя над себе си за проявената нечувана арогантност. Като се имаше предвид каква разруха бе причинил, как можеше да си помисли изобщо, че Кати и Джон ще го приемат обратно в сърцата си?

Така че трябваше да измисли друг начин, по който да напусне този свят и да се пресели в отвъдния. Затова бе решил да сложи край на лъжите, с които бе провалил живота на най-добрите си приятели. Не им беше казал истината заради погрешната представа, че са го наранили и предали, заради гордостта и егоизма си — тези саморазрушителни демони, на които бе позволил да съсипят душата му. Сега, когато бе изправен пред смъртта, виждаше нещата в друга светлина, нещо, което отказваше да направи преди. Затова бе дошъл да каже истината и може би донякъде да поправи злото, което бе сторил. Щеше да напусне тази земя дълбоко мразен от двамата души, които бе обичал най-много и които го бяха обичали, но не можеше да умре, без да им признае истината.

Зави по главната улица, чудейки се дали някой щеше да разпознае в шофьора зад волана на тази непозната кола Треј Дон Хал. Бе достатъчно треньорът Уилис да каже само на един човек, че го е срещнал днес, за да обиколи новината целия град.

Голям линкълн задържаше движението, изчаквайки един пикап да излезе от паркинга пред ресторанта. Забавянето му даде възможност

на Трей да го огледа, да види подновената фасада и тентата на сини квадратчета, сандъчетата с ярки цветя, вратата, боядисана в жълто. Опита се да открие Кати зад идеално чистите прозорци, но вместо нея разпозна Биби Болдуин с тъмната ѝ коса, която седеше на касата. Отново го заляха спомените от юношеството и той се върна назад към забавните моменти, когато хапваше в компанията на Кати, Джон и Биби мазни хамбургери с пържени картофи, а колата се стичаше по гърлото му като газирани огън. Най-накрая линкълнът влезе в паркинга и освободи улицата. Точно тогава видя Кати в един бял лексус, спрял на кръстовището да чака зелената светлина на светофара.

Вторачи се в нея. Страх го беше да мигне, за да не изгуби и миг от възможността да наблюдава лицето ѝ. Тя не го забеляза. Видя познатата малка бръчка между веждите ѝ, която ясно показваше, че мисли за нещо, докато чака на светофара. Какво щеше да направи, ако тя внезапно се разсее и големите ѝ сини очи се спрат на него? Мотористът отзад натисна леко клаксона и Трей бавно усили скоростта, ала светофарът продължи да свети червено, така че се наложи да спре на кръстовището, само на няколко метра от мястото, където белият лексус чакаше за ляв завой.

Случи се за секунди. Кати, все така потънала в мислите си, мина пред него. Видя късата ѝ руса коса, искряща на слънчевата светлина, очертанятията на профила ѝ, който помнеше толкова добре. Трей остана като прикован към седалката, докато тя премина късото разстояние до паркинга на заведението, където едно време бездомни кучета се ровеха из остатъците в кофите за смет. В няколкото секунди преди мотористът зад него отново да надуе клаксона си, Трей бе изкушен от желанието да я последва. Може би съществуваше все още някакъв шанс за времето, което му оставаше. Може би тя ще го приеме обратно и тайните му ще бъдат погребани заедно с него? Но не, не можеше да ѝ причини това, да накара Кати да го обикне отново, след като трябваше пак да я изостави. Натисна педала на газта и се отказа от последния си шанс да се срещне лице в лице с единствената жена, която някога бе обичал.

Дик Тайсън внимателно седна на старата люлка на предната веранда на Мейбъл Чърч, преди да се отпусне с цялата си тежест. Стори му се достатъчно здрава, затова зачака спокойно появяването на Трей Дон Хал, докато жена му Паула влезе да разгледа за последен път къщата, преди да сключат сделката. По нейно настояване бяха дошли по-рано да огледат отново имота, преди да дойде собственикът и да започне да ги следва по петите. Дик не смяташе, че собственикът ще ги следва по петите. Бе останал с впечатлението от разговора с адвоката на Трей, че на него му е все едно дали някой ще купи къщата или не. Адвокатът бе определил сумата, а Дик и Паула заедно с него бяха уговорили подробностите по огледа, ремонтите и документите.

По тази причина Дик се изненада и дори се трогна, когато Трей, който не се бе прибирал у дома, откак бе завършил гимназия, му писа, че ще дойде със самолет лично да подпише договора за продажба, за да могат да се настанят в къщата.

Дик сложи ръце върху увисналия си корем. Това бе значителна промяна във външния му вид от времето, когато Т. Д. Хал го видя за последен път. През 1986 година, когато Трей и Мелиса завършиха гимназия, коремът на Дик бе плосък и стегнат и фигурата му изглеждаше чудесно в типичната за западните щати униформа. Сега солидната маса от мускули се беше отпуснала и закръглила. С възрастта човек ставаше някак по-смирен. Дик се чудеше колко ли се е променил Т. Д. Хал от последния път, когато го видя по телевизията. А това май бе преди единайсет години? Мелиса и нейните приятелки го наричаха разбивача на сърца в гимназията, най-вече защото бе разочаровал много момичета със сериозната си връзка с Кати Бенсън. Кой би могъл да допусне, че ще замине и ще я зарече така? Явно другите му сериозни връзки не бяха успешни, а и нямаше деца, поне засега. Дали Трей съжаляваше за Кати и за чудесния син, който можеха да огледат заедно?

Дик тъкмо бе изпънал крака и нахлупил ниско над очите си каубойската шапка, за да подремне под пролетното слънце, когато чу

приближаването на кола. Кучият му син! Идваше тъкмо навреме. Кой знае защо Дик очакваше да закъснее. Веднага позна лицето му, станало толкова известно, макар и поостаряло и отслабнало. Без да се бави, слезе по стълбите, изпитвайки същото вълнение, както когато гледаше Трей да играе в гимназията, а и по-късно в колежанския отбор и в НФЛ. Може и да му се носеше лоша слава, но Трей Хал бе страхотен куотърбек.

— Здравсти, Т. Д. — посрещна го Дик на пътеката към къщата. — Добре дошъл обратно в родния си град.

— Май и теб трябва да те посрещат с добре дошъл, шерифе — подхвърли Трей, като му стисна ръката. — Амарило не ти ли допадна?

— Не толкова, че да прекарам там златната есен на живота си. Станал е прекалено шумен и голям. А и Мелиса се установи тук заедно с мъжа си и нашия внук.

— Мелиса?

— Дъщеря ни. Вие бяхте съученици с нея. Завършихте в една и съща година.

— О, да. — Трей изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се плесне по челото. — За момент паметта ми изневери.

— Пък и вече не съм шериф — обясни Дик. — Вече съм просто Дик Тайсън.

— Добре тогава, просто Дик Тайсън, хайде да влезем вътре и да видим как ще се разберем.

Още се прави на тарикат, помисли си Дик, припомнил си характерната му крива усмивка, но по някаква причина Трей му се стори по-мил именно заради своята прословута своенравност.

— След теб — каза и пусна Трей да влезе пръв в дома на своето детство.

Дик беше любопитен да види каква ще е реакцията му, когато влезе в къщата, в която не беше стъпвал от двайсет и две години. Със сигурност добре познатите стари предмети, снимките в рамки, бродираните на ръка от леля му възглавници — все неща, които тя бе обичала, щяха да имат някаква стойност за момчето, отраснало тук. Дик се позабави малко на прага на къщата, за да остави време на спомените и на призраците от миналото да се втурнат да посрещнат отдавна изгубеното момче. И за момент му се стори, че точно това се случва. Трей застана неподвижно в хола, в който витаеше миризма на

мухъл, а тялото му някак се напрегна, сякаш чуваше гласове от далечното минало.

— По-малка е, отколкото я помня — каза.

— Обикновено така ни изглеждат къщите, в които се връщаме, след като сме пораснали — обясни с тих глас Дик. Чу се радостното възклицание на Паула, която бе открила нещо в другия край на къщата. — Извини ме за момент, но ще отида да доведа жена си. Тя е тук някъде.

— Можете да задържите каквото поискате — изведнъж предложи Трей, като направи широк кръг с ръка. — На мен нищо от тези неща няма да ми трябва.

— Така ли? — попита учтиво Дик. Изостреният му нюх на полицаи долови нещо особено в думите му. — Това означава ли, че ще се местиш на някое друго място в района на Сан Диего?

— Точно така. И малко неща ще взема със себе си.

— Май възнамеряваш да правиш сериозни промени?

— И така може да се каже.

— Ами, това е много щедро от твоя страна — каза Дик. Хвърли поглед из стаята, натъжен, че за момчето нямат никаква стойност вещите, които са били част от живота му. — Има някои хубави предмети тук, а ти още не си минал по другите стаи. Може би все пак ще поискаш да задържиш нещо?

— Не, няма — поклати глава Трей, — и ще съм ви благодарен, ако ме освободите от това задължение. Ако нещо не ви трябва, можете да го продадете или подарите.

Паула стоеше на прага с онова добре познато на Дик неодобрително изражение. Тя не харесваше грубите масови спортове като футбола. Нямахше и особено високо мнение за професионалните спортисти с ужасното им поведение и още по-лош морал, на които им плащаха цяло състояние, докато дъщеря ѝ получаваше съвсем мижава заплата като учителка в държавно училище. Паула и без това не бе харесвала много Трей, но той падна в очите ѝ още повече, след като се отнесе така с Кати.

— А таванът? — попита тя с леден тон. — Обикновено когато момчетата напуснат дома си, техните неща се качват на тавана. Предполагам, че Мейбъл е направила същото и с твоите вещи. Може би там ще откриеш нещо, което би искал да задържиш.

Трей ѝ хвърли своята типична дяволита усмивка. Очевидно студенината ѝ го забавляваше.

— Здравейте, госпожо Тайсън. Радвам се пак да ви видя. Не се сещам да ми трябва нещо. Единствените неща, които помня, че леля държеше там, бяха препарираните ловни трофеи на чичо Харви. Предполагам, че вече са в ужасен вид и са за боклука.

— Все едно — махна презрително с ръка Паула и сложи край на разговора. — Но помни, че това, което няма да задържим, или ще го изхвърлим, или ще го подарим. Да не решиш след година да ни питаш за нещо, което вече няма да е тук.

— Мога спокойно да ви уверя, че това няма да се случи — отговори ѝ Трей. — А сега, шерифе, защо не излезем навън и да заключим сделката?

Свършиха работа за по-малко време, отколкото му трябва на човек да изпие чаша кафе. Дик му връчи чека, а Трей даде нотариалния акт. Едно мускулче пулсираше на лицето му. Дик бе доволен, че момчето съжалява поне малко, че продава къщата.

— Ще се връщаш ли в Сан Диего, или ще поостанеш? — го попита, когато Трей пъкна чека в горния джоб на ризата си.

— Смятам да замина утре сутринта, след като се погрижа за някои работи. Ще отседна при Джон Колдуел в Хърбисън Хаус.

— Това е хубаво — каза Дик. Дали Кати Бенсън и синът ѝ бяха сред работите, за които Трей възнамеряваше да се погрижи? — Децата много ще ти се зарадват. Никога през живота си не са виждали на живо суперзвезда.

Трей шеговито замахна с юмрук към шерифа.

— Шерифе, и ти остаряваш, затова пък знаеш, че тези деца са твърде малки, за да имат и най-малката представа кой съм. Наслаждавайте се на къщата с госпожа Тайсън — подаде му ръка Трей. — Радвам се, че я оставям на вас. Леля ми също би била доволна.

— Ще ми се да я поогледаш, преди да си тръгнеш. Купите от училище със сигурност са още в стаята ти.

— Това е минало — каза Трей. — И без това не мога да ги взема с мен на новото ми място. Довиждане, шерифе. Беше ми приятно.

Дик го изпрати с поглед до колата, пъкнал ръце в джобовете и наклонил каубойската си шапка назад. Чувстваше се някак странно потиснат. Трей Дон Хал му се стори много тъжен. Не беше за

завиждане сега, когато кариерата му бе приключила, нямаше пари, нито любяща съпруга, която да го чака у дома, нито пък деца, от които да му се родят внуци. Не можеше да разчита на сина си, когото бе оставил изцяло на грижите на Кати. Уил Бенсън и без това не искаше да има нищо общо с Трей Дон Хал. Поне така се говореше из града. На Дик този факт му се стори особено тъжен, още повече че момчето бе пораснало и станало толкова свестен млад човек.

Но... Трей сякаш не го интересуваше, че оставя най-ценното, което можеше да притежава, точно както се отказваше и от ценните вещи, принадлежали някога на леля му.

Дик въздъхна и се присъедини към Паула, която настоя да разгледат тавана. Само тук не бяха се качвали досега. Предварителният основен оглед на къщата бяха оставили на зет си, който бе строител. Като по чудо една от крушките светна и добави допълнителна светлина към фенерчето на Дик.

За малко да не го види. Както спомена Трей, на тавана откриха най-вече препарирани ловни трофеи на покойния съпруг на Мейбъл. Бяха струпани на купчина в единия край, събираха прах и съхнеха с времето. Дик освети за кратко с фенерчето си животните и тъкмо се канеше да продължи нататък, когато се сепна и пак насочи светлината към тях.

— Какво видя? — попита жена му. Дик изсумтя и я остави, за да разгледа отблизо видяното.

Без да ѝ отговаря, той се разрови из купчината препарирани екземпляри и измъкна един сив рис, готов за скок — с див поглед, оголени зъби и нокти. Само едно нещо не бе наред в заплашителната му поза — липсваше предната му лапа.

48.

Джон видя от прозореца на кабинета си на горния етаж сивото беемве да минава през портата и да се отправя бавно по алеята към къщата. Очакваше друга марка кола, нещо от рода на червен корвет, която да влети с бясна скорост, разпръсквайки чакъла от пътя и събаряйки цветовете от дърветата. Този образ отговаряше на спомените на Джон за най-добрия му приятел от детинство.

Сърцето му се сви. Зачуди се дали Христос е почувствал нещо подобно, когато е видял Юда да влиза в градината в деня на предателството?

Трей паркира на мястото за гости. Вратата се отвори и човекът, когото на времето смяташе за свой брат, слезе от колата. Не изглеждаше много по-различно от предишния Т. Д. Хал. Беше малко поостарял, леко оплешивял на темето, дрехите му бяха малко похубави от тези, които му купуваше леля Мейбъл. По същия начин носеше панталона си вдигнат високо горе на кръста, и по същия самоуверен начин въртеше главата си. Въпреки завладялото го чувство, че змията е влязла в рая, Джон не можа да потисне радостта, която изпита. Можеше да се закълне във всичко свято, че се радваше да го види отново.

Излезе на верандата още преди Трей да изкачи стълбите към къщата. Двамата се заковаха на място за миг, втренчени един в друг. Сетне се засмяха и прегърнаха, тупаха се по гърбовете, сякаш се радваха на трудно постигната победа.

— Здравсти, тигре — изхриптя Трей, гласът му бе прегракнал от чувствата, които напиреха в него. — Как си, дяволите да те вземат?

— Не мога да се оплача — отвърна му също толкова дрезгаво Джон. Погледнаха се с насълзени очи, нито един от двамата не се помъчи да скрие сълзите си.

— Никога не се оплакваш — изтъкна Трей. Хвърли леко подигравателен поглед към дрехите, които Джон бе облякъл — риза и дънки. — Защо така? Без расо и кръст за покаялия се грешник?

— Каква е ползата?

Трей се засмя.

— Изглеждаш добре, тигре. Може би си малко по-слаб от необходимото, но така е с всички ревностни католици. Предполагам, доказва вашата искрена вяра.

— А ти все още сигурно разбиваш сърцата на момичетата. Какво ще кажеш да прием по бира преди обяд?

— С най-голямо удоволствие. Да си взема ли сака?

— Остави го за по-късно. Моите стаи са на горния етаж. Тук долу става малко шумно. Децата сега не са на училище. Ще пуснат телевизора да гърми в съседната стая. Качи се горе, а аз ще отида да взема бирите от кухнята.

Трей направи каквото му каза. Джон го завари да седи пред груповите снимки на футболния отбор от 1985 година.

— Хубав отбор бяхме, нали? — подхвърли Трей със замечтан глас.

— Е, да, имахме страхотен куотърбек.

— И страхотен уайд ресийвър. Ти беше най-добрият, Джон.

— Както и ти.

Трей вдигна рамене.

— Единствено във футбола.

Джон не отвърна нищо, само му подаде бирата.

— Трябваше да донеса халби, но си спомних как обичаше да пиеш направо от кутията. Или това се е променило?

— Не, не е.

Двамата мъже седнаха. Джон се настани зад бюрото си. Светлината проникваше в стаята от прозореца зад него. Трей избра едно кресло с табуретка пред него. Ясно се чу отварянето на кутиите с бира във внезапната тишина, настанила се в накъсания им разговор.

Джон забеляза любопитството и известната насмешка, с която Трей разгледа библиотеките покрай стените, камината, спалнята в съседната стая и балкона.

— Трудно ми е да си представя, че живееш тук — каза Трей.

Джон отпи от бирата си.

— Когато се върнах в Кърси, се настаних да живея в жилището на свещеника към „Сейнт Матю“. По-късно се преместих тук, когато Хърбисънови предложиха на епархията къщата им да служи за сиропиталище, на което аз да съм управител. При нас има десет деца,

които иначе щяха да живеят в приемни семейства. Това е допълнително натоварване за мен, така че ми е по-лесно да работя, ако живея тук.

— Не точно това имах предвид.

— Знам — тихо промълви Джон. — Исках просто да ти обясня с какво се занимаваме. Трей, защо се върна?

Трей надигна кутията с бира. Отпи бавно, а по устните му останаха капки.

— Вече ти казах. За да опразня къщата на леля Мейбъл.

— Само за това ли?

— Този продължителен свещенически поглед, който ми хвърли, иде да подсказе, че нещо друго се върти в ума ми?

— Не си играй игрички с мен, Т. Д. Това съм аз, Джон.

— Помня. — Трей затвори очи за миг. След малко започна да говори, гласът му звучеше много уморено. — Помня, че виждаше какво чувствам аз, сякаш четеше отворена книга. Никога не можех да те заблудя. По някакъв начин това бе най-голямата ми утеха, докато растяхме — да знам, че най-добрият ми приятел ме познава толкова добре и въпреки това го е грижа за мен. А и ти винаги се досещаше, когато се канех да извадя някой нечестен коз, нали, тигре? — Трей се усмихна бегло, усмивката веднага се стопи и лицето му помръкна. — Ето какво. Умирам, Джон. И не друг потвърди това, а старата приятелка на Кати — и твоя, както разбирам — Лора Рейнландър. Имам тумор в мозъка в четвърти стадий. Лора ми каза, че ми остават единайсет месеца живот, когато се обърнах за помощ към нея. Половината от това време вече изтече.

В стаята се чу отчетливо тиктакането на часовника на бюрото, преди Джон, изпаднал в пълен шок, да успее да осъзнае какво му казваше. Трей умира? Невъзможно. Та това е Т. Д. Хал, суперзвездата — непобедимия, неразрушимия! За бога, та той бе едва на четирийсет! Не може да е смъртно болен. Ала беше така. Тъмните кръгове под очите потвърждаваха думите му. Усети пронизваща болка заедно с горчивия вкус на бирата.

— Затова ли се прибра у дома? За да ми кажеш?

— Дойдох, за да си призная греховете.

— Пред мен като свещеник?

— Не, падре. Пред теб като приятел. И пред останалите. Дойдох, за да изчистя съвестта си и да мога да умра в мир със себе си. Сигурен съм, че добре разбираш за какво става въпрос.

Наистина разбираше. Думите му извикаха в съзнанието на Джон привидение, което сякаш се надигаше от гроба след много години. Завладя го тревожно безпокойство, което удави съчувствието му към Трей и зае мястото на тъгата, която бе изпитал преди малко. Ето че бе имал основание да се тревожи от завръщането на Трей у дома. Бе дошъл да си купи душевно спокойствие за сметка на Джон.

— Смешното в случая е, че винаги съм смятал, че ти ще ни издадеш на полицията — продължи Трей. — В началото на кариерата си дори живеех в постоянен страх, че гузната ти съвест няма да ти даде мира и ще изпееш всичко. Но спрях да се тревожа, когато облече расото.

Джон го изглежда студено.

— Защо?

Трей бе изненадан, че приятелят му не разбира очевидното.

— Ами, как защо? Заради всичко това — описа кръг с ръка. — Имаш да губиш толкова много, колкото имах да губя и аз преди, ако не запазиш мълчание.

— Да, така е. Но никога ли не ти е минавало през ума, че запазиш мълчание, защото ти бях обещал, за да не наруша дадената дума?

Трей се изчерви леко.

— Разбира се, че ми е минавало през ума. Но ще ми простиш, че се почувствах по-сигурен в това, когато ти се обрече да служиш на църквата. — След кратка неловка пауза добави: — Каж ми, Джон? Намери ли каквото търсеше?

— Каквото търсех ли?

— Като стана свещеник. Това донесе ли ти душевния мир, за който копнееше?

Джон се поколеба, преди да му отговори. Погледът на Трей не бе подигравателен. В очите му видя единствено надежда. Трябваше обаче да го разочарова.

— В някои моменти — отговори Джон.

— Ще приема, че отговорът ти е „понякога“ — каза Трей и се протегна към бирата си. — Нека да разсея тревогата, която е изписана на лицето ти. Не съм дошъл да опропастя доброто дело на живота ти.

Не смятам да те набърквам изобщо в моето признание пред Хърбисънови. Отец Джон и неговият живот са напълно защитени. Става въпрос за мен, само и единствено за мен. За моята съвест, не за твоята. Те ще научат, че в онзи ден аз съм действал съвсем сам. Ти по това време си бил в Кърси, в училище, в кабинета по домашна икономика, защото ти е било лошо. — Отпи глътка, гърлото му бе пресъхнало. Изтри с опакото на ръката влажните си устни и продължи с нови сили. — Не се притеснявай, че Лу и Бети ще кажат нещо на властите. Защо да го правят? Така целият свят ще узнае в какво състояние са открили тялото на сина си. На тях им стига утехата, че синът им няма да гори за вечни времена в ада. Предполагам, че те са свалили тялото му, облекли са го и са направили така, че смъртта му да изглежда като нещастен случай. Иначе шерифът нямаше да остави така нещата.

Джон изпита огромно облекчение. Най-накрая Бети и Лу щяха да научат истината за смъртта на сина си. Мъката им щеше да се уталожи и можеха да изживеят остатъка от живота си в мир, без да узнават каква роля е играл Джон в извършването на това престъпление и така нямаше да загубят втория си син. Но Джон бе живял достатъчно дълго, за да знае, че щом веднъж истината започне да излиза наяве, тя не може да остане скрита наполовина.

— Какво има, Джон? Мислех, че ще изпиташ облекчение, ще се радваш да освободиш душата си от този товар?

— За твоя дял от извършеното. Но моят грях продължава страшно да ми тежи.

— Бих казал, че вече си направил нужното да го изкупиш.

Бети почука тихичко на вратата. Джон, който усещаше, че му става зле на стомаха, й каза да влезе.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, отче, но обядът е готов. Да го донеса ли?

Трей се обърна, възкликна от изненада и скочи на крака.

— Здравейте, госпожо Хърбисън. Как сте двамата с господин Хърбисън?

Бети се втрени в него, сякаш не можеше да си спомни добре кой е.

— Аз съм Трей Хал. Помните ли ме?

— Помня. Идваше да прибереш поръчките на леля си.

В тона ѝ липсваше топлотата, с която той я бе поздравил.

— Да, така е — потвърди той. — Това ли е единственото, с което ме помните?

— Единственото, с което бих искала — процеди тя хладно. — Да сервирам ли обяда, отче? — обърна се към свещеника.

— Да, Бети.

Когато вратата се затвори зад нея, Джон даде следното обяснение за неприязънта ѝ:

— Двете с Кати са приятелки. Бети много обича Уил. Всяка година за рождения му ден му приготвя от нейните прочути карамелени бисквити.

— И ме мрази заради това, което си мисли, че съм причинил на Кати.

— А не си ли?

Трей отново седна в креслото, този път по-бавно. Под копирената му риза прозираха отслабналите му рамене и Джон отново се сети за болестта му. Когато се намести по-удобно, Трей заговори:

— Преди малко видях Кати. Само я зърнах за няколко минути. Тя не ме видя. Беше спряла на светофара точно до заведението на Бени. По дяволите, Джон, тя изглежда страхотно. По-добре от всякога.

— Преживя всичко. Както и нейният син.

— Уил Бенсън? Той е другата причина, заради която съм тук.

— Така ли? Още едно зло, извършено от теб, което си дошъл да поправиш в последните си дни?

— Бих казал недоразумение, което съм дошъл да изясня.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че през всичките тези години ти, Кати и всички останали вярвахте, че Уил е мой син. Но той не е.

— В името на бога, Трей! — Джон се завъртя със стола си и му обърна гръб. Какво нахалство само! Толкова близо до смъртта, а продължава да отрича, че има прекрасен син, който би накарал всеки баща да се гордее с него. — Тогава чий е?

— Твой — отвърна Трей.

49.

Джон се завъртя обратно към него. Мравки полазиха по тялото му.

— Какво?

— Чу ме. — Трей отвори капачката на едно шишенце с лекарство и сипа две хапчета в дланта си. Метна ги в уста и ги преглътна с малко бира. Болестта сякаш бе удължила отслабналото му привлекателно лице.

— Побъркал си се от тази болест, Трей. Надявам се това, което ми каза току-що, да си остане между нас. Да не вземеш да разпространяваш тази налудничава лъжа из целия град.

— Не е лъжа, тигре, повярвай ми.

— Защо говориш така? Момчето е точно твое копие.

— В какво?

— Косата, очите, тялото.

— Не, падре, твое е. Всички очакваха да прилича на мен, защото знаеха, че аз ходя с Кати. Търсели са да видят приликите и естествено са видели това, което са очаквали, но бъркат. Вгледай се внимателно в себе си и в мен, но по-скоро такива, каквито бяхме тогава. — Трей кимна към снимките на „Бобкетс“, на които двамата с Трей бяха на първия ред. — Виж дали двамата с теб не си приличаме като братя. Следващия път, когато се видиш с Уил, вгледай се внимателно в лицето му, без да се опитваш да налагаш моята физиономия върху неговата, и смятам, че ще откриеш себе си. — Трей надигна бирата. — Естествено — добави, — един ДНК тест веднага ще докаже, че аз казвам истината.

Джон се вторачи със суров поглед в снимката. Когато бяха момчета, често им казваха, че могат да минат за братя. Но Трей явно страдаше от халюцинации, вероятно поради тумора в мозъка, щом твърдеше, че не е бащата на Уил. Никой друг не можеше да е бащата на момчето. Нима Трей бе забравил, че се върна пълзешком при Кати, как я умоляваше да му прости? След това двамата не излязоха почти цяла седмица от стаята.

— Защо си решил, че момчето не е твое? — попита го Джон.

— Защото не мога да имам деца — спокойно отговори Трей. — Стерилен съм от шестнайсетгодишен. Ако аз бях бащата, твоята Дева Мария нямаше да може да ми каже и копче.

Джон бавно отвори уста. Спомни си как Трей припадна на игрището в гимназията, спомни си подутата му и възпалена челюст, спомни си как очите на леля Мейбъл щяха да изскочат, като му премери температурата. Спомни си как бе изчезнала наперената му походка, когато се върна в училище след двуседмичната карантина.

— Точно така — кимна Трей. — Виждам, че си спомняш. Заушката ме удари и в двата тестиса. Бяха се подули и станали като лимони, когато леля Мейбъл ме закара на лекар и дни наред трябваше да им слагам лед. Когато бях на осемнайсет, отидох да ми направят спермограма. Сперматозоидите ми не се движеха тогава и така щеше да остане за вечни времена. Както виждаш, невъзможно е да съм бащата на Уил Бенсън.

— Но презервативите... хапчетата, които Кати вземаше.

— За всеки случай, докато събера достатъчно кураж да отида да се изследвам. Щях да кажа на Кати за резултатите от тестовете, когато се прибрахме от летния лагер, но преди да успея да го сторя, тя ме изненада с новината, че е бременна. Реших, че може да е само от теб.

В миг на самозаблуда Джон изпита същото чувство на неангажираност, каквото си налагаше в изповедалнята. Решетката между свещеника, каещия се и неговия грях го предпазваше да се чувства лично замесен и по този начин му даваше свободата да изрича мъдри съвети. Изслуша Трей, като че ли неговите разкрития се отнасяха до някой друг. Не беше възможно Кати да е забременяла от него! Едва я бе докоснал.

Пресвета Божия Майко...

— Представям си какъв удар е за теб, Джон. Точно както бе и за мен, когато най-добрият ми приятел, човекът, когото обичах повече от брат, повече от себе си, дявол да го вземе, изчука моята приятелка зад гърба ми. Все се чудех как може ти и Кати изобщо да не заподозрете, че момчето може да е и от теб. Реших, че се е случило по времето, когато скъсах с нея, веднага след като двамата с теб се върнахме от Маями. Ще отречеш ли, че е така?

Кръвта така бучеше в главата му, че му причерня. Не можеше да си поеме въздух.

— Признавам, че ние двамата с Кати... един следобед за малко да направим това, в което ме обвиняваш — промълви едва Джон. Виждаше всичко размазано. — Тя бе съсипана, когато ти я заряза, направо изгуби ума си. Беше толкова отчаяна и дойде при мен за утеха. Взехме да прием, напихме се сериозно, но нищо не се случи. Кати заспа почти веднага. Тя няма никакъв спомен от...

— Няма спомен от какво?

— Че аз за малко да се възползвам от нея. Но не го направих, Т. Д... искам да кажа, че аз... нали разбираш... не проникнах в нея.

— Носеше ли презерватив?

— Не, аз... стана толкова бързо...

— Беше ли гола.

— Да — изчерви се Джон.

— Защо не го направи?

— Защото... — Никога не забрави какво бе промълвила в съня си Кати. — Защото тя изрече твоето име, Т. Д. Тя ме взе за теб. Веднага се отдръпнах. Така че не виждам как Кати може да е забременяла от мен.

Трей сграбчи с ръце страничните облегалки на креслото и се изправи колкото можеше, гледайки Джон така, сякаш току-що му бе отворил портите към рая или, може би, към ада.

— Какво? Казала е моето име? Взела те е за мен?

— Да. Точно така. Тя не бе на себе си. Беше много пияна. Тя те обичаше, Т. Д., обичаше само теб. Кати никога не би спала с друг, освен с теб. Как си могъл дори да си помислиш, че това е възможно?

Трей се отпусна в креслото. Лицето му се сгърчи от мъка и ужас от това, което внезапно бе проумял.

— Катрин Ан... Катрин Ан — простена и затвори очи. — Бога ми, Джон. Само ако знаех...

— Щеше, ако не беше изчезнал така.

— Не можех... да остана. Не и тогава. — Той вдигна трескав поглед, белязан от рака, който го убиваше. — Никога ли не си се питал защо... така откачих, както ти сам каза, по време на първото ни посещение в Маями? И как можах да постъпя така с Кати?

— Знаеш добре, че те питах!

— Бях научил резултатите от изследванията предния ден. Не можах да ѝ кажа, просто не можах. Тя щеше да поиска да заживеем заедно, независимо от всичко, а аз реших, че това е най-подходящият

момент за нас да се разделим. По-добре беше да я оставя да си мисли, че не мога да ѝ бъда верен, отколкото, че не мога да бъда баща на детето ѝ... Мислех, че ще ѝ е по-лесно да преодолее раздялата ни...

Джон поклати глава.

— Боже милостиви, Т. Д... — Гласът на Треј му звучеше глухо, сякаш между тях имаше стъкло. Той да е бащата на Уил? Как му се искаше да е вярно, но не можеше да е... Не беше възможно.

— Знаеш, че никога не съм могъл да действам по правилата, тигре... Никога не върша нещата така, както се очаква.

— Но и този път си сбъркал в предположението си, Т. Д. Няма как аз да съм бащата. Едва я докоснах.

— Но все пак е забременяла от теб, тигре. С Биби може и да сте правили секс тогава, но ти беше едва на осемнайсет и си бил общо взето невежа в това отношение. Не си знаел, че тя може да забременее и без да проникваш в нея. Кати бе спряла да пие хапчетата тогава. Така че е било достатъчно спермата ти да докосне...

— Но аз дори не свърших...

— И не е било нужно — повиши глас Треј. — Достатъчна е течността, която се отделя от мъжа при възбуда. Повечето мъже не могат да контролират това и дори не усещат, когато тя изтича от тях. Затова методът на прекъснатия полов акт, който вие католиците препоръчвате за предпазване от бременност, невинаги върши работа. По тази причина реших, че все пак ще се досетиш, че детето е от теб.

— Откъде знаеш толкова много по въпроса? — настоя Джон.

С тъжна и суха усмивка на лицето Треј отговори:

— Повярвай ми, проучил съм всичко, което се знае за спермата. — Срещна ужасения поглед на приятеля си. — Ти си бащата на Уил, Джон.

Джон извика в съзнанието си образа на Уил Бенсън и изведнъж на преден план изпъкнаха онези особености, на които с Кати не бяха обърнали внимание, но които показваха, че Джон може да е бащата: дясната му вежда, която се спускаше по-ниско от лявата, леко изкривеното му ляво рамо, полюляващата се походка, особения начин, по който гласът му отекваше — все характеристики на Джон Колдуел. Как бе възможно двамата с Кати да не ги забележат? Бяха търсили единствено приликите с Треј.

— Съжалявам, тигре. — Нотка на угриzenie се промъкна в гласа на Треј. — Знам, че това едва ли ще промени нещата за теб или за Кати, няма никога да ми простите, че не ви казах истината веднага. Не очаквам да ми простите, но бог ми е свидетел, очаквах вие двамата с Кати да се ожените и да дойдете в университета, както бяхме планирали. Нямах ни най-малка представа, че ти обмисляш да станеш свещеник.

Поразен от разкритията, опитвайки се да асимилира чудото, Джон извика:

— Но защо скри истината от нас и след това, Треј? Защо остави момчето да порасне с мисълта, че баща му го е изоставил? Ти добре знаеш какво значи това. Кати и Уил — можеш ли изобщо да си представиш на какви трудности и на какво отношение бяха подложени, след като ти ги изостави?

Въпросът причини болка на Треј като силно хвърлена топка, която го удря в корема. Треј се присви — като къща, която се срутва отвътре.

— Защото мислех, че ти си ме *предал*! — извика, а очите му пламнаха от ярост и болка. — Вие бяхте моето семейство — всичко в моя свят. Единственото, за което ми пукаше. Имаш ли някаква представа изобщо какво е да смяташ, че приятелят, за когото бих дал живота си, е чукал любовта на живота ми — моята душа и сърце! И че ти си бащата на сина, който аз никога нямаше да имам? Бях готов да ви пратя всичките по дяволите. Искях да изпитате болката, която ми бяхте причинили на мен. Но после, с течение на годините... — Гласът му отслабна, очите помътняха. — Беше вече твърде късно. Момчето си имаше майка, баба и... теб. Ти и Уил бяхте толкова близки, колкото са баща и син. Ти бе поел по праведния път, а Кати вече... се бе установила. Разкритията ми щяха да предизвикат скандал, в който да бъдете въввлечени всичките. Кое щеше да е по-добре за момчето — да смята, че баща му е кретен, или че майка му го е заченала от най-добрия му приятел зад гърба му?

Все още го биваше в това. Треј можеше да открие малко златни песъчинки, но да ти ги продаде за златна мина. И Джон бе готов да я купи.

Притиснал корема си с ръце, сякаш държеше футболна топка, Треј вдигна измъчен поглед към него.

— Направих това, което сметнах за най-добро, когато вече бе твърде късно за промяна — каза. — Беше ужасно от моя страна, но... не знаех как другояче да постъпя.

— Ето ме и мен! — извика Бети, като отвори вратата. Джон бе благодарен за прекъсването. Изправи се, взе таблата от ръцете ѝ и я постави на една маса, наредена за обяд от по-рано. При вида на храната стомахът му се преобърна. Бети го гледеше изненадано. Явно бе пребледнял като бялата ленена покривка. Тя хвърли поглед и към Трей, превит на две. Сервира храната от таблата с мрачна физиономия, без да каже и дума.

— Благодаря ти, Бети. Изглежда много вкусно — каза ѝ Джон. — Сами ще се оправим. Ще сваля чиниите долу, когато свършим.

— Добре, отче — отвърна Бети. Преди да излезе от стаята, тя хвърли остър, предупредителен поглед към Трей, ала той не забеляза.

— Кога смяташ да кажеш на Бети и Лу? — попита го Джон, когато вратата се затвори.

Трей се поизправи.

— Ти ми кажи кога. Имам билет за самолета, който излита от Амарило утре по обяд. Така че ще си тръгна утре рано сутринта. Не искам да си с мен, когато им кажа истината. Ти сигурно ще нервничиш и ще имаш толкова гузен вид, та само като те погледне, прозорливата госпожа Хърбисън ще разбере, че си замесен.

Джон усети, че краката не го държат, и седна на един от столовете до масата.

— Довечера, когато Лу се прибере с децата — предложи. — Бети остава да гледа малките, които не ходят на църква. Обикновено двамата сядат пред телевизора около осем вечерта в стаята си в другия край на коридора. Аз няма да се прибера до късно. Сега ела на масата и се опитай да хапнеш нещо. Храната ще ти даде сила.

С видимо усилие Трей се надигна и зае място до масата.

— Дали ще горя в ада, Джон?

Най-трудната част от работата му се състоеше именно в това: какво да каже на морално пропаднали хора, които, изправени пред смъртта, го молеха за уверение, че греховете им ще бъдат опростени. Трябваше да си припомни, че говореше от името на Бог, а не от името на Джон Колдуел.

— Този, който искрено се разкайва за греховете си и моли за прошка хората, които е наранил, не отива в ада, Трей. В сърцето си знаеш истината, затова именно там трябва да търсиш отговор.

По-добро напътствие от това Джон не можеше да му даде. Само Трей си знаеше дали изобщо щеше да е тук днес, ако не беше научил, че съвсем скоро му предстои да умре.

Джон взе в ръка лъжицата, за да опита да хапне малко от гъстата зеленчукова крем супа.

— Кога ще кажеш на Кати? — попита Трей.

Джон вдигна поглед от супата си.

— Аз ли?

— Не бих могъл да се изправя пред нея сега, както не можах и преди, тигре. Не искам да умра със спомена как ще ме погледне. Единственото хубаво нещо ще е огромното облекчение, което ще изпита, когато разбере, че Уил е твой син.

Уил беше негов син? Той бе бащата на момчето! Беше му почти невъзможно да го повярва.

— Ще трябва да помисля — отвърна.

— Няма смисъл да обявявате пред целия свят, че Уил е твой син. Достатъчно е вие тримата да си знаете. Помисли си какво ще се случи с твоята репутация, ако се разчуе. — Трей направи опит да се усмихне. — Да оставим моята публика да си мисли най-лошото за мен до смъртта ми. Заслужавам го. Но бих искал за теб да мислят само най-доброто, когато си отида.

— Това зависи от Уил и от Божията воля — каза Джон.

50.

Дик Тайсън не можеше да си намери място. Едва хапваше от обяда, приготвен от Мелиса в чест на покупката на къщата. Умът му бе далече, много далече в миналото.

— Какво се е случило, тате? — попита го Мелиса. — Не се храниш. Не ти ли харесва печеното?

— Харесва ми, харесва ми — увери я Дик. — Просто умът ми е зает с нещо друго.

— Надявам се, че не съжالياваш за къщата — намеси се Паула.

— Не, не. Къщата ми харесва. Мисля, че е идеална за нас. — Дик набучи на вилицата си парче от печеното пилешко с престорен ентузиазъм. Чудеше се как да им съобщи, че му се налага да се измъкне за остатъка от уикенда. Трябваше да се върне в Амарило и да занесе за изследване в лабораторията по криминалистика нещо, което можеше да се окаже свързано със смъртта на сина на Лу и Бети.

— Ако не знаех, че отдавна си скъсал с полицейската работа, бих казала, че изражението ти е същото, както при разследването на някой заплетен случай — отбеляза дъщеря му.

— Да не би да има нещо общо с онзи препариран рис, който прибра в багажника? — попита Паула.

— Я млъквай! — нареди ѝ Дик. — Не е нужно да разправяш наляво и надясно каквото знаеш.

Всички на масата се сепнаха от изненадващото и нетипично за Дик избухване. Паула разбра, че нещо става със съпруга ѝ още в мига, когато той издърпа риса от купчината разпадащи се ловни трофеи.

— Абсолютно си прав — каза тя, без да се обижда, след като първа се съвзе. — Понякога много дрънкам. Печеното е прекрасно, Мелиса. Какво трябва да направи майка ти, за да ѝ дадеш рецептата?

— Мелиса, помниш ли Дони Хърбисън? — внезапно попита Дик.

Дъщеря му вдигна въпросително вежди.

— Дони Хърбисън ли? Не беше ли онова момче от Делтън, което почина при нещастен случай?

— Да. Знаеш ли дали Трей Хал го е познавал?

Мелиса вдигна вежди още по-високо.

— Съмнявам се. Бяха в различни училища, които си съперничеха помежду си. А и Трей бе от спортистите и дружеше с другите като него, като Джон Колдуел. Дони свиреше в оркестъра. Дори и да учеше в същото училище, за Трей щеше да е невидим.

Паула сложи длан върху ръката на мъжа си.

— Защо задаваш тези въпроси? — любопитства тя. Дик открай време ставаше неспокоен, заговореше ли се за смъртта на момчето.

— О, без причина — махна той нехайно с ръка. Отговорът му изобщо не удовлетвори любопитството ѝ, но засега Паула остави нещата така. Явно Дик не искаше да издава пред другите своите подозрения.

— Виж, сигурна съм, че не са се познавали — каза Мелиса след кратък размисъл. — Училищните отбори — „Бобкетс“ и „Рамс“ — не движеха заедно в онези дни.

Дик възкликна и дръпна салфетката от врата си. „Бобкетс“... и „Рамс“... За бога, това беше връзката! Той скочи от стола си.

— Извинявам се много, но се налага да се върнем в Амарило.

Зет му се опита да възрази, а внукът му изплака от изненада. Очакваше дядо му да го заведе на риба след обяда.

— Така ли? — ахна Паула.

— Но защо, тате? — разстрои се Мелиса. — Та вие току-що дойдохте!

— Щом баща ти казва, че трябва, мила... — рече Паула и стана. Хвърли на дъщеря си поглед, който сложи край на всички дискусии. После хвана с ръка брадичката на внука си. — Ще се върнем през седмицата, съкровище. А сега дай една целувка за довиждане на баба.

— И защо всъщност трябваше да потегляме за Амарило, сякаш ни гони тълпа да ни линчува? — попита го Паула в колата.

— Трябва да отида до една лаборатория по съдебна медицина, преди да е затворила — обясни ѝ Дик. Докато Мелиса им слагаше в кутия парче от шоколадовата торта, която бе направила за десерт, той вече бе завъртял няколко телефона. Първо се обади на Чарлс Мартин, който завеждаше лабораторията по криминалистика. Докато беше областен шериф, Дик се запозна с Чарлс, който по онова време бе новоизлюпен технолог. Чарлс каза, че си спомня случая отпреди

години, когато Дик го бе помолил да провери какви отпечатъци има върху едни порнографски списания и върху един шнур, и да ги сравни с отпечатъците на тийнейджър — предполагаема жертва на самоубийство. За негово изумление се оказа, че жертвата дори не е докосвала изследваните предмети.

Сега разбираше защо отпечатъците на Дони липсваха по списанието и шнура.

После се обади на Ранди Уолъс, който бе в момента шериф на област Кърси.

— За какъв дявол ме караш да се ровя във вехториите? — попита шерифът.

— Виж, ако не беше важно, нямаше да те моля, Ранди.

— Да, знам. Е, добре, кажи ми какво пише на кашона с уликите и ще отида да го потърся.

— Ти си добър човек — каза Дик.

— Радвам се, че мислиш така.

Всички сетива на Дик бяха изострени докрай като на куче, надушило следа. От самото начало не беше убеден, че Дони Хърбисън е бил сам в деня, когато е починал, или че пък смъртта му е настъпила по начина, по който подсказваше намереното тяло. Последвалото разкритие, от което му бе настръхнала косата, че отпечатъци на момчето няма върху нито един от предметите, иззети от мястото, бяха затвърдили съмненията му още повече. Някой друг ги бе пипал. Това доказваше, че човекът, разпръснал списанията по земята и завързал примката, е бил или виновникът за смъртта на Дони, или друг участник в експеримента.

При разследването, което проведе впоследствие съвсем дискретно в гимназията на Делтън, Дик не можа да открие заподозрян по нито една от двете версии. Дони нямаше врагове, а нито той, нито приятелите му изглеждаха като момчета, които биха експериментирали с извратен секс.

Според училищния дневник Дони присъствал във всички часове в понеделник — деня, в който неговите родители заминали за Амарило. Следващите три дни отсъствал. Тялото му бе намерено късно следобед в четвъртък. От състоянието на тялото и поради общото мнение, че Дони не би пропуснал за нищо на света

репетицията на оркестъра, Дик заключи, че момчето е починало късно следобед в понеделник.

Дик разпита и няколко ученици от Делтън, които бяха отсъствали от училище през въпросните дни, но не откри нищо необичайно, а и никой от приятелите на Дони не спомена, че му е ходил на гости след репетицията на оркестъра.

Другата неразрешена загадка бе липсващата риза на момчето. Тя така и не се намери. Лу съобщи на Дик, че когато Бети прегледала нещата на сина си, тя не успяла да открие никъде синята памучна риза, която Дони получил за рождения си ден.

По-нататъшното разследване на Дик относно автоеротичната асфиксия му даде допълнителни основания да се усъмни, че смъртта е настъпила именно по този начин. Той научи, че когато се практикуваше тази техника на сексуална възбуда, обикновено въжето се връзваше по особен начин, за да може човек лесно да се измъкне при нужда. А шнурът около врата на Дони бе вързан доста непохватно. Освен това практикуващите този вид секс използваха специални подплънки под въжето, за да няма следи, синини или одрасквания по врата. Ала в този случай под гумения шнур не бе поставено нищо.

Разбира се, съществуваше възможност това да е бил първият път, когато момчето е опитвало техниката. Дик допускаше и това. Така че въпреки инструкциите, които се даваха в списанието, Дони не е усвоил все още някои от тънкостите.

Записаните както на лента, така и на хартия интервюта, които Дик бе направил тогава, се пазеха в архива на полицейското управление, заедно с подробните му бележки, лапата на риса, списанията, шнура и доклада от специалистите по съдебна медицина. Ранди Уолас се съгласи да донесе в лабораторията именно запечатания кашон, в който бяха всички улики, за да може доказателствата да не бъдат повредени по някакъв начин, а при нужда да бъдат допуснати в съда. Все още измъчван от професионалното чувство на вина, че не бе провел следствие в случай, в който вероятно се касаеше за убийство, Дик искаше да се увери, че кутията няма да изчезне, когато той самият вече няма да е шериф. Затова бе написал отгоре ѝ с големи черни букви **НЕ ПИПАЙ!** В полицията приеха случая за приключен, тъй като заключението бе, че смъртта е настъпила при нещастен случай. Но за Дик не бе така. Почти не минаваше ден, докато все още бе на работа, а

и след това, като го освободиха от служба, без да съжалява за решението си да се откаже от аутопсията. След време вината му понамаля. Все изтъкваше пред себе си различни разумни аргументи. Какво толкова щеше да разкрие аутопсията? Нямаше да посочи кой е извършителят, нали така? Кой точно бе удушил Дони, а след това бе направил да изглежда така, че смъртта е настъпила вследствие на сексуален експеримент, проведен не както трябва? Или пък ако наистина бе починал от автоеротична асфиксия, то кой е бил неговият съучастник? Трябваше да се вземат отпечатъци на всички в Делтън, за да се установи чии са тези върху списанията и шнура. А през това време сензационните подробности около неговата смърт щяха да станат всеобщо достояние и католическата църква можеше да откаже да го погребее по християнски обичай. В крайна сметка Лу и Бети щяха да бъдат опозорени, което бе причината Дик да се съгласи да прикрие случилото се.

Затова не направи нищо, не каза нищо, просто продължи да се надява въпреки всичко, че някой ден, някъде, нещо ще изскочи, някаква улика за това, което наистина се бе случило във фермата на Хърбисън в деня, когато Дони е починал.

И ето че сега Дик бе открил тази улика. Направо не можеше да повярва как е възможно. Целият трепереше, толкова много се вълнуваше, макар да бе и ужасно шокиран, че именно Трей Дон Хал можеше да се окаже замесен. Човекът, който и без това се радваше на съмнителна слава в областта Кърси, беше пълна противоположност на Дони Хърбисън. До този момент Дик не можеше да открие връзката между лапата на риса, която бе открил във фермата, и останалите предмети. Дори когато откри препарирания рис на тавана на Мейбъл и бе твърдо убеден, че намерената лапа е именно негова, Дик не можеше да намери обяснение. Но когато Мелиса направи коментара, че двата отбора „Бобкетс“ и „Рамс“ — на рисовете и овните — не общували помежду си, изведнъж му проблесна за какво ставаше дума. Спомни си и друго нещо за Дони, което според Дик нямаше отношение към случилото се. Момчето се грижеше за талисмана на отбора на Делтън — малкия овен на име Рамзи. Сега вече бе лесно да предположи какво бе станало в задния двор на Хърбисън през седмицата на решаващия мач от районния шампионат между Кърси и Делтън.

— Защо спираме тук? — попита Паула, когато той спря пред дома на Мейбъл Чърч.

— Само минутка ми трябва — каза й. — Ще оставя двигателя включен.

Изтича на верандата, отключи и бързо намери това, което търсеше. Взе го с носната си кърпа и внимателно го пъкна в една книжна торба, която откри в килера. След това бързешком се върна в колата.

— Какво, за бога, става, Дик?

Той се наведе към жена си и я целуна по бузата.

— Ще ти кажа, когато съм сигурен, сладурано.

Но вече беше сигурен. Началото бе поставено от богатото въображение на Трей Дон Хал, куотърбека на отбора „Бобкетс“ от Кърси. На Трей му хрумнала идеята да отреже лапата на един от препарираните рисове на чичо си, за да одере с нея малкия овен, като показно за своите опоненти. Трей узнал отнякъде, че родителите на Хърбисън ще отсъстват от града, вероятно от Мейбъл, която си купуваше яйца и зеленчуци от фермата им. На Дик все още му предстоеше да уточни точно по кое време в понеделник Трей бе извършил деянието, но сигурно е било след репетицията на оркестъра, когато Дони вече си е бил у дома. Момчето хапвало в кухнята, когато забелязало Трей вътре в кошарата на овена и отворената ѝ врата. Дони сигурно е изтичал навън да види какво става, последвала борба. Трей надвил далеч по-дребничкия и по-малко трениран от него младеж. И вероятно го е удушил в пристъп на ярост. Трей бе известен със своята избухливост.

За да прикрие следите си, Трей така нагласил тялото, че да прилича на смърт от автоеротична асфиксия — акт, с който Трей поради далеч по-богатия си сексуален опит сигурно е бил запознат. Разхвърлял наоколо списанията, свалил ризата на момчето, заравнил с гребло земята, за да премахне следите от борба. В бързината си забравил да заключи кошарата. Или не му е останало време да търси лапата в тъмнината под масата, или не е успял да я намери.

Дик не можеше да си представи друг развой на събитията. Какво друго обяснение можеше да се даде за лапата на риса, която намери в задния двор на Дони Хърбисън? Разбира се, всичко щеше да се изясни, когато се идентифицират отпечатъците върху двата предмета, които

бяха основните доказателства по случая. И най-вече дали ще съвпадат с тези върху футболната купа, която бе взел от стаята на Трей. Ако се окажеше, че съвпадат, Дик имаше достатъчно основание да поиска от Ранди да се поднови разследването по случая. Съзнаваше, че това е все едно да отвори кутията на Пандора. Той самият трябваше да дава обяснения за неизпълнението на своите задължения. Ексхумацията на трупа — ако се постигнеше съгласие по въпроса — щеше да отвори наново раната на Бети и Лу, която и без това не се бе затворила напълно. Раната щеше да стане дори още по-дълбока заради чувството на вина, че са скрили фактите около смъртта на сина си не само от властите, но и от католическата църква. Фактът, че дариха къщата си на епархията, щеше да се изтълкува по-скоро като опит за изкупване на вината им, отколкото като щедър жест да осигурят дом за изоставените деца. В крайна сметка вероятно някой хитър адвокат щеше да отърве Трей.

Но сега това нямаше значение. Намерението на Дик бе да събере колкото се може повече доказателства в подкрепа на истината, преди да реши дали да уведоми Ранди Уолас какво е установил.

Каква глупава и безсъвестна постъпка бе извършил Трей Дон Хал въпреки неоспоримата си интелигентност и способности. Това бе седмицата на големия мач — мач, който „Бобкетс“ спечелиха с цели трийсет и пет точки. Ако това момче наистина бе причинило смъртта на Дони Хърбисън, Дик можеше да се закълне, че ще се погрижи да се въздаде правосъдие, дори това да бъде последното нещо, което успее да направи. За непредумишлено и предумишлено убийство законът не предвиждаше давност, а в щата Тексас седемнайсетгодишните извършители ги съдеха като възрастни. „Недей да си правиш планове да се местиш на ново място, Т. Д. Новата ти квартира може да се окаже затворническата килия.“

51.

Трей Дон Хал си подремваше. Джон настоя да си легне, след като Трей повърна обяда си. Когато по-късно надникна в стаята, го видя дълбоко заспал. Клепачите му бяха синкави, лицето бледо, ръцете скръстени на гърдите, като че репетираше за реалното събитие, което му предстоеше. Джон спусна щорите, за да не блести вътре обедното слънце, и излезе от стаята.

Върна се обратно в кабинета си и се отпусна на стола до бюрото. Радост и страх се бореха за надмощие в душата му: радостта, че момчето, което бе обичал като свой собствен син, бе наистина негова плът и кръв, и страхът, че утре можеше да загуби всичко, на което бе посветил живота си. Трей бе убеден, че Хърбисънови ще изпитат такова облекчение, като научат истината за смъртта на сина си, че ще погребат скръбта и ще преживеят оставащите им дни в мир и светлина.

Но Джон не бе толкова убеден. Да, те можеха и да изпитат удовлетворение, че са намерили отново мир и покой, и да оставят нещата както сега. Вероятно щяха да искат да си спестят всички неприятности, свързани с повдигането на обвинение срещу Трей. Едва ли биха искали и да се разчува, че са скрили от църквата как точно са намерили тялото на Дони, за да получи детето им християнско погребение.

Ала Джон познаваше добре Бети. Тя вероятно нямаше чак с такава готовност да погребее мъката, която я терзаше вече двайсет и три години, без да поиска възмездие. Лу навярно нямаше да има нищо против да остави нещата както си бяха, но Бети нямаше да прости така лесно. Когато Джон дойде да живее при тях, той се молеше всекидневно да намери начин да се освободи от бремето на угризенията, без да ги нарани и без да издаде Трей, но с годините бе стигнал до заключението, че Бог го бе изпратил при тях като един вид подарък. Дълго време се чувстваше неловко, че те се грижат всеотдайно за него, но с времето осъзна нуждата им да го обичат като сина, когото бяха загубили. Любовта никога не е пропиляна независимо колко е недостоен човекът, когото обичаш.

Но до ден-днешен снимката на Дони — малък олтар, посветен на него — се криеше на една полица в кухнята зад вазата с цветя. Джон понякога заварваше Бети да стои пред нея свела глава в молитва към Господ да се смили над безсмъртната душа на сина ѝ. Много често следобед тя отиваше в църквата, за да запали свещ. Неведнъж Джон се изкушаваше да се остави на нейната милост, да ѝ признае всичко, но естествено, така и не го направи.

Неприязънта, която Бети изпитваше към Трей, можеше да се разгори в истинска омраза. Тя можеше да поиска той да бъде публично разобличен и наказан за стореното, за мъката и страданието, които им бе причинил, и да докладва на властите.

Ако нещата се развиеха в тази посока, то разследването щеше да извади на показ и участието на отец Джон в престъпното деяние.

Той се изправи, стомахът му бе свит на топка от тревога. Излезе на терасата. Мина му през ума дали да не каже на Трей какви са възможните последствия от неговото признание, но като свещеник знаеше, че не е редно да го прави. Не можеше да поиска от Трей да се откаже от тази последна възможност да изкупи вината си и да пречисти душата си. Преди малко, докато го завиваше с едно одеяло, Трей сграбчи ръцете му в своите и се разплака. Сълзите му се стекоха по бръчките около очите му, издълбани от болестта, и по посивелите му бакенбарди.

— Моля те, прости ми за това, което сторих на теб, на Катрин Ан и на момчето, Джон. Аз съм понесъл своето наказание. След като заминах за Маями, повече никога не успях да създам такива отношения, каквито имах с теб и с Кати — на красота, сигурност и нежност. Никой друг не дойде да ме спаси от мен самия.

Джон знаеше, че това е вярно.

— Разбирам — отвърна.

— Сърцето ми остана тук. Затова никой не успя да го намери, дори и аз самият.

— Знаем, Т. Д.

— Ще кажеш ли това на Кати?

— Да, ще ѝ кажа.

Трей пусна ръцете му. Скръсти ги на гърдите си и затвори очи. От бледите му устни се откъсна тиха въздишка. Джон понечи да излезе от стаята.

— Тигре?

— Да, Треј?

— Аз те обичам, човече... и теб, и Катрин Ан. Винаги съм ви обичал, както и да ви е изглеждало от страни моето отношение.

— Знам — каза Джон, потупвайки скръстените ръце на Треј. — Заспивай сега. Почивай си.

— А ти прощаваш ли ми?

— Прощавам ти.

— Ти си моят човек, Джон.

Джон обходи с поглед прекрасната гледка, разкриваща се от терасата. В нея често бе намирал покой и мъдрост. Дали това бяха последните часове, през които изпълняваше задълженията си като отец Джон — човека, когото всички обичаха и в когото вярваха? Не се тревожеше как неговото паство ще приеме изненадващия факт, че той е бащата на Уил, нито как Уил ще приеме новината. Синът му го обичаше и щеше да е щастлив да се отърве завинаги от сянката на Т. Д. Хал. Ала предстоеше разразяването на друг скандал, много по-потресаващ от разкритието, че Джон е бащата на Уил Бенсън. От този скандал нямаше да се възстанови никога, вече нямаше да бъде пастор на „Сейнт Матю“, нито управител на „Хърбисън Хаус“.

„Така да бъде.“ Открай време бе наясно, че ще дойде денят на разплатата, но смяташе, че това ще се случи пред Бог, след смъртта му. Колко наивно от негова страна да допусне, че Бог ще му позволи да напусне този свят, без да понесе позора за извършения от него грях! Най-сетне сенките се бяха сгъстили над него. Усети присъствието им така осезаемо, както кучетата душат и обикалят около жертвата си. Джон се прекръсти. „В името на Отца и Сина и Светия Дух. Да бъде волята Ти.“ Погледна за последно необятната прерия и запечата тази картина в паметта си. Сетне влезе вътре, за да се обади по телефона. Първо позвъни на Кати в заведението.

— Трябва да се видим — каза ѝ.

— О-о, не ми хареса как прозвуча това.

— Най-добре ще е да се срещнем у вас.

— Давам ти половин час преднина. Ще си бъда вкъщи, когато дойдеш.

Следващото му обаждане бе до помощника му в „Сейнт Матю“, за да го уведоми, че може да се наложи той да отслужи литургията в

събота и неделя.

— В града ли отивате? — попита отец Филип с нотка на изненада в гласа.

— Изникна нещо неочаквано, Филип. Може да се наложи да поемеш задълженията ми за известно време.

Следващият телефонен разговор бе с епископа на католическата епархия в Амарило.

— Добре, можем да се видим в три часа днес — съгласи се епископът. — За какво става дума, Джон?

— Ще ви кажа, когато се видим, ваше преосвещенство.

Джон надникна в стаята, за да се увери, че Трей спи спокойно. После свали таблата в кухнята с известно чувство на неудобство, че храната е недоядена. Силната миризма на бульон подсказваше, че за вечеря се приготвяше пилешки пай в гювече. Бети отделяше месото от кокалите на няколко сварени пилета върху кухненския плот. Феликс лежеше в краката ѝ и чакаше дали няма да падне някое парче. Чуваха се виковете на децата навън, те се пръскаха с вода от резервоара.

Завладяха го силни чувства и очите му се напълниха със сълзи. За малко да изпусне таблата. Бети се сепна и я грабна от ръцете му.

— Отче, какво има?

— О, няколко неща, които отдавна трябваше да се оправят.

— Заради него е, нали? — Посочи към горния етаж с глава. — Той те разстрои. Разбрах го още като се качих при вас.

— Не го вини, Бети. Той е болен, а и отдавна трябваше да дойде тук. Оставих го да спи. Когато се събуди, погрижи се да изпие малко бульон, който мирише толкова хубаво. Повърна си обяда, въпреки че беше вкусен.

Бети изплакна купите от супата.

— Виждам, че и ти не си ял много, въпреки че е било много вкусно. Излизаш ли? — Тя забеляза, че бе облякъл отново свещеническата си риза, въпреки че никой не бе звънял да го вика по работа.

— Да — отвърна ѝ — и ще се върна късно вечерта.

— Какво не е наред, отче? — Тревожният ѝ поглед се впи в очите му.

— Бети — подхвана той, но остави неизречени думите, които искаше да ѝ каже. Те и без това нямаше да означават нищо за нея, ако

се сбъднеха най-големите му страхове. Побутна нагоре очилата ѝ, замъглени от вдигащата се от тенджерите пара.

— Да, отче?

— Исках само да ти кажа, че Трей ще си замине утре сутринта. Самолетът му е по обяд.

Бети остана права до кухненския плот, след като Джон излезе. Вече беше съвсем сигурна. Нещо ставаше и то бе предизвикано от появата на Трей Дон Хал в тази къща. Можеше да се хване на бас, ако си падаше по облозите, че не беше на хубаво. Възможно и да бе свързано с болестта му, но той изглеждаше добре, когато им занесе обяда. Не беше се променил чак толкова от деня, когато на прага ѝ се появи красивото му лице с нафукано изражение. Държеше се така, сякаш за него е голям тормоз, че леля му го е изпратила да вземе зеленчуците и яйцата от фермата. Сякаш той не дължеше всичко на леля си, която го отгледа, а когато стана богат и известен, я захвърли като непотребна вещ.

Все пак Бети се изненада, когато Трей я попита как са те двамата с Лу. Имаше предвид как се справят без Дони, но ѝ се стори по-симпатичен поради проявеното съчувствие към тях. Ала когато Трей се засичаше с Дони у тях на няколко пъти, той се бе държал високомерно със сина ѝ.

Интуицията ѝ рядко я подвеждаше и този път ѝ подсказваше, че нещо много сериозно тревожеше отчето. Лу също го бе усетил.

— Разсеян и сдържан е — така го бе описал тази сутрин, когато отиде да изкара пикапа от гаража. Според нея бе по-скоро разстроен и объркан. Подобен поглед бе виждала у фермерите, които губеха земята си.

Бети натроши костите, които щеше да използва за желатин. Погледна към стаята на горния етаж. Независимо дали бе болен или не, Трей Дон Хал трябваше много да внимава да не създава проблеми на отец Джон. Нито тя, нито Лу щяха да търпят такова нещо.

Кати гледаше през прозореца в очакване да види колата на Джон. Отпусна нервно стиснатите си юмруци и приглади с длани роклята си. Какво толкова имаше да ѝ казва Джон, какво не можеше да ѝ каже по телефона? Защо не ѝ беше намекнал поне малко за плановете на Трей?

Не беше в негов стил да я държи в напрежение, нито пък тя би го заляла с въпроси, когато от тона му ставаше ясно, че трябва лично да говори с нея. Искаше ѝ се обаче поне да бе го попитала дали Трей щеше да го придружи. За всеки случай, макар и с чувство на отвращение към себе си, тя оправи прическата си и си сложи червило.

Колата зави към къщата. В нея видя само Джон. Разочарованието, което усети за част от секундата, се разсея, щом той слезе от колата. Все още имаше гъвкавото и стройно тяло на уайд ресийвър. Черната риза с къси ръкави и бялата якичка по някакъв необясним начин го правеха още по-привлекателен — вероятно това се дължеше на желанието, което винаги изпитваме към непостижимото. Как бе възможно все още да усеща някаква искрица в душата си, щом се сетеше за Трей Дон Хал, при положение, че се влюбваше все повече в Джон Колдуел с всяка изминала година?

Когато отвори вратата, изведнъж я завладя усещането за *déjà vu*. Тя бе преживяла абсолютно същия миг във вечността. Това беше мигът, когато отвори вратата и на прага видя нещастния Трей Дон Хал. Същото унило изражение имаше сега и лицето на Джон, сякаш я умоляваше да му прости и да го прегърне. В онзи следобед Уил бе заченат. Тялото ѝ бе пронизано от страстен копнеж като от куршум. Но тя се овладя, преди да повтори грешката си от онзи следобед.

— Здравей, отче — поздравя го с обичайния си спокоен тон. — Знам, че е доста рано, но ми се струва, че добре би ти се отразило малко уиски.

— Като че ли да — прие той.

Наля в две чаши и седна до него на дивана. Стори ѝ се, че там трябваше да седне. Джон се вторачи в чашата си.

— Помня, че веднъж пак пихме уиски с теб по това време на деня.

— Така ли?

— Аха. Едно време, когато сърцата ни бяха млади и тъжни.

— А, да — припомни си Кати. — Трей ме бе зарязал. Май се напих до козирката тогава и заспах на леглото ти.

— Този месец стават двацет и две години оттогава, за да сме точни.

Тя имаше други причини да си спомня месец юни отпреди двацет и две години.

— Какви неща помним след толкова много време!

Джон отпи от уискито.

— Трей ми каза, че Уил не е негов син. Това е едно от самопризнанията, които е дошъл да направи.

Свят ѝ се зави от гняв.

— Това безсъвместно копеле! Искаш да кажеш, че продължава да отрича, че е бащата на Уил?

— Помниш ли, че Трей се разболя сериозно от заушка, когато беше на шестнайсет?

Едно подозрение, което внесе дълбок смут в душата, дори ѝ се стори зловещо, се оформяше в съзнанието ѝ.

— Да... — потвърди тя. — Помня. Той беше... много болен.

— Заушката е причинила стерилитет. Трей не може да има деца.

Кати постави чашата на масата с отривисто движение, без изобщо да се замисли за следата, която щеше да остави на прекрасната политура.

— Невъзможно е, Джон. Той лъже. Няма как Уил да не е негов син. С никой друг мъж не съм била в онези дни.

С пълно самообладание Джон взе две подложки и ги постави под двете чаши. След това хвана ръцете ѝ в своите.

— Не, Кати, била си и с друг. Беше с мен.

52.

В лабораторията по криминалистика към Отдела за обществена сигурност в Амарило шериф Ранди Уолас счупи печата и изсипа съдържанието на кашона с улики в присъствието на Дик и Чарлс Мартин.

— Май не трябва да питам какво точно шило те боде под седлото, Дик? — попита го Ранди.

— Засега не — отвърна Дик. Взе отрязаната лапа и я допря до препарирания рис, който бе донесъл. Съвпадаха идеално. — Аха! — възкликна той без сянка на изненада. След това взе двете малки пластмасови торбички, в които се намираха все още неидентифицираните отпечатъци, и ги отдели от онези на Дони, взети от тялото му, на Лу Хърбисън и на останалите. В едната торбичка, която бе отбелязана със знака X, се намираха отпечатъците, които бяха свалени от списанията и шнура. А в другата, която бе маркирана с У, бяха отпечатъците на друго лице, които бяха открити единствено върху примката, но не и върху порнографските списания.

Дик подаде отпечатъците на Чарлс.

— Хайде да проверим дали някои от тях ще съвпаднат с пръстовите отпечатъци върху купата.

Сложи си ръкавици и извади от хартиената торба месингова футболна купа. Чарлс и Ранди се вгледаха в надписа, който гласеше: „Трей Дон (Т. Д.) Хал — най-добрият спортист гимназист за 1985 година. От спортните журналисти на Тексас“. Ранди подсвирна.

— Пресвета Дево! Сигурно се шегуваш?

— Страхувам се, че не — отвърна Дик. Беше извадил купата от една стъклена витрина с надеждата, че Мейбъл Чърч никога не беше бърсала прах от нея.

— Добре, да видим — каза Чарлс. Заведе мъжете в една стая, пълна с компютри, копирни машини и друга апаратура за анализ. След като извърши процедурата по снемането на отпечатъците от купата, прекара ги през специално устройство, за да ги сравни с останалите

три образеца. След секунди само се чу пиукане. Това значеше, че има съвпадение.

— Май си прав, поне за отпечатъците Х — каза Чарлс. — Няма никакво съмнение, че човекът, който е пипал списанията и шнура, също така е държал и тази купа.

— Горещо! — изджафка Дик.

— Но освен това — продължи Чарлс, като посочи и към отпечатъците, отбелязани с У, — на купата има и следи от пръстите на У.

— Какво? — извика Дик.

— Виж сам. — Той отстъпи встрани и остави Дик и Ранди да разгледат сами снимките на компютърния екран. Линиите от отпечатъците на У съвпадаха съвсем точно с тези, които свалиха от купата.

— Милостиви боже! — възкликна Дик. „Значи Трей е имал съучастник, вероятно някой съученик! Не е бил сам във фермата на Хърбисън!“

— Хайде, Дик, кажи ни за какво става дума? — помоли го Ранди.

— Съжалявам, но не мога да си позволя да ти кажа, преди да съм напълно сигурен. Има още няколко детайла.

Чарлс също гледаше с недоумение.

— Двайсет и две години са много дълъг период от време. Ако Т. Д. Хал се е забъркал в нещо тогава... На колко ли години е бил? На седемнайсет?

— Точно така — потвърди Дик.

— За бога, Дик! — възкликна Ранди. — Като изключим убийство, какво друго е можел да извърши Хал на седемнайсет години, та да си струва да ме викаш чак до Амарило в петък следобед, тъкмо когато се канех да пийна по бира с момчетата?

Лицето на Дик остана напълно непроницаемо. Започна да прибира уликите в кашона, а останалите мъже си размениха шокирани погледи.

— Боже мой — промърмори Ранди.

Когато се качи в колата си, Дик започна да разработва нов план за действие, който вече включваше предположението, че Трей не е действал самостоятелно. Той дори се изненада, че досега не му е хрумвала възможността да са замесени две момчета: едното да държи

животното, а другото да го дери с лапата. Трей вероятно дори е искал да подели риска и опасността с някой свой приятел, който да потвърди историята, когато по-късно тръгне да се хвали с извършеното.

Следователно трябваше да открие кой е другият и да намери негови отпечатащи. Ранди се съгласи да не се намесва и да даде на Дик възможност да работи през уикенда, следвайки интуицията си. Съучастникът вероятно бе играл във футболния отбор през 1985 година, някой съотборник, когото Трей е можел да води за носа, което се отнасяше за всички, с изключение на Джон Колдуел. Не бе възможно Трей да убеди Джон да участва в номер, при който ще пострада животното. Реши да поговори с Рон Търнър и да научи кои са били готови да направят всичко за звездата на своя отбор. Повечето от футболистите, които играеха в отбора през 1985 година, отдавна бяха напуснали Кърси, но той щеше да вземе адресите им от Мелиса, която организираше събирането за двайсетгодишнината от завършването.

Дик погледна часовника на таблото. Беше почти три. Можеше да стигне до Кърси за час, ако караше много бързо, и да хване Рон, докато е все още трезвен.

Стигна за нула време до къщата на Търнър с червените тухли и красивите колони в коринтски стил. С тъга установи настъпилите промени. Навремето голямата двуетажна сграда бе истински бисер на архитектурата, разположен сред идеално поддържаната градина — гордост за града. Жената на Рон имаше доста пари, когато се ожениха, а впоследствие наследи и още. Днес обаче, ако се съдеше по занемарените цветни лехи и неокосената трева, избуялия жив плет и напукания асфалт на алеята, мястото тънеше в разруха.

„Колко жалко“ — помисли си Дик. Рон Търнър бе един от най-добрите треньори по футбол в гимназията, но животът му се срина, когато дъщеря му почина малко преди да навърши деветнайсет от спукан апендицит. Продължи с треньорската работа още около пет години след смъртта ѝ. Правеше каквото можеше с посредствените отбори, но тогава почина жена му и той се отказа от всичко. Говореха, че пие сериозно и живее като клошар в собствената си къща.

Дик намери телефонния номер на Рон в указателя на Кърси, който държеше в колата си, и му се обади, за да се увери, че си е у

дома.

— Разбира се, ела, но не очаквай да те посрещне иконом — изкиска се Рон в слушалката. Отвори входната врата почти в секундата, когато Дик натисна звънеца.

— Я гледай ти, шериф Тайсън! Нямам представа защо си дошъл, но много се радвам да те видя.

— И аз теб — каза Дик.

— Хайде де! — махна с ръка Рон. — Аз съм си нещастен самотник и ти добре го знаеш. Ела в кухнята. Сложил съм няколко бири да се изстудяват.

Дик го последва покрай тъмните стаи със спуснати завеси на прозорците до разхвърляната кухня, в която имаше отделен кът за хранене, доста уютен и с голяма камина. Миризмата обаче беше особена. Издаваше, че тук живее сам мъж, който често забравя да изхвърли боклука.

— Сядай, сядай! — покани го Рон, като избута от един стол купчина вестници. — Какво те води насам?

— Трей Дон Хал — отвърна Дик.

Рон бавно се изправи. Само за миг воднистите му, зачервени от пиенето очи станаха ясни и бистри като кристал.

— Трей ли?

— Искам да ти задам няколко въпроса за седмицата, когато се игра мачът за районния шампионат през 1985 година.

— Защо? Това е стара история, шерифе.

— Позволи ми все пак да ти ги задам. Бас държа, че помниш всеки миг от онази седмица.

— Тук не бъркаш. — Рон се затътри към хладилника, откъдето извади две бутилки бира. — Но не мога да си представя защо ще те интересува след толкова години.

— Страхувам се, че не мога да ти кажа. Ще съм ти много благодарен и ако запазиш в тайна моето посещение при теб и нашия разговор.

— Не се тревожи — подхвърли Рон. — И без това вече не разговарям с никого. Ти беше шериф по онова време. Да не би Т. Д. да има някакви неприятности, свързани с онзи период?

Дик взе едната бира.

— Възможно е. Надявам се ти да ми помогнеш да разбера. Информацията, която ще ми дадеш, може да помогне да се поправи една неправда и да се облекчи страданието на добри хора, които достатъчно дълго страдаха.

— Сигурно нечии родители — предположи Рон и отпи от бирата. — Обикновено добрите хора, които страдат дълго време, са родителите. Какво искаш да ти кажа?

Дик остави бутилката и извади бележника си.

— Спомни си седмицата, която започна на 4 ноември 1985 година. Било е понеделник. В който и да било от дните преди четвъртък можеш ли да си спомниш нещо по-особено във връзка с Трей Дон?

— Разбира се — отвърна Рон. — Трей и Джон Колдуел се разболяха в понеделник. Бяха много зле, когато дойдоха на тренировката в понеделник следобед.

— Какво? — Дик остана с отворена уста. — И Джон Колдуел?

— И двамата. Уплашиха ме до смърт, право да си кажа.

— Какво им имаше?

— Бяха яли нещо на обяд. На учениците от горните класове им бе разрешено да се хранят извън училището. Пусках моите момчета да ходят с другите навън само в понеделник. През останалите дни трябваше да си носят обяда и се събирахме в салона на приказка, докато хапваме. Съжалих, че не ги държах затворени през цялата седмица. Джон и Трей пипнали някакъв стомашен вирус в онази мазна дупка, в която сервираха хамбургери, преди Кати Бенсън да я купи.

— Сигурен ли си, че е било стомашен вирус?

Рон вдигна рамене.

— Те така казаха.

Дик пишеше трескаво в бележника.

— Тренировката започва веднага след часовете, нали?

— Точно на минутата.

— Трей и Джон дойдоха ли навреме?

— Не, точно това бе проблемът. Закъсняха. Никой не знаеше къде са. Някои от момчетата казаха, че изобщо не били и в последния час. Оказа се, че отишли да полегнат в кабинета по домашен бит и икономика. Там имаше легло, на което момичетата се учеха как да

застилат чаршафи. Представяш ли си сега да се преподава нещо подобно?

Дик имаше чувството, че някой излива кофа ледена вода по гърба му. „Джон Колдуел? Отец Джон Колдуел, пасторът на енорията «Сейнт Матю» и управител на Хърбисън Хаус?“

— А някой друг от отбора разболя ли се?

Рон поклати отрицателно глава.

— Не, слава на бога.

— А някой друг дали е ходил да яде този ден бургери?

— Дик, как, по дяволите, бих могъл да помня такова нещо след двайсет и една години? Хайде, кажи ми сега за какво точно става въпрос!

— Помниш ли името на учителката по домашен бит и икономика?

— Телма някоя си. Стара мома. Премести се във Флорида, след като се пенсионира.

Дик записа малкото ѝ име. Мелиса щеше да си спомни останалото. Вероятно разполагаше и с нейния адрес. Щеше да я открие, за да я пита дали момчетата са били в нейния кабинет през онзи следобед.

— Помниш ли колко закъснях за тренировка?

— Бих казал, почти цял час. Бяхме се вече поразгорещили на терена, когато те се появиха, бледи като луната. Изпратих ги да се приберат рано вкъщи.

Дик рязко си пое въздух. Можеше да заложи и последния си долар, че Трей Хал и Джон Колдуел изобщо не са били в кабинета по домашен бит. Тръгнали са си от училището преди последния час и са планирали да се върнат навреме за тренировката. Не са предполагали, че убийство или нещастен случай ще ги забави, ще провали плана им или ще им попречи на храносмилането. Времето обаче не съвпаднаше. Щеше да им отнеме не повече от час, за да отидат и да се върнат от фермата на Хърбисън. Дори и останалото да им бе отнело половин час — сборичкването, да занесат тялото в плевнята, да заравнят земята, и няколко минути да повърнат на тревата, момчетата би трябвало да са си тръгнали много преди Дони да се прибере от репетицията за оркестъра и да седне да си приготвя закуска. Щеше дори да им остане време да се преоблекат в екипите си за тренировката.

— Не искам да подлагам на съмнение паметта ти, Рон — каза внимателно Дик, — но може ли някой друг от треньорския състав да потвърди думите ти?

— Боби Тъкър, той е главен треньор сега — каза Рон. — Тогава беше начинаещ. Питай го, ако не ми вярваш.

— Съжалявам, но така и ще направя.

Рон се изправи на крака.

— Тази бира не струва. Ще отида да си сипя нещо по-силно. Ти искаш ли?

— На мен бирата ми стига. — Дик чу Рон да изхвърля празна бутилка при останалите в един чувал на пода. — Ти поиска ли учителката по домашен бит и икономика да потвърди версията на момчетата?

Рон си наля чаша „Джак Даниълс“ от шишето на плота.

— За какво да го правя? Те не бягаха от часове. Сериозно се отнасяха към ученето си, особено Джон. А и личеше, че наистина им е лошо.

Разбира се, че им е било лошо, помисли си Дик, но не от нещо, което са яли. Трябваше да разбере как се беше случило всичко във времето и тогава вече щеше да разполага с нужните доказателства. Стана, за да си ходи, и тогава забеляза една снимка на съпругата и дъщерята на Рон на полицата над камината.

— Благодаря ти за помощта.

— Щеше ми се да ми кажеш какво точно става — каза треньорът. — Ако става въпрос за Треј, може да се очаква всичко.

— Ти харесваше ли го?

— Да, харесвах го. Опитвах се да му бъда като баща. Открих и други достойнства у него, освен таланта му да играе футбол, но момчето можеше да те предаде и за един сребърник. Погледни как постъпи с леля си, с Кати Бенсън, с Джон Колдуел.

Дик кимна.

— Вярно — съгласи се той, доловил горчивината в думите на Рон и дълго потискания гняв в очите му. По-добре да не споменава, че Треј е отседнал в Хърбисън Хаус. В състояние на пиянско умопомрачение Рон можеше да му се обади, а Дик не искаше Треј да разбира, че шериф Тайсън е идвал да разпитва за него. Взе си

довиждане и си тръгна, като остави Рон да се напива пред студената
камина под погледа на жена си и дъщеря си.

53.

Кати не каза и дума, докато Джон ѝ разказваше как точно е бил заченат Джон Уил Бенсън. През цялото време я държеше за ръцете.

— Дръж се — каза ѝ той. — Знам какъв шок е това за теб.

Пусна едната ѝ ръка и изведнъж ѝ се стори, че се носи по течението без цел и посока. Но той просто искаше да ѝ подаде чашата с уиски. Не я заплашваше нов пристъп на отколешното ѝ заболяване. Казаното от Джон ѝ се струваше невероятно, бе се парализирала и не можеше и да продума.

— Изпий това — настоя Джон. Допря чашата до устните ѝ и изля цялото ѝ съдържание. Течността опари гърлото ѝ. Той остави чашата и отново взе ръката ѝ в своята. Неговата беше суха и топла като ръкавица — точно пасваше на дланта ѝ, с познатите силни пръсти, същите като на сина ѝ.

— Ти и аз... Но аз не помня... — промълви. — Как може да не помня такова нещо?

— Толкова пияна беше, че веднага заспа дълбоко — отвърна ѝ той с насилена усмивка. — Беше като в безсъзнание.

— Дори и така да е, как може никога да не ми е минавало през ума...

— Че защо да ти минава? На следващия ден си била с Треј. Ако аз знаех повече за секса, може би щях да разбера причините за поведението му. Щях да си спомня за заушката и да допусна, че може да има такъв проблем. Признаците бяха налице — и то ясни като бял ден, — че нещо, което бе придавало смисъл на живота му, сега бе унищожено, нещо, което не можеше да замени с нищо друго.

Кати очакваше да изпита нещо към Треј, към неговите чувства отпреди осемнайсет години, към душевното опустошение, което сигурно е изпитал, когато тя му съобщи, че е бременна. Но не почувства нищо, абсолютно нищо. Очите ѝ, сърцето ѝ бяха изпълнени единствено с чувствата ѝ към този мъж и с благоговението, с което приемаше новината, че той е истинският баща на нейния син. Повече никога нямаше да се тревожи, че е възможно някой ден, след години,

внезапно да се проявят у Уил наследствените черти на Трей, че синът ѝ може да изневери на своята почтеност.

— Джон... — Тя поглъщаше с очи лицето му, формата на ушите му. Спомни си как косата му се къдри, когато времето е влажно, точно както и на Уил. Как бе възможно да не открие чертите на Джон в сина си? Изумена, успя да попита: — Значи ти си бащата на Уил?

— Няма никакво съмнение в това, Кати.

— Трябваше да разбере... Трябваше да се досетя...

Той стисна ръцете ѝ.

— Както каза Трей, виждахме само това, което очаквахме да видим.

— Не мога да си представя как ще се почувства Уил, когато му кажем истината.

— Ще почувства същото, което и аз изпитвам.

Двамата се гледаха един друг. В погледите им се четеше един и същи въпрос: какво можеше да бъде, ако...

— Милостиви боже... — Изпълнена с радост и благодарност, тя изведнъж осъзна невероятните лъжи на Трей, измамата, прикриването на истината, все неща, които като огромни надвиснали канари скриваха слънцето. — Как можа да постъпи така с нас... с Уил?...

— Смятал е, че ние сме го предали — обясни ѝ Джон. — Че сме разрушили това, което е смятал за истинско, това, в което е имал безкрайно доверие. Затова е искал да ни накаже.

Ядът на майката се надигна в нея. Понечи да се изправи и да се отдалечи от свещеническата риза и якичка, които сякаш я укоряваха за безбожната ярост, която изпитваше. Сви ръце в юмруци.

— Но как е могъл да допусне Уил да смята, че баща му го е изоставил? Как е могъл да допусне това малко момченце да страда, да си мисли, че е нежелан, по същия начин, по който и Трей е страдал? Как може никога да не пожелае да постъпи почтено и да ни каже истината?

— Сметнал е, че вече е твърде късно — отвърна Джон. — Аз вече бях станал свещеник, а и той е знаел, че ти никога няма да ме помолиш да се откажа от призванието си, за да се ожения за теб.

— Ненавиждам го — каза простичко тя.

— Имаш пълното основание.

— И ти трябва да ненавиждаш.

— Сигурно щях, ако не изпитвах огромно съжаление към него. Той никога не е спръл да ни обича, Кати. Това е най-голямото му наказание. Ако го видиш сега, ще разбереш, че той е страдал много повече от последствията на своите действия, отколкото ние с теб. Ти и аз въпреки всичко, от което сме били лишени, все пак запазихме нашето приятелство, имаме и Уил.

Тя се извърна рязко.

— Ако го видя сега, бих го застреляла. Така че Бог да ми е на помощ. Ако влезе сега през вратата, кълна се, ще измъкна старата пушка на баба и ще го изпратя да гори в ада.

— Той и без това скоро ще умре.

— Какво искаш да кажеш?

— Той умира, Кати. Има мозъчен тумор, който не може да се оперира. Астроцитом. Затова е дошъл.

Някъде от миналото изскочи образът на Треј на тенис корта — висок, силен. Почернялото от слънцето му тяло сякаш отразяваше светлината. Този негов образ бе скътала в съзнанието си като снимка, скрита в портмонето, която от време на време поглеждаше тайно. Новината, че Треј умираше — мъжът, когото смяташе за образец на мъжкото здраве и сила, мъжът, когото бе обичала почти през целия си живот, — за миг я зашемети, но без да изпита и сянка на тъга или съжаление към него. Никакво желание за прошка не стопи омразата, сковала в лед сърцето ѝ.

— Разбирам — процеди тя презрително. — Затова значи е дошъл — в последния час да си плати за малко помирение с Бог? Молитва за опрощение, а? Колко типично за Т. Д. Хал.

— Седни, Кати — рече Джон и ѝ посочи мястото до себе си. — Имам и още да ти казвам. — Той вдигна чашата си и я изпразни до дъно.

Надеждите на Кати се сринаха. Сигурно щеше да ѝ каже, че бащинството на Уил не може да се обяви публично. Трябваше да се съобразят със сана на Джон, с неговата репутация, както и с нейната, а и с положението на Уил. И кое беше по-лошо — да оправят едно зло, което се основаваше на лъжа, или да дадат повод за нов скандал, като оповестят истината? Трябваше ѝ време, за да го обмисли. Тя седна на дивана.

— Какво има, Джон? Смяташ, че не бива да разгласяваме, че ти си бащата на Уил?

— Изобщо не става въпрос за това, Кати. С гордост ще обявя пред света, че Уил е мой син, ако вие с Уил сте съгласни. Той е бил заченат, преди да дам обет, а и църквата би искала да постъпя правилно по отношение на собственото си дете. Във всеки случай, когато чуеш и останалата част от признанието ми, може би Уил няма да пожелае да го признае за свой син. Ти може също да не гориш от желание да го припозна.

Ледени тръпки полазиха по тялото ѝ.

— Защо не?

— Трей е дошъл, за да признае две неща.

Тя затисна ушите си с длани.

— Не искам да чувам.

— Помниш ли, че двамата с Трей се разболяхме в навечерието на мача с Делтън за районния шампионат?

Кати свали ръцете си.

— Помня, разбира се. Беше в понеделника преди мача. Двамата с Трей бяхте направо позеленели от хамбургерите, които ядохте при Бени.

— Не от това бяхме позеленели. Беше ни лошо, защото бяхме отговорни за смъртта на Дони Хърбисън.

Кати зина, ококорила очи.

— Да, правилно ме чу — повтори Джон. — Дони почина при нещастен случай, но причината бяхме ние двамата с Трей. Това е другият грях, който е дошъл да признае пред Лу и Бети.

На Кати ѝ се стори, че ушите ѝ са затъкнати с памуци. Гласът на Джон и другите шумове в къщата звучаха толкова глухо. Спомни си снимката на Дони, която Бети държеше на една полица в кухнята. Пред нея винаги имаше ваза с цветя. Но те никога не споменаваха името му.

Джон извърна глава към прозореца.

— Трей беше убеден, че няма да получим стипендиите за Маями, ако не спечелим шампионата. Затова си бе навил на пръста, че трябва да направим нещо, което да ни даде преднина...

Отне му по-малко от пет минути, за да ѝ разкаже събитията от онзи ноемврийски следобед, които никой не можеше да промени. Кати слушаше ужасена, без да каже и дума. Спомни си, че по онова време

изчезна една машинка за подстригване от ветеринарната клиника на доктор Грейвс. Сети се за синината на рамото на Трей и как той не искаше да се отдели от нея онзи следобед, сякаш тя бе спасителна лодка в бурно море. Спомни си и как си мислеше тогава, че на тях двамата им е писано завинаги да са заедно и че нищо не бе в състояние да ги раздели.

— Трей възнамерява да каже цялата истина на Лу и Бети за смъртта на сина им тази вечер, докато аз отслужвам вечерната служба — завърши разказа си Джон. — Каза, че няма да спомене името ми и че ще поеме цялата отговорност за смъртта на Дони.

Кати бе толкова отвратена от чутото, че не можа да продума. Представи си болката и страданието на родителите, само като си представи Уил на мястото на сина им, вързан на въже в плевнята. Да си тръгнеш и да оставиш родителите да намерят така сина си... Постъпката им бе до такава степен неморална и безсъвестна, че не можеше дори да я проумее.

— А ти вярваш ли, че ще постъпи така, както ти е казал? — попита го.

Джон извърна поглед.

— Вярвам, че такава е намерението му.

— Неговото намерение?

— Той иска да се изповяда на прага на смъртта. Разчувствал се е и отчаяно търси опрощение на греховете си. Освен това пие и лекарства, които му пречат да мисли трезво. Достатъчна е някоя случайно изпусната фраза, за да започнат Лу и Бети да го разпитват, да си задават въпроси...

Тревогата стисна сърцето й.

— Какво искаш да кажеш? Смяташ, че те и без това ще научат, че ти си замесен?

— Те са интелигентни хора. Няма начин да не се запитат дали Трей е действал сам. Сам човек трудно може да занесе тялото на Дони до плевнята. Трей нарочно не би издал, че и аз съм замесен. Но Хърбисънови, особено Бети, може да поискат да се проведе разследване. Тя не прощава лесно. Трей в неговото състояние няма да може да издържи полицейски разпит. След време моето име ще излезе на бял свят. Аз бях най-добрият му приятел. Бяхме неразделни...

Паниката я завладя.

— О, бога ми, Джон. Предупреди ли го, че излага и теб на риск?

— Не. Длъжен съм да го оставя да постъпи така, както той сметне за правилно.

— О, Джон! — Обсеби я налудничавото желание да откъсне якичката му. — Как може да се държиш чак толкова благочестиво! Трябва да го спреш. Трей ще унищожи всичко — живота ти, работата ти, репутацията ти. Помисли си какво ще изпитат Лу и Бети, ако научат за твоето участие. Това ще ги съсипе.

— Повярвай ми, мислих за това, но нямам друг избор, освен да оставя нещата да се развиват от само себе си. — Той се изправи, пхна ръце в джобовете и се загледа през прозореца. — Възможно е притеснението ми да се окаже неоснователно...

— Не го вярваш обаче.

— Не. Вярвам, че Бог ми е изпратил ясно предупреждение. — Той се обърна с лице към нея. Фигурата му с широки рамене и тъмни дрехи се очертаваше още по-ясно на фона на светлината, която идваше откъм гърба му. — Кати, мила, изключително трудно... ми беше да живея с тази лъжа, заради която Хърбисънови страдат от години. За този грях никога няма да си простя, нито Господ ще ми прости.

Не ѝ харесваше, когато религиозната му съвест вземаше надмощие, затова веднага го прекъсна.

— Майната му на Господ! — изкрещя тя. — Изкупил си греха си хиляди пъти, ако така държиш да го наричаме. Покаял си се вече. Но Бети никога, ама никога няма да ви прости. Повярвай ми, знам това като майка. Трябва да спреш Трей!

— Шшшшт — тихо промълви Джон и я хвана за раменете. — Трябва да оставя всичко на Бог и да се уповавам на Неговата воля. Ако се случи най-лошото, трябва да съм подготвен и просто да го приема. Поне ще се освободя от тъмните сенки на миналото, които ме преследват от толкова години. Колко се уморих да се надбягвам с тях...

— Несправедливо е! — извика тя — Случилото се през онзи следобед е изцяло дело на Трей. Той трябва да поеме цялата вина — пред Бог и пред Хърбисънови. Той ти е длъжник! Ти си бил още момче — едва на седемнайсет!

Джон я прегърна и тя допря буза до черната му риза, както помнеше, че бе направила преди години, когато ѝ стана лошо в банята в дома му.

— Но сега вече съм мъж и трябва да поправа стореното — продължи той с тих глас. — Не съм сигурен дали не използвах моята преданост към Трей като оправдание да не отида в полицията и да не разкажа на Хърбисънови какво се случи. А като свещеник убеждавах себе си, че Божието дело се постига единствено чрез вярата на хората в Неговите служители — затова нямам никакво право да успокоявам собствената си съвест с цената на това да разруша всичко, което бях постигнал в Негово име. Но сгреших. Божието Дело ще възтържествува въпреки прегрешенията на посветилите му се. А и всичките ми усилия да изкупя вината си не ми донесоха покой. Всеки път, когато видя лицата на Хърбисънови, вината ми ме изгаря.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Те не бива никога да узнават за твоето участие.

— Моля се на Бог да не узнаят.

— Ако Трей не беше се завърнал, ти щеше ли да продължиш да живееш с това чувство на вина? Нямаше ли да се изкушиш някой ден да успокоиш съвестта си, като нарушиш обещанието да мълчиш?

— Нямаше. Нека Бог да ми прости. — Той се отдръпна и погледна часовника си. — Имам уговорка да се видя с епископа в три часа. Той ще ме посъветва как да постъпя. — Усмихна ѝ се. — Нека да обсъдим как да кажем на Уил чудесната новина. Бих искал да си останем семейство... каквото и да се случи. Може ли да дойда след литургията?

Тя кимна сковано.

— Ще бъдем тук.

— Всичко ще бъде наред, Кати. Както и да се развият нещата, всичко ще се оправи.

— Може да те изхвърлят от църквата — прошепна тя. — Може да ти повдигнат обвинения. Може да загубиш всичко...

Той поглади нежно с палец очертанятията на бузата ѝ.

— Няма да е всичко — увери я. — Ще ми остане твоето приятелство и синът ми. Сега трябва да вървя. — Целуна я по челото и я остави да стои вцепенена на дивана и да гледа след него.

54.

Дик си тръгна от дома на Търнър с чувството, че над главата му е надвиснал черен облак. „Мили боже! Джон Колдуел да е съучастник в убийството на Дони Хърбисън!“ Най-искрено се надяваше, че не беше прав в подозренията си и че Трей е убедил някой друг да му помогне. Но Дик имаше лошото предчувствие, че вторите отпечатъци, които бяха намерили на шнура, ще се окажат именно на Джон. Все пак не можеше да е сигурен, преди да се установи съвпадението им, но най-напред трябваше да определи с абсолютна точност времето, по което момчетата са се появили на тренировка.

Възможно бе да са убили Дони през нощта, а храната, която намериха на масата, да е била вечерята, а не следобедната закуска, както предполагаша. Трей и Джон може да са дошли и по мръкнало, да са извършили деянието си и да са се върнали вкъщи без никой да ги усети. Но няколко неща не се връзваха. Първото бе, че ако едно момче си е само у дома, не би ли предпочело да си хапне пред телевизора? А ако Джон и Трей бяха толкова болни още следобед, дали щеше изобщо да им е до номера вечерта?

По-добре да си поговори с Боби Тъкър, който беше треньор на защитниците по онова време. Възможно бе спомените му да се различават от тези на Рон относно часа, в който двете момчета се бяха появили за игрището.

Дик намери Тъкър в градината на дома му. Направо му зададе интересувания го въпрос, без да споменава, че вече е ходил при Търнър. На Боби не му отне много време, за да си спомни.

— Да, помня онзи ден като че ли беше вчера — каза. — Търнър щеше да получи удар, защото те закъснях почти с цял час за тренировката. Изплашиха ни до смърт. Нашият най-добър куотърбек и неговият уайд ресийвър да се появят на игрището толкова болни!

— Сигурен си, че закъснях само с час, а не с два?

Боби се засмя.

— Майтапиш ли се? Нали ти казвам, че Търнър щеше да е гушнал букета, ако бяха закъснели и минута повече.

— Но все пак напълно ли си сигурен?

Боби се усмихна.

— Решихме да ги изчакаме един час. Ако не се бяха появили до това време, смятахме да се обадим в полицията. Но те се появиха точно навреме.

— Разбирам — кимна Дик, но всъщност не разбираше. Дони тъкмо се е прибрал у дома от репетицията, когато Треј и Джон се появили на игрището. — Още един въпрос само, преди да те оставя да си косиш тревата — каза той. — Ще ти прозвучи странно, но ми отговори. Забелязали някаква промяна в психическото състояние на Т. Д. и на Джон през следващата седмица? Сториха ли ти се разсеяни или изнервени...

Боби се намръщи.

— Не питай мен. Бях треньор за първа година, така че не се занимавах особено много с Треј и Джон. Те бяха под личните грижи на Търнър. С него трябва да говориш, ако изобщо си вдигне телефона. — Той поклати тъжно глава. — Знаеш за неговото пристрастяване?

— Мелиса ми каза.

— Колко жалко, че Търнър сега върши това, срещу което навремето изнасяше проповеди. Има си всичко — пари, хубава къща, гараж, пълен с коли.

— Освен нещата, които сигурно са от значение за него — вметна Дик. Погледна часовника си. Беше пет без петнайсет. Не беше зле да се отбие при Кати Бенсън в заведението и да си поприказва и с нея. Ако някой можеше да каже дали е имало промяна в поведението на Треј и Джон през онази седмица, то това беше именно тя. После да посети Мелиса и да вземе от нея името и адреса на учителката по домашен бит.

— Вярно ли е, че възнамеряваш да купиш къщата на Мейбъл Чърч? — попита Боби, когато Дик се изправи.

— С Треј сключихме сделката днес малко преди обяд. Явно мълвата бързо се е разнесла.

— Трябва да благодариш на Мелиса, шерифе. Тя не смяташе, че това е тайна. И на мен ми се стори, че видях Т. Д. днес около обяд в града. Той не ме забеляза. Да не би да е казал нещо, което е събудило любопитството ти към онази седмица на плейофите?

Дик се възползва, от възможността.

— Да, така е — излъга той. — На Мелиса са ѝ възложили да опише спомените си за последната ѝ година в гимназията.

Боби се усмихна с разбиране.

— Нещо като капсула на времето. Т. Д. Хал и Джон Колдуел. Страхотен тандем бяха. Джон имаше големи шансове да стане професионалист. Ти някога представял ли си си, че от него може да излезе свещеник?

— Не — отвърна Дик, въпреки че вече имаше представа защо Джон бе решил толкова рано да се посвети на това поприще. — Не и когато беше на осемнайсет.

Потегли към града с натежало сърце. Ако разкриеше вината на Трей Дон Хал, щеше да унищожи и Джон Колдуел, един човек, който цял живот се бе опитвал да изкупи вината си за извършеното като юноша. Докато Трей бе продължил живота си, бе постигнал слава и богатство, вероятно без изобщо да поглежда назад. А Джон бе поел цялата тежест върху себе си и бе тръгнал по пътя на бедността, целомъдрието и послушанието. Дик не се и съмняваше, че когато стигне до дъното на тази история, щеше да се окаже, че Джон се е съгласил да придружи Трей в онзи фатален ноемврийски следобед единствено с цел да попречи на извършването на някоя жестокост. Би заложил и последния си долар, че именно Трей бе измислил да прикрият извършеното с цялата тази постановка, докато Джон, като католик, сигурно се бе възпротивил.

Дали си струваше да възстанови доброто име на Дони, като унищожи доброто име на Джон Колдуел? В енорията го имаха почти за светец, и то с основание. Разобличаването и вероятният му арест за възпрепятстване на правосъдието щяха да имат сериозни разрушителни последици за църквата, а още повече за Хърбисънови. Не смееше дори да си помисли какво щяха да изпитат те, когато научат, че мъжът, когото обичаха като собствен син, бе допринесъл за смъртта на Дони. Скандалът щеше да прокуди от енорията вероятно най-свестния човек, когото Дик бе срещал в живота си.

Дали имаше право толкова години след деянието, когато всички някак бяха подредили живота си, когато миналото бе почти забравено, да продължи да рови, докато извади наяве истината, и заслужаваше ли си тя разрухата, която щеше да причини?

Не беше обаче негова работа да задава такива въпроси. Вярваше, че истината е за предпочитане пред лъжата, независимо кого щеше да нарани и какви щети можеше да нанесе. Истината не рушеше, тя изграждаше. В крайна сметка Дик бе преди всичко ченге. Търсенето на правдата и възтържествуването на справедливостта караха сърцето му да бие и кръвта да тече във вените му, макар вече да не носеше значката. А беше и баща. И той би искал синът му да почива в мир, да бъде изчистено името му от петното на позора. Въпрос на чест бе да узнае истината. Отец Джон трябваше да понесе съдбата си, каквато и да бе тя.

Ала преди да изложи своите съмнения пред сегашния шериф, трябваше да е абсолютно сигурен в доказателствата, които щеше да му представи. Отби се до ресторанта, за да се види с Кати, обаче не я намери. Остана с впечатлението, че е възниквал някакъв проблем и затова Кати си беше тръгнала. Дик можеше да предположи в какво се състоеше проблемът. Върна се разочарован в колата и се обади на Паула по мобилния. Зарадва се, че я няма вкъщи и може да остави съобщение на телефонния секретар, че ще прекара нощта в Кърси при дъщеря им. Възнамеряваше да присъства на литургията в шест часа в „Сейнт Матю“. Вече имаше идея откъде ще вземе отпечатъците на отец Джон.

55.

Трей отвори очи и премигна набързо, за да се ориентира къде се намира. Отдавна не му се беше случвало да се събуди в непозната стая. А никога досега не се бе будил в стая, в която първото нещо пред очите му да е разпятieto, закачено на отсрещната стена. Стаята на Джон. Обхвана го мрачно отчаяние. Спомни си, че Джон е отишъл да се види с Кати.

Сега тя сигурно го мразеше със същата страст, с която едно време го обичаше. Стъпи на пода с риск да усети световъртежа и гаденето от внезапното изправяне, които се дължаха на болестта. Беше пет часът. Беше спал повече от три часа. Това беше добре. Не се налагаше да чака дълго преди задушевния разговор, който му предстоеше с Хърбисънови. В банята успя да пусне тънка струйка урина, да наплиска лицето си с вода и да изплакне устата си, за да премахне вкуса на гранясало. Избягваше да се поглежда в огледалото, защото знаеше какво ще види там.

— Бъди сигурен, че греховете ти ще те намерят — предупреждаваше го леля му, и сега щеше да види следите им в отражението на изпитото си, набраздено с бръчки, с болезнен вид лице.

Излезе и тръгна по коридора, за да вземе сака си от колата. Стомахът му, промит от всички лекарства, реагира бурно на вкусната миризма, която се носеше от кухнята. Едно малко момиченце подскачаше на куц крак край него, явно го бяха извикали за вечеря. Хвърли поглед към трапезарията и видя група деца около голямата маса. Едно по-големичко момиче, явно от сиропиталището, сервираше пай от бюфета до масата.

Беше паркирал колата до пилоните, които все още се издигаха пред къщата. Едно бяло цветче от дърветата край портата се бе мушнало под чистачката му. Той внимателно го взе в ръка и го разгледа. „Едно чудо на природата в дланта ми — помисли си, — пухкаво, уханно, съвършено, като Кати.“ Изведнъж го завладя

неочаквано спокойствие. Защо никога преди, когато все още можеха да променят живота му, не бе забелязвал подобни неща?

Пъхна цветчето в джоба на ризата си до чека на Дик и се подчини на импулсивното желание да тръгне надолу по пътеката, покрита със стрити тухли, която водеше зад къщата. Това бе новост от последното му идване тук. Някой бе свършил първокласна работа, вероятно някой озеленител, занимаващ се с благотворителност. Джон успяваше да накара хората да правят нещата както трябва. Плевнята, където бяха обесили сина на Хърбисънови, все още изглеждаше по същия начин. Спокойствието, което бе изпитал само преди минута, сега се замени с усещане за студ, сякаш времето се бе развалило. Остави багажа си до къщата и продължи покрай плевнята надолу по друга пътека, която минаваше покрай малка овощна градина и доста по-голяма зеленчукова градина, огряна от следобедното слънце — и двете особено старателно поддържани. Стигна до края на пътеката, където имаше кошари и други помощни постройки, в които държаха животните и селскостопанското оборудване. От една от бараките се чуваше електрическа резачка.

Лу Хърбисън вдигна поглед от магарето за рязане, когато видя Трей на вратата. Изключи мотора на стария си електрически трион.

— Как я караш? — попита и вдигна предпазните очила над веждите. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Не, само разглеждам наоколо. Искан да видя всичко — градината и животните. Още ли гледате кокошки?

— Имаме кокошарник от другата страна на плевнята. Помниш ли го? — Лицето на Лу поруменя, сякаш се изненада приятно, че въпреки охолния си живот Трей все още помнеше прости неща като кокошките на жена му. Лу Хърбисън му се стори много по-добродушен от жена си.

— Разбира се, че помня. Най-хубавите яйца, които някога съм ял. Леля ми правеше палачинки с тях. Ставаха жълти като царицата.

— Ами нашите кокошки ядат само царица без никакви добавки или хормони.

— Определено си личи — истински биоайца.

— Определено.

Лу стоеше с електрическия трион в ръка, а изражението му издаваше, че се чуди дали Трей е дошъл да му каже нещо друго. Трей

реши, че е време да се връща.

— Добре тогава — каза. — Тук вършите добро дело, господин Хърбисън.

— Трябва да благодарим на отец Джон за това.

— Така ли?

— Без него нямаше да е същото. Нито пък Бети и аз... щяхме да сме същите.

Говореше тихо, но в гласа му се долавяше нещо между предупреждение и молба: моля те, не обърквай живота на Джон.

Трей изрази съгласието си с кимване и си тръгна.

Бети Хърбисън беше на задната веранда, когато той приближи къщата. Погледът ѝ бе остър и подозрителен. Сигурно го бе видяла през кухненския прозорец, същия, през който и синът ѝ го бе видял през онзи съдбоносен ден.

— Виждам, че си станал — рече.

„Няма да е за дълго“ — изкушаваше се да ѝ отговори, но тя май не беше в настроение за шеги.

— Реших да се поразходя из вашето място. Много е хубаво тук — каза ѝ. — Такъв прекрасен следобед! — „И последният, който ще прекарам в Панхандъл.“ Както обикновено, когато му минаваха такива мисли, видимото спокойствие, с което приемаше смъртта, се заменяше от чувство на ужас.

Строгите черти на лицето ѝ поомекнаха малко.

— И ние мислим така. Отчето каза, че си повърнал обяда си, затова да ти дам да изпиеш чаша пилешки бульон. Влез вътре да ти сипя.

Задържа отворена мрежата на вратата, а погледът и стойката издаваха решимостта ѝ, че няма да приеме отказ.

Влезе с неохота в нейното леговище, забеляза снимката на Дони, поставена в рамка до вазата с цветя, набрани от лехите до оградата.

— А ще можеш ли да хапнеш пилешки пай в гювече? — попита го Бети. — Май добре ще ти се отрази и нещо по-хранително от бульон. Имаме и желе за десерт, с праскови от градината.

— С най-голямо удоволствие — съгласи се той.

Това я накара да се усмихне едва.

— Ще трябва да изчакаш няколко минути, докато изпратя децата на вечерната литургия.

— С радост ще изчакам — кимна Трей.

Остана сам и бавно пристъпи до мрежата на вратата. Дони изскочи оттук и ги връхлетя като разярен петел. Ама той си беше един малък смелчага. Трей помнеше добре всичко.

Видя Лу да минава покрай къщата и да се качва в един стар ван, с който караше децата от Хърбисън Хаус. От стълбите и откъм коридора долетя тропот на крака и детски гласове. Отправяха се към входната врата. Когато Бети се върна в кухнята, той я попита:

— Купи ли си нова точилка?

Тя вдигна вежди изненадано.

— Ами, да. Много отдавна. Веднага след като изчезна предишната. Ти откъде знаеш, че не можах да я намеря?

— Спомням си, че леля ми спомена нещо такова. — Усмихна ѝ се обезоръжаващо. — Като спомена за пая и се сетих.

Избра да седне с гръб към снимката и изяде колкото можа да поеме свитият му стомах, като открадна и няколко залька за кучето, застанало в очакване до стола му. Из къщата все още имаше доста движение и на Трей не му обръщаха особено внимание. Бети надзираваше как се изпълняват задълженията от командния си пост в кухнята. Явно беше в свои води. Нарездаше майчински на децата какво да свършат, но той долови и влиянието на Джон в държането ѝ.

— Какво би казал за това отец Джон? — често укоряваше тя децата, когато не избърсваха както трябва чиниите или когато спореха кой канал да гледат по телевизията.

Сгъна салфетката, вдигна чинията си и я отнесе до мивката. Беше топло и уютно на този етаж. Оставаха му само няколко часа до момента, когато щеше да направи своето самопризнание. Щеше да е истинско наказание за него да се върне в стаята на Джон и да чака да дойде подходящият момент.

— И паят, и десертът бяха много вкусни, госпожо Хърбисън. Никога досега не съм ял нещо толкова вкусно. Може ли да разгледам къщата?

— Разбира се.

От кухнята тръгваше дълъг коридор. По стените му имаше множество снимки на Джон и децата от Хърбисън Хаус, запечатани наред забавления и игри. Други свидетелстваха за техните

постижения. Бети безшумно излезе в коридора и застана до него, както бършеше ръце в престилката.

— Това са само някои от снимките, правени през годините — обясни му тя. — Няма да намериш сред тях нито една снимка на отец Джон с някоя голяма клечка. Има десетки такива, но те всичките са на тавана.

— Такъв си е Джон — подхвърли Трей, прокашляйки се сухо. Неговият кабинет в Калифорния можеше да послужи като илюстрация за егоцентризм. Бе отрупан със символи на личните му успехи.

— Прекрасен човек. Не знам какво биха правили хората тук без него. — В очите ѝ проблесна предупреждение, доста по-явно, отколкото в погледа на съпруга ѝ. — Децата го обожават, а за мен и Лу е като син. Помниш, че ние загубихме сина си...

— Помня — смотолеви Трей.

Очите ѝ го гледаха сурово зад очилата. По дяволите! Какво ли подозираха Хърбисънови? Че е дошъл да разпопи отец Джон? Притиснат до стената от пронизващия ѝ като остро токче на обувка поглед, той си пое дълбоко въздух. Исусе! През ума му мина ужасяваща мисъл. Гласът на Джон отекваше в болния му мозък. „За твоя дял от извършеното. Но моят грях продължава страшно да ми тежи.“

Сигурно бе пребледнял като платно. И може би се олюля, защото Бети го хвана за ръката.

— Какво има? Пак ли ти прилоша?

— Трябва да поседна малко — каза ѝ, — ето тука. — Посочи към хола.

— Да ти донеса ли вода?

Трей притисна длани към слепоочията си.

— Не, просто ми трябва спокойно място да помисля малко.

Тя го остави да седи на един твърд, доста официален на вид стол пред студената камина. Чу я как нарежда на помощниците си в къщата да говорят по-тихо. Трей имаше чувство, че са му излели цяла кофа лед върху гърба. Нима Джон бе решил, че след като старият му приятел разкрие душата си пред Хърбисънови, и той ще е свободен да разкрие своята? След като вече не му се налагаше да мълчи заради Трей, дали щеше да се вслуша в проклетия глас на съвестта си, да се откаже от всичко, за да уреди сметките си с Господ?

„О, боже мой!“ Навярно така щеше да постъпи. Точно в негов стил.

Ами ако той, без да иска, намеси и Джон, когато им разказва какво се е случило? Мозъкът му вече не бе в състояние да преценява така бързо ситуацията. А и езикът не го слушаше. Ами ако се изпусне и каже „ние“ вместо „аз“? Ами ако проникателната госпожа Хърбисън започне да задава въпроси, а той се оплете в собствените си отговори? Или ако те двамата се обадят на полицията? Ето още едно вероятно развитие на събитията, което не бе обмислил. Предполагаше, че Хърбисънови няма да разгласяват смущаващите подробности около смъртта на сина им, тъй като ги бяха премълчавали в продължение на вече двайсет и три години, но ако грешеше в преценката си? Ако те поискат възмездие за стореното от него? Не възнамеряваше да им казва, че умира. Не смяташе да включва в своето признание основния си мотив, заради който бе решил да им каже истината. Но... как можеше да е сигурен, че ако им каже за своята неизличима болест, Бети и Лу Хърбисън нямаше все пак да пожелаят да се въздаде справедливост заради смъртта на Дони? Ами ако поискат срещу него да се повдигне обвинение в непредумишлено убийство? Щеше да има разследване. Джон също щеше да бъде въввлечен...

Всемогъщи боже! Какви си ги мислеше?

Стана от стола и излезе от стаята. Взе си сака и тръгна да се качва по стълбите към горния етаж.

Бети го чу, приближи се до перилата и извика подире му:

— По-добре ли си?

— Никога не съм се чувствал толкова добре, госпожо Хърбисън!

— отвърна ѝ той.

56.

Дик отказа да вечеря и се настани в кабинета на зет си, за да проведе няколко телефонни разговора. След петнайсет минути трябваше да тръгне за литургията. Останалите задачи щеше да свърши, като се върне. Провървя му пак. Телма Годсън се казваше учителката по домашен бит и икономика. Дик откри информацията за нея в албума на дъщеря си. Набра номера ѝ във Флорида, но никой не му отговори. Вместо да ѝ оставя съобщение, реши да ѝ се обади по-късно. Сетне позвъни в Хърбисън Хаус. Надяваше се Лу вече да бе тръгнал с децата за литургията. Беше много по-вероятно майката да знае отговорите, които Дик търсеше. А и на Бети можеше да ѝ се има доверие да не казва нищо на никого, дори и на Лу.

Отдъхна си малко, когато тя вдигна телефона. Ала усети някаква неувереност в гласа ѝ, след като каза кой се обажда. Тя се държеше така с него, откакто бе намерила тялото на сина си. Попита я дали могат да говорят насаме.

— Едно от момичетата е с мен в кухнята — отвърна тя. — Да ѝ кажа ли да излезе?

— Не, няма проблем — каза Дик. — Но бих искал този разговор да си остане между нас. Само между теб и мен, нали ме разбираш?

— И без това съм ти задължена — отсече Бети. — Няма да кажа нищо на Лу. Какво те тревожи?

Първият му въпрос предизвика объркване, както и бе очаквал.

— Дали Треј Хал се е познавал с Дони? — повтори тя. — Ами, да, знаеха се. Защо питаш?

— Засега не мога да ти кажа. Какво ще рече „знаеха се“?

— Виждаха се, когато Треј идваше да взема от моите зеленчуци за леля си. Не бих казала, че бяха приятели.

Точно както и предполагаше. Именно така бе разбрал Треј, че Дони се грижи за талисмана на отбора.

— Ами с Джон? Дони познаваше ли се с Джон?

— Разговаряха един-единствен път в църквата. Ама как само ми събуди любопитството, шерифе!

— Представям си. Сега бъди готова за следващия въпрос, който ще ти задам, Бети. Трей знаеше ли, че ти и Лу ще бъдете извън града през седмицата, когато Дони почина?

От мълчанието ѝ можеше да се досети колко е изумена от този въпрос. Най-накрая му отговори:

— Предполагам, че да, би могъл да научи от Мейбъл за отсъствието ни. Тя беше сред редовните ми клиенти, които предупреждавах в такива случаи.

Дик въздъхна доволно. Още едно парче от пъзела си бе дошло на мястото.

— Колко странно... че ме питаш за Трей Хал — каза тя. — Нали знаеш, че ще прекара нощта при нас? Преди малко ме изненада с въпроса дали съм си купила нова точилка. Нали старата се изгуби именно през онази седмица.

Дик се изправи рязко на стола.

— Намери ли я изобщо?

— Не. Знам, че в понеделник я ползвах, правих бисквити. Оставих няколко за Дони. Но следващия път, когато я потърсих, я нямаше в чекмеджето.

Дони сигурно е извадил точилката, когато видял двамата здравеняци от конкурентния отбор в задния двор и се е досетил за какво са дошли. Можела е да му послужи като оръжие.

— Леля му била споменала, че не съм можела да я намеря — обясни Бети, — ама изобщо не мога да си представя защо ще ми е да казвам каквото ѝ да било на Мейбъл за точилката.

По гърба на Дик лазеха тръпки. Сигурно и Бети чувстваше същото.

— Трей утре сутринта ли си заминава?

— Отец Джон ми каза, че такива са плановете му.

Утре сутрин. Значи нямаше много време.

— Ще те помоля още веднъж да не споменаваш за нашия разговор на никого, докато не ти се обадя отново — заръча Дик. — Обещавах ли ми?

— Обещавам — отвърна Бети. — Ама ти ме плашиш с това, шерифе.

— Знам, мила, но няма друг начин. Благодаря ти за съдействието.

Дик затвори телефона. Примката се стягаше. Единственият проблем оставаше разминаването във времето. Той прегледа бележките си отново и отново, за да се увери, че не е пропуснал нищо. Ала не успя да намери обяснение как Трей и Джон са се оказали в задния двор по времето, когато Дони се е прибрал от репетицията на оркестъра. Трябваше да разбере откъде се получаваше това разминаване във времето. Затвори бележника си. Трябваше да тръгва за литургията.

Тъкмо стигна до вратата, и го осени мисъл, която го накара целия да се разтрепери. Та той бе нарушил първото правило на полицейската работа: никога не приемай нищо за дадено. Върна се до бюрото, поразрови из чекмеджетата и извади оттам телефонния указател. Името, което бе забравил, но което със сигурност щеше да си спомни, започваше с П. Може би още живееше в Делтън. Да, ето го — Мартин Пибълс, диригент на оркестъра на гимназията в Делтън. Дик го помнеше като превзет и самомнителен младок, който едно време се отнесе с пренебрежение към шерифа, че му губи времето със своите въпроси. Мартин Пибълс вдигна на шестото позвъняване и изгуби цели шест минути от ценното време на Дик, за да се увери точно кой му се обажда, преди шерифът да може да го попита за въпросния следобед.

— Хмммм, четвърти ноември... Да, помня добре този следобед.

— Помните ли дали Дони Хърбисън е присъствал на репетицията този ден след часовете? Знам, че е бил в последния учебен час през онзи ден, защото не му е писано отсъствие, но беше ли на репетицията?

— Тука бъркате, мистър Тайсън — каза мъжът. — Дони не присъстваше в последния учебен час.

Дик стисна слушалката.

— Така ли? Нямаше отсъствие в дневника. Сигурен ли сте?

— Разбира се, че съм сигурен. Човек едва ли може да забрави деня, в който се е родил собственият му син. Жена ми получи родилни болки в онзи следобед на 4 ноември, затова аз си тръгнах от последния час, като помолих мой колега да поеме по-малките ученици. Големите пуснах и отмених репетицията.

— А защо не ми казахте това, когато разговарях с вас първия път? — ядоса се Дик.

— Сигурно не сте ме питали за това, шерифе. Струва ми се, тогава се интересувахте дали Дони би избягал от репетиция и аз ви уверих, че той не би пропуснал репетиция за нищо на света.

Дик се строполи на стола, останал без дъх. Ето, това е. Липсващото парче от пъзела. Щеше да намери и последното тази вечер. Щеше да наруши традицията да се черпят в петъчната вечер, като настои Ранди и Чарлс да се срещнат с него в лабораторията в Амарило. Нямаше да може да мигне, докато не направят сравнението между отпечатъците У от местопрестъплението и тези, които възнамеряваше да открадне след малко. Знаеше, че така ще открие и последното липсващо парче. Тази мисъл го натъжи.

Кати погледна за последен път отражението си в огледалото и облече синята жилетка, подходяща на десена на роклята ѝ от пике, която бе без ръкави и с дълбоко деколте. Трей я харесваше, когато носеше небесносини дрехи. Отново погледна часовника си. Беше пет и половина. Най-сетне! Дойде време! Мислеше, че никога няма да дойде този момент, но трябваше да се увери, че Джон ще е тръгнал за литургията и няма да го завари, когато пристигне в Хърбисън Хаус, за да си поговори с Трей. Разчиташе и в къщата да е относително спокойно, нали Лу водеше децата в църквата. Външната врата бе винаги отключена, докато не станеше време да си лягат. Бети обикновено бе в кухнята, а останалите деца — в стаята с телевизора. Така че бе възможно да успее да се вмъкне незабелязано вътре, да се качи по стълбите до стаята за гости и да свърши това, което възнамеряваше да направи, без някой да я види или чуе. По-късно, когато Трей изчезнеше, никой нямаше да каже на Джон, че тя е идвала, освен ако някой не забележеше колата ѝ отпред.

Сенките на старите грехове... Те винаги следваха неотлъчно добрите хора, помисли си Кати. Лошите винаги се измъкваха. Но не и този път. Смяташе, че ще може да убеди Трей Дон Хал да умре, без да се освободи от тежестта на този грях, който бе дошъл да си признае.

Трей седна на бюрото на Джон в стаята му на горния етаж и извади чека на Дик от джоба си, а заедно с него и малкото цветче. Взе

химикалка, написа името си на гърба на чека и го остави заедно със следната бележка: „Това е за децата. Тръгвам си, тигре. Размислих и реших да не го правя. Надявам се, че и ти ще запазиш мълчание както досега. Да не се петни името ми. Ще се радвам, ако се молиш за мен. Ще те обичам винаги, Треј.“

Остави отгоре малкото цветче. То бе увехнало вече. От цялото му предишно съвършенство бе останало само уханието. А когато той си отидеше, какво щеше да остане след него?

Без да си взема довиждане с когото и да било, той си тръгна. Слънцето бе залязло вече, оставяйки на небето ивици от червено и пурпурно, оранжево и жълто — цветовете, с които бе известен този район. Беше забравил колко великолепно са залезите в Панхандъл през юни, колко тихо е в прерията в края на деня. Това щеше да е най-тъжното време на деня за него, ако не бяха Джон и Кати.

Бавно угасващата светлина му припомни дните, които оставяше зад себе си. Но мисълта за приближаващата смърт не предизвика у него обичайната паника. Чувстваше се спокоен и удовлетворен — това чувство го завладяваше единствено когато по време на мач успяваше да подаде топката на точното място, без да се съобразява с указанията на треньорите. Мозъкът му играеше странни номера със спомените напоследък, ето и сега изневиделица се озова отново в Маями през втората година на следването си. Това бе четвърти опит за отбора на Маями, а оставаха седем секунди до края. „Хърикейнс“ поискаха таймаут, за да обсъдят последното разиграване в мача. Треј и треньорите се скупчиха край страничната линия. Сегашното им решение щеше да определи изхода на целия сезон и надеждата им за участие в националния шампионат. Чува се различни мнения. Спряха се на едно от тях. Треј се върна на игрището, без да е убеден в правилността на решението. Момчетата от отбора го погледнаха. В погледите им се четеше пълно доверие. Той последва инстинкта си и разигра по съвсем различен начин играта. Спечелиха мача.

Така беше направил и сега. В последната четвърт на играта бе решил да постъпи по начин, различен от този, който му диктуваше обичайното му мислене или пък егоизмът. Не можеше да притисне най-добрия си приятел до стената. Не можеше да накара Джон да се откаже от своето дело. Щеше да намери смъртта си, без да е получил опрощение на греховете, както се бе надявал. Съжаляваше за болката,

която изпитваха Бети и Лу, за разбития им живот, но не можеше да им отнеме още един син. Щеше и без това да гори в ада, защо да съсипва живота на Джон, за да спаси собствената си морално пропаднала душа. Щом се върне в Карлсбад, ще си вземе обратно писмото, което бе дал на адвокатата си да изпрати след смъртта му. Написа го, преди да реши да дойде лично и да се изправи срещу миналото си, да поиска прошка, но сега реши, че не може да поеме този риск да опрости живота на Джон.

Срещу него идваше бяла кола. Почти се разминаха, когато Трей разпозна шофьора в нея. Не можеше да повярва на очите си. Завладян от щастие, направи рязък завой, махна с ръка и наду клаксона с пълна мощ, когато белият лексус мина покрай него. Сърцето му преливаше от изненада и признателност. Спря отстрани на банкета. Ето че и другата кола намали, направи обратен завой на пустия селски път, върна се обратно и спря зад неговата. Вратата се отвори, Трей слезе от колата си с широка усмивка на лицето. Разпери ръце като за прегръдка.

— Дяволите да ме вземат!

— Точно на това се надявам.

— Какво?

— Казах, точно на това се надявам — че ще гориш в ада.

Трей отпусна ръцете си, когато видя пушката, насочена към него.

— Катрин Ан! — извика в мига, когато дулото се вдигна и спусъкът изщрака. Куршумът мина право през сърцето му.

Служителите на „Морган Петролиум“ трябваше да останат на работа до шест часа следобед дори и в петък, заедно със секретарката, въпреки че всички останали в света на бизнеса си тръгнаха много рано. Затова не беше обичайно Уил Бенсън да си тръгне още в пет и половина. Линда, секретарката, която не спираше да проявява любопитство към живота на красивия млад инженер, го попита:

— На среща ли отиваш, Уил? — когато той се сбогува с нея и с другия новоназначен колега.

— Може и така да се каже.

— Може? Та ти не знаеш ли? — засмя се сподавено колелата му и намигна на Линда.

— Не очаквам топло посрещане — промърмори Уил и се разписа в присъствената книга.

Ако караше бързо, можеше за около час да стигне до Хърбисън Хаус, но за съжаление се наложи да спре, за да налее бензин. Щеше да пристигне във фермата към шест и половина, около половин час след като майка му стигне там, за да си уреди най-накрая сметките с оня мошеник, баща му. Не можеше да си представи къде другаде може да е отишла по това време в петък, за да остави Биби да се оправя сама с тълпите клиенти от целия окръг, които се стичаха да хапнат в нейния ресторант. Майка му го разтревожи с обаждането си преди известно време. Помоли го след литургията да дойде в дома ѝ, там щял да бъде и отец Джон. Не му каза причината за тази среща. Но в гласа ѝ се долавяше и вълнение, и напрегнатост.

— Просто го направи — настоя.

— Той обади ли ти се? — попита я Уил.

— Не, сине, вече не очаквам да ми се обади. Повярвай ми и ти недей да чакаш такава обаждане.

Думите подсказваха, че е научила нещо ново за баща му, но тя затвори, преди да успее да я разпита. Когато ѝ позвъни няколко минути по-късно в заведението, за да ѝ поиска обяснение, Биби му съобщи, че си е тръгнала около един на обяд и че повече нито е идвала, нито се е

обаждала. Позвъни в дома ѝ, но никой не вдигна. Опита се да се свърже с нея и на мобилния, но се включи гласовата поща. Затова реши да си тръгне от работа по-рано. Нямаше да остави майка си да се изправи лице в лице с Треј Дон Хал сама.

Уил не можеше да я вини, че тя иска да го види отново, дори и само за да му даде да разбере колко го презира. Цял следобед, щом спреше някоя кола или звъннеше телефонът, Уил си мислеше, че може да е баща му, който иска да се види с него. Можеше да поиска да го види дори само от чисто любопитство. За Уил това нямаше абсолютно никакво значение. Поне така си казваше, въпреки че всъщност щеше да има огромно значение. Това щеше да е възможност да му каже, че го смята за пълен кретен. Да му покаже какво е да те отхвърлят и изоставят, нали така бе постъпил той с него и майка му през всичките тези години.

Вече в късния следобед Уил осъзна, че баща му нито щеше да се обади, нито да го посети. Щеше да си замине, без дори да го е видял. С изненада установи, че това отношение отново го учудва. Дори преди да се обади майка му, той вече бе взел решение да не остави баща си да се измъкне толкова лесно. Треј Дон Хал щеше да се срещне със сина си, да види как изглежда той, да разбере колко много го мрази. Вече бе решил, че сам ще отиде до Хърбисън Хаус.

Беше почти шест без петнайсет, когато забеляза колата на майка си на кръстовището с шосето, което водеше към сиропиталището. Беше напълнил резервоара на джипа си с бензин и тъкмо сгъваше касовата бележка, когато я видя да спира на светофара. Майка му се огледа и в двете посоки, преди да поеме към Кърси. Направи го някак крадешком, помисли си Уил, сякаш не искаше никой да я види. Стресна го преbledнялото ѝ изпито лице. Все едно бе преживяла ужасен шок.

Уил я остави да продължи по пътя си, без да ѝ се обади. Беше облечена в някаква светлосиня дреха, косата ѝ бе лъскава и бухнала, а прическата някак закачлива като на жена, тръгнала на среща с любим, а не с мъжа, за когото се предполагаше, че вече не дава и пет пари. Уил почувства как му става горещо. Защо се е издокарала така? Нима е ходила до Хърбисън Хаус, за да се сдобри с баща му? За да го съблазни? Но явно нещата не бяха минали добре. Треј Хал я бе

отпратил отново, бе я наранил отново. Уил стисна зъби. Рязко включи на скорост. Гадното копеле нямаше да може да отпрати Уил.

След пет минути видя трупа. Първо забеляза сивото беемве, спряно до пътя, а после и мъжа, проснат по очи близо до задните гуми на колата. Сърцето му биеше толкова оглушително, че удави вика му. Уил спря на отсрещната страна на пътя, изскочи от колата и се приближи. С широко отворени очи и зинала челюст, Уил се надвеси над неподвижното лице на легендарния Трей Дон Хал, неговия баща. О, боже, не...

Коленичи на песъчливия път и сграбчи ръката на мъжа в своята. Още не бе изстинала. В нея бе останал достатъчно живот, за да усети Уил докосването на баща си, ала баща му не можеше да усети неговото. Разплака се. Сълзите му капеха върху сивата копринена риза, оставяха петна до тъмночервения кръг на мястото, където бе минал куршумът. Завладя го усещането за безвъзвратна загуба. Сега вече никога нямаше да може да опознае мъжа, който му беше баща, мъжа, когото майка му бе застреляла с пушката, която държеше под леглото си.

Като се върна вкъщи, Кати се втурна към шкафа, в който държеше лекарствата, да потърси успокоителното, от което никога не бе пила и на което му бе изтекъл срокът на годност. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че когато най-накрая успя да отвори капачката, шишенцето се изплъзна от пръстите ѝ и съдържанието му се разсипа по плочките на пода. Поемаше си въздух с мъка, а сърцето ѝ биеше толкова бясно, та имаше чувството, че ще се отдели от земята. Взе две хапчета и ги изпи с чаша топла вода от чешмата, за да отпусне малко стегнатите мускули на врата. Като се видя в огледалото, направо ахна. Беше бяла като платно, а очите ѝ бяха облещени като на обезумял човек. Спря чешмата и с ужас установи, че на ръкава на синята ѝ жилетка има тъмно петно. Когато го разгледа отблизо, заключи, че сигурно се е изцапала, когато сложи пръсти на врата на Трей да провери дали още има пулс. Съблече жилетката с бесни движения и понеже не знаеше какво друго да прави с нея, я напъха сред другите дрехи в коша за пране.

Опита се да се успокои, като си поеме дълбоко въздух през носа и изпълни докрай дробовете си. Отиде в спалнята и седна на стола, на който обикновено четеше. Издиша много бавно. Прибра корема си навътре, „чак до гръбнака“, както ѝ казваше баба ѝ. Направи упражненията за намаляване на напрежението, които помнеше от онова време, докато не усети, че мускулите ѝ се поотпускат и че по тях се разлива топлина. Най-накрая, когато тялото ѝ вече не бе така напрегнато, тя се опита да каже нещо.

— Мили боже, Треј — изрече на висок глас, — кой ли ти причини това?

Би дала всичко да може да върне времето назад и да заличи стореното от нея. Ала състоянието на шок, в което изпадна, когато установи, че Треј е мъртъв, я удари в слабото ѝ място. Шокът диктуваше действията и мислите ѝ от секундата, в която забележа тялото му до колата. Извика името му и се спусна към него, но той не ѝ отвърна. Старите чувства я заляха със страшна сила, сякаш извираха от всички скрити кътчета на душата ѝ, където ги бе държала заключени, когато го видя да лежи неподвижно край пътя, с развята от вятъра коса и разтворена яка на ризата, ей така проснат в пръстта. Онемяла и вцепенена, тя се взря в познатите тъмни очи, невиждащи, с вечно запечатания се в тях изумен поглед. Искаше да види знак, че той я е разпознал. „Аз съм, Треј. Аз съм!“ Приклепна до него с омекнали колене и допря пръсти до сънната артерия на врата му, ала не почувства никакъв пулс във вкочанените си пръсти. Той бе напуснал завинаги този свят, момчето, което така обичаше живота. Което бе любовта на нейния живот.

Трескаво затърси мобилния си телефон, за да набере 911, но тогава, напълно безпомощна, почти парализирана, осъзна, че не може да говори. Единственото, което можеше да направи, бе да се разплаче в своето безсилие. Сълзите ѝ се стичаха по безполезния телефон, който държеше в ръце. Не искаше да си тръгва и да остави Треј, без да го покрие, да го остави на произвола на природните стихии, но трябваше да потърси помощ. Чу някъде в далечината бръмченето на трактор, но не беше сигурна от коя посока точно идваше шумът. По-добре да отиде до Хърбисън Хаус, да опише с няколко думи на лист хартия на Бети какво се е случило, а тя щеше да се обади в полицията. Кой друг би

могъл да го направи? Кой друг имаше мотив да го направи, освен тя самата?

О, боже!

От този момент нататък тя бе следвала единствено инстинкта си за самосъхранение. Сама не можеше да повярва на това, което направи. С механична точност обърна колата, спря двигателя, заличи всички следи от своите гуми по отбивката край пътя с малката метла, която използваше да почиства гробовете на баба си и на Мейбъл. Потегли, като остави тялото на Трей там, където си беше, самотно, изложено на вечерния хлад и настъпващия мрак. Но кракът ѝ сякаш се бе слял с педала на газта, а и не можеше да си поеме въздух.

Успокоителните вече бяха започнали да ѝ действат. Кати стана от стола. Стореното — сторено. Съжаляваше за действията си. Бе се държала като човек, който се чувства виновен. Трябваше да съобщи за смъртта на Трей и да се уповава на собствената си невинност. Но вместо това избяга от местопрестъплението. Иначе майката на Уил пак щеше да стане център на общественото внимание и на клюките. А и какви ли приказки щяха да се изприказват по неин адрес, като се разчуеше, че Джон е бащата на детето ѝ?

И без това първоначално подозренията щяха да паднат върху нея. Ранди Уолас нямаше да има друг избор, освен да я разпита, но нямаше как да я свърже с убийството, освен чрез подозрението, че тя сигурно е пожелавала смъртта на Трей много пъти. Когато полицията научи, че Трей се е върнал, за да каже на Джон кой е истинският баща на Уил, какъв мотив би могла да има тя да го убива? Можеше само да изпитва благодарност и възторг, че Трей бе признал истината, преди някой да го убие. Ако се наложеше, един ДНК тест щеше да докаже твърдението му. А и Джон ѝ бе казал вече, че Трей е неизлечимо болен. Защо да убива човек, който и без това знаеше, че умира? Балистичната експертиза щеше да докаже, че куршумът, убил Трей, не е бил изстрелян от нейната пушка. Вярно, липсваше ѝ алиби, но можеше да измисли някоя достоверна история къде е била и какво е правила по време на убийството.

Ранди никога не трябваше да научи, че тя е била на онова шосе, и защо е отишла там. А беше отишла, за да спре Трей, да му попречи да разкрие тайната, която щеше да съсипе бащата на сина ѝ, мъжа, когото тя обичаше. А сега Трей никога вече нямаше да може да проговори. Не

биваше да казва и на Джон къде бе ходила този следобед. Той и без това не би и допуснал, че тя може да извърши убийство. Ала знаеше, че бе готова да убива, когато той си тръгна от дома ѝ днес. Нямаше нужда да го тревожи, че полицията с основание ще я заподозре в извършването на това престъпление.

Двамата с Уил щяха да дойдат след по-малко от час. Трябваше да се държи все едно не знае, че Трей е мъртъв. Трябваше да подготви тази щастлива и незабравима вечер, в която Уил най-сетне щеше да разбере кой е баща му. Нямаше да позволи на Трей в смъртта си да направи това, което бе правил толкова често приживе — да съсипе този скъпоценен момент в техния живот. Когато Ранди дойдеше да я разпита, тя щеше да каже, че си е тръгнала по-рано, за да приготви вечеря за сина си и за отец Джон в чест на техния специален повод. Откъде полицаят можеше да знае, че нейната прочута лазаня и чийзкейкът, които се приготвяха с часове, бяха отдавна сготвени и замразени в един зимен ден, когато Кати бе в настроение да готви?

Дик с изненада установи, че църквата е почти пълна за вечерната литургия този петък. Той самият бе презвитерианец и ходеше на църква само в неделя. Петъчните вечери бяха за разпускане у дома или за забавления.

Беше закъснял. Службата беше започнала. Джон Колдуел бе отляво на олтара в белите си одежди. И се изуми, когато го видя да влиза в църквата. За един дълъг миг очите им се срещнаха. Погледът на Джон бе изненадан, а на Дик — открит и пряк. Отецът му се стори поостарял, откакто го видя за последен път.

Скоро след това свещеникът започна своето слово — проповед, както по-скоро се наричаше, спомни си Дик.

Дик веднага осъзна, че юнското пълнолуние нямаше нищо общо с масовото посещение на хората. Привличаше ги свещеникът, застанал на амвона, силата на неговото просто, но въздействащо послание. В църквата, в която ходеше Дик в Амарило, богомолците не ги свърташе на едно място, лесно се разсейваха, понякога дори разговаряха. Но тук не беше така. Единствено тихо прокашляне можеше да се чуе сред смълчаното множество, което внимателно попиваше думите на отец Джон, завладяно от искреността на гласа му.

Дик започна да се чувства неудобно. Как можеше някой да заеме мястото на отец Джон? Как можеше хората от неговата енория изобщо някога да повярват на друг божи служител, ако загубеха своята вяра в сегашния си духовен водач? В тези времена вярата беше изправена пред изпитание. Католическата църква и без това се тресеше от скандали за сексуален тормоз от страна на свещеници, за корупция и алчност, довели до загубата на доверие и в най-уважаваните правителствени ръководители и финансови институции в страната.

Това не беше негова грижа, напомни си Дик, като пренебрегна внезапното угризение, което изпитваше. Колкото и да е бил млад по онова време, независимо какво е било оправданието му тогава, Джон Колдуел е помогнал да се укрие извършването на убийство или на нещастен случай и бе обрекъл родителите на починалото момче на адски мъки тук на земята.

Ето че дойде моментът, който чакаше. Отец Джон извади кристалния потир и пи от него. Върна го на мястото му, преди да вдигне ръце високо над главата и да се обърне към събралото се множество.

— Нека Бог ви даде мир и покой — произнесе той напевно.

— И на теб — отвърнаха му богомолците.

Дик разбра, че в тази част от службата енорияшите си пожелават мир и покой, поздравяват се един друг, като се ръкуват или прегръщат. За негова изненада отец Джон пристъпи към него.

— Нека Бог даде и на теб мир и покой, шерифе.

— И на теб, отче — отвърна Дик. Бе развълнуван. Погледът на Джон извика в съзнанието му образа на Юда по време на Последната вечеря. „Аз ли, Господи?“, и отговора на Исус: „Ти го каза!“.

Службата приключи най-накрая. Отец Джон благослови паството си от амвона. Сетне тръгна по централната пътека навън, за да изпрати своите енорияши. Докато множеството се разотиваше, Дик остана на пейката. След малко се оказа съвсем сам в църквата. Никой не видя как бившият шериф на областта Кърси с два подскока се озова до олтара, взе потира, от който бе пил отец Джон, и бързо се измъкна през страничната врата.

Едва на следващата сутрин, когато дойдоха жените, за да почистят църквата, установиха, че липсва потирът на отец Джон.

58.

Уил пристигна първи. По негово настояване Кати винаги заключваше вратите, дори и когато бе у дома. Още от дете Уил изпитваше необоснован страх, че нещо може да ѝ се случи. Вероятно това бе естествено за момче, което растеше само с единия си родител. Неговата бъдеща съпруга може би щеше да се дразни, че Уил толкова покровителства майка си, но Кати щеше да потърси разрешение на този проблем, когато му дойдеше времето. Беше си наляла чаша вино и се опитваше да се отпусне, когато той натисна без прекъсване звънеца на входната врата, така че камбаните на Уестминстър зазвучаха оглушително из цялата къща.

— Идвам! Идвам! — извика Кати. Краката и още се подкосяваха от преживения наскоро шок. Пулсът ѝ постепенно се беше поуспокоил, но като видя лицето на сина си, сърцето ѝ отново заби лудо. Беше се зачервил и изглеждаше като че е плакал.

— За бога, скъпи, какво се е случило?

— Мамче...

Не беше я наричал така от детската градина насам.

— Какво има, сине? Каж ми.

Той я изучаваше с поглед, изпълнен със страдание.

— Къде беше днес следобед? Биби каза, че си си тръгнала около един часа.

— Ами тук си бях. Приготвих вечерята — тя посочи трапезарията. Масата беше наредена с чиниите от най-скъпия ѝ сервиз, а в средата имаше ваза с цветя от градината. Миризмата на лазанята, която се печеше във фурната, изпълваше цялата кухня.

— Ще вечеряме любимите ти ястия — лазаня и чийзкейк.

— Ходи ли някъде?

Кати усети как ръцете ѝ изстиват. Сякаш той знаеше!

— Защо ме питаш?

— Звънях ти и тук, но ти не ми вдигна.

— Ами, предполагам, че съм била навън да набера цветя.

Уил присви очи.

— И не си чула телефона?

— Как бих могла? Бях в долната част на градината.

— Оставих ти съобщение на телефонния секретар.

— Не очаквах обаждане, затова не съм обърнала внимание.

— Ти винаги си проверяваш съобщенията, когато се прибереш.

Търпението ѝ започваше да се изчерпва. Вярно, щом се прибереше у дома, винаги прослушваше съобщенията, но днес изобщо не ѝ беше до това.

— Какво пък, днес не го направих — отвърна му тя остро. —
Защо са всички тези въпроси, Уил? Защо си толкова разстроен?

Той прокара пръсти през косата си. Беше разрошена, явно го бе правил вече няколко пъти.

— Беше ме страх... да не си решила да отидеш до Хърбисън Хаус... да се видиш с баща ми. Помислих, че... О, мамче, нали не си ходила там?

Входната врата все още бе отворена. Докато я затваряше, Кати трябваше да измисли отговора. Досега никога не бе лъгала сина си. Понякога бе прибегвала до дребни, незначителни лъжи, за да не го нарани, когато беше малък, но никога не го бе лъгала умишлено.

— Е, добре, сине, хвана ме — каза му, обръщайки се с лице към него. — Наистина тръгнах към Хърбисън Хаус, но не ми стигна смелост и се върнах. Не исках да ти казвам, за да не си помислиш, че майка ти е глупачка.

Видя какво облекчение се изписа на лицето му. Той протегна ръце и я прегърна силно.

— Никога не бих си помислил такова нещо за теб. Просто се страхувах...

— Знам от какво се страхуваш — прошепна Кати, притиснала лице в ризата му. — И аз се страхувах от същото. Затова обърнах колата и се прибрах у дома. Нямам си доверие. Уплаших се, че Трей може пак да ме омагьоса със своя чар. — Тя се измъкна от прегръдката. — Хайде, ела да пийнем малко вино!

— Не ми обръщай внимание. Просто съм в гадно настроение, защото знам що за човек е баща ми... как ни заряза, без да ни каже едно довиждане. Това направо ме побъркваше през всичките тези години, въпреки че не исках да си призная.

Тя приглади къдриците на челото му.

— Струва ми се, че ние двамата с отец Джон ще ти помогнем да се почувстваш по-добре.

Изпита облекчение, че Уил не пожела да гледа телевизия, докато чакат Джон да се появи. Регионалната телевизия прекъсваше всяко предаване за някоя извънредна новина. Но и двамата бяха толкова изнервени, че не можеха да седят на едно място. Кати се зае да върши абсолютно ненужни неща в кухнята, а Уил крачеше наоколо с ръце в джобовете, като често поглеждаше през големия прозорец навън в нощта. На Кати й мина през ума, че той може би все още очаква да се появи Трей, и сърцето й спря. Разговорът между тях не вървеше. Кати непрекъснато си гледаше часовника. Защо се бавеше Джон? За да се поуспокои малко, тя се опита да се съсредоточи върху предстоящия момент, когато Уил щеше да научи, че Джон е истинският му баща.

Най-накрая чу двигателя на колата и се отправи с бързи стъпки към входната врата. Какво ли не би дала да си легне с Джон тази вечер, дори и само за да се гушне в него и да потърси утеха от ужаса, който утрешният ден със сигурност щеше да й поднесе. Не може да се въздържа и се хвърли в прегръдките му както никога досега. Уил също изглеждаше изключително радостен, че го вижда. Прегърна го вместо само да му стисне ръката и тримата останаха така известно време в коридора като семейство, което се събира отново след преживяно бедствие.

— Това се казва посрещане за добре дошъл — рече Джон.

Кати хвана сина си под ръка. Не можеше да чака повече.

Всички имаха нужда да си отдъхнат от страхотното напрежение, на което бяха подложени.

— Уил е разстроен тази вечер, че Трей си тръгва, без да се опита да се свърже с него, отец Джон — поде тя. — Нека да го успокоим, преди да вечеряме, какво ще кажеш?

— Мисля, че идеята е добра — съгласи се Джон и се усмихна на Уил.

Младежът местеше поглед от майка си към Джон.

— За какво става дума?

— Мисля, че е най-добре да седнеш, сине, а ние ще ти кажем — рече Джон.

— Имам лоши новини, Дик — съобщи Чарлс.

— Защо? Какво се е случило?

— Ранди Уолас тръгнал насам заедно с уликите, но го извикали по спешност. Извършено е престъпление в неговия район. Щеше да ти се обади, ама ти няма номера на мобилния.

Дик въздъхна уморено.

— По дяволите. Сега ще трябва да чакаме до понеделник, за да сравним отпечатъците.

— Май така ще се наложи. А може да не успеем и в понеделник. Ранди ще бъде зает с разследването на това убийство.

— Убийство ли?

— Да. Убили са някого. Не ми каза кого.

— Вероятно е жертва на сбиване в бар.

Наближаваше девет. Дик тръгна към колата си. Стори му се, че беше минала цяла вечност от срещата му с Треј Дон Хал в единайсет сутринта. Чувстваше се смъртно уморен, сърцето го болеше от мъка. Нямаше значение, че се отлага сравняването на отпечатъците от потира с онези от въжето. Знаеше, че ще съвпадат. Така поне имаше време да реши какво точно да прави. Съжаляваше единствено, че Т. Д. Хал вече ще се е прибрал в Сан Диего, когато Ранди вероятно щеше да арестува Джон въз основа на доказателствата.

Не каза на Паула, че се е върнал в Амарило, защото първоначалните му планове бяха да отиде до Делтън и заедно с Ранди да посетят Джон и Треј още тази вечер. Жена му сигурно му се сърдеше и дори можеше да не му приготви вечеря, ако се прибереше. Но всъщност копнееше да чуе нейните утешителни думи и да заспи до нея в собственото си легло.

Звънна на входната врата. Паула го изненада, като го прегърна силно.

— Мелиса ме предупреди, че временно си откачил — каза му тя.

— А ти какво й отвърна? — попита Дик и я погледна нежно. Припомни си защо я обичаше толкова много.

Тя се засмя.

— Благодарих й за предупреждението.

Приготви му омлет и препечени филийки, а той си наля бира. Не го попита къде е ходил. Разпознаваше добре симптомите от времето, когато се занимаваше с полицейски разследвания. Тя никога не

проявяваше любопитство, по принцип не се интересуваше от тъмната страна на неговата работа, не защото беше безразлична, а от страх, че няма да го пусне да излезе от къщата, ако знае за злото и опасностите, които го дебнат.

След вечеря го изпрати да си вземе горещ душ, докато тя разтребваше в кухнята и слушаше новините в десет часа. Дик тъкмо се беше насапунисал, когато за първи път от времето на тяхната младост жена му плъзна вратата на душкабината.

— А, за бога, Паула! — възкликна изумен Дик.

— Не е каквото си мислиш — побърза да каже тя. — Става въпрос за Треј Дон Хал. Намерили са го мъртъв.

59.

Кати си наля кафе и зачака обажданията от Уил и Джон. Беше десет часът. Телефонът трябваше да звънне всеки момент. Не пусна телевизора, преди Джон да си тръгне. Тъкмо беше излязъл, когато Бети се обади от Хърбисън Хаус, за да го търси. Уил ги напусна малко по-рано, за да се отбие при приятелката си.

— Трей Хал е бил убит — каза ѝ Бети. — Пусни си телевизора.

Тя натискаше поред копчетата на дистанционното. Съобщаваха новината по всички главни телевизионни канали. Показаха и видео, заснето на местопрестъплението, когато линейката и полицията се отзовали на обаждането на Лу Хърбисън. Той открил тялото, когато се връщал от църквата. Казаха, че тялото на куотърбека, който бе играл за Националната футболна лига, е откарано за аутопсия в Лъбок, Тексас. По-късно показаха как екип от специалисти от Амарило прави оглед на мястото и снима следите от гуми, оставени край пътя, където бе паркирано беемвето на Трей. Беше постъпила благоразумно, като заличи следите от своята кола. Уил щеше да научи новината у приятелката си, а Джон, освен ако не я чуеше по радиото, щеше да види полицейската лента на местопрестъплението и криминалисти по пътя към Хърбисън Хаус. Кати можеше да си представи какъв шок ще бъде това за тях. Поне Уил нямаше да страда. Джон щеше да скърби, но след радостното ликуване на сина им тази вечер, което така ги бе развълнувало, той със сигурност щеше да си отдъхне, че никой няма да узнае тайната му. Щеше да предпочете да понесе тежестта на гузната си съвест — и онези сенки, които никога нямаше да може да надбяга — вместо да хвърли петно върху бащата, който Уил най-сетне бе намерил.

Не успяха да се зарадват докрай тази вечер. Нещо помрачаваше радостта, която Уил би трябвало да изпитва в тази най-щастлива вечер от живота му. Нещо го измъчваше отвътре по време на вечерята, докато пиеха шампанско, и хвърляше сянка върху разговора между баща и син.

— Как да се обръщам към теб?

— Както искаш, стига да не е татенце.

— Тате?

— Не.

— Баща ми?

— Хайде де.

— Татко?

— Това ми звучи добре.

Настъпи неловък момент, когато започнаха да обсъждат кога, как и къде да обявят публично, че Джон е бащата на Уил, и дали изобщо да го правят. Кати знаеше, че в момента Джон се тревожи да не бъде разобличен за съучастие в престъпление и как подобен скандал би се отразил на Уил. Синът ѝ като че ли също се плашеше от публичността.

— Не ми се иска хората да си помислят, че майка ми е скочила от леглото на един мъж в леглото на най-добрия му приятел — каза той и се изчерви. — По-добре да почакаме.

Оставиха решението за друг път.

— И без това съм толкова щастлив — каза Уил и погледна с неприкрита обич към Джон, — след като вече знам, че Джон Колдуел е моят баща.

Тъкмо хапваха от чийзкейка, когато Уил я попита:

— Ти по кое време разбра, че Треј Хал умира, мамо?

— Баща ти ми каза в ранния следобед — отвърна тя с изненадан глас.

— Преди да отидеш да се видиш с него?

Джон впи в нея изумен поглед.

— Ти си се виждала с Треј днес?

— Не. Тръгнах с това намерение, но по пътя промених решението си и се прибрах.

— Някой дали те е видял по пътя? — попита Уил.

Всички вилици замръзнаха във въздуха. Уил и Джон се вторачиха в нея. Тя усети как мравки лазят по гърба ѝ. Пак изпита онова усещане, че синът ѝ знае нещо във връзка с убийството. Но как би могъл? А сега и Джон вече знаеше, че тя е минала по шосето към Хърбисън Хаус днес следобед.

— Колко странен въпрос — рече. — Не се сещам да съм срещала някого. Ти защо ме питаш?

Уил отхапа от сладкиша.

— Не ми се иска да те е видял някой, който... е знаел, че Треј е отседнал в Хърбисън Хаус. Ще почнат приказки, че си отивала на среща с него. — Обяснението беше глупаво, но тя му повярва. Синът ѝ беше много чувствителен, когато ставаше въпрос за нейната репутация.

— Всъщност, сине, доколкото знам, само Дик Тайсън и майка ти знаят, че Треј е отседнал при мен — намеси се Джон.

Но и този отговор като че ли не успокои Уил. А когато научат за убийството на Треј, и двамата щяха да се разстроят още повече. Щяха да си помислят, че и тя ще е сред заподозрените.

Телефонът извън пронизително до ухото ѝ и тя подскочи. Сграбчи веднага слушалката.

— Джон?

— Значи си научила.

— В момента слушам новините по телевизията.

— Ранди е долу. Иска да ме разпита. Имам само няколко минути. Сам съм в кабинета си. Намерих бележка от Треј, която сега ще предам на шерифа. Той е променил решението си, Кати. Решил е да не казва нищо.

Бузите ѝ пламнаха.

— Наистина ли?

— Наистина. Заверил чека от Дик, с който му плаща за къщата на Мейбъл. Написал ми е, че иска парите да отидат за сиропиталището, и просто си е тръгнал. Бети казва, че дори не е разбрала. Вероятно се е запътил към летището, когато някой... го е застрелял.

„Значи Джон не е изложен на опасността от разобличаване.“

— Пише ли защо е променил решението си?

— Не.

Но и двамата знаеха. Тя масажираше с леки движения стегнатите мускули на шията си.

— Ранди има ли представа кой може да го е убил? — попита тя.

— Треј е застрелян пред колата си. Ранди смята, че е излязъл от колата, за да се види с някой приятел или познат, когото е видял на пътя и е спрял.

Някой като нея.

— Много съжалявам, че е станало така, Джон, но по новините казаха, че смъртта му е настъпила моментално. Иначе щеше да страда много. Може би е за добро.

— Но не и за човека, който го е убил. Кати... струва ми се, че Ранди ще иска да те разпита.

— Аз ли съм главният им заподозрян? Но какъв е мотивът ми? По новините казаха, че Трей е бил убит между шест и седем. А ти вече ми беше казал няколко часа преди това, че той умира. Защо да го убивам?

Млъкна в очакване Джон да ѝ напомни, че има и друг мотив, неизвестен на полицията.

— В колко часа дойде при тебе Уил?

Тя се изпъна като струна.

— Защо питаш?

— Чух Ранди да казва на своя заместник, че криминалистите са различили съвсем ясно следите от гуми на джип от другата страна на пътя.

Кати изстина. Опита се да си спомни кои хора от града караха джипове. Нито един от тях не би имал мотив да убие Трей Хал. Собствениците им дори не знаеха кой е той.

Ужасът ѝ нарастваше. Беше убедена, че следите от гуми са от джипа на Уил. Спомни си колко бе разстроен той, колко нервен бе цялата вечер, какви странни погледи ѝ хвърляше, въпросите, които ѝ зададе. „Къде беше този следобед? По кое време научи, че Трей Хал умира, мамо?“

Боже милостиви! Тя бе изтълкувала съвсем погрешно тревогата му. Не ставаше въпрос за нейната репутация, когато се тревожеше дали някой не я е видял на пътя за Хърбисън Хаус следобед, а дали тя има алиби за времето, по което е бил убит Трей. Но откъде знаеше той, че ѝ трябва алиби...

— Кати? Отговори ми. Имам още само минутка, Ранди ме чака.

— О, не... — прошепна тя вцепенена като каменната статуя, огряна от лунната светлина пред прозореца ѝ.

— Кати...

Тя затвори.

Краката не я държаха и не успя да се изправи. Уил бе паркирал на мястото на следите от нейната кола, които тя бе заличила, затова

неговите гуми се бяха очертали ясно. Явно си бе тръгнал по-рано от работа, за да отиде в Хърбисън Хаус и да се изправи лице в лице с Трей. Стигнал на местопрестъплението след нея и открил тялото. Кати притисна пръсти към устните си. „Дали синът ми ме подозира в убийството на Трей Дон Хал?“

Но полицията щеше да обвини него. Щом си е тръгнал по-рано от работа — а това лесно можеше да се докаже, — пък и следите от джипа му бяха достатъчно основание Ранди да се усъмни. Но тя знаеше, че синът ѝ бе невинен.

Ако повдигнат обвинение срещу него, тя щеше да направи самопризнание. Имаше засъхнала кръв по жилетката си, това щеше да послужи за доказателство, а и нейният мотив да убие Трей бе много по-силен от този на Уил. Той не знаеше, че Трей не му е баща. Този факт научи едва след убийството, но за сметка на това тя го знаеше още преди убийството. Беше го убила в състояние на необузdana ярост. Отец Джон щеше да потвърди колко ядосана на Трей е била. Властите щяха да ѝ повярват, но първо трябваше да се отърве от пушката. Изчезването на оръжието щеше да е още едно доказателство за нейната вина. Щеше да се отърве от нея, така че ако някой се усъмни, че тя е убила Трей, оръжието на убийството да не бъде намерено.

Телефонът звънна. На дисплея се изписа името на човека, който я търсеше. Уил! Не можеше да говори с него сега, трябваше бързо да намери къде да скрие пушката.

60.

Убийството с ловджийска пушка на известния в цялата страна футболист Трей Дон Хал имаше предимство пред всички останали случаи, които се разследваха в лабораторията по криминалистика на Лъбок, както и пред плановите, които патолозите имаха за съботния ден. Същото важеше и за Чарлс Мартин от лабораторията към отдела за обществен ред в Амарило. С общи усилия направиха аутопсията и анализираха уликите, събрани на местопрестъплението, така че до обяд Ранди Уолас вече имаше на разположение докладите и на двата отдела. Трей Дон Хал бе застрелян с ловджийска пушка с калибър 30–30. Ясните отпечатъци от друг човек, освен от тези на жертвата, бяха открити върху кожената каишка на часовника му, вероятно бяха оставени там от убиеца, когато той или тя бяха скръстили ръцете на гърдите на Трей Дон Хал. ДНК анализ бе направен на следите от сълзи, открити върху копринената риза на жертвата близо до входната рана от куршума. Освен това направиха отливки на следите от гумите на джипа, който бе спрял на срещуположната страна на пътя, срещу трупа. За момента резултатите от анализите не се съобщаваха на пресата.

Медиите направиха незабавен десант в града. Изскочиха като плъхове от всякакви дупки, напълниха всички мотели в района, тълпяха се в „При Бени“, пред полицейското управление. Ранди и неговият заместник Майк си сложиха бейзболни шапки вместо униформените, когато тръгнаха да разпитат Уил Бенсън, взеха и личната кола на Ранди от паркинга на участъка, за да не ги разпознаят „папараците“, както ги наричаха с погнуса, и да не хукнат след тях.

Отиваха при Уил по една проста причина. Той бе единственият човек в града, който притежаваше джип и който имаше причина да убие Трей Дон Хал, колкото и несъществен да беше неговият мотив. Майка му също имаше мотив, но тя не караше джип. Ранди обаче не можеше да си представи, че някой от тях двамата е способен на убийство. Кати Бенсън бе една от най-уравновесените жени на света, а Уил бе може би едно от малкото момчета, отраснали в този край, което

не ходеше на лов и вероятно не притежаваше и пушка. Успехът им бе най-сладкото възможно отмъщение. И майката, и синът бяха постигнали значителен успех в живота си, въпреки че този мъж ги бе изоставил. Така че по-скоро щяха да го оставят да се спуска от яд. Защо им беше да го убиват?

Но все отнякъде трябваше да се започне. А и той имаше няколко причини да посети Уил тази сутрин. Първата бе свързана с джипа. Втората, че рано сутринта бе събудил от съботния ѝ сън Линда Хадли, секретарката в „Морган Петролиум“, за да я попита по кое време си бе тръгнал от работа Уил Бенсън предния ден. Позвъни ѝ с неохота, защото Линда бе най-голямото плямпало в целия град и със сигурност щеше да пусне слуха, че шерифът разследва Уил. А момчето и без това бе преживяло достатъчно във връзка с клюките по негов адрес в областта. В случая Ранди следваше логиката на Дик Тайсън. Ако Уил си беше тръгнал както обикновено в шест часа, то той просто щеше да го задраска от списъка на заподозрените и нямаше да си губи времето да го посещава.

Но, за зла врага, Линда му каза, че Уил си тръгнал в пет и трийсет, нещо което било необичайно за него, тъй като той стриктно спазвал правилата на фирмата. Това означаваше, че е имал предостатъчно време да стигне до местопрестъплението по времето, когато Трей е бил убит. Линда му бе съобщила и още един интересен факт. Каза му, че Кати Бенсън неочаквано посетила сина си предния ден по обяд. Ето това вече наистина бе странно. Ранди обикновено обядваше в „При Бени“ и не можеше да си спомни да е имало друг случай Кати да отсъства от ресторанта по това време на деня. Ранди попита отец Джон кой друг е знаел, че Трей е отседнал в Хърбисън Хаус, отговорът на Джон бе, че не може да каже със сигурност.

— Ами тогава ми кажи тези, за които си сигурен — рече Ранди.

— Дик Тайсън и... Кати Бенсън — отвърна Джон неохотно. — Бети разбра, че Трей ще дойде, едва днес по обяд.

— А Кати кога научи новината?

— Тази сутрин.

Беше логично да предположи, че Кати ще отиде лично да предаде на сина си шокиращата новина, че баща му ще дойде в града. Също така бе логично да се допусне, че Уил ще поиска да се срещне с него. А и освен това — тук Ранди отново установи, че мисли като Дик

Тайсън — ръцете на Треј Хал бяха скръстени на гърдите му, а по ризата му имаше следи от сълзи. Да скръстиш така нечий ръце и да се разплачеш над трупа — това не беше ли нещо, което един син, който все още изпитваше синовни чувства към баща си, би направил, след като го застреляше?

— За какво ли му е на такъв хубав ерген като Уил Бенсън да си наема жилище чак тук, когато може да си живее живота в онзи нов жилищен комплекс в града? — зачуди се заместник-шерифът, докато паркираха пред ранчото, което сякаш бе построено по времето на индианците и волно пасящите стада от бизони.

— Предпочита да живее на място, където може да държи коня си и където кучето му може да тича на воля — отвърна Ранди. Ранчото отговаряше и на някои особености на характера на Уил. Харесваше тишината и усамотението, както и да прекарва време с животните вместо в шумни компании.

Майк безмълвно посочи джипа марка „Вранглер“, паркиран под навеса до къщата. Ранди кимна. Изкачиха се по изтърканите стъпала до верандата, която обикаляше цялата къща. Вратата се отвори още преди да беше почукал на нея.

— Заповядайте, шерифе — покани ги Уил. — Чух колата. В известен смисъл... ви очаквах.

Момчето изглеждаше така, сякаш изобщо не бе мигнало цяла нощ. Ранди също не бе спал.

— Извинявай, че те притесняваме през уикенда, Уил, но трябва да ти зададем няколко въпроса.

— Така и очаквах.

— Съжалявам за загубата, каквото и да означава тя за теб.

— Не много — отвърна Уил и пъкна ръце в джобовете на дънките си. — Искате ли кафе?

— Аз няма да откажа — обади се заместникът.

Ранди кимна.

— Добре.

Мъжете седнаха. Едно куче се приближи безшумно, размахвайки опашката си. Беше синеоко сибирско хъски. Помириса ботушите им, сетне последва Уил от хола в кухнята. Скоро домакинът се върна с три димящи чаши кафе. Ранди пое своята внимателно. Съзнаваше, че не

може да я вземе без разрешително, но вече бе измислил как да се снабди по законен начин с отпечатъци от пръстите на Уил.

— Уил — подхвана той, като извади носна кърпичка от задния джоб на панталона си, — излиза, че ти и майка ти сте единствените хора в града, които биха имали някакъв мотив да убият баща ти.

— Разбирам това, но майка ми не би убила и гърмяща змия, а пък аз ще съм ви благодарен, ако не наричате Треј Хал мой баща. — Уил седна, а в силните си ръце — ръцете на батсман с добре оформени пръсти — стисна чашата с кафе.

— Хм, виж, трудно ми е да повярвам, че имаш нещо общо, но работата ми е такава, затова се налага да попитам къде беше вчера между шест и седем следобед. Извини ме за секунда... — Той остави чашата си и кихна гръмогласно в носната кърпа.

— Бях у майка си — отвърна Уил, след като на Ранди му мина кихавицата. — Беше ни поканила на вечеря с отец Джон.

Ранди се изкашля, покривайки уста с длан.

— През цялото това време ли?

— През повечето време.

— Така ли? По кое време си тръгна от работа?

Ранди, който се канеше да кихне отново, забеляза кратката пауза, преди Уил да му отговори.

— Тръгнах си по-рано. Някъде около пет и половина.

— Защо?

— Бях разстроен. Мама дойде при мен да ми каже, че Треј Хал е в града, и аз се надявах, че той може да поиска да се видим или да ми се обади, но така и не го стори.

— От работа отиде направо у майка си, така ли?

— Не, дойдох си тук. Нахраних животните, преди да отида при мама. Предполагам, че съм бил при нея някъде към седем.

Ранди разхлаби черната вратовръзка на униформата си.

— Някой може ли да потвърди, че си идвал тук?

Уил поклати глава и погледна кучето, което лежеше на пода до стола му.

— Никой друг, освен Силва. Шерифе, добре ли сте?

— Добре съм — изфъфли Ранди, въпреки че очевидно не беше. Премигваше, сякаш го щипеха очите. — А майка ти? Тя у дома ли си беше?

— Разбира се. Приготовлявала вечерята цял следобед.

Ранди му смигна приятелски над кърпата, с която си бършеше носа.

— И нищо не е взела от ресторанта?

Уил му отвърна също с широка усмивка.

— Всичко беше приготвила сама в кухнята си — и лазанята, и чийзкейка.

— Добре тогава, това е засега. — Ранди понечи да стане, но се хвана за гърдите, а чашата с кафе се изтърколи на пода. Кучето и Уил скочиха на крака. — Не, не! — изхъхри на хъското, за да не скочи върху него. — Махай се!

— Ранди! — извика заместникът. — Да не получаваш инфаркт?

— Не! Не! Аз съм... алергичен към кучета.

— Ама защо не казахте? — притесни се Уил. — Какво да правим сега?

Ранди се закашля силно.

— Вода. Трябва ми вода. Гърлото ми гори.

— Изкарай Силва навън, докато аз му донеса чаша вода — помоли Уил Майк и се втурна към кухнята. Чу се силната струя вода от чешмата и само след секунди младежът беше отново при него с пластмасова чаша вода в ръка. Ранди я сграбчи за дъното и изгълта цялото ѝ съдържание.

— Съжалявам, Уил — каза, дишайки тежко. — Мислех, че вече съм преодолял тази алергия. — Отправи се към вратата, като че ли отчаяно се нуждаеше от свеж въздух.

— Да извикам ли лекар? — попита Майк, когато вече бяха навън.

— Не, просто трябва да се махна от кучето. — Шерифът хвърли ключовете на Майк. — Ти ще караш. Уил, благодаря ти за отделеното време. Сигурен съм, че няма да се налага пак да те безпокоя.

Когато потеглиха, Майк подхвърли:

— Не знаех, че си алергичен към кучета.

— Много неща не знаеш за мене, синко — ухили се Ранди, който се бе напълно възстановил от пристъпа. Държеше внимателно с кърпата си за нос пластмасовата чаша.

61.

Уил изпрати с поглед полицейската кола, която изчезна сред облак от прах. Дали току-що не му бяха изиграли номер? Да не би алергичният пристъп на Ранди всъщност да бе умишлено разигран, за да може да вземе отпечатъците му? Сам му бе дал пластмасовата чаша. Неговият заместник щеше да го потвърди. Чашата не беше иззета незаконно от него. Обаче откакто познаваше шерифа и неговото семейство, досега никога не бе чувал някой да споменава, че е алергичен към кучета.

Силва се сгуши в краката му. Изглежда го съчувствено сякаш го питаше дали е загазил.

— Не съм, момчето ми — каза Уил и се наведе да го почеше зад ушите, — но може и да загазя.

Беше постъпил много глупаво, като остави отпечатъците си върху каишката на часовника на Трей Хал, а и следите от сълзите си върху ризата. Трябваше да се погрижи да заличи и двете. Нямаше никакво алиби за времето, когато бе извършено убийството. Шерифът разбра, че го лъже, когато му каза къде е ходил. Тъгата и съжалението към отколешния приятел на сина му бяха съвсем красноречиви в погледа, който му хвърли.

Е, по-добре да е той, отколкото майка му. Така си помисли Уил и потупа коляно с ръка, за да покаже на Силва, че се връщат обратно в къщата. Смяташе да се обади на баща си.

Срещнаха се в офиса на Джон в църквата.

— За какво точно става дума, сине? — попита Джон с надежда, с молба в сърцето си, която бе отправял цяла нощ, че не става дума за това, за което подозираше. Следите от джипа, общоизвестната неприязън, която Уил изпитваше към Трей, бяха достатъчни, за да го превърнат в заподозрян. Джон цяла нощ се мъчеше да се сети за човек, достатъчно хладнокръвен, а и с основателен мотив да убие Трей след толкова много години. Кой, освен Кати, Уил и Дик знаеше точно къде е отседнал приятелят му? Трей и без това не би познал Уил, ако младежът не му е дал знак да спре.

— Мисля, че ще ме обвинят за убийството на Треј Дон Хал — каза Уил.

Джон тъкмо се готвеше да налее кафе. Внимателно сложи обратно каната до празните чаши. В съзнанието му изникнаха картини от времето, прекарано в затвора „Пеликън Бей“.

— Изповед, направена пред свещеник, дори и ако той е баща на заподозрения, не може да се използва в съда, нали, татко? — продължи Уил.

„Милостиви боже — помисли си Джон, умислен колко естествено се обърна към него с обръщението татко. — Нима синът ми ще направи самопризнание в убийството на Треј Дон Хал?“

— Не, сине — отвърна му.

— Тогава да вървим в изповедалнята.

Зад тъмночервената кадифена завеса и зад решетката в изповедалнята Уил бързо заговори:

— Не съм го убил аз, татко. Трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти, сине, вярвам ти — каза Джон, за миг му се зави свят от облекчение, — но защо сметна за нужно да ме уверяваш в своята невинност, при това в изповедалнята?

— Защото мисля, че знам кой го е направил.

— Така ли? Кой?

— Мама.

— Какво? Защо ще мислиш такова нещо?

Изражението на Уил стана мрачно.

— Не ми се иска да си го помислям дори. Не мога дори да понеса тази мисъл, камо ли да я изрека на глас.

— Добре, Уил, поеми си дълбоко дъх и ми кажи защо подозираш майка си.

Младежът му описа как е намерил трупа, с което успокои Джон по въпроса защо край тялото бяха открити следите от гумите на джипа му — една подробност, която все още не бе известна на пресата. Представи си какъв шок и отчаяние е изпитал Уил, болката му, когато се е надвесил над безжизнения труп на мъжа, когото цял живот бе смятал за свой баща. В такъв момент не можеш да мислиш за отпечатъци или следи от сълзи, по които да установят твоето ДНК.

— Но защо не се обади на полицията? — попита го.

Уил избягна погледа му.

— Заради... заради мама.

— Защото и нейната кола е била на същото шосе, на което е убит Трей, така ли?

— Защото реших, че може да има нещо общо.

Джон си наложи да овладее паниката, която заплашваше да го погълне.

— Защо реши така?

Гласът на Уил ставаше все по-глух.

— Аз... видях я снощи около шест и петнайсет на кръстовището. Идваше от посоката на Хърбисън Хаус и беше спряла на светофара. Аз бях на бензиностанцията да заредя. Тя не ме видя.

— Но нали ни каза, че е искала да се види с Трей, ала по пътя е променила решението си.

— Да, каза го, но ако това е истината, защо беше толкова напрегната? Изглеждаше като човек, току-що станал свидетел на убийство. Помислих си, че се е запътила към Трей, за да се опита да възстанови отношенията им. Беше си сменила роклята, издокарала се беше, но по изражението на лицето ѝ заключих, че той отново я е отблъснал, и именно тогава реших да отида да се изясня с него. Но попаднах на... тялото му. Раната ми изглеждаше като от пушка, като онази старата с калибър 30–30 на прабаба ми.

В изповедалнята изведнъж стана твърде тясно и задушно.

— Откъде знаеш, че не е обърнала колата, преди да види тялото.

— Познавам майка си. Изражението ѝ за пред хората е отдавна заучено и е нужно да се случи нещо много сериозно, за да я изкара от равновесие. Стори ми се, че е плакала, а и беше бяла като платно.

Джон се опита да си припомни атмосферата от предната вечер. Нито Кати, нито Уил се държаха естествено. Тогава реши, че възбудата им се дължи на силните емоции от деня, ала явно те бяха преживявали много по-мъчителни чувства, отколкото той предполагаше.

— Разговарял ли си с майка си от снощи насам?

— Не. Обадох ѝ се, щом новината се разчу, но тя не ми вдигна, а и на мобилния не отговори. Наложих се да ѝ оставя съобщение. Тревожа се за нея. Може просто да не е искала да разговаря с мен точно тогава. Но ако е излязла... Не мога да си представя защо ще ѝ е да излиза от вкъщи... освен, за да се отърве от пушката на баба.

Уил се тревожеше с основание. Джон също се бе обаждал на Кати, но се включи телефонният секретар. Той не беше на себе си от притеснение след разговора с Ранди, затова се качи в енорийския пикап и отиде до къщата ѝ, но там сякаш нямаше никого. Никой не отговори на звънеца, а нямаше начин да разбере дали колата ѝ бе в гаража. Тръгна си с надеждата, че се е затворила сама в къщата, за да преодолее смъртта на Трей по свой си начин. Беше толкова необичайно за нея да го изолира, особено в момент като този.

— А не ѝ ли се обади тази сутрин? — попита Джон.

— Не, защото... има и още — отвърна Уил. Разказа му за посещенията на шерифа тази сутрин. — Когато Ранди сравни отпечатъците, които съм оставил по тялото с тези от чашата, ще има достатъчно доказателства, за да поиска да ме арестува. Аз не съм убил Трей Хал. Заявявам го пред теб, знам, че ти ще запазиш тайната на изповедта ми, но ако ме обвинят, ще кажа, че аз съм го направил.

— Уил, изслушай ме! — Джон дръпна рязко решетката. — Нищо не си направил, нито пък майка ти. Не можеш дори за секунда да допуснеш, че тя е способна на убийство...

— Аз не мога, но полицията може.

— Ще трябва да го докажат, а няма улики, че е била на местопрестъплението. Възможно е да е попаднала на тялото, точно както и ти, затова е изглеждала толкова разстроена. Няма нужда да правиш признания за нещо, което не си извършил. Ако Ранди те арестува, нищо няма да казваш, нито дума, докато не ти наема адвокат. Твоите действия са напълно логични, а това, че не си се обадил в полицията, е обяснимо. Постъпил си така, както всеки син, който намери баща си да лежи мъртъв край пътя, би постъпил от страх, че могат да обвинят майка му в престъплението. Майка ти няма никакъв мотив да убива Трей. И помни, тя вече знаеше, че той умира.

— Да, но аз разбрах това едва след като откриха тялото — напомни му Уил и поклати отчаяно глава. — Когато Ранди установи този факт, ще има още едно доказателство срещу мен.

Джон разтри челото си, отчаяно се мъчеше да се съсредоточи. Уил беше прав. Аутопсията щеше да покаже, че Трей е бил болен от рак. Ранди щеше да попита Уил кога е научил, че Трей страда от nelечима болест. И ако времето, по което Кати бе научила за болестта,

можеше да се използва за нейна защита, то в случая с Уил не беше така.

Разбира се, можеше да излъже, за да го предпази, но това не бе добра алтернатива. Би продал душата си, за да предпази сина си, но както знаеше добре, всяка лъжа водеше към следващата. Накрая се оказваш впримчен в кълбо от лъжи, докато, само истината може да ти даде свобода.

— А и по същата логика, аз не знаех, че Треј не ми е истински баща, преди убийството му. Мисля си, че ако тази информация се разчуе, няма ли да изглежда деянието много по-зловещо, ако се стигне до съд? Убил съм един човек, за да му отмъстя, че се е отнесъл толкова лошо с мен като мой баща, когато всъщност той дори не ми е бил баща?

— Ами... аз... — заекна Джон, объркан от твърдата логика в разсъжденията на Уил. Ако с Кати оповестят истината за бащинството му, само щяха да утежнят обвиненията, които можеха да повдигнат срещу сина им. В такъв случай поне засега трябваше да пазят мълчание.

— Ранди няма да научи това — обеща Джон. — Ще запазим тази информация за себе си. Някой е убил Треј. Не си бил ти, не е била и майка ти. Повтарям още веднъж: Уил, при никакви обстоятелства няма да се признаваш за виновен. Трябва да продължим да вярваме, че убиецът ще бъде разкрит. — Той посочи към врата си и се опита да се усмихне. — Не нося тази якичка без причина.

Когато Уил си тръгна, Джон се обади на един свой близък, също йезуит, завършил „Лойола“, който бе действащ адвокат в Лъбок. След като му изложи случая, адвокатът потвърди, че арестът на момчето вероятно е неизбежен, и поръча да му съобщят, ако това стане. Веднага щеше да дойде в Кърси.

Джон се върна обратно в църквата и седна на същото място, където бе седял през всички онези следобеди след случката, която промени целия му живот. Оттогава не бе сядал на това място. Днес някак механично, без да мисли, отиде точно там, където бе излял най-голямата си болка и най-големите си страхове. Тук бе търсил духовен мир. Тук бе открил отговора, който бе търсил през целия си живот. И сега с последна надежда, че ще може да намери спасение, той коленичи за молитва, притисна сключените си ръце към челото, но

думите, с които искаше да се помоли, се заплитаха в ужасните му спомени от затвора „Пеликън Бей“ и в представата, че собственият му син може да бъде затворен в това адско място.

Ако повдигнеха обвинение срещу Уил, Кати щеше да се признае за виновна. Джон не се и съмняваше в това. Тя щеше да се пожертва, за да не позволи синът ѝ да бъде осъден за убийство, което не беше извършил. Мотивът, който щеше да изтъкне, бе съвсем прост: тя мразеше Т. Д. Хал. Никога не би разкрила истинския си мотив, че желаше смъртта на Треј, за да не може да изобличи отец Джон Колдуел. Едва ли полицията щеше да повярва на самопризнанието ѝ при наличието на толкова много улики срещу Уил, но със сигурност щеше да плъзне слух из областта, че и тя е възможен извършител.

За първи път откакто бе станал свещеник, Джон установи, че не може да се моли истински. Не можеше искрено да каже: „Да бъде волята Ти“. Искане да се изпълни неговата воля, а именно — да бъде открит истинският убиец, а Кати и Уил да бъдат оправдани. Божията воля бе винаги на страната на правдата, но невинаги на страната на справедливостта.

Когато Джон се прибра у дома, Бети го уведоми, че адвокатът на Треј, Лоурънс Статън, пристига със самолет от Калифорния на следващата сутрин. Поискал среща с нея и Лу още същия следобед.

— Защо ще иска тази среща? — попита го тя.

Заради неизкупена вина, би могъл да е неговият отговор. Треј сигурно им бе оставил нещо в завещанието си, с което да изкупи вината си.

— Ще почакаме и ще видим — отвърна.

— Попита и дали ти би помогнал за погребението. Треј ще бъде погребан до леля си — продължи Бети. — Също така Треј е поискал ти да извършиш богослужението. — Подаде му лист. — Адвокатът ще отседне в „Холидей Ин“ на шосе 1–4. Успял да вземе последната стая. Ето на този номер можеш да се свържеш с него.

Джон взе листчето и го разгледа внимателно. Какво можеше да каже на гроба на човека, който дори и мъртъв продължаваше да съсипва семейството му?

62.

Епископът на Амарило посъветва Джон да не казва и да не прави нищо във връзка с извършеното от него, докато епископът сам не потърсеше съвет по въпроса. Предварителното му становище бе, че тъй като въпросният нещастен случай датираше от времето преди Джон да даде своя обет, църквата нямаше отношение към него.

Затова в съботната вечер Джон зае своето обичайно място на тържествената литургия в „Сейнт Матю“. По същото време шериф Ранди Уолас официално повдигна обвинение срещу Уил Бенсън за убийството на Трей Дон Хал пред районния съдия. Представи като главна улика съпадението на отпечатъците върху пластмасова чаша, която обвиняемият доброволно му бе предоставил в дома си, с отпечатъците, взети от местопрестъплението. Беше издадена заповед за ареста на Уил, както и за обиск на дома и колата му за търсене на допълнителни доказателства за извършеното престъпление.

Шерифът и двама от неговите заместници завариха младежа да храни конете си по залез-слънце. Силва го следваше по петите. След като му съобщиха на какво има право като задържан и му разрешиха да се обади на майка си и отец Джон, те го изчакаха да нахрани животните под охраната на един полицаи. През това време Ранди и Майк претърсиха къщата и джипа му. Намериха единствено пушка 22-ри калибър, а в жабката на колата — квитанция за бензин от бензиностанцията в близост до мястото, където бе намерено тялото на Трей Дон Хал, и по същото време, по което бе извършено убийството.

— Ще трябва да конфискуваме джипа ти, Уил — каза Ранди. — Трябва да сравним гумите ти с отпечатъка, който взехме от местопрестъплението.

— Ключовете ми са окачени вътре до вратата.

— Кучето ти може да дойде с теб, ако искаш. Майка ти или отец Джон ще могат да го вземат от участъка и да се погрижат за него.

— Ами алергията ти? — попита Уил.

— О, това беше временна работа.

63.

Уил Бенсън бе обвинен, арестуван и пуснат под гаранция още до понеделник. Във вторник Ранди Уолас най-сетне се обади на Дик, който му бе звънял многократно през това време. Беше му станало ясно, че неговият предшественик и учител се измъчваше заради някакво предполагаемо престъпление, извършено от Треј Дон Хал, когато бил на седемнайсет. Какво значение имаше това сега? Човекът бе мъртъв.

Дик можеше да му влезе в положението, разбираше, че Ранди е затрупан от работа. Журналистите полудяха, когато отделът за обществена сигурност в Амарило направи публично достойно докладите на криминалистите и патолозите, в които се разкриваше шокиращият и някак ироничен от гледна точка на последвалите събития факт, че Треј Дон Хал бил неизлечимо болен от мозъчен тумор, когато някой стрелял в него и го убил. Тази сензационна новина бе последвано от друга, че Кати Бенсън, майката на обвиняемия, също се признаваше за виновна в убийството на бившата звезда от НФЛ. Като доказателство за твърдението си предостави една жилетка, изцапана на ръкава с кръвта на убития. Заяви, че е изтрила следите от гумите на своята кола с малката метличка, която носела в багажника си, за да почиства гробовете на близките си. Синът ѝ дошъл на местопрестъплението, след като тя си тръгнала оттам, и паркирал своя джип на абсолютно същото място на пътя, поради което оставил съвсем ясно различими следи. В подкрепа на нейната версия свидетелства един фермер, който карал трактора си по това време. Той даде показания, че видял покрива на някаква бяла кола, която се движела „бая бързичко“ по шосето към залез-слънце. Кати Бенсън каза, че изхвърлила оръжието. Твърдеше, че не е знаела, че жертвата страдала от мозъчен тумор преди убийството. Съществуваха обаче неопровержими доказателства, че извършителят е Уил Бенсън, затова районният прокурор отхвърли нейните признания като отчаян опит от страна на една майка да спаси своя син от съдебно преследване.

Когато Ранди му се обади, Дик се чувстваше объркан. Случаят, заради който бе тормозил Ранди, щеше да остане завинаги неразрешен. Шерифът можеше да върне кашона с уликите на мястото му, а пък потирът на Джон щеше да остане у Дик, докато той не вземеше решение какво да прави с него. Отец Джон Колдуел нямаше да бъде разследван като съучастник в деянието, причинило смъртта на Дони Хърбисън.

Предния ден Лу Хърбисън се появи неочаквано в дома му. Сякаш се бе подмладил с няколко години. Обясни на Дик, че носи нещо, което двамата с Бети решили, че той трябва да види.

— За какво става въпрос?

— Прочети го и сам ще разбереш — отвърна Лу и му подаде един лист. — Адвокатът на Треј Хал ни го даде. Треј го написал, когато разбрал, че му остава малко да живее. Поръчал на господин Статън — така се казва адвокатът, много приятен човек — да ни го предаде след смъртта му.

Дик започна да чете, още докато Лу му обясняваше. Косата му настръхна. Писмото, написано преди няколко месеца, ако се съдеше по датата, представляваше самопризнанието на Треј Дон Хал, че именно той е отговорен за смъртта на сина им, настъпила на 4 ноември 1985 година. В него той обясняваше на Лу и Бети защо беше отишъл във фермата. Описваше последвалата борба, пренасянето на тялото на Дони в плевнята, където нагласил всичко така, та да изглежда, че смъртта е настъпила поради автоеротична асфиксия. Уверяваше ги, че синът им проявил голяма смелост, когато намерил смъртта си. Бил напълно невинен относно перверзиите, това било постановка от страна на Треј, с цел да заблуди следствието. Молеше ги за прошка.

В писмото никъде не се споменава за участието на Джон Колдуел във въпросния инцидент.

Дик имаше чувството, сякаш някой бе изкарал въздуха от дробовете му. Прокашля се и подаде обратно писмото.

— Значи това се е случило. Вие двамата с Бети можете да си отдъхнете сега, след като вече знаете истината.

— А ти от самото начало смяташе, че смъртта на Дони не е настъпила по начина, по който изглеждаше, нали, шерифе? Бети и аз сме ти благодарни за всичко. Писмото доказва правотата ти.

— Ще ми се случаят да беше намерил своето решение отдавна.

Лу сведе глава смутено.

— Е, да, шерифе, но всички знаем защо не беше разрешен порано, нали? Бихме искали и това писмо да си остане тайна. За него ще знаем само аз, ти и Бети. Мисля, че е ясно защо отец Джон не бива никога да научава, че... ние подведохме църквата... не казахме от какво точно е починал синът ни... Това няма да е проблем за теб, нали?

— Не се тревожи, Лу. Ще си остане между нас. А Трей не ви ли подсказа по някакъв начин фактите, които се съдържат в писмото му, докато беше при вас?

— Нищо друго, освен че спомена точилката. Попитал Бети дали си е купила нова. Тя се чудеше откъде може да е знаел за изчезването ѝ. Май ти е споменала за това.

— Да, така е.

— Ти пък си я питал откъде Трей е можел да знае, че този ден ние няма да сме си у дома. Това ни накара да си помислим, че го подозираш за смъртта на Дони. Откъде знаеше? И защо чак сега?

— Няма значение, Лу. Истината излезе наяве и това е важното.

— Благодарим на милостивия Бог за това. Колко жалко, че някой го е застрелял. Не ни се вярва да е Уил, нито пък Кати. Който и да го е направил, било е безсмислено, просто е трябвало да почака малко. Той и бездруго е щял да си умре.

Дик размишляваше как да постъпи във връзка с останалите си подозрения. Никак, заключи накрая. Хърбисънови вече бяха спокойни, Трей бе получил своето наказание в известен смисъл. Отец Джон щеше да продължи да върши добрите си дела, а Господ щеше да отсъди за постъпката му след смъртта му. Така Лу и Бети нямаше да се разделят със своя втори син. Джон Колдуел също бе получил наказание за своя дял от случилото се. Отец Джон бе страдал и щеше да продължи да страда до края на живота си, доколкото го познаваше Дик. Това не му носеше пълно удовлетворение и спокойствие, но щеше да свикне с тази мисъл.

Въпреки това имаше неща, за които искаше да уведоми Ранди, който като шериф трябваше да бъде наясно с положението. Вдигна слушалката и набра номера.

— Уил не го е направил, нито пък майка му — каза вместо поздрав.

— Добро утро и на теб, Дик, и дано се окажеш прав — отвърна Ранди. — Но на какво друго се позоваваш, освен на безпогрешния си инстинкт?

Дик взе една снимка на местопрестъплението измежду множеството изрезки от вестници, разпръснати по бюрото му.

— Следите от джипа. Успоредни са на тези на беемвето, което е спряно на отсрещната страна. Тялото на Трей бе открито към задната част на автомобила му. Както и ти предположи, той е вървял към някого, който е спрял своята кола зад неговата. Ако Уил или Кати са го застреляли, щяхте да намерите тялото на Трей някъде по средата на колата му. Дребен детайл, но важен все пак.

Догадката на Дик бе посрещната с мълчаливо изумление.

— И още нещо — продължи Дик. — Логично е да предположим, че нито Трей, нито другият шофьор са знаели кой кара другата кола, докато колите не са се изравнили почти успоредно една на друга. В такъв случай как е било възможно двете да спрат веднага, и то успоредно една на друга? Едната е трябвало да върне на заден, за да може да спре малко по-нагоре на пътя.

Ранди се засмя уморено.

— Бога ми, Дик!

— Това не доказва, че Уил и Кати са невинни, но не можеш да отречеш, че и мястото, където сте намерили следите от гумите на джипа, някак не отговаря на ситуацията. Мисля, че и двамата казват истината. Кати е дошла първа на мястото, открила е тялото, паркирала е на отсрещната страна, слязла от колата и проверила дали Трей има пулс. Това обяснява защо има кръв по ръкава на жилетката ѝ. Уил идва по-късно, подозира най-лошото, но остава за кратко, смазан от мъка по баща си се разплаква и така оставя своето ДНК и своите отпечатъци.

— А майка му изхвърля пушката някъде, така че да не можем да докажем, че с нея не е извършено убийството — довърши Ранди вместо него. — Дяволите да го вземат, Дик, ако нито един от тях двамата не го е убил, тогава кой го е направил?

— Ще ми се да можех да отговоря на този въпрос. Ще трябва да продължиш да търсиш. Адвокатът на Трей е в града. Бети и Лу знаят къде е отседнал. Може би той ще ти подсказе нещо. Впрочем можеш да върнеш в архива онзи кашон с уликите, който вероятно още се намира в багажника ти. Той вече няма никакво значение.

— И аз реших, че сигурно си стигнал до това заключение.

Тъкмо приключи разговора, когато телефонът отново иззвъня. Остави Паула да го вдигне и се облегна назад на стола си. Ровеше се в паметта си, опитваше да измъкне оттам името на някого, който би имал мотив да убие Трей след двайсет и две години. Калибърът на пушката подсказваше, че е някой от местните. Въпросът пак опираше до това кой друг е знаел, че Трей е отседнал в Хърбисън Хаус.

Паула се появи на вратата, притиснала слушалката от кухненския телефон към бедрото си.

— Май това е седмицата на неочакваните гости. Никога няма да познаеш кой се обажда с молба да дойде да говори с теб.

Дик се подразни малко защо пък жена му, и то след почти четирийсет и четири години брак, ще го кара да познава, кой се обажда, когато и без това нямаше ни най-малка представа кой би могъл да е.

— Леля ти Мод от Северна Дакота — изсумтя грубо той.

— Леля Мод почина преди три години по Великден, и то в Южна Дакота — поправи го тя. — Отец Джон е.

— Какво?!

— Така си и помислих, че ще бъдеш шокиран — поясни Паула.

Дик грабна слушалката на телефона на бюрото му.

— Джон?

— Добро утро, Дик. Предполагам, че моето обаждане те изненадва.

— Така е донякъде — призна, затаил дъх в очакване. Чудеше се дали ще се върнат към онзи напрегнат момент от петък вечерта по време на литургията, след която той открадна потира. Инстинктът му подсказваше, че Джон бе разбрал защо Дик присъстваше на службата.

— Може ли да дойда да те видя днес? — попита Джон. — Ако тръгна сега, ще бъда при теб след около час. Убеден съм, че Кати и Уил са невинни, и се надявах двамата с теб да прегледаме още веднъж обстоятелствата около убийството, които следствието може и да е пропуснало, и да обсъдим какви други възможности съществуват. Шериф Уолас явно е решил, че случаят е ясен.

— Споделям както съмненията ти, така и убеждението, че някой друг е извършителят. Какво ще кажеш да се срещнем в Кърси? Имам

среща с адвоката на Трей днес следобед, за да подпише някои документи във връзка с покупката на къщата.

— Ще е по-добре да се срещнем у вас, шерифе, да не би журналистите да надушат нещо. Някои от тях са се настанили и тук, а е важно да се видим колкото се може по-скоро.

— Идвай тогава. Ще те чакам.

„Я, гледай ти — помисли си Дик, като затвори. — Заповядай в моя дом — рекъл паякът на мухата.“

64.

— Струваш ми се малко... отслабнал — отбеляза Дик с известна изненада, когато отвори вратата.

— Личи си значи — каза Джон. Лесно слабееше, а и без това не можеше да си позволи да губи още от теглото си. За последен път се бе опитал да хапне нещо в петък вечерта, но не бе успял да отдаде дължимото на лазанята на Кати и на нейния чийзкейк. Оттогава почти нищо не бе ял. Знаеше, че изглежда уморен и изпит в черните си дрехи. Един божи служител, който сякаш бе загубил вярата си.

— Имаш вид на човек, който не е спал няколко нощи. Да не говорим, че си пропуснал и да се нахраниш.

— Наблюдателен човек си, Дик Тайсън. Здравей, Паула.

Паула бе застанала зад гърба на мъжа си. Тя също изглеждаше изненадана. Джон си спомни, че се бяха виждали за последно на едно кръщение през май в църквата, когато животът бе светъл и слънчев, преди да ги сполети тази злочеста беда.

— Не обръщай внимание на безцеремонния ми съпруг. Мога да се хвана на бас, че би си хапнал от страхотното пилешко печено по рецепта на дъщеря ми, което съм приготвила за обяд.

— Паула, скъпа, не мисля, че Джон е дошъл тук, за да обядва.

— Е, добре, какво ще кажеш тогава за чаша от моя хубав градински чай? — попита тя, след като схвана от израженията на двамата мъже колко сериозен разговор им предстои.

— Да, благодаря — прие Джон.

Седнаха в претрупания кабинет на Дик.

— Благодаря ти, че се съгласи веднага да се срещнем — започна Джон.

— Доста напечено стана в Кърси, а, отче?

— Много. Кати трябваше да затвори ресторанта за неопределено време. Днес сутринта е предварителното изслушване срещу Уил. В града има цели тълпи репортери. Одел Улф наби един от тях с камшика си и сега той ще повдигне обвинение срещу него. А човекът е на шейсет и пет години!

— Мислех, че Одел вече не прибягва до стария си приятел.

— Така беше, но сега го пусна отново в действие. Поне докато Ранди не го конфискува. Но най-отвратителното — това, което най-много ме разочарова — е отношението на хората като цяло. — Джон не можа да прикрие погнусата си. — Всички знаят колко много Треј нарани Кати и Уил, но с лекота ги приемат за убийци.

— Никак не ме изненадва. Хората вече рядко могат да ме изненадат, Джон. Понякога — да, но много рядко — обясни Дик.

Джон долови нещо неизказано в думите му, но преди да успее да ги анализира, Паула влезе с табла с кана студен чай и две чаши.

— Наздраве, момчета — каза и потупа окуражаващо Джон по рамото, преди да излезе от стаята.

— Имаш чудесна съпруга, Дик — рече Джон и взе чаша в ръка.

— Най-добрата. За какво искаше да говорим?

Ето го пак, помисли си Джон. Острият, почти враждебен тон, който бе доловил още по време на телефонния им разговор по-рано тази сутрин. Значи не беше му се сторило така. Щеше по-късно да разбере на какво се дължеше. Посочи разпръснатите на бюрото статии и изрезки от вестниците.

— Хубаво е, че следиш развитието на случая.

— Засега.

— Именно. Този случай не се разследва както трябва въпреки доказателствата, които са събрани и които уличават Уил.

— Тъкмо това казах и аз на Ранди по-рано днес. Срещу него има улики, но не са достатъчно убедителни като доказателства.

Джон въздъхна с облекчение и се поотпусна малко, кръстоса крака и отпи от чая си. Добре направи, че дойде при Дик. Той щеше да стигне до истината. Надяваше се, че ще успее да го убеди да проведе собствено разследване.

— Намерих добър адвокат за Уил. Ти имаш ли някаква идея кой може да го е извършил?

— Никаква. Въпросът, на който все още търся отговор, е кой знаеше, че Треј е отседнал в Хърбисън Хаус?

— И Ранди ми зададе точно този въпрос. Смята, че единствените хора, които са имали мотив да убият Треј и които са знаели къде могат да го намерят, са Кати и Уил. Но представи си, че някой друг е видял

Трей в града в петък и го е проследил, а по-късно е отишъл с колата си да го застреля?

Дик изсумтя в знак на съгласие.

— Възможно е. Боби Тъкър ми спомена, че видял Трей в града по обяд, а и моята мила дъщеря не е запазила в тайна факта, че ще купувам къщата на Мейбъл Чърч и че имам уговорена среща с Трей. Когато я разпитах, тя ми каза, че не помни на кого точно е съобщила новината, но аз лично не съм споменавал нито пред нея, нито пред Паула, че Трей е отседнал при теб.

— Ами щом като и други от града са знаели за срещата ти с Трей, не трябва ли Ранди и неговите служители да се опитат да установят кои са тези хора и да съберат допълнителна информация, която би могла да разкрие други факти?

— Така бих сторил аз.

Джон се наведе към него.

— Дик, всички знаем, че Трей не може да не е имал врагове. Може убиецът да не е местен човек, нали? Как може да сме сигурни в това? Може да е някой от Сан Диего или от Санта Фе, или откъдето и да било, на когото Трей е споменал, че ще идва тук. Този човек го е проследил и го е убил. Не е ли това работата на полицията — да разпита внимателно дали някой в града не е видял непознат, в мотелите дали някой не е наел стая само за ден-два, колкото да има време да свърши работата?

— Струва си да се пробва — кимна Дик.

— Знам... че това е като удавник да се хваща за сламката, шерифе — продължи Джон, малко обезкуражен от липсата на ентузиазъм, — но може ли да са наели някого да очисти Трей?

По устните на Дик пробяга сянка на усмивка.

— Платен убиец, който да ползва пушка 30–30 калибър, отче?

— Размишлявах и върху това. Струва ми се доста хитро да използваш оръжие, с което си служат хората от фермерските райони. Това ще накара полицията да заключи, че убийството е дело на някой местен човек.

Дик му хвърли леко насмешлив поглед над чашата с чай.

— Моят опит показва, макар и да не е от първа ръка, че обикновено наемните убийци не се интересуват от това да хвърлят

върху някого вината за убийството, стига те самите да не бъдат обвинени.

Така е, помисли си Джон и се почувства глупаво.

— Е, добре, предположението ми може и да е малко изсмукано от пръстите, но ми се струва, че има още факти, за които Ранди и хората му могат да се поразтърсят.

Погледна към Дик, но той не реагира на предложението му. Пак се отчая. Къде да търсят, кого и защо? Тези въпроси не му даваха мира вече четири дни, и той се чувстваше напълно безпомощен пред тях. Беше дошъл да получи отговорите от Дик, но подозираше, че дори такъв находчив и съобразителен човек като шериф Тайсън едва ли ще има по-голям успех в намирането на убиеца от Ранди и неговите хора. Убиецът завинаги щеше да остане неразкрит. А синът му щеше да бъде обвинен в убийство, което не е извършил, сянката на съмнението щеше да съпътства и майка му през остатъка от живота ѝ.

Той се отпусна на стола. Усети как го напускат силата, вярата и надеждата. Не можеше да мисли вече, защото съзнанието му бе завладяно от отчаяние. Умолително погледна към Дик.

— Имаш ли изобщо някакви други идеи, шерифе?

— Ще поогледам, ще поразпитам. Както казах вече, днес следобед имам среща с адвоката на Трей. Ще го разпитам за познатите на Трей и кой може да му е имал зъб.

— Адвокатът му знаел ли е къде ще отседне?

— Може би, но със сигурност е знаел, че Трей умира, Джон.

Дик бе доловил надеждата, прокраднала се в гласа му, бе прочел мислите му. Засрамен от себе си, Джон промълви:

— Така е. Задраскай адвоката от списъка на заподозрените. Като служител на църквата наистина се чувствам ужасно да мисля за тези неща, но не мога място да си намеря, докато не разбере как мога да спася едно невинно момче от затвора, а майка му — от позора.

— Разбирам те — каза Дик и отпи от чая си.

Ето пак този тон — рязък и пренебрежителен, — никак не бе присъщ на Дик, който винаги се бе отнасял към него с особено уважение и симпатия. Беше дошъл тук с надеждата, че ще усети топлина и подкрепа, но вместо това бе получил хладен прием. Нещо не беше наред.

— Защо дойде на службата в петък вечер, шерифе? — Въпросът някак му се изплъзна още преди да бе решил, че иска да го зададе. И усети по някакъв мистериозен начин, сякаш чрез крилото на ангел или чрез вилата на дявола, че появяването на Дик в „Сейнт Матю“ вечерта, предхождаща убийството на Треј, бе свързано по някакъв начин със смъртта му.

Дик започна да подрежда изрезките, разпръснати на бюрото, в стегната купчинка.

— Сега това вече няма значение.

— Всичко е от значение. Какво те тревожи? Има нещо. Виждам това съвсем ясно.

— Няма нищо общо със случая.

— Нека аз да реша дали е така.

Дик спря да подрежда за миг и го изгледа строго.

— Повярвай ми, няма да ти хареса.

Джон се изправи. Познаваше Дик от много отдавна. Изпитваше към него огромно уважение, но нямаше да си тръгне оттук, без да разбере защо го гледаше така сурово и изпитателно. Подпря се на бюрото и се наведе към Дик.

— Ако се отнася до Треј, Уил или Кати, трябва да знам за какво става дума, шерифе.

— Ще съжаляваш, че си ме питал, отче. Ще съжаляваш още повече, когато чуеш отговора ми. Нямаше изобщо да ти отговоря, ако не бях сигурен, че думите ми няма да излязат извън тази стая.

Джон пак се отпусна на стола.

— Кажи ми.

Дик отмести стола си назад, опъна крака и скръсти ръце върху шкембето си.

— Добре. Това може да се окаже последната възможност да получа успокоение на своята полицейска съвест, като получа потвърждение.

— Потвърждение на какво?

— На твоята невинност. Сега замълчи и ме изслушай. Ще ти кажа какво предположих, че се е случило, когато открих препарирания рис на тавана на Мейбъл, след като Треј си тръгна. Липсваше предната му лапа — същата лапа, която открих под масата за пикник в двора на фермата на Хърбисън на 4 ноември 1985 година. Родителите бяха

открили сина си обесен в плевнята и ме повикаха. Тогава направих оглед.

Устата на Джон зина широко и така замръзна. Очите му щяха да изскочат от орбитите си. Беше се парализирал, но все пак можеше да усети всякаква болка. Отнякъде в къщата долетяха ударите на часовник, който отмери единайсет часа. Прозвучаха му като ударите на барабан, предизвестяващ последните му стъпки към бесилото.

— Лапата бе прибрана като доказателство в полицейския участък на област Кърси заедно с шнура, който бе използван за обесването, и няколкото порнографски списания, открити до краката на повесеното тяло на Дони Хърбисън — продължи Дик. — Всички материали, които събрах тогава, включително моите записки от разговорите с хората, също се пазят. — И ще се пазят до деня, когато ще се появят достатъчно улики, доказващи, че Дони не е починал от автоеротична асфиксия.

В погледа на шерифа нямаше и следа от милост и пощада. Не оставяше и никаква възможност за възражения по въпроса, дори и ако Джон беше в състояние да предложи контрааргументи. Значи все пак не бе надбягал сенките. Смъртта на Трей не му бе донесла очакваното избавление.

— Когато открих лапата и с малко помощ от страна на Мелиса, започнах да навързвам нещата. Взех една футболна купа на Трей от къщата и я занесох в лабораторията по криминалистика в Амарило, за да направят сравнение между неговите отпечатъци и тези върху списанието и шнура. Съвпаднаха напълно. Останаха обаче и едни неидентифицирани отпечатъци, но след известно разследване от моя страна успях да се досетя на кого принадлежаха те.

— На мен — каза Джон глухо.

— Ако ти липсва чашата, от която пиеш при олтара, да знаеш, че аз съм виновен. Отмъкнах я в петък вечерта след литургията, за да я занеса в лабораторията.

— И отпечатъците... съвпаднаха с моите?

Дик вдигна рамене.

— Не знам. Така и не се стигна до сравняване, защото междуременно Трей бе убит. Чашата е все още у мен. Искаш ли да ми кажеш какво се случи в онзи ноемврийски ден? Каквото ми кажеш, ще си остане между нас. Обещавам ти.

Джон вече не го слушаше. Най-сетне видя светлината да пробива тъмния облак на отчаянието му, когато започна да осъзнава какъв дар му поднасяше Дик в този момент. Тази светлина, всепоглъщаща и ярка, го накара да онемее, заслепи го, изпълни го с такава радост, че бе готов да целуне краката на Дик. Бог не го беше изоставил. Тъкмо когато почти бе загубил вярата си, Бог отново му се беше появил. Показваше му пътя, по който можеше да спаси Сина си.

— Можеш да ми кажеш, Джон. Смятам, че оня гамен Трей е измислил откачения план да отидете във фермата на Хърбисън, а ти си се съгласил да го придружиш, за да не направи някоя беля. Сигурен съм, че и идеята за автоеротичната асфиксия също е била негова, но не ми дава мира как ти, католикът, си оставил Лу и Бети да живеят в агония години наред — да вярват, че синът им е намерил смъртта си по такъв срамен начин.

Джон възкликна радостно и скочи на крака. Изправи рамене и закопча копчетата на сакото си. Вече беше човек, освободил се от товара, който носеше на плещите си. Дик се сепна от внезапната промяна.

— Това зло веднага ще бъде поправено, шерифе. А автоеротичната асфиксия беше моя идея, не на Трей, именно защото съм католик. Възнамерявам да кажа цялата истина на Лу и Бети днес следобед, когато се върна в Кърси.

Дик също скочи на крака, като почти обърна чашата си с чай.

— Не, не е необходимо. Лу и Бети вече знаят истината — или поне част от нея. Не мога да ти кажа как точно са я научили, но знам, че е така. Ще трябва да ми се довериш.

— О, имам ти пълно доверие, шерифе. Затова знам, че ти ще изпълниш дълга си и ще ме арестуваш за убийството на Трей.

— Какво?

— Аз убих Трей. Направих го, за да не намеси и моето име, когато признае на Хърбисънови истината за смъртта на Дони. — Гласът му ставаше все по-силен и уверен. Беше си възвърнал силата. — Трей умираше и не искаше този грях да тежи на съвестта му. Възнамеряваше да каже на Хърбисънови всичко, веднага щом Лу се прибере с децата от литургията. Не можех да позволя това да се случи. Вярата на хората в мен — и в църквата — щеше да бъде съсипана.

Щях да загубя всичко, което ми беше скъпо — любовта на Лу и Бети, моята енория, службата ми на свещеник...

Дик се спусна към него.

— Внимавай какви ги говориш, Джон. Помни, че разказваш всичко това на един пенсиониран служител на закона. Защо ми го казваш всъщност?

— Не мога да оставя Уил Бенсън да отиде в затвора. Не мога да оставя сина си да поеме вината за нещо, което аз съм извършил.

Дик го зяпна и ококори очи.

— Твоят син!

— Уил Бенсън е мой син.

Дик загуби за миг равновесие.

— Какво?

— Това бе другата истина, която Треј бе дошъл да разкрие. Не е можел да има деца, защото на шестнайсет се разболя сериозно от заушка. Но запази това в тайна от мен и Кати, остави ни да вярваме цели двайсет и две години, че Уил е негов син. Ние с нея... между нас се случи веднъж по времето, когато Треј беше скъсал с нея. Нали виждаш — имам достатъчно основания да убия Т. Д. Хал.

— Не ти вярвам — изпъшка Дик.

— И не е нужно. Единствено от значение е съдебното жури да ми повярва. Сега, ако Паула няма нищо против, бих искал да ме придружиш, за да мога да се предам на Ранди. Не е нужно да вземаш потира. С готовност ще ти дам да ми вземеш отпечатъците. А и, Дик, знай, че това няма да се отрази на теб и твоето име. През 1985 година не си имал никакво доказателство, че ние двамата с Треј сме виновни за смъртта на Дони Хърбисън.

Дик притича и препречи пътя на Джон към вратата. Вдигна ръце, за да го спре.

— Не мога да те оставя да направиш това. Ти беше в църквата, отслужваше литургията, когато Треј е бил убит. Имаш алиби.

— Но не и за петнайсетте минути преди нея. Отец Филип ще потвърди, че закъснях за службата.

— Но ти не си го убил — изстена Дик.

— Моето самопризнание и доказателствата, които си събрал, ще го докажат.

65.

На паркинга пред участъка на Кърси все още имаше доста журналисти, когато Джон и Дик пристигнаха. И веднага надушиха, че има пресен хляб за предстоящите новинарски емисии, щом се появяват известният в целия район свещеник и бившият шериф. Мъжете едва бяха затворили вратите на колите си, когато в лицата им навряха куп микрофони. Джон и Дик ги отблъснаха встрани и се отправиха към двойната стъклена врата, повтаряйки:

— Без коментар.

Ранди изслуша самопризнанието на Джон с отворена уста в състояние на пълно изумление. Кашонът с уликите, събрани от Дик през 1985-а, се намираше на бюрото му, тъй като все още не бе го върнал в архива. Освен него на разговора присъстваше единствено Дик. Другите двама полицаи бяха отишли на обяд.

— Всичко е тук, нали, Дик? — попита Джон и посочи кашона.

Дик направи гримаса и кимна.

Ранди бавно се окопити.

— Чакай да видим дали съм разбрал. Сега ти правиш самопризнание, че си застрелял Трей Хал, така ли, отец Джон?

— Точно така. Разполагате с всички нужни доказателства, за да ме арестувате. Имам мотив. Имах и възможност да го извърша. Уил Бенсън е невинен.

— Твоят син.

— Моят син.

Ранди стисна устни.

— Къде е пушката?

Дик се заслуша внимателно. Очакваше този въпрос.

— Кое?

— Пушката. Оръжието, с което е извършено убийството. Къде е?

— Аз... я изхвърлих.

— Къде?

— Някъде в прерията.

— Ти си притежавал пушка с 30–30 калибър, така ли, отче? За какво ти беше?

Джон изглеждаше объркан. Дик и Ранди се спогледаха.

— Ще ти кажа какво ще направим. — Ранди се изправи и се изпъчи, сякаш му трябваше въздух, за да може да диша. Намести колана си с пистолета. — Ще отида до лабораторията в Амарило, за да сравнят отпечатъците ти, и после ще се върна. — Той постави книжната торба с доказателствения материал, включително и църковния потир в кашона. Дик го бе донесъл, за да спести неудобството на Джон да му вземат отпечатъци в кабинета на шерифа. — Ако се окаже, че отпечатъците отговарят на версията, която ни разказа за смъртта на Дони, няма да успея да приключа с всичката бумажина и да поискам заповед за ареста ти преди утре по обяд. Мейвис Бартън си прави косата и маникюра в сряда сутрин и Бог да ми е на помощ, ако по някакъв повод се опитам да смутя спокойствието на нейно величество съдията. Ти се прибери у дома, отче, докато ние оправим тази каша с районния прокурор.

Дик дръпна Ранди встрани, когато Джон излезе в коридора.

— Относно разговора ти с прокурора, шерифе — подхвана с тих глас Дик, — ще съм ти благодарен, ако не споменаваш нищо за самопризнанието на Джон пред обществеността, докато не стане абсолютно наложително.

— Повярвай ми, така и ще направя. Направо ми прилява от цялата тази история. Джон може и да е имал някакъв мотив, но ако той е убиецът, тогава направо съм готов да се закопая. Неговата история е същата с бели конци. Искам обаче да ти покажа нещо. Трей го е написал малко преди да умре и го е оставил на бюрото на Джон. — Той отключи едно чекмедже и извади оттам пластмасов плик, в който имаше бележка. Дик прочете краткия текст: „Това е за децата. Тръгвам си, тигре. Размислих и реших да не го правя. Надявам се, че и ти ще запазиш мълчание, както досега. Да не се петни името ми. Ще се радвам, ако се молиш за мен. Ще те обичам винаги, Трей.“

— Боже милостиви! — възкликна Дик.

— Тази бележка потвърждава показанията на Джон. Като прибавим към доказателствата, които ти си събрал, че и отпечатъците му съвпадат с тези на шнура... — Ранди доби измъчен вид. — Въпреки

че има и други двама заподозрени, които са признали, че са извършили убийството...

— Джон ще увисне на въжето — довърши Дик.

— Дано да си намери добър адвокат.

Преди да излязат от сградата, обсадена с многобройни камери и микрофони, Дик помоли Джон да го изчака малко по-нагоре на пътя, откъдето отчето щеше да продължи за Хърбисън Хаус, а Дик за своята среща с Лоурънс Статън.

Когато мъжът в черни дрехи слезе от колата си, Дик не можа да не го сравни с образа на момчето в коженото яке, чието бъдеще тогава изглеждаше, че ще премине по дебел червен килим. Ако не беше онзи ноемврийски следобед, през който Треј Дон Хал бе оплескал нещата, дали Джон щеше да носи днес черните дрехи и бялата якичка на йезуитски свещеник, или щеше да се радва на трофеите от турнирите за суперкупата?

Вече нямаше значение. Какъвто и път да беше избрал в живота си, Джон Колдуел щеше винаги да върви по червения килим.

— Джон, трябва да ти кажа нещо — рече Дик, когато двамата застанаха лице в лице между колите си. Лицето на Джон бе сгърчено от страдание заради това, което му предстоеше да стори, щом стигне до Хърбисън Хаус. — Заклех се, че ще го пазя в тайна, но сега съм принуден да наруша думата си заради Лу и Бети. Когато Треј научил, че е болен от неизличима болест и му предстои скоро да умре, написал едно писмо до тях. Дал указания на своя адвокат да им го предаде след смъртта му. В писмото прави пълни признания за инцидента и поема цялата отговорност за смъртта на Дони. Изобщо не споменава името ти. Лоурънс Статън им го е връчил. Лу ми го показа. Искаше да ми каже, че съм бил прав като съм се усъмнил в обстоятелствата около смъртта на Дони.

Джон изглеждаше изненадан.

— Треј им е написал писмо? Това обяснява защо Бети и Лу ми се сториха щастливи напоследък. Снимката на Дони преди бе скрита зад ваза. А сега е на видно място на полицата над мивката, така Бети може да я гледа през цялото време.

Дик го погледна с присвити очи, надявайки се, че може да го накара да прояви малко здрав разум въпреки упорството си.

— Не искаха да ти покажат писмото, за да не изгубят уважението ти, когато разбереш, че са скрили от църквата обстоятелствата около смъртта на Дони. Нека да бъдат спокойни, Джон. Вероятно никога няма да узнаят за твоето участие. Дори и да предположат, че Трей е имал съучастник, едва ли ще допуснат, че това си бил ти.

— Не виждам как може да се избегне моето самопризнание.

— Ти си духовно лице, Джон. Имай малко вяра.

— Аз съм виновното лице, шерифе.

— А аз съм вуйчо на магарето. Помисли върху моя съвет. Не бързай да им казваш. Задръж за известно време.

Час по-късно Лоурънс Статън завинти капачката на писалката, с която подписа всички документи във връзка с продажбата на собствеността на Трей Д. Хал. Сега законният собственик на къщата вече бе Дик. Адвокатът се оказа дребен човек, облечен в моркосин костюм на тънки райета, с копринена вратовръзка с перфектен възел на идеално колосаната яка на бялата риза. Денят беше доста топъл за този сезон. Двамата бяха седнали в едно крайпътно заведение на шосе 40, гонеха мухите, пиеха кафе, а Дик ядеше хамбургер. Адвокатът изглеждаше свеж и отпочинал.

— Е, това е всичко, господин Тайсън — каза му. — Надявам се с госпожа Тайсън да сте много щастливи в тази къща.

— Щяхме да сме много по-щастливи, ако Трей не бе намерил смъртта си по този начин.

— Добре ви разбирам — кимна адвокатът. — И аз щях да съм много по-щастлив, ако можех да го изпратя в последния му път малко по-тържествено, но наистина съм благодарен на неговия добър приятел Джон Колдуел, че се съгласи да извърши опелото на погребението му. Трей имаше изключително високо мнение за Джон. И на мен ми се видя много добър човек.

— Добър човек е, да. Кога е погребението?

— Днес следобед.

— Трей ще бъде погребан днес следобед ли? — изненада се Дик.

— Да. В шест часа. Много скромно, само в най-тесен кръг. Настоях тази информация да не стига до медиите. Патолозите от Лъбок бяха така добри да не уведомяват пресата, че тялото му вече

може да бъде взето от моргата. Беше изпратено снощи в погребален дом „Джеймисън“. Ако успее да го погребва без много шум... — Той извади бяла носна кърпа без нито едно петънце на нея, за да избърше очилата си, и втренчи в Дик късогледите си очи. — Дали бихте искали да присъствате на погребението? Знам, че Треј ви е уважавал. Това не може да се каже за повечето хора. Беше много щастлив, че именно вие сте купили къщата на леля му.

— В шест, казвате? — Дик погледна часовника си. Беше четири часът. Имаше достатъчно време да отиде до цветарския магазин и да се върне навреме за погребението. — Разбира се, че ще дойда — каза.

Ръкуваха се и се разделиха. Дик забърза към цветарския магазин на Марта в Кърси.

— Червени карамфили — поръча той, защото смяташе, че на Треј би му харесал червеният цвят. — Нека да е голям венец.

— Нямаме — отвърна Марта със съжаление.

— Нямате ли? Мислех, че червени карамфили винаги се поддържат в наличност във всеки цветарски магазин.

— Не и когато някой клиент изкупи цялата наличност.

— О, разбирам. Ами бели тогава?

Дик пристигна рано на гроба. Лоурънс Статън все още не бе дошъл. Вятърът бе започнал да утихва и жегата да отпуска жарката си прегръдка в този час, нещо типично за юнските вечери в Панхандъл. Залезът щеше да е красив. Това беше хубаво. Дик остави венеца от бели карамфили до отворения гроб точно до мястото, където бе положено тялото на Мейбъл Чърч. На един дървен кръст бе изписано „Треј Дон Хал“ с разкривени ръкописни букви. Кръстът щеше да остане там временно, докато поставят надгробен камък.

Дик седна на каменната пейка. Отслабналият вятър тихо шумолеше в цветята, които близките бяха оставили в специални вази на гробовете или просто върху надгробните плочи. Повечето бяха изкуствени. Някои обаче бяха истински, оставени да вехнат и съхнат на слънцето. На известно разстояние видя два гроба един до друг, отрупани с все още съвсем свежи цветя. А, ето къде са отишли червените карамфили.

Известно време остана загледан замислено в купчината цветя, след това бавно пристъпи нататък. Обзе го познато усещане. Преди да се наведе да прочете имената върху богато украсените надгробни

плочи, вече бе почти сигурен, че знае на кого са гробовете, кой беше купил цветята и защо. Картичката, пъхната между карамфилите, показва, че е прав. „Сега, любими мои, почивайте в мир.“

Дик нададе скръбен вой. Глупак, глупак, глупак! Как може да е бил толкова сляп да не види очевидното?

Като луд се спусна към колата си, грабна мобилния си телефон и набра Мелиса. „Дано да си е вкъщи, дано!“

Беше си у дома.

— Татко? — гласът ѝ звучеше изненадано всеки път, когато разговаряше с баща си тези дни.

— Мелиса, ще те питам нещо много важно. Много неща зависят от твоя отговор. Спомни си лятото след последната година в гимназията и ми кажи дали предположението ми е вярно.

Последва дълго мълчание.

— Татко, ние с мама много се тревожим за теб.

— Мелиса!

Дик зададе въпроса си.

— Да, носеха се подобни слухове — отвърна дъщеря му, — но от уважение към нейните родители ние не споделихме с никого подозренията си. Те страдаха твърде много, а и очевидно всички вярваха, че именно това се беше случило. Питаш дали Трей е имал някога нещо общо с нея? В никакъв случай. Той я ненавиждаше.

О, боже мой, помисли си Дик. В съзнанието му изникнаха единствените думи, които бе запомнил от часовете по литература в училище: „Каква сложна мрежа плетем, щом в лъжите си се оплетем“.

Пристигна катафалката. След нея караше Лоурънс Статън, а отзад се появи и колата на Джон, която тъкмо зави към входа на гробището. Дик целият трепереше, когато отиде да поздрави адвоката.

— Господин Статън, ужасно много съжалявам, но възникна нещо непредвидено, за което е нужно веднага да се погрижа. Няма да мога да остана за погребението.

Лоурънс погледна над рамото му към белите карамфили.

— Благодаря ви за венеца. Много мило от ваша страна.

— Имам телефона ви. Ще ви се обадя по-късно да ви съобща новината, която сигурно ще искате да научите.

— Нека любопитството ми не ви задържа. Ще очаквам обаждането ви по-късно. Всички бихме се зарадвали на добри новини.

Дик отвори вратата на колата на Джон, преди още да е спрял съвсем.

— Каза ли им?

— Довечера — отвърна Джон. Изглеждаше изненадан. — Реших да им кажа довечера.

— Слава богу! — Дик въздъхна шумно. — В такъв случай не им казвай, докато не ти се обадя. Сериозно говоря, отче. Трябва да ми се довериш. Къде мога да те намеря?

— Ще бъда у Кати с Уил. Ще остана и след вечеря. Искаме да бъдем заедно като семейство, преди да...

— Не мърдай оттам. Още по-добре, че ще говоря с всички ви.

— Дик, за какво става дума?

— Не мога да ти кажа сега. Ще говорим по-късно. Не прави нищо, докато не се свържа с теб.

След десет минути Дик спря пред дома на убиеца на Треј Дон Хал. Беше убеден, че ще открие последната кола на жена му — бял лексус — зад вратите на гаража за три коли. Това бе колата, която фермерът с трактора бе видял да се отдалечава с голяма скорост от мястото на убийството. Убиецът е възнамерявал да застреля Треј в Хърбисън Хаус и след това да се самоубие, но случайно е срещнал на

пътя този, на когото искал да отмъсти. Когато Трей видял лицето на човека в другата кола, веднага го разпознал и спрял.

Дик изпита съжаление към Трей за онзи последен миг от живота му, когато с болка и изумление бе видял пушката в ръцете на своя идол от училище. Дик извади пистолета си от жабката и го затъкна в колана си откъм гърба.

Вратата се отвори няколко минути след като позвъни. Дик се изненада от вида на мъжа, който застана пред него на прага. Беше гладко избръснат и облечен доста спретнато, макар и във всекидневни дрехи. Беше си взел душ и ухаеше на скъп парфюм.

— Здравей, треньоре — поздрави Дик.

— Дик! — зарадва му се Рон Търнър. — Колко е хубаво, че те виждам пак. Идваш тъкмо навреме. Влизай! Влизай!

— Навреме за какво? — учуди се Дик и влезе в къщата.

— Току-що напечатах едно писмо и тъкмо ти си човекът, който трябва да го занесе. Ела в кухнята. Искаш ли кафе?

— Чудесно би било. Но не изневеряваш ли на стила си, като пиеш кафе?

Рон му се усмихна.

— Дума да няма, но понякога промяната е наложителна.

От петък насам бяха настъпили и други промени, забеляза Дик, оглеждайки хола и кухнята. Беше чисто и подредено, а торбите за боклук, пълни с шишета от бира и твърд алкохол бяха наредени до задния вход.

— Ще ги изхвърля утре, когато идва камионът за боклук — поясни Рон, проследил погледа на Дик. — Сипи си кафе. Трябва само да сложа писмото си в плик. Ще ми отнеме минута.

Върна се съвсем скоро. Намокри със слюнка плика, за да го залепи.

— Нали нямаш нищо против да го занесеш на човека, за когото е предназначено?

Дик го гледаше изпитателно. Рон също не отмести втренчения си поглед. Беше запазил пълно самообладание, само капчици пот бяха избили над горната му устна.

— До кого е адресирано писмото? — попита с тих глас Дик.

— До Ранди Уолас.

— Аха — кимна Дик и взе писмото. — Става въпрос за дъщеря ти, нали?

— Става въпрос за предателството на Трей!

Лицето на Рон стана толкова аленочервено от гняв, та Дик си помисли, че ако го убодеше с карфица, ще предизвика сериозен кръвоизлив. Треньорът сигурно бе полудял. Алкохолът, скръбта и собствената му гледна точка върху събитията напълно бяха разстроили психиката му.

— Какво искаш да кажеш?

— Имах доверие на Трей. Смятах, че няма да се възползва от Тара... от слабостта й... заради уважението към мен, ако не към нея — но тя забременя от това копеле!

— Забременя ли? О, Рон...

— Разбрах го, когато Тара вече беше във втория месец. Те двамата с Трей са се срещали тайно, след като той заряза Кати за няколко седмици след дипломирането — обясни Рон.

— И Тара ти каза, че Трей е бащата?

— Да! — Очите на Рон щяха да изскочат от орбитите.

— Починала е след аборта, а не от спукан апендицит?

— От лошо направен аборт! Само след месец умря от инфекцията. Казахме, че е спукан апендицит. Искан да предпазя жена си от хорските клюки. Не че това имаше особено значение за нея. — Устата му се разкриви. — Загубата на дъщеря ни беше твърде голям удар. Флора страдаше от сърце от много години, но мъката по Тара я уби. Твърдо вярвам, че Трей причини смъртта и на двете им.

— Нищо ли не почувства към момчето, когато натисна спусъка, Рон?

— Нищо. Празнота. Дъщеря ми забременя от него, а той я заряза, точно както постъпи и с Кати Бенсън.

Дик се изпълни с безкрайно съжаление към този добър — този голям — човек, чийто живот бе така похабен. Пое си дълбоко дъх и погледна Рон право в лицето.

— Трей не е можел да има деца. Треньоре, той се разболя от заушка на шестнайсет, нали помниш? Така че Тара не може да е била бременна от него.

Рон отдръпна рязко назад главата си, сякаш да избегне удар.

— Не е вярно! Той е баща и на детето на Кати.

— Не е, Рон. Това е едната причина, заради която Треј се върна у дома. Да каже на Кати, преди да умре, че не той е бащата на Уил.

Рон облещи очи. Бяха пълни със сълзи и с недоверие към казаното. Дик се досещаше какво си мисли. Върна се към времето, когато Треј се разболя през пролетта по време на тренировките. Тогава целият град беше затаил дъх да научи каква болест бе свалила на легло обещаващия спортист. „Заушка“ бе записано в картоната му и хората си отдъхнаха с облекчение. Местният вестник дори отрази посещението на главния треньор в дома на болното момче, и възхищението му, че Треј е търпял силните болки, но не отишъл на лекар, за да не разочарова своя отбор и треньорите си. Сега Рон осъзнаваше каква ужасна грешка бе направил. Но съчувствието, което при други обстоятелства Дик би изпитал към него, изчезна веднага щом си представи погледа на Треј, когато е видял как старият му треньор натиска спусъка.

— Тогава, кой... кой е бил? — заекна Рон.

— Това не мога да кажа.

Рон се свлече върху кухненския плот като парцалена кукла. Сега лицето му бе сивопепеляво.

— Джон Колдуел — успя да промълви. — Уил Бенсън трябва да е син на Джон... Милостиви боже! Какво сторих?

— Откъде знаеше къде е отседнал Треј? — попита го Дик.

Рон се изправи, приближи се с вдървена походка до камината в хола и свали снимката на жена си и дъщеря си от полицата. Вгледа се в нея.

— Тони Уилис ми каза. Видял Треј в гимназията. Треј се отбил там явно воден от спомените. На Тони му хрумнало, че ако се видя с моя любим куотърбек, това ще ми повдигне духа. Подхвърли ми идеята да отида в Хърбисън Хаус и да го изненадам. — Той върна снимката на мястото ѝ. — А ти как се досети?

— Видях червените карамфили на гробовете на жена ти и дъщеря ти. Прочетох и картичката. Тогава започнах да навързвам нещата. Останалото ми каза Мелиса. — Обхвана го гняв за преживяната безсмислена трагедия. Гласът му остана остър. — Убил си един умиращ човек. Един невинен човек, треньоре. Мнението на Мелиса е, че Треј никога не е докоснал дъщеря ти, защото твърде много те е уважавал и ти е бил предан докрай.

Рон стисна клепачи и за миг се олюля.

— Тя знаеше колко държах на него... О, боже! О, Трей... Трей, прости ми, прости ми...

След миг отвори очи.

— Знаеш ли, Дик, ти винаги си бил страхотен полицаи. Колко жалко, че вече не си на работа. Ето какво ще ти предлага. Дай ми минута и след това можеш да ме арестуваш. Ранди Уолас със сигурност не заслужава тази чест. Той повдигна обвинение срещу Уил, макар всеки да знае колко свестен човек е и че не би могъл да убие никого. Страшно съжалявам, че поставих момчето и майка му пред таква адско изпитание. Та те са ми като семейство. Кажим им колко много съжалявам и че нямаше да оставя Уил да поеме вината. Просто ми трябваше малко време да се посъвзема.

— Можеш и сам да им кажеш, Рон.

— Да, точно така. Нека само да отида до тоалетната и да си взема сакото. Искам да изглеждам добре пред медиите. Ще изключиш ли кафеварката?

Нямаше го едва минута, когато прозвуча изстрелът. За втори път днес Дик се нарече глупак, по-лошо от глупак дори, след като видя плика, който все още държеше в ръката си. Беше пълен идиот, че не се досети какво бе намислил Рон.

Кати седеше на верандата пред къщата под наем на сина си. Силва бе до нея. Стори й се, че преживява същото нещо за втори път в живота си. Първия път го бе преживяла преди двайсет и две години, когато чакаше Джон Колдуел да се отбие в къщата на баба й, преди да замине за „Лойола“. Тогава бе бременна в третия месец, а Трей бе в Маями от две седмици. Нетърпението да види очукания пикап на Джон да се задава по улицата я изгаряше отвътре. Тогава, както и сега, тя продължаваше да таи плаха надежда, че Джон ще се ожени за нея, че ще стане баща на детето й. Сега, както и тогава, мечтата й нямаше да се сбъдне. Щеше да го загуби за втори път. Той принадлежеше на Господ.

Смяташе, че получиша като подарък живота си в онази нощ, когато Дик Тайсън им съобщи, че Рон Гърнър е написал писмо, в което се признава за виновен в убийството на Трей Дон Хал, а после се е

самоубил. Те тримата се бяха събрали заедно за последен път на вечеря, преди официално да бъде повдигнато обвинението срещу Уил на следващата сутрин. Но Джон им каза, че той се е признал за виновен и затова ще арестуват него. Беше изтъкнал пред Ранди много по-сериозния си мотив да извърши убийството. Тогава Уил изслуша в състояние на пълен шок разказа на баща си за обстоятелствата, които със сигурност уличаваха именно него.

— Но, татко, тогава ти си бил още дете! А и не си убил Трей!

— Нито пък го е убил някой от вас двамата.

— Няма да ти позволя да поемеш вината. Ти си твърде стар!

— А ти си твърде млад. И си мой син.

— А ти си ми баща!

Прегърнаха се и тримата разплакани. Точно в този трогателен момент прозвуча звънецът на вратата. Беше Дик. След малко се появи и Лоурънс Статън със своето куфарче.

На следващия ден отново получиха добри новини от Дик. Той попитал Ранди какво смята да прави с останалите уличаващи Джон улики.

Ранди повдигнал вежди.

— Улики ли? Това ли имаш предвид? — Подал на Дик кашона. — Какво ще кажеш да го изхвърлиш в някой контейнер за боклук по пътя за Амарило и да върнеш на отец Джон чашата?

Дори и сега, след като се бяха разпръснали буреносните облаци, те добре съзнаваха, че животът им вече никога няма да е същият. Хората отново показаха колко бързо могат да си променят мнението за някого, щом веднага осъдиха нея и Уил. „Морган Петролиум“ одобри молбата на сина ѝ за прехвърляне на друго място. Ресторантът все още бе затворен. Биби и Одел бяха в платен отпуск. А Джон?

Кати въздъхна. Смяташе, че сега, когато името му бе неопетнено, постиженията му — неоспорими, след като бе припознал сина си публично, Джон можеше да продължи да работи в енорията, която толкова обичаше. Но бе сгрешила в очакванията си. Той щеше да продължи да изкупва вината си.

— Не мога да остана, Кати — каза ѝ. — Не мога да продължавам да приемам любовта и привързаността на Лу и Бети. Не ги заслужавам. Не мога да продължавам да живея в лъжа под техния покрив. Те ще се оправят сега и без мен. При тях ще отиде отец Филип. Той ще заеме

мястото ми в Хърбисън Хаус и без съмнение съвсем скоро те ще треперят над него така, както и над мен.

Докато чакаха да чуят решението на епископа за неговото отколешно прегрешение, Кати тайно и без всякакво чувство на срам се надяваше, че катаклизмите, които бяха преживели, любовта му към нея и към сина им ще го накарат да се откаже от расото и най-сетне да ѝ предложи брак. Треј ѝ бе завещал своя апартамент в Калифорния. С парите от продажбата можеха да започнат отначало някъде другаде.

Най-после епископът оповести своето решение. Църквата нямаше да предприеме никакви действия срещу Джон за деяние, извършено от него много преди да постъпи в ордена на йезуитите, и щеше да изпълни молбата му да го освободи от задълженията му като свещеник в „Сейнт Матю“ и като управител на Хърбисън Хаус.

— Хайде да отидем на разходка с колата, Кати — покани я той в деня, в който научи за решението. — Ще дойда да те взема.

Това бе преди седмица. Разходката бе из тяхното минало, из спомените им. Минаха покрай къщата на баба ѝ, която сега бе дом на семейство с две деца. Люлката на верандата все още си беше там, а на двора лежеше куче, което не изпускаше от поглед малкото дете на велосипедче с три колела. Кати се просълзи.

След това минаха и покрай старата къща на Джон. Новият ѝ собственик се беше опитал да я поосвежи, но без успех. Продължаваше да има вид на имот, за който не се грижат особено. Жълтите рози се виеха по дървената решетка до беседката на майка му. Началното училище и площадката за игра до него изглеждаха така, както и по времето, когато бяха деца и тримата заедно отваряха с мъка тежката врата, през която се влизаше в заграденото пространство. Площадката не беше особено весело място. Тревата бе изпотъпкана, пръстта продължаваше да ожулва нежните колена и лакти на децата.

Най-накрая стигнаха и сградата на гимназията. Почти нищо не си казаха, но в пикапа витаеха техните мисли, чувства и думи на раздяла. Джон паркира на мястото, където едно време оставяше стария червен пикап — точно до мустанга на Треј. Лятното училище бе започнало. От игрището долитаха гласове. Слязоха от колата на юнското слънце и лекия ветрец. Както едно време се облегнаха на топлата ламарина на пикапа и скръстиха ръце.

— Имахме и прекрасни моменти, Кати.

- Така е.
- Знаеш, че той ни обичаше.
- Знам.
- Прощаваш ли му?
- След време.

Не се гледаха, докато разговаряха. Джон не я погледна и когато ѝ зададе следващия си въпрос.

- Кога разбра, че обичаш мен, Кати?

Трябваше да се изненада, че той знае истината, но вече не бе способна и на това. Тя също не се обърна с лице към него. Едно листче хартия, понесено от вятъра, правеше пируети във въздуха, сякаш звучеше песента: „Джак обича момиче, влюбено в брат ми Джим, а той обича друга, която пък люби се с Тим“.

Такъв беше животът.

— Не мисля, че съм го осъзнала в определен момент — отвърна му тя. — Просто един ден преди много години разбрах, че това чувство е заело сърцето ми. А ти откога знаеш?

- От известно време. Един ден просто осъзнах, че е така.

— Не се случи заради утеха или поради липса на любов. Искам да го знаеш.

- Винаги съм го знаел.

Топлината от допира с колата се разливаше по гърбовете им. Небето бе кристалночисто.

След известно време Джон каза:

— Аз заминавам, Кати. Поисках да ме прехвърлят в „Лойола“. Там ще преподавам.

Тя се взря оттатък пътя, където започваше прерията. Дивите цветя вече вехнаха. Не ставаше ли така винаги в края на юни? Но щяха да разцъфтят отново следващата пролет.

- Кога?
- След седмица.
- Защо толкова скоро? Часовете не започват преди есента, нали?
- Искат да съм там за лятната сесия.
- О!

Той хвана ръката ѝ.

- Ти какво ще правиш?

В този миг тя взе своето решение.

— Ще оставя Биби да се оправя с ресторанта, а аз ще използвам парите от продажбата на апартамента на Треј, за да уча медицина.

Усети, че решението ѝ не го изненада всъщност.

— На Треј това ще му се хареса.

— На петдесет сигурно ще съм най-възрастната студентка, която получава диплома по медицина.

Той стисна окуражително ръката ѝ.

— И най-прекрасната.

Щяха да споделят още много празници, ваканции, летни почивки, излети и неделни разговори по телефона. Разстоянието нямаше да ги раздели. Те бяха семейство. С тази мисъл Кати можеше да продължи да живее.

Чу кола да се приближава по пътя. Силва се стрелна изпод ръката ѝ и се спусна към джипа на Уил тъкмо когато той се показва зад дърветата. Баща и син седяха отпред. Уил беше помогнал на баща си да си събере багажа. Джон бе оставил своя пикап на енорията. Синът му щеше да го закара до Ню Орлиънс. Скоро щяха да тръгнат. Обядът ги чакаше. Последният им обяд заедно, поне за известно време. Кати стана да ги посрещне и закри очите си с ръка, защото усети как я засмъдяха от силната слънчева светлина.

Издание:

Автор: Лийла Мийчам

Заглавие: Тръни в пустошта

Преводач: Александра Главанакова

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-365-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3538>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.